NORA ROBERTS

Identitate

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

1

Visurile și țelurile ei erau simple și puține. Fost copil de armată, Morgan Albright își petrecuse primii ani din viață mutându-se dintr-o țară în alta și de pe un continent pe altul. Rădăcinile ei, dirijate de munca tatălui ei, crescuseră scurte și superficiale, ca să poată fi ușor transplantate. De la o bază la alta, dintr-un stat în altul, dintr-o țară în alta, până la 14 ani, când părinții ei divorțaseră.

Ea nu avusese niciodată un cuvânt de spus.

În următorii trei ani de după divorț, mama ei o târâse dintr-un loc într-altul. Un orășel aici, o metropolă dincolo, căutând... Morgan nu știuse niciodată exact ce.

La 17 ani, cu puțin înainte să împlinească optsprezece, își smulsese singură rădăcinile ca să le planteze la facultate. Și acolo își explorase țelurile și visurile și alegerile.

Muncise mult, învățase bine și se concentrase pe o dublă specializare. Afaceri și industria ospitalității – alegeri care conduceau direct spre visul ei.

Să prindă rădăcini. Casa ei, afacerea ei. A ei.

Studiase hărți, cartiere, zone climatice, încercând să-și limiteze gama de alegeri pentru locul în care să-și planteze aceste rădăcini odată ce obținea diplomele. Voia un cartier, de preferat vechi și cu tradiție, aproape de magazine, restaurante, baruri – oameni.

Și într-o zi avea să dețină nu doar propria casă, ci și propriul bar.

Țeluri simple.

Și, de îndată ce avusese diplomele în mână, alesese un cartier la marginea orașului Baltimore, în Maryland. Case vechi și curți impunătoare, dar care nu ajunseseră la nivel aristocrat, așa că erau încă accesibile.

Lucrase pe timpul facultății, servise la mese, apoi la bar după ce împlinise vârsta legală de 21 de ani. Și pusese bani deoparte.

Tatăl ei – Colonelul – nu venise la ceremonia de absolvire. Și, de fapt, Morgan terminase printre primii din anul ei, nu făcuse nici un efort prin care să-i recunoască realizarea. Nu o surprinsese, pentru că știa că încetase să mai existe pentru el înainte să apuce să se usuce semnătura pe actele de divorț.

Mama ei și bunicii materni fuseseră de față. Nu știuse atunci că avea să fie pentru ultima oară când își vedea bunicul. Un bărbat de 70 de ani robust, activ, sănătos, murise în iarna de după absolvirea ei. Alunecase de pe o scară. Alunecase. Și într-o clipă nu mai era.

Chiar și îndurerată, Morgan învățase bine lecția.

Îi lăsase 20 000 de dolari și amintiri la fel de prețioase din verile care venea în vizită și mergeau împreună pe munții verzi din Vermont. Cu acești bani, Morgan se mutase din apartamentul ei minuscul într-o casă micuță. Casa ei. O casă la care era mult de lucru, dar care avea o curte – la care era mult de lucru.

Cele trei dormitoare mici și cele două băi și mai mici îi dădeau posibilitatea de a primi pe cineva cu chirie, ca să poată plăti mai ușor ratele și lucrările de care casa și grădina aveau nevoie.

Și avea două servicii. Servea la bar cinci sau șase seri pe săptămână la un local din cartier, un loc vesel numit Încă o Rundă. De când devenise proprietară, se mai angajase și ca office manager la o firmă de construcții, o afacere de familie.

Își cunoscuse colega cu care împărțea acum casa la centrul local de grădinărit în timp ce se gândea încurcată ce plante să aleagă pentru început. Nina Ramos lucra la sere și știa bine meserie. Foarte folositoare într-o grădină care avea nevoie de ajutor, Nina transformase încurcătura în bucurie și, în acea primăvară înfloritoare în care-și achiziționase casa ei, Nina se mutase la ea. Se simțeau bine una în compania celeilalte și știau când să-și ofere reciproc spațiul și liniștea de care aveau nevoie.

La 25 de ani, Morgan își împlinise primul vis și, după calculele ei, avea să-și atingă țelul numărul doi înainte de a treizecea aniversare.

Singurul ei răsfăț stătea pe aleea îngustă din fața casei. O să aibă nevoie de câțiva ani ca să plătească Priusul, dar o s-o ducă până la muncă și înapoi în mod fiabil și economic.

Când era vreme frumoasă, se ducea cu bicicleta la serviciul de zi, dar, când era nevoie de o mașină, avea una. Nina numea Priusul „sub-țelul lui Morgan".

Căsuța de pe Newberry Street se lăuda cu o curte frumoasă, o zugrăveală albă proaspătă și o ușă de la intrare pe care o pictase într-o nuanță veselă de albastru-deschis.

Șeful ei de la Greenwald's Builders o ajutase să recondiționeze dușumelele din lemn masiv, îi vânduse materialele la preț de intrare și o îndrumase când venise vorba de reparații și mentenanță.

Își înfipsese rădăcinile și simțea că înflorește.

Narcisele galbene care își înălțau trompetele strălucitoare pe lângă aleea proaspăt pavată o făceau să zâmbească. Sfârșitul lunii martie adusese vreme schimbătoare, dar și toate semnele minunate de primăvară. Ea și Nina plantaseră un corn în curtea din față toamna trecută și vedea acum mugurii stând să plesnească.

În curând, își spuse, în timp ce-și ducea bicicleta la stand și-i punea lacătul. Era un cartier bun, dar considera că e mai cuminte să nu pună pe nimeni la încercare.

Descuie și, pentru că mașina nu atât de fiabilă a Ninei era pe alee, strigă:

–Eu sunt, am întârziat!

Traversă sufrageria și, ca întotdeauna, se gândi că avea să fie mult mai deschisă după ce dărâma peretele care o despărțea de bucătărie.

Începuse deja să pună deoparte banii pentru acest proiect, așa că poate la toamnă. Poate înainte de Crăciun. Poate.

–Eu nu am întârziat nicăieri, îi răspunse Nina în același fel. Și am o întâlnire!

Nina avea mereu o întâlnire. Pe de altă parte, își zise Morgan, Nina era superbă și plină de viață și avea un singur serviciu.

Se opri în fața ușii deschise a dormitorului.

Mai multe ținute – evident respinse – erau aruncate pe pat, în timp ce Nina încerca o alta în fața oglinzii înalte. Părul ei negru ca pana corbului se revărsa pe spatele unei rochii roșii, care îmbrățișa fiecare curbă a trupului ei micuț. Ochii negri sclipiră în clipa în care îi întâlniră pe ai lui Morgan în oglindă.

–Ce crezi?

–Cred adeseori că te urăsc. Bine, unde te duci și cu cine te duci?

–Sam mă scoate la cină la Fresco.

–Elegant! Da, o să-l dai pe spate cu rochia roșie.

Pentru care o invidia puțin. Singura dezamăgire adevărată în relația lor provenea din faptul că, ținând cont de silueta înaltă și compactă a lui Morgan și cea minionă și cu forme accentuate a Ninei, nu puteau face schimb de haine.

Căsuța de pe Newberry Street se lăuda cu o curte frumoasă, o zugrăveală albă proaspătă și o ușă de la intrare pe care o pictase într-o nuanță veselă de albastru-deschis.

Șeful ei de la Greenwald's Builders o ajutase să recondiționeze dușumelele din lemn masiv, îi vânduse materialele la preț de intrare și o îndrumase când venise vorba de reparații și mentenanță.

Își înfipsese rădăcinile și simțea că înflorește.

Narcisele galbene care își înălțau trompetele strălucitoare pe lângă aleea proaspăt pavată o făceau să zâmbească. Sfârșitul lunii martie adusese vreme schimbătoare, dar și toate semnele minunate de primăvară. Ea și Nina plantaseră un corn în curtea din față toamna trecută și vedea acum mugurii stând să plesnească.

În curând, își spuse, în timp ce-și ducea bicicleta la stand și-i punea lacătul. Era un cartier bun, dar considera că e mai cuminte să nu pună pe nimeni la încercare.

Descuie și, pentru că mașina nu atât de fiabilă a Ninei era pe alee, strigă:

–Eu sunt, am întârziat!

Traversă sufrageria și, ca întotdeauna, se gândi că avea să fie mult mai deschisă după ce dărâma peretele care o despărțea de bucătărie.

Începuse deja să pună deoparte banii pentru acest proiect, așa că poate la toamnă. Poate înainte de Crăciun. Poate.

–Eu nu am întârziat nicăieri, îi răspunse Nina în același fel. Și am o întâlnire!

Nina avea mereu o întâlnire. Pe de altă parte, își zise Morgan, Nina era superbă și plină de viață și avea un singur serviciu.

Se opri în fața ușii deschise a dormitorului.

Mai multe ținute – evident respinse – erau aruncate pe pat, în timp ce Nina încerca o alta în fața oglinzii înalte. Părul ei negru ca pana corbului se revărsa pe spatele unei rochii roșii, care îmbrățișa fiecare curbă a trupului ei micuț. Ochii negri sclipiră în clipa în care îi întâlniră pe ai lui Morgan în oglindă.

–Ce crezi?

–Cred adeseori că te urăsc. Bine, unde te duci și cu cine te duci?

–Sam mă scoate la cină la Fresco.

–Elegant! Da, o să-l dai pe spate cu rochia roșie.

Pentru care o invidia puțin. Singura dezamăgire adevărată în relația lor provenea din faptul că, ținând cont de silueta înaltă și compactă a lui Morgan și cea minionă și cu forme accentuate a Ninei, nu puteau face schimb de haine.

– Dă-i bătaie! Nu au trecut aproape trei săptămâni de când întâlnești exclusiv cu macho man Sam?

– Aproape patru. Nina făcu o piruetă. Deci...

– N-o să fac zgomot când o să mă întorc acasă.

– Chiar îmi place de el, Morgan.

– Și mie.

– Nu, vorbesc serios.

– Oh. Morgan își lăsă capul pe-o parte și-și studie prietena. Știu că e foarte serios implicat în relația cu tine. I se citește pe față. Dacă vrei să te îndrepți în direcția asta, ai deplina mea aprobare de prietenă.

După ce-și flutură părul superb, Nina scoase unul din oftatul ei visătoare.

– Sunt sigură că deja mă îndrept în direcția asta.

– Deplină aprobare. Trebuie să mă schimb pentru muncă.

– De la muncă, la muncă. Trebuie să strâng toate astea și să fac ordine în cameră. Nu vreau ca Sam să mă creadă leneșă.

– Nu ești leneșă.

Poate haotică, adăugă Morgan în sinea ei, dar Nina își rezuma haosul la spațiul personal.

Spre deosebire de haosul vesel al Ninei, cu pereți de culoarea lavandei, o masă de toaletă încărcată cu produse cosmetice și farduri de tot felul, spațiul lui Morgan era doar practic și tern.

Folosea cel de-al treilea dormitor – de mărimea unei debarale – drept post de birou, așa că era un fel de sanctuar. Pereți zugrăviți într-un albastru liniștitor, câteva obiecte artistice pe care le cumpărase de pe stradă din Baltimore, cuvertura și pernele albe, un fotoliu pentru citit micuț, dar confortabil.

Dezbrăcă office managerul – pantaloni gri, cămașă albă, blazer bleu-marin – și îmbrăcă barmanița – pantaloni și cămașă neagră. Intră în baie și deschise sertarul unde își ținea machiajele organizate în așa fel încât să îi fie ușor să aleagă. Și schimbă ziua cu noaptea.

Părul blond, tuns scurt, cu unghi înclinat, se potrivea ambelor meserii, dar barmanița își machia mai accentuat ochii și dădea cu mai mult ruj pe buze. După ani de experiență, termină tranziția în 20 de minute.

Fiindcă nu avusese timp să-și ia mâncare de la Fresco's, se duse repede în bucătărie și înșfăcă un iaurt din frigider. Mâncă în picioare, imaginându-și că peretele nu mai era și în locul lui apăruseră niște dulapuri noi, niște rafturi deschise, niște...

– *Amiga mia*, ai nevoie de mâncare.

– Iaurtul e mâncare.

Nina, acum într-un halat, își puse mâinile în șolduri.

–Ceva care să necesite cuțit și furculiță... și mestecat! Ai corpul ăla zvelt și suplu în mod natural – afurisito! – dar, dacă nu mănânci, o să ajungi slăbănoagă și deșirată. Serios acum, una din noi va trebui să învețe să gătească. Ridică un deget cu unghie corai și-l îndreptă spre Morgan. Te nominalizez pe tine.

–Sigur, o să mă ocup de asta în timpul liber. În plus, tu ai o mamă care gătește ca o zeiță.

–O să vii cu mine la cină, duminică. Să nu spui că ai treabă – să lucrezi la registre sau mai știu eu la ce. Știi că mama și tata te iubesc. Și o să fie și fratele meu Rick acolo.

Cu iaurtul într-o mână și lingura în alta, Morgan dădu din mână ca și cum ar fi șters o tablă.

–Nu o să ies cu fratele tău, oricât de drăguț ar fi. Așa încep dezastrele. Nu vreau să te pierd pe tine pentru că o să mă întâlnesc cu fratele tău, o să facem sex și-o să ne despărțim.

Nina își ridică la o ureche un cercel în formă de inel și altul cu trei cercuri atârnate la cealaltă ureche.

–Care?

Morgan arătă spre cercuri.

–Mai eleganți.

–Bun. Și poate că o să ieși cu Rick, o să faceți sex și-o să vă îndrăgostiți.

–Nu am timp. Lasă-mi doi ani, poate trei, și-atunci o să am timp.

–Și mie-mi place să-mi programez viața, dar nu când vine vorba de dragoste. Și ai reușit să schimbi subiectul. Trebuie să mănânci.

–O să-mi iau ceva la bar.

–Cina, duminică! insistă Nina, când Morgan aruncă recipientul gol și clăti lingura. Îi spun mamei că vii și, odată ce-i spun mamei, e stabilit.

–Mi-ar plăcea tare mult să vin, sincer. Lasă-mă să trec de săptămâna asta. Am fost atât de aglomerați la Greenwald's! Când vine primăvara, toată lumea începe să vrea să redecoreze, să zugrăvească, să-și facă o verandă. Își luă geanta din mers. Distracție plăcută diseară!

–Cu siguranță o să fie. O sun pe mama înainte să mă fac frumoasă.

–Tu ești mereu frumoasă.

Morgan urcă în mașină. Mulțumită că recuperase deja din timp, făcu cei 8,5 kilometri până în centrul orașului.

Magazinele de pe strada pe care localnicii o numeau Zona Comercială aveau să se închidă într-o oră, dar restaurantele și cafenelele luminau Market Street până noaptea târziu. Cele mai multe dintre clădiri – din cărămidă vopsită în alb sau trandafiriu – aveau magazine închiriate la parter și apartamente deasupra. Încă o Rundă nu făcea excepție și proprietarii

clădirii aveau tendința să închirieze locuințele de la etaj unor persoane care nu aveau ce căuta deasupra unui bar.

Morgan ieși de pe Market și ocoli barul, apoi parcă în spate. După ce încuie mașina, traversă curtea cu pietriș până la ușa din spate care dădea în bucătărie și intră în încăperea încinsă și zgomotoasă.

Runda servea burgeri, *nachos*, cartofi prăjiți, inele de ceapă, murături prăjite și trei feluri de aripioare de pui. Când o să-și deschidă taverna ei, Morgan intenționa să adopte un meniu ceva mai variat și, sperând ca mai interesant. Și probabil că nu strica să învețe să gătească mai întâi pentru că niciodată nu se știe când e nevoie să dai o mână de ajutor.

– Hei, Frankie! îi strigă ea femeii care se ocupa de grătare, în timp ce-și agăța geaca într-un cui. Cum merge?

– Binișor. Cu pămătuful de păr negru precum cerneala îndesat sub o bonetă albă, Frankie învârti trei burgeri grași. Roddy și frații lui vor ceva de mâncare înainte să înceapă turneul de darts. Bucură-te că n-ai fost la *Happy Hour*. A fost îmbulzeală.

– Îmi place îmbulzeala.

Îi salută pe cei doi bucătari, pe băiatul care spăla vasele și pe chelnerița care intră să ridice o comandă de *nachos*.

Deși mai avea 10 minute până să-i înceapă tura, ieși pe ușa care dădea în bar.

Alt gen de gălăgie, își spuse. Nu sfârâit de carne pe grătar, țăcănit de cuțite și zdrăngănit de vase. Aici vocile umpleau încăperea mare cu barul lung din spate, cu mese și separeuri. Din tonomat se auzea muzică, dar nu suficient de tare cât să acopere conversația.

Îi văzu pe Roddy și frații lui – de-ai casei – la separeul lor obișnuit de lângă placa de darts, dând bere pe gât și îndopându-se cu alune de la bar.

Coor pentru Roddy și fratele lui, Mike, își spuse, și Heineken pentru Ted. Dacă avea să vină și tatăl lor, o să-și comande o bere la halbă.

Intră în spatele barului, unde lucrau barmanii. Îl înlocui pe Wayne, care tocmai băga o felie de lămâie verde într-o sticlă de Corona.

– E un moment mai liniștit, îi spuse, zâmbindu-i cu dinții lui albi, strălucitori. Tipul din capătul barului nu a plătit încă. E la al doilea pahar de vodca tonic, așa că stai cu ochii pe el. Servi Corona unui alt client care stătea pe unul dintre scaunele înalte, schimbă câteva cuvinte cu bărbatul, apoi se întoarse la Morgan. Așteaptă o fată. De pe Match.com. Prima întâlnire. Ea întârzie și el are emoții.

Drăguț, hotărî Morgan, și genul tocilar. Putea să pună pariu că avea un sistem complet de gaming în sufragerie.

– Am înțeles.

– Atunci eu plec. Seară bună!

Ca întotdeauna, Morgan verifică stocul – gheața, lămâile galbene și verzi, măslinele, cireșele. Prepară câteva comenzi pentru mese și se pregătea să se apuce de o Corona, când zări o femeie de aproximativ 30 de ani intrând în bar. Privi stânjenită în jur, apoi se apropie de bărbatul de la bar.

–Dave? Eu sunt Tandy. Îmi pare foarte rău că am întârziat puțin.

Bărbatul se lumină la față.

–Oh, nu-ți face griji pentru asta. Mă bucur să te cunosc. Vrei să mergem la o masă?

–E bine aici. Ție-ți convine?

Se cocoță pe un scaun de lângă el.

Morgan se apropie de ei în timp ce-și zâmbeau, timizi, dar cu speranță în ochi.

–Hei! Ce vă aduc?

–Oh. Ăm... Poți să-mi aduci un pahar de chardonnay?

–Sigur că pot. Îmi plac cerceii tăi.

–Oh. Tandy își ridică o mână la urechea stângă. Mulțumesc.

–Sunt foarte drăguți, adăugă Dave. Arăți foarte bine.

–Mulțumesc. Și tu la fel. Râse în timp ce Morgan turna vinul. Adevărul e că nu știi niciodată, nu? Aveam niște emoții atât de mari, încât a trebuit să merg puțin pe jos să mă calmez. De-asta am întârziat.

–Eu din cauza emoțiilor am venit cu 20 de minute mai devreme.

Gata, gheața se spărsese, își spuse Morgan în timp ce servea vinul.

Și ăsta, recunoscu ea, era unul dintre motivele pentru care îi plăcea meseria de barman. Nu știai niciodată ce ar putea să înceapă, să se termine, să înflorească sau să se destrame într-un bar dintr-un cartier prietenos.

În timp ce Roddy și frații lui înfulecau burgerii, localul începu să se umple. Cuplul de pe Match.com se hotărî până la urmă să-și ia o masă și un platou de *nachos*. Morgan parie în sinea ei pe o a doua întâlnire.

Vodca Tonic plăti și lăsă un bacșiș de nimic.

Săgețile de darts începură să se lovească de tablă, în strigătele și aclamațiile spectatorilor.

Intră un bărbat de 30 și ceva de ani. O trimitea cu gândul la un star de cinema incognito, cu păr blond-închis, trăsături parcă sculptate în marmură, blugi strânși pe picioarele lucrate la sală, bocanci și un pulover albastru-deschis – care părea să fie din cașmir.

Urcă pe un scaun de la bar.

Morgan se apropie de el.

–Bun-venit la Încă o Rundă! Ce-ți place?

–Îmi plac multe. Îi zâmbi – un zâmbet lejer, fermecător. Dar o să începem cu o bere. Ai ceva local, la halbă?

– Desigur.

Deși aveau liste printate și afișate la bar, nu se strică să știe.

– Poate alegi tu ceva pentru mine.

– Ce te-ar interesa?

– Încă o întrebare cu subînțelesuri.

Îi zâmbi. Voia să facă puțină conversație, își zise Morgan, [illegible] de bere. Și era în regulă.

– Vorbeam de bere.

– Fină, dar nu fără gust. Bogată, dar nu prea puternică. Mai [illegible]

– Să încercăm asta.

Luă un pahar pentru degustare și trase maneta.

În timp ce gusta berea, bărbatul o privi peste buza paharului.

– Merge. Bună alegere.

– E meseria mea.

Înainte să apuce să mai spună ceva, veni una din chelnerițe.

– Masa de fete de acolo a rămas în anii '90. Patru Cosmo, Morgan.

Duse tava cu paharele goale în bucătărie, în timp ce Morgan era pe mediu.

– Știi ce faci, comentă tipul cel nou în timp ce ea amesteca vinurile.

– Aș fi crezut. Ești în oraș cu afaceri?

– Nu par de pe-aici?

Pe-aproape, își spuse Morgan. Hainele îl trădau că aparținea unei clase superioare, dar nu erau ostentative.

– Nu te-am mai văzut.

Un cor de urale explodă în bar.

– Turneu de darts, spuse Morgan.

– Văd și eu. E serios?

– Oh, în felul lui. Pot să-ți mai aduc ceva? Vrei să vezi un meniu?

– E bună mâncarea?

– Este. Scoase un meniu și-l puse lângă el. Uită-te. Nu te grăbi.

După ce termină cocktailurile, se duse ceva mai încolo. Luă comenzi noi, băuturile, discutând tot timpul cu clienții obișnuiți. În cele din urmă, se întoarse la nou-venit.

– O să încerc un Burger Market Street, dacă nu cumva îmi spui că fac o greșeală.

– Nu, burgerul e un clasic. Dacă ești aventuros și-ți plac lucrurile mai fierbinți, încearcă și cartofii prăjiți condimentați.

Bărbatul ridică sprâncenele.

– Nu m-ai dirijat de rău până acum.

Morgan râse și-i trimise comanda în spate.

Roddy, înalt de un metru nouăzeci și trei și cântărind o sută zece kilograme, veni la bar.

–Încă o rundă, scumpo. Cum merge? i se adresă apoi Băiatului Frumos în timp ce Morgan pregătea comanda.

–Bere rece, barmaniță frumoasă, sporturi live – e o afacere bună.

–Da, este. Sunt primul în semifinale. Dă-mi un pupic să-mi poarte noroc în finală, Morgan.

Se aplecă și-și atinse buzele de ale lui.

–Fă-i praf!

–Pe toți dracii, îi fac!

Luă berile și plecă.

–Iubitul?

Morgan se uită la clientul ei.

–Oh, nu. Roddy și frații lui – jucătorii de darts – sunt de-ai casei. De fapt, lucrez cu iubita lui la celălalt loc de muncă.

–Două servicii? Ambițioasă. Care e celălalt?

–Office manager pentru o companie de construcții. Tu cu ce te ocupi?

–Aș vrea să spun cu ce-mi place, pentru că cel puțin încerc. Lucrez în IT. O să stau prin zonă vreo două luni, pentru niște consultări.

–De unde ești?

–Călătoresc mult. M-am născut în San Francisco, dar acum stau în New York – cea mai mare parte a timpului. Tu ești din orașul ăsta?

–Sunt acum.

O altă chelneriță veni și-i mai dădu o comandă.

–Copil de armată, spuse ea, în timp ce pregătea băuturile.

–Atunci știi cum e viața pe drumuri.

–Știu. Și mă bucur că am lăsat-o în urmă.

Când îi veni comanda, se uită lung la farfurie.

–Nu vă zgârciți pe aici.

–Nu. Vrei o masă?

Îi adresă zâmbetul acela fermecător.

–Îmi place cum se vede de aici. Eu sunt Luke, adăugă el. Luke Hudson.

–Morgan. Îmi pare bine.

Mâncă, mai comandă o bere, rămase să vadă turneul. Puse întrebări, dar fără să pară băgăcios. Conversație de bar, după părerea lui Morgan. Îl întrebă și ea câte ceva.

Stătea la un hotel din oraș. Compania pentru care lucra i-ar fi închiriat o casă, dar prefera hotelurile și-i plăcea să simtă atmosfera locală ori de câte ori călătorea. O întrebă unde fusese staționat tatăl ei și ce locuri îi plăcuseră cel mai mult, din toate în care stătuse. Totul pe un ton

nonșalant, în timp ce ea prepara băuturi, ștergea barul, făcea conv cu clienții.

– Ar trebui să plec, spuse el. Nu intenționam să stau atât de mu se pare că mi-am găsit cârciuma în care să-mi pierd serile.

– E una bună.

– Ne mai vedem. Când se ridică, o surprinse întrucâtva Și i-o ținu într-a lui în timp ce o privea în ochi, zâmbindu-i. mare plăcere să petrec timpul cu tine, Morgan.

– Și mie mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine.

– Și altă dată.

Plăti cash și-i lăsă un bacșiș foarte generos.

Două nopți mai târziu, Luke veni mai târziu pe tura ei. Era concurs de cunoștințe generale și zgomotul era infernal, cu clien mai multe mese urlând răspunsurile în același timp.

– Alege altă marcă locală, îi spuse lui Morgan. Ceva... aveți Privi peste umăr, la cei care jucau. Nu aveți darts în seara asta

– Cultură generală. E la liber, așa că strigă oricând ai chef

– Care este premiul?

– Satisfacția că ai câștigat.

Îi oferi un pahar pentru degustare.

– Interesantă și aventuroasă, hotărî el. Cu aromă de cireșe amă S-o încercăm!

În timp ce-i umplea paharul, îi zâmbi.

– Vrei ceva la ea?

– Doar berea, deocamdată. Am avut o zi lungă.

– Viața în lumea tehnologiei?

– Ca și berea, e interesantă și aventuroasă. Cum sunt lucrurile lumea ta?

– Agitate. Dar îmi place agitația.

Luă comenzi, plimbându-se dintr-o parte în alta a barului, dar, pe tru că toată lumea părea să se fi concentrat pe concurs, avu un moment de pauză.

– Ce faci când nu ești ocupată? o întrebă Luke.

– O să te anunț, dacă o să mi se întâmple vreodată.

– Trebuie să te mai și relaxezi. Minte, trup, spirit... tot tacâmul Zugrăvește-mi o zi liberă.

– Zugrăveală e un cuvânt bun. Casa mea ar avea nevoie de una, dar nu e gata încă. Și acum că vine primăvara, o să ne punem pe plantat.

– Nu doar tu?

– Împart casa cu cineva.

– Și e priceput?

– Este o fată și e grozavă când vine vorba de design de exterior. Lucrează la centrul de grădinărit. Când vine vorba de interior, Nina nu e cine știe ce, dar la asta mă pricep eu.

– Pentru că lucrezi la o companie de construcții, observă el. Folositor.

– Ajută.

– Ai mult de muncă atunci când ești proprietar de casă. Presupun că de-asta nu am luat-o eu niciodată în această direcție. Nu sunt îndemânatic. Și mai e și meseria mea... Arătă din nou spre ea. Copil de armată, așa că ai vrut să prinzi rădăcini.

– Exact. Turnă un whisky și mai servi două beri înainte să-i capteze din nou atenția. Ce te-a făcut să alegi orașul ăsta? Dacă nu te deranjează întrebarea.

– Avea ce-mi doream. Patru anotimpuri, suficient de aproape de metropolă fără să fie înghițit de ea. Nu e nici prea mare, nici prea mic. La mijloc. Îi dădu un bol nou de covrigei. E o zonă frumoasă, numai bună pentru genul de îmbunătățire pe care se pare că-l faci tu.

– Pentru asta sunt aici. Pentru proprietarii de case și afaceri care vor un nivel tehnologic mai avansat, câteva proiecte de dezvoltare unde oamenii vor opțiunea unei locuințe inteligente. Case vechi, cumpărători noi care vor să schimbe sau doar să împrospăteze. Ridică din umeri. Ce fac eu e parte din infrastructură. Toată lumea are acum birouri acasă și eu pot să le aranjez. Sunt sigur că ai și tu unul.

– Am. Nu e foarte avansat din punct de vedere tehnologic, dar funcționează.

În timp ce lucra, observă că discută cu un alt client de pe un scaun de bar. Despre baseball. Părea să știe suficient de multe cât să mențină conversația animată.

– Mai vrei una?

– Da, mulțumesc. Dar tu, Larry? Fac cinste.

– În cazul ăsta, accept. Cum îi merge mașina Ninei?

– Abia mai merge.

Larry clătină din cap și-și frecă barba scurtă.

– Trebuie să o aducă la service.

– Îi tot zic. Larry e cel mai bun mecanic de aici până în Baltimore, îi spuse lui Luke. I-a ținut mașina Ninei pe șosele mult după data de expirare.

– Fac și eu ce pot. Încă-ți mai place Priusul?

– E perfect.

Le puse băuturile în față, pregăti o comandă pentru o masă de șase. Larry începu să vorbească despre mașini și motoare și, din nou, Luke păru că știe suficient cât să nu rămână pe dinafară.

– Trebuie să plec, spuse Larry, ridicându-se de pe scaun. Soția a probabil acasă, sau e pe drum. Merge la clubul de carte în seara E doar o fațadă pentru băut vin și trăncănit. Mi-a făcut plăcere de vorbă, Luke. Mulțumesc pentru bere.

– Oricând.

– Mai vrei una? îl întrebă Morgan.

– Două e limita mea. Ar trebui să plec, am și eu o zi grea Plăti nota, lăsă un bacșiș mai mult decât rezonabil. Ți-aș spune muncești prea mult, dar sunt destul de sigur că o s-o faci. Mi-a plăcere să te revăd.

– Succes în lumea tehnologiei!

Îi zâmbi larg și ieși.

Apăru din nou, într-o seară aglomerată de vineri. Morgan împreună cu barmanul angajat part-time pentru weekend, ca să face față. Luke se sprijini de capătul ei de bar, pentru că toate scaun erau ocupate.

– Surprinde-mă. A fost o săptămână al naibii de bună.

– Felicitări! Ai weekendul liber?

– Ah, mai am niște hârtii de completat și ceva de aranjat mâine da. Ai vreo sugestie cum ar trebui să mi-l petrec?

– Ai putea să te duci în Baltimore. Inner Harbor, acvariul și e me de deschidere pentru Oriole pe Camden Yards.

– Vrei să-mi ții companie, să-mi arăți împrejurimile?

Nu putea spune că oferta venise chiar din senin. Își dădea sea când un bărbat era interesat. Răspunse detașat – parte din fișa postu

– Nu pot. Am treabă de proprietăreasă sâmbăta, iar seara o să fiu a Și duminica e toată plină. Dar apreciez oferta.

Gustă din berea pe care i-o oferi.

– Încep să mă specializez în berea locală. E bună, dă-mi una. Aștep până îl servi. Ascultă, dacă ți se par prea insistent sau ai pe cine spune-mi. Nu e nici o supărare. Dar ai vrea să ieși cu mine la o cină într seară? Într-o seară în care să nu lucrezi? Când Morgan ezită, adăug Nimic serios. Doar o masă și puțină conversație. Îți place pizza?

Din cine știe ce motiv, tonul lui simplu o relaxă.

– Nu am încredere în nici un om căruia nu-i place pizza.

– Pizza de la Luigi e bună.

– Văd că alegi cele mai bune localuri din zonă.

– Deci poate o pizza, niște vin. Ne putem întâlni acolo.

Nu mai fusese la o întâlnire de... nu voia să se gândească. La naiba de ce nu?

– Sunt liberă luni seara.

–La șapte, la Luigi?

–Sigur. Sună bine.

–Ai ceva împotrivă să facem schimb de numere de telefon? Sper să nu te răzgândești, dar, în caz că...

Își scoase telefonul din buzunar și i-l luă pe al lui, ca să-și poată adăuga datele de contact.

–Dacă intenționezi să rămâi mai mult și vrei să stai jos, perechea de pe scaunele trei și patru mai la dreapta ar trebui să plece după ce-și termină băuturile și platoul de *nachos*.

–Mulțumesc. O să mă învârt pe lângă ei.

Îi zâmbi și se întoarse la treabă.

Luke prinse un scaun, își bău cele două beri și plecă imediat după miezul nopții.

–Luni seara, spuse el. Weekend plăcut!

–Și ție.

–Frumos specimen, spuse Gracie, chelnerița, uitându-se după el. Și a pus ochii pe tine, drăguțo.

–Poate. Pare drăguț, stabil – și nu o să fie pe aici decât două luni.

–Bate fierul cât încă e cald.

–Poate, spuse ea din nou.

2

Își petrecu dimineața de sâmbătă trebăluind prin casă. Spălă rufele, făcu puțină curățenie, visă la spații interioare deschise, la o zugrăveală nouă, la mobilă nouă. Făcu piața săptămânală și cumpără și produsele de pe lista Ninei, lăsă bonul pe panoul de plută din bucătărie, pentru socotelile lunare.

Când Nina sosi după-amiaza de la serviciu cu o cutie de panseluțe, saci de pământ de flori și cărbune, scoaseră ghivecele din debara.

Într-o zi, își spuse Morgan, voia jardiniere la ferestre. Dar mai voia și obloane noi și o verandă drăguță.

După calculele ei, avea să și le permită pe toate până la primăvara viitoare. Momentan, panseluțele erau potrivite pentru bugetul ei.

–Spune-mi mai multe despre Luke ăsta.

Cu fermoarul hanoracului tras ca să o ferească de vântul destul de rece, deși era aprilie, Morgan bătătorea pământul în jurul panseluțelor

–Nu am prea multe de spus. Lucrează în IT și probabil că este altfel compania lui nu l-ar fi trimis săptămâni, luni la rând să ... piața într-o zonă nouă. Sau cum s-o numi asta. În plus, se îmbracă ... Nu pretențios sau cu ifose, doar bine.

–Ai spus că e superb.

–Am spus, fiindcă e adevărat. Și manierat, și prietenos. Nu bea ... mult de două beri. Ies doar la o pizza cu un bărbat care e în trecere ... oraș, Nina. Nu mergem să ne alegem porțelanurile pentru casă.

Nina își ridică pe frunte pălăria de soare.

–Când ai ieșit ultima oară la o pizza cu un bărbat? Când ai ieșit ... oară oriunde cu un bărbat?

–Nu începe!

–Tu nu ieși niciodată. De fiecare dată zâmbești și spui nu. Acum ce ai spus da? Pentru că e superb?

Morgan ridică din umeri, ușor stânjenită.

–Nu strică. Pot să fiu și eu superficială. Dar este interesant și nu ... vorbește. Ascultă. E drăguț. Cred că e drăguț.

–Și în trecere.

–Da, și în trecere. Iar ăsta e un plus în momentul de față. O ... fie foarte plăcut în, să zicem cinci, șase, poate șapte ani să caut ce permanent. Ochii ei, verzi ca ai Colonelului, deveniră visători. Să ... îndrăgostesc, să nu mă grăbesc, să mă gândesc la o familie. Dar am ... tele de terminat până atunci. Doamne, ce frumoase sunt florile aste ... Cât de isteață am fost să-mi iau o colegă de apartament care să se pricea ... atât de bine la grădinărit?

–Foarte isteață. Când o să vină vremea mea – și Sam este cu siguran ... în capul listei pentru asta –, vreau o grădină mare și sălbatică, așa că ... să-mi trebuiască o curte mare. Casa poate să fie mică, nu-i o problem ... dar grădina să fie uriașă. Se întinse pe iarba rece. Copaci pentru um ... bră și plante ornamentale, poteci care să se unduiască printre stratur ... amestecate de flori și grădini de fluturi. Căsuțe pentru păsări și element ... acvatice. Vreau totul.

Morgan se întinse lângă ea.

–Ar trebui să ne luăm și noi o căsuță pentru păsări. Și vreau și ... straturile amestecate de flori.

–Le-aș putea face. Se întinse și-i strânse mâna lui Morgan. Îmi pla ... ce foarte mult aici. Nu e grădina uriașă a visurilor mele, dar are mult ... potențial. Mai ales că mă lași să fac ce vreau.

–Ne exploatăm punctele tari.

–Ar trebui să-l inviți la cină pe tipul superb.

–Noi nu gătim.

–Putem să încropim ceva. Pot s-o rog pe mama să ne învețe să facem ceva simplu, dar impresionant. Sigur știe ceva. Hai, strângem aici, apoi mergem în casă și alegem ce o să porți la întâlnire.

–Ieșim doar la o pizza, Nina.

–Astăzi la o pizza, mâine, cine știe? Ne exploatăm punctele tari, îi amintì Nina, în timp ce se ridica. Întâlnirile romantice sunt specialitatea mea. Mă gândesc că ar trebui să porți ceva simplu, dar sexy pentru întâlnirea la pizza cu Domnul-Superb-În-Trecere-Prin-Oraș.

–S-ar putea să nu am nimic care să se potrivească cerințelor.

–Crede-mă, pot s-o fac și pe-asta.

Se întrebase dacă Domnul-Superb-În-Trecere-Prin-Oraș o să treacă pe la bar sâmbătă seara – apoi, când nu apăruse, fusese dezamăgită și se întrebase ce însemna asta. După care își spusese că nu însemna nimic.

Apoi mai lucrase o tură scurtă după-amiaza, când barmanul de duminică fusese dus la spital și operat de urgență de apendicită. De la muncă, se dusese direct la cina cu familia Ninei, savurase o paella absolut fantastică și râsese din tot sufletul.

Luni, după serviciu, se întoarse cu bicicleta acasă. Pentru că-și petrecuse o mare parte din weekend socotindu-și și resocotindu-și veniturile, calculând cât de mult își putea permite, vorbise cu șeful ei de la jobul de zi despre cât ar fi costat-o să dărâme peretele și să refacă bucătăria – blaturi noi, dulapuri noi, aparatură nouă. Tot tacâmul.

Se întorsese acasă reorganizându-și planurile în așa fel încât să se potrivească sumei primite. O să vopsească dulapurile în loc să le înlocuiască – momentan, pentru că refuza să renunțe la bucătăria visurilor ei.

Când parcă bicicleta, Nina ieși la ușa din față.

–O să fii pe fugă.

–Am o oră și jumătate. Aproape.

–Treci înăuntru, *amiga mia*. Avem treabă. O să te machiez.

–Știu să mă machiez și singură.

–Știi să-ți faci machiajul de office manager și pe cel de barmaniță, care e doar o idee mai provocator. Dar știi să faci un machiaj sexy și lejer pentru o ieșire la pizza?

–Ești foarte specifică, dar probabil că da.

–Nu mergem pe probabilități, spuse Nina, dând din degetul arătător. La mine în baie! Am pregătit totul. Am adus un taburet pentru tine, pentru că ești cu cincisprezece centimetri mai înaltă decât mine.

–Cu cincisprezece centimetri și jumătate.

–Sigur, învârte cuțitul, Picioare-Lungi!

Fiindcă era Nina, folosi aproape jumătate din timpul care îi [illegible] până ce termină.

–Cred că am două kilograme de farduri pe față.

–Și merită fiecare gram. Uită-te la tine! Ai ochii ăștia verzi [illegible] dar acum sunt fantastici! Mă pricep.

Nu se putea împotrivi, când ochii îi păreau imenși și parcă ma[illegible] și pielea proaspătă în ciuda (sau poate datorită?) straturilor interme[illegible] de pomezi pe care Nina i le întinsese pe față.

–Glossul roșu de pe buze chiar ți se potrivește, hotărî Nina, privi[illegible] rezultatul muncii. Dacă foloseam un ruj mat ar fi fost prea sexy. A[illegible] bine. Ai buze perfecte, cât trebuie de pline, cât trebuie de mari. D[illegible] și îmbracă-te.

–Tu ce faci în seara asta?

–Stau acasă.

Nina veni după ea în dormitor, ca să se asigure că Morgan o[illegible] îmbrace cu hainele pe care i le alesese.

–Serios?

–Mi-a rămas încă multă mâncare de aseară, de la mama. Mi-[illegible] rezervat o seară pentru odihnă și frumusețe. Baie cu spumă, masc[illegible] păr, mască de față. O baie *lungă*, cu un pahar de vin și lumânări. O[illegible] pentru mine. După care o să vreau să aud totul despre întâlnirea ta.

–E doar pizza!

Și acum, toată agitația asta o făcea să aibă emoții.

–Trebuie să începi de undeva. Doamne, ce fund grozav ai! adă[illegible] Nina, când Morgan își trase pe ea o pereche de blugi strâmți. Picio[illegible] de un kilometru care se termină într-un fundulet micuț și obraznic.

Morgan se uită peste umăr și dădu din fundul în cauză.

–Te dai la mine?

–Dacă Domnul-În-Trecere n-o s-o facă înseamnă că ceva nu e[illegible] regulă cu el.

–Nu pentru asta mă întâlnesc cu el.

Morgan îmbrăcă puloverul albastru aprins.

–Poate, depinde... un imbold subtil ar putea fi acceptabil.

Sub privirea atentă a Ninei, își schimbă cerceii cu unii lungi, își pus cizmele cele mai bune apoi îmbrăcă geaca de piele gri-piatră pe care primise cadou de Crăciun de la mama ei.

–Trec testul?

–Simplu, dar sexy în persoană! Nina scoase un atomizator micuț din buzunar. Treci prin spray, îi comandă ea, apoi apăsă.

Dându-și ochii peste cap, Morgan făcu așa cum îi ceruse.

–Perfect. Acum mergem să bem ceva.

–O să beau un pahar de vin la cină.

–O să bei acum un sfert de pahar, ca să te liniștești. Și, dacă o iei razna și bei două pahare la cină, ia-ți partenerul la o plimbare pe Market Street, până la parc, pe lângă lac și înapoi. De fapt, îți trebuie eșarfa mea albastră, cu flori. Este accesoriul perfect pentru ținuta asta.

La șapte fix, deși Nina insistase că ar trebui să întârzie puțin, intra la Luigi's. Localul avea zumzăitul pe care Morgan considera că ar trebui să-l aibă orice restaurant bun și mirosea a sos și a ierburi italiene și a brânză topită.

Fu ușurată să vadă că Luke era deja într-un separeu și zâmbetul care îi înflori pe chip în clipa în care o văzu îi gâdilă în mod plăcut orgoliul.

Se ridică în momentul în care se apropie, îi luă mâna și o sărută ușor pe obraz.

–Arăți fantastic.

–Mulțumesc. Sper că nu aștepți de mult timp.

–Abia am ajuns. E grozavă geaca, comentă el, în timp ce o ajuta să și-o scoată.

–Un cadou de la mama.

–Are gusturi excelente. Am comandat o sticlă de vin roșu când am ajuns. Sper că e-n regulă. Putem să o schimbăm, dacă preferi altceva.

–E bun roșu. Cum a fost weekendul?

–Productiv. Ți-am urmat sfatul și am petrecut ceva timp la Inner Harbor.

Îi adresă chelneriței zâmbetul lui fermecător, atunci când îi aduse vinul.

–V-ați hotărât ce doriți?

–Mai lasă-ne câteva minute.

–Sigur. Nu vă grăbiți.

Luke ridică paharul.

–Pentru o seară frumoasă, într-o companie plăcută! Sincer, m-am temut că o să te răzgândești.

–Și să ratez o pizza pe gratis?

Luke râse.

–Cu ce-ți place?

–Cu orice, cu de toate sau cu nimic. Cu pizza n-ai cum să dai greș.

–Vorbești pe limba mea. Acum ia spune, cum a fost weekendul tău?

–Tot productiv. Eu și Nina am plantat panseluțe. Mă fac să zâmbesc ori de câte ori vin sau plec de acasă.

–Fata cu care împarți casa și care lucrează la un centru de grădinărit.

–Exact.

–Sunteți bune prietene.

–Suntem. Prima prietenă adevărată și permanentă pe care și-a în viața ei nomadă. E grozav să găsești pe cineva care se potrivește ritmul tău. De obicei e deja plecată când mă trezesc eu și în par mă întorc seara, de la bar.

–Probabil că asta ajută. Vreau să spun, aveți fiecare programul în felul ăsta, aveți și spațiu personal.

–Da. Și când trebuie să împărțim același spațiu, ne simțim bine în compania celeilalte. Ție nu ți se pare ciudat să nu ai o rutină, ve prieteni în apropiere?

–Momentan, e-n regulă. Se lăsă pe spate. Era un bărbat confo bil cu sine însuși, încrezător. Și lui Morgan îi plăcea foarte mult a Într-o zi, îmi imaginez că o să vreau să mă așez undeva. Dar munca care o fac acum îmi oferă șansa să văd o mare parte din țară, să cun oameni interesanți. Îi adresă zâmbetul strălucitor. Așa ca tine.

Avea și el un ritm bun, hotărî Morgan. Flirta, dar numai at cât trebuia.

–Cred că-ți place ce faci. Și îmi imaginez că ești foarte bun.

–Îmi place extrem de mult. Creez sisteme care să se potrivească clienților. Rezolv probleme, fac viețile oamenilor mai ușoare, le extin orizonturile. Poate-mi arăți casa ta într-o zi. Ți-aș putea da câteva ide

–Poate.

Zâmbi din nou.

–Așadar, pizza.

Morgan sfârși prin a bea două pahare de vin și se simți fantastic în fiecare minut. Luke îi povesti tot felul de lucruri, cum construise structura tehnologică pentru o fermă din Butte, Montana și privise zimbrii păscând.

Îi ascultă apoi planurile pentru bucătărie, ba chiar îi oferi niște sugestii. Unele suficient de bune cât să merite adăugate pe lista ei de speranțe și visuri.

Îi sugeră să facă o plimbare.

Vântul de seară era destul de rece, dar plăcut după ce se încinseseră în restaurant. Și trecuse atât de mult timp de când făcuse ultima oară o plimbare cu cineva, de când o ținuse cineva de mână.

Era aproape zece, mult mai târziu decât intenționase, când o conduse la mașina ei.

–Mi-ar plăcea să te mai văd așa. Nu că nu mi-ar plăcea să stau cocoțat pe scaunul de bar și să te privesc la treabă. Dar aș vrea să ne mai întâlnim. Programul meu e flexibil. Pot să mă adaptez la al tău.

Poate că Nina făcuse vreo vrajă de-i pătrunsese în minte, dar Morgan se surprinse invitându-l la cină.

–Lunea viitoare, la mine acasă. Doar atunci am timp.

–Gătești?

–Nu. Trebuie să adaug și asta la lista de lucruri pe care să le învăț, dar nu.

–Gătește Nina.

–Nu, dar gătește mama ei. Și o să ne explice cum să facem, dacă ești dispus să riști.

–Trăiesc pentru aventură. La șapte e bine?

–Sigur. E foarte bine.

–Voi fi acolo. Ai o adresă?

Întinse mâna după telefonul lui și-i adăugă adresa ei la contacte.

–Pot să-ți explic cum să ajungi.

–Sunt prieten bun cu Dl Google. O să mai trec pe la bar. S-ar putea chiar să-mi încerc mâna la darts.

–Roddy îi termină pe toți.

–O să risc.

Se aplecă apoi spre ea și s-ar fi putut spune că era un imbold subtil. Buzele lui le atinseră pe ale ei, apăsând doar puțin. Nu insistă, dar produse un impact. Și fluturii din stomac pe care nu-i mai simțise de foarte, foarte mult timp aduseră sfârșitul perfect serii.

–Noapte bună, Morgan!

–Noapte bună! M-am simțit foarte bine.

–Și eu. Să conduci cu grijă!

Conduse cu grijă, deși avea o ușoară senzație că plutește în urma sărutului de noapte bună. Și, când intră plutind în casă, o găsi pe Nina așteptând, în pijamale și strălucind de la tratamentele pe care și le aplicase.

–Bun, ajunge să mă uit la tine ca să-mi dau seama că a fost o primă întâlnire de mare succes. Vorbește! S-a dat la tine?

–Doar atât cât trebuie. Chiar îmi place de el. Cu un oftat fericit, se trânti pe un fotoliu. Mă face să mă simt în largul meu și-mi place să stau de vorbă cu el. A fost în foarte multe locuri și se pricepe să povestească. Și să asculte. Își ridică umerii, îi lăsă apoi să cadă. Și, când m-a sărutat de noapte bună, am simțit fluturi în stomac.

–Cum a fost sărutul? Descrie-l!

–O să spun... blând. Și doar o idee visător. Nu a insistat, nu a fost o flacără pasională. Am sfârșit prin a-l invita la cină lunea viitoare.

–Uau! Nina sări în picioare și execută câteva mișcări de dans. Aoleu! Nu te-a drogat, nu? Sau poate a făcut ceva să te hipnotizeze.

–Este un bărbat drăguț, foarte chipeș și interesant. Asta e tot.

–Mai mult decât suficient. O s-o rugăm pe mama să ne ajute să gătim ceva. Sau poate vrei să dispar luni?

–Nu. Răspunsul veni imediat, hotărât. Te rog să nu dispari. N fi invitat dacă n-ai fi fost și tu aici.

–Să-l chem și eu pe Sam?

–Da, o să fim mai echilibrați așa. Nimic prea sofisticat, Nina. O simplă și drăguță. Să nu ne complicăm.

–Simplu și sexy. Ne descurcăm noi, Morgan.

–Și dacă nu, o să comandăm ceva. Se ridică. Trebuie să mă preg de culcare. Ar trebui să faci la fel. Începi la opt mâine.

–Mă duc, mă duc. Dar îi trimit mai întâi un mesaj mamei, ca s gândească ce am putea să facem. Nu-ți urez vise plăcute, pentru că deja că o să le ai. Ne vedem mâine. Oh, de-abia aștept să-l cunoș bărbatul pe care Morgan Albright l-a invitat la cină.

Luke veni la bar marți seara. Începu numaidecât să discute cu ea și vreo câțiva dintre clienții obișnuiți. Își etală o vreme talentul la dar nu era rău. Își bău cele două beri și mâncă niște aripioare.

–Te-ai făcut cu un iubit, spuse Gracie, ridicând din sprâncene.

–Nu. E în oraș doar vreo două luni.

–N-am zis că e pe viață. Lumina clipi, anunțând ultima comand și Gracie își roti umerii. E alunecos. N-am încredere în ăștia alunecoș Cam cu vreo cincisprezece ani în urmă, aproape că am avut un prim so El era alunecos. Atât de fin și de neted, încât a alunecat din patul me direct în al verișoarei Bonnie.

–Bine atunci că nu e aproape primul meu soț.

–Bucură-te de el!

Și de ce nu? își zise Morgan, când Luke se întoarse în seara concursului de cultură generală. Faptul că participă cu răspunsuri contribuie cu câteva puncte pe tabela de marcaj a lui Morgan.

Găsise un bărbat interesant care era evident atras de ea și cu care, din cauza programul ei încărcat, nu prea avea când să petreacă prea multe momente în doi. Ceea ce nu părea să fie o problemă pentru nici unul din ei.

Asta nu însemna că nu aștepta seara de luni cu teamă – trebuia să gătească – și emoții – sindromul celei de-a doua întâlniri.

Câștigă ceva timp și reuși să plece cu o oră mai devreme de la serviciul de zi.

Când se întoarse acasă pe bicicletă, aerul care se înmuiase, în sfârșit apropiindu-se de temperaturile normale pentru luna aprilie, o învioră și o binedispuse.

În doar câteva săptămâni, primăvara avea să se pună serios pe treabă și să semene culori peste tot.

Văzu că prin curțile vecinilor tufele îndrăznețe de forsythia luaseră deja startul cu florile lor galbene, strălucitoare, și salcia cea mare de la colțul străzii ei era acoperită de un puf verde.

În propria curte, lalele înălțaseră capete roșii și subțiri ca niște rujuri și azaleele pe care Nina i le recomandase la prima lor întâlnire îmbobociseră și aveau să-și deschidă petalele roz cât de curând. Poate că era caraghios, dar o făceau să se simtă parte din cartier.

Parcă bicicleta, le zâmbi panseluțelor și intră. Înăuntru, bubuia muzica. În mod evident, Nina ajunsese înaintea ei. Își aruncă cheile în bolul de pe masa de lângă ușă, își puse geaca pe umeraș, băgă și poșeta în dulap, împreună cu ea, apoi intră în bucătărie, unde domnea haosul.

Nina avea părul prins într-o coadă la spate și purta un șorț pe care vărsase deja Dumnezeu știe ce. Mama Ninei îi dăduse șorțul și-i trimisese unul și lui Morgan.

Sticle, borcane și râșnițe de condimente aglomerau blatul îngust. De unde privea, Morgan avea senzația că petele de pe șorțul lui Morgan fuseseră făcute cu de toate.

–Am reușit! Ochii Ninei erau măriți și ușor sălbatici. Am făcut marinata pentru cotlete. Eu am făcut-o, Morgan! Deschise larg frigiderul. Vezi?

Morgan se aplecă precaută și privi prin folia de plastic întinsă pe un bol de sticlă – împrumutat de la mama Ninei special pentru acest scop.

–Eu am făcut-o, cu mâinile astea două!

–Și arată – se aplecă mai mult și adulmecă marinata – și miroase exact așa cum trebuie. Ai nevoie să stai jos?

–Poate. Tu va trebui să te ocupi de cartofi. Avem bărbați la cină, deci carne și cartofi. Și, pentru că e aprilie, sparanghel. Și va trebui să le gătim pe toate, să punem masa și să o aranjăm drăguț. Și să ne facem frumoase. Făcu o pauză. Ce-a fost în capul nostru?

–Prea târziu acum să ne mai întrebăm. Cu masa e ușor, te ocupi tu. Dar, dacă întâmpini probleme, pot să te ajut. Mereu arată cum să aranjezi o masă pe HGTV. Pot să fac eu afurisiții ăia de cartofi. Dacă tu poți să faci marinata, pot să fac și eu afurisiții de cartofi. Dă-i încoace!

Își puse șorțul. Când termină de curățat cartofii și îi tăie în felii groase, conform instrucțiunilor mamei Ninei – apoi intră în panică pentru că feliile nu erau toate de aceeași mărime și ce însemna asta? – constată cu plăcere că șorțul ei nu semăna nici pe departe atât de mult cu un tablou al lui Jackson Pollock pe cât semăna al Ninei.

Urmă întocmai instrucțiunile, ceea ce nu era chiar simplu, pentru că, în loc de măsuri exacte, mama Ninei spusese: folosește-ți ochii, folosește-ți nasul. Așa că se puse pe treabă. Amestecă toate condimentele într-un bol, mirosi, privi. Apoi, după ce adăugă niște ulei, amestecă bine cartofii

și îi întinse apoi în tavă, pe hârtie de copt, sperând să n-o dea în... Lăsă aranjatul mesei în seama Ninei – pentru că aranjamentele de... fel erau specialitatea ei – apoi se apucă să curețe bucătăria, pentru... curățenie ea era specialista.

Deja epuizată, își schimbă hainele de lucru cu niște pantaloni... trei sferturi și un tricou roz aprins și se întrebă cu toate sinceritatea... făceau oamenii așa ceva în fiecare zi. Și încă trebuiau să se mai ocupe... sparanghel și să pună chiflele la încălzit. Își puse iar șorțul.

Nina, proaspătă ca o dimineață de primăvară, o întâmpină în hol...

– Deci doar niște măsline, brânză și legume crude. La partea asta... pricepem. Păcat că bucătăria e atât de mică, nu avem spațiu să ne... toți acolo.

– Primăvara viitoare, jură Morgan. Miroase chiar bine aici, Nin... Miroase ca și cum am fi știut ce facem.

În bucătărie, rămaseră șold lângă șold, privind în cuptor.

– Și arată bine. Ești sigură că pentru sparanghel nu ne trebuie deci... 10 minute?

– Știe mama, spuse Nina, cu voce solemnă. Dar trebuie să fie făcu... exact înainte de servire, deci după ce vin băieții. Care cinci minute le... vrei, sote sau abur?

– Doamne... Doamne... Abur.

– Tot asta vreau și eu. Deci... Nina întinse pumnul. La trei.

– La naiba! șuieră Morgan, când piatra Ninei îi zdrobi foarfeca.

La șapte, muzica era doar un murmur, cuptorul fusese pus pe cald și... aperitivele aranjate pe masă.

Răsună bătaia în ușă.

– Jos șorțurile! ordonă Nina.

Răspunseră împreună și găsiră doi bărbați în prag.

– Am venit amândoi odată.

Sam cel adorabil, cu ochelari cu rame groase, îi oferi Ninei un buchet de lalele roz și lui Morgan o sticlă de vin.

– Iar eu o să fac invers, spuse Luke, întinzându-i lui Morgan niște zambile mov într-o vază rotundă, transparentă. Bună, Nina. Eu sunt Luke.

Și îi oferi încă o sticlă de vin.

Și, după atâta muncă și agitație, totul fu în cele din urmă foarte simplu.

Se înghesuiră în bucătărie, sub pretextul că trebuiau să umple paharele cu vin. Morgan avu impresia că Luke și Sam se înțelegeau bine – IT-istul și gamerul ceva mai mult decât amator aveau despre ce să discute.

Sperând că norocul va continua să țină cu ele, Morgan puse unt în tigaie, pentru sparanghel.

–Nimic nu se compară cu o mâncare gătită în casă, când ești pe drumuri. Luke o sărută nonșalant pe obraz. Apreciez, sincer.

–Să sperăm că o să fie o masă în casă și nu un strigăt de ajutor.

Luke râse.

–Miroase fantastic. Pot să mă spăl pe mâini?

–Sigur. Pe holul din stânga sufrageriei, ușa de pe dreapta.

–10 minute, începând de acum! anunță Nina, și Sam îi cuprinse talia cu brațul.

–Nu pot să cred că voi ați făcut toate astea. Ați muncit toată ziua, apoi ați pregătit așa o masă!

–Nu ai gustat încă mâncarea, îi aminti Morgan.

–Ați muncit toată ziua, repetă Sam, sărutându-i creștetul Ninei, și ați stat apoi să pregătiți o masă ca asta.

Mulțumită, Nina își ridică fața ca să primească un sărut.

–Bun, acu-i acu!

Morgan lăsă sparanghelul să alunece în untul topit și puse o alarmă de cinci minute pe telefon. Amestecă și scutură tigaia, încercă să-și folosească ochii și nasul când adăugă sarea și piperul. În timp ce ea se ocupa de tigaie, Sam o ajută pe Nina să scoată cotletele și cartofii din cuptor și să bage chiflele la încălzit.

–Muncă în echipă. Gata, eu mi-am terminat cele cinci minute. E rândul tău, Nina.

Schimbară pozițiile, Morgan aranjă cotletele pe un platou – de la mama Ninei – și decoră cu rozmarin proaspăt – conform instrucțiunilor.

–Scuze, spuse Luke, reapărând. Am primit un telefon și a trebuit să răspund.

–Nici o problemă, ne apropiem de momentul adevărului. Morgan se uită la el. E totul în regulă?

–Oh, da. Doar o modificare de program pentru mâine. Pot să ajut cu ceva?

–Ce-ar fi să umpli paharele la loc?

La masă, după ce gătitul și servitul se terminaseră, Sam riscă prima mușcătură.

–Trăsnet! îi spuse el Ninei, apoi îi zâmbi lui Morgan. Și iar trăsnet.

Nina gustă o bucățică de cotlet.

–O-o. Ne cam pricepem, Morg. Ce ne facem?

–Masă gătită în casă, atunci când ești pe drumuri. Doamnelor? spuse Luke și ridică paharul. Pentru maeștrii bucătari ai acestei seri!

–Și pentru mama! Ar fi mândră de noi, Morgan.

Deși avusese o zi grea, Morgan se simți extraordinar de bine. O cină cu invitați, la ea acasă – prima oară când mâncarea nu era comandată. Conversație, râs, mâna lui Luke atingând-o din când în când pe a ei.

I se păru drăguț că bărbații insistară să strângă ei după masă și se relaxară apoi cu cafea și tort Red Velvet – ăsta, cumpărat.

– Nu-mi place să aduc vorba. Seara asta va fi una din cele mai fericite ale ședерii mele aici. Dar, din cauza schimbării de program, mâine trebuie să fiu la locație la ora 8.00.

– Unde te duci? îl întrebă Sam.

– M-au trimis în Baltimore. Cineva a cumpărat două case și vrea să le facă din ele una singură – care să fie inteligentă. Se pare că va trebui să rămân acolo vreo două zile. Poate chiar trei. Ridică din umeri. Mi-a înghesuit treaba asta în program la sfârșitul săptămânii trecute. Un prieten de-al șefilor.

– La opt, în Baltimore. Va trebui să te trezești devreme.

Luke dădu din cap spre Nina.

– Da, cu siguranță. Dar e o provocare. Să transform două case vechi într-o vilă urbană inteligentă – păstrând totodată istoria locului. Privește în jur. Mi-ar face plăcere să aranjez casa asta pentru tine, Morgan. Ai o structură frumoasă aici.

– Și eu cred la fel. Până la urmă, poate că o să adaug și niște opțiuni digitale, pe lângă spațiu.

– Când o s-o faci, să mă chemi pe mine. O să am grijă să te strecor în program. Promit. Mulțumesc, Nina, și mulțumesc mamei tale. Se ridică. Totul a fost fantastic. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sam. Și cred că o să mă pot uita la sistemul tău săptămâna viitoare. Întotdeauna mai poți adăuga câte ceva.

– Ar fi grozav.

Morgan îl conduse la ușă.

– O să trec pe la bar după ce mă întorc. Peste vreo două zile. Pot să-ți mai trimit câte un mesaj din când în când, din camera mea singuratică de hotel din Baltimore?

– Sigur.

– Și pot să te scot la cină când mă întorc? Poate la mai mult decât o pizza?

– Sună bine.

Când o sărută, doar o idee mai adânc decât prima dată, apropiindu-și doar o idee mai mult corpul de al ei, Morgan își spuse că invitația la cină suna foarte, foarte bine într-adevăr.

– Mult noroc în Baltimore!

–Când ești bun, nu ai nevoie de noroc, dar îl primesc. Noapte bună și mulțumesc! Mulțumesc din suflet pentru cină!

Îl privi îndreptându-se spre mașină în seara de aprilie care adusese cu ea o ploaie ca o ceață. Când închise ușa, își zise că, poate, într-un mod mai ciudat, chiar avea un iubit. Temporar.

Nina scoase capul.

–Am auzit ușa închizându-se și... Mi-a plăcut mult de el!

–Și mie, spuse și Sam, scoțând capul după prietena lui.

–Ei, și eu îl plac, așa că e unanim.

–Ar trebui să-l inviți la cină la mama duminica viitoare. Ea e și mama ta aici, în Maryland, și ar fi încântată.

–Poate. O să mă gândesc. Eu mă duc să mă culc. Ne vedem mâine-dimineață, Sam?

–Fii sigură că da, zise Nina, făcându-l pe Sam să rânjească.

Morgan se pregăti de culcare. Tocmai când se băga în pat, primi un text de la Luke.

Miercuri. Joi, cel mai târziu. O să-mi fie dor de tine până atunci.

Chiar în timp ce zâmbea, în timp ce simțea căldura întinzându-se prin ea, Morgan ezită. Apoi scutură din cap și răspunse cu ceea ce simțea.

Și mie o să-mi fie dor de tine. Noapte bună!

Când se întinse în pat, încă zâmbea.

3

Ținând cont de vârsta înaintată și de faptul că proprietara ei nu se obosise niciodată să o întrețină, nu fu o surpriză pentru nimeni când mașina Ninei refuză să mai pornească marți dimineața.

Sam, mereu gata să ajute, își duse iubita la serviciu în vreme ce Larry, clătinând din cap, o remorcă până la service-ul lui.

Nina se întoarse acasă plângându-se că o râcâia ceva pe gât și că Larry îi dăduse vești proaste în legătură cu mașina.

– Trebuie neapărat să cumpăr o baterie nouă, a mai zis ceva de curea de ventilator și încă ceva-ceva și transmisie. Larry estimează că o să-i coste cinci sute de dolari. Își ridică mâinile în aer. Paf! S-a dus.

– Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Și, pentru că într-adevăr așa e, Morgan adăugă și o îmbrățișare. Îți trebuie un ceai cu miere. Ți-l fac.

– Mulțumesc.

Cu ochii grei și palidă la față, Nina se trânti pe canapea.

– Urăsc răcelile de primăvară și mă tem că asta mă paște. Mai pun și cinci sute de dolari bașca și mă simt ca naiba.

– Vrei o supă? Morgan deschise dulapul și scoase o cutie. De pui, cu steluțe. Nu e ca supa de pui a mamei tale, dar...

– E bună. Cred că o să fac un duș fierbinte, după care o să mă bag în pat cu supa cu steluțe, niște pâine prăjită și-un ceai și-o să mă uit la un film vesel. După care o să mă culc, ca să termin cu ziua asta urâtă.

– Hai, du-te și fă un duș și bagă-te în pat. Îți fac eu mâncarea pentru zile urâte și ți-o aduc.

– Ești cea mai bună proprietară din lume! Te-aș mai lua o dată în brațe, *amiga mia*, dar nu vreau să-ți dau și ție ce mă tem că mă încearcă.

Când Morgan intră cu tava, o găsi pe Nina în pat, sprijinită pe perne, cu laptopul în brațe și o cutie de șervețele.

– Mulțumesc. Îți mulțumesc din suflet. Deja mă simt mai bine.

– Poate că ar trebui să-ți iei liber mâine și să lenevești în pat. După ce lăsă tava lângă pat, Morgan își puse mâna pe fruntea Ninei. Nu pare să ai febră.

– E doar o răceală stupidă de aprilie. Și deja suntem foarte încărcați la muncă.

– Poți să iei mașina mea, dacă vrei totuși să te duci.

– Are cine să mă ducă și să mă aducă, mulțumesc. Încă o dată, mulțumesc din suflet.

Ridică ceaiul, suflă în el, sorbi.

– Oh, e exact ce-mi trebuie. Îți rămân datoare.

– Când am avut microbul ăla la stomac toamna trecută, cine a avut grijă de mine?

– Eu, pentru că suntem prietene. O să mă culc devreme, poate-mi trece după un somn bun.

– Trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de ceva. Eu n-o să-ți trimit ca să nu te trezesc dacă adormi, dar o să bag capul la tine în cameră când mă întorc, ca să mă asigur că ești bine.

– Am tot ce-mi trebuie și-o să iau și ceva de răceală. Sigur mă fac bine. Luă o lingură de supă. Nu-i ca a mamei, dar supa de pui cu steluțe ajută întotdeauna. Seară frumoasă!

Când se întoarse acasă după tura de la bar, o găsi pe Nina dormind tun. Și, când se trezi a doua zi de dimineață singură în casă, presupuse că prietena ei plecase la serviciu.

Pe la jumătatea dimineții, Luke îi trimise un mesaj că avea să mai rămână probabil încă o zi în Baltimore. Morgan îl citi între o factură pentru remodelarea unei băi și o conversație telefonică pentru a estima costurile unei verande.

Stătea în biroul ei care era în același timp zona de recepție, cu vedere spre parcare. Nu o deranja – în felul ăsta putea să urmărească cine venea și cine pleca.

O plantă agățătoare o ducea foarte bine într-un colț – plasată acolo, din câte i se spusese, de soția șefului cel mare, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Avea acum peste un metru optzeci și stătea într-un ghiveci roșu atât de mare, că Morgan nu l-ar fi putut cuprinde cu brațele. Bill Greenwald – șeful mai mic – îi explicase că mama lui insista că era talismanul norocos al afacerii.

Soția lui Bill, Ava, purta cască pe cap și centură de unelte la brâu și lucra cu băieții pe șantier, unde toată lumea o recunoștea de șefă și nimeni nu se punea cu ea.

Fratele lui Bill, Bob, era avocat și se ocupa de partea legală a afacerii. Cei doi copii pe care Bill și Ava îi aveau împreună, Jack și Ella, lucrau cot la cot cu părinții lor.

Morgan se gândea adesea că, atunci când avea să vină ziua în care să-și deschidă propria afacere, avea să-i fie dor de familia Greenwald – certăreață, dar foarte unită.

În timp ce citea mesajul de la Luke, Bill intră în uniforma lui obișnuită de tâmplar – blugi, tricou și pe deasupra o cămașă de flanel deschisă la nasturi. Avea păr grizonant sub șapca cu logoul „Greenwald's Builders", ochi blânzi în spatele ochelarilor cu rame metalice pătrate, și brațe puternice, musculoase.

–Cunosc fața asta. Ai primit un mesaj de la noul tău iubit?

–E nou, dar nu i-aș zice iubit.

Bill clătină arătătorul spre ea.

–Când știi, știi. Tatăl meu a angajat-o pe Ava și am lucrat cu ea o lună și ceva. Nu mi-am zis mai mult decât că se pricepe să învârtă ciocanul și că știe ce face. Apoi, într-o zi, am auzit-o râzând. Știi cum râde.

Puternic și zgomotos.

–Da, știu.

–Râsul ăla mi-a pătruns în inimă. „Asta e, Bill!" mi-am spus. „Nu încape îndoială. Trebuie să te obișnuiești." În septembrie facem douăzeci

și șapte de ani de când suntem împreună și m-am obișnuit. Așa că, ș
știi când o să știi.

După o pauză, continuă:

–În orice caz, eu mă duc să mă întâlnesc cu inspectorul care se oc
de treaba de la Moreni. După care o să trec pe la Langston, poate a
râsul ăla. Dacă totul merge bine, ar trebui să mă întorc până la te
Dacă nu, te anunț.

–O să am eu grijă aici.

–Întotdeauna ai.

Și îi plăcea, își spuse Morgan, după ce Bill plecă și mai termină câte
din lucrurile pe care le avea de făcut.

Își umplu sticla de apă de la dozator, după care se așeză înapoi la biro
și-i trimise un răspuns lui Luke.

Sper că asta înseamnă că lucrurile merg bine. Dacă te întorci până sâmbătă și ești liber, vrei să vii cu noi la cină la părinții Ninei?

Ură câteva minute, dar îi răspunse.

Sună grozav! Lucrurile merg foarte bine și o să mă întorc până sâmbătă.

Mă bucur. Cina de duminică o să fie devreme. De obicei ne ducem pe la patru, mâncăm pe la cinci. Te avertizez: multă lume, multă gălăgie, multă mâncare.

Mă bag. Pot să vin să te iau la patru?

Sigur.

Sper să te văd vineri seara, dar cu siguranță duminică. Trebuie să plec.

Adăugă un emoticon cu o floare.

Când fața zâmbitoare trimisă de Morgan drept răspuns apăru pe ecranul lui, Luke își folosi cardul electronic de coduri ca să deschidă încuietoarea patetică de la ușa ei din spate.

Oamenii erau atât de proști! În special femeile.

Privi în jur. Casa era o dărăpănătură, după părea lui. Totuși, structura bună și locația făceau să merite efortul.

„Intră și ieși!" își aminti el și se duse direct în biroul ei. O să dezinstaleze programul pe care i-l instalase luni seara când fusese „la baie". Nu lăsa nici o firimitură în urmă.

Apoi o să termine câteva săptămâni foarte profitabile în doar câteva ore.

O să-l vadă mai repede decât se aștepta.

Își imagina că o s-o omoare în parcarea barului, lângă mașina ei. Dar dacă nu era – așa cum era de obicei – ultima care să plece, o s-o aștepte în mașină, ascuns în spate.

Apoi, surpriză! Și apoi, finalul. O să scape de cadavru, o să ducă mașina unui asociat din Baltimore. O să schimbe Priusul, apoi o să-și vadă de drum.

Cel puțin nu a fost nevoie să i-o tragă mai întâi. Pe de altă parte, era un om care-și cunoștea victimele și știuse de la bun început că Morgan Albright n-o să fie ușor de adus în pat. Economisise timp, efort și alte rahaturi.

Dar, frate, cât de ușor îi fusese din toate celelalte puncte de vedere!

Cu mâinile protejate de mănuși chirurgicale, îi deschise laptopul. Îl porni și se întrebă cu toată sinceritatea de ce femeia asta nu cheltuia – nu cheltuise – nimic din banii pe care îi câștiga cu atâta muncă pentru un echipament mai nou.

Începuse deja dezinstalarea când auzi pașii în spatele lui.

Se întoarse cu cel mai nevinovat zâmbet din lume în clipa în care Nina – categoric nu în cea mai bună formă – intră pe ușă.

–Luke? Era răgușită și tuși când îi rosti numele. Ce faci aici?

–Hei! Am convins-o pe Morgan să mă lase să adaug un software nou pe laptopul ei. Am intrat prin spate. N-am vrut să te trezesc. Nu încăpea îndoială că era bolnavă, hotărî el, deci era timpul să improvizeze. Și să-și etaleze cea mai compătimitoare expresie. Mi-a spus că nu te simți bine și că probabil dormi. Îmi pare rău că te-am trezit.

–O răceală de primăvară. Oribilă. Șefa m-a trimis acasă – și m-a adus cu mașina. De-abia... Morgan de unde știa că sunt acasă? A sunat-o Angie?

Prea complicat, hotărî el. Și probabil că văzuse ceva în ochii lui, pentru că vedea și el într-ai ei. O privire care spunea: Fugi!

Înainte să aibă timp să o facă, apucă laptopul și-l învârti cu putere. O izbi cu o pocnitură în laterala capului, iar cealaltă parte se izbi cu altă pocnitură în tocul ușii.

Abia dacă scoase un sunet.

După ce căzu la pământ, mai învârti o dată laptopul – oricum o porcărie – și o lovi din nou. Îi stricase ploile și acum n-o să poată mai ducă de nas pe Morgan.

Așa că trebuia să-i ia locul.

–N-ar fi trebuit să fii aici, spuse el lăsându-se în genunchi și întorcând-o pe spate, ca să-și poată pună mâinile pe gâtul ei. Și nici nu ți-a găsit momentul să fii bolnavă, afurisito! Nu ești ce voiam, dar va trebui să mă mulțumesc cu tine.

Simți, ca întotdeauna, adrenalina inundându-i venele în timp ce strângea de gât și vedea cum viața îi părăsește trupul.

Deși ochii i se dădeau peste cap și călcâiele loveau dușumeaua, Nina nu-și mai reveni niciodată.

O lăsă pe jos, cu laptopul spart alături.

Adaptându-se situației, căută prin bucătărie și găsi un sac de gunoi. Băgă în el laptopul și telefonul Ninei, niște bijuterii pentru care nu considera că merita să se obosească, găsi o sută cincizeci și opt de dolari în poșeta și în sertarul ei de lenjerie.

Se duse în camera lui Morgan. Ea chiar avea câteva bijuterii de Doamne-ajută. Cercei cu șurub cu diamante – mici, dar cu o culoare frumoasă și bine tăiate – un medalion de aur – părea vechi, probabil o bijuterie de familie. Luă și câteva zorzoane fără valoare odată cu ele. Își spuse că nu avea rost să le risipească.

Victimele aveau întotdeauna bani gheață prin casă. Îi găsi pe-ai lui Morgan – cinci bancnote de douăzeci – într-o pereche de șosete lungi.

Îi luă cheile din bolul de la intrare și ieși pe unde intrase.

Cu cotul, sparse unul din geamurile ușii din spate.

Un jaf pe timp de zi care se terminase prost, de-a dreptul tragic – așa o să pară.

Ce păcat, atât de trist!

Deschise mașina din telecomandă, aruncă sacul cu prada pe bancheta din spate.

Ieși cu spatele de pe alee și conduse în direcția opusă orașului. Fredonând *Yesterday* al lui Billie Elilish odată cu casetofonul, se îndreptă spre Baltimore.

Începu să plouă torențial chiar când Morgan se pregătea să plece de la serviciu. Se uită pe aplicația de pe telefon. Ploaie scurtă, se îndrepta spre vest.

Alese să aștepte să treacă și-i trimise un mesaj Ninei, întrebând-o dacă voia mâncare chinezească.

Când nu primi nici un răspuns, se încruntă.

–Poate că e încă răcită, murmură ea, privind ploaia. S-a băgat la somn după muncă.

Comandă încă o porție de tăieței de orez și creveți în sos dulce-acrișor, pentru orice eventualitate.

15 minute mai târziu, ieșea în aerul umed, dar sub cerul însorit. Se opri să ridice comanda, pe care o puse în spatele bicicletei, împreună cu geanta.

Se aștepta să fie o seară destul de liniștită la bar, cum era de obicei miercurea. Nu deschiseseră încă terasa de afară, dar aveau s-o facă în curând.

Când o să aibă localul ei, Morgan voia o curte întreagă acoperită de o pergolă. Și o să pună încălzitoare pentru ca oamenii să poată sta acolo tot timpul – mai puțin când ploua sau când era ger.

Mai multe locuri, mai mulți clienți, mai mult profit.

Când nu-și văzu mașina, simți o strângere de inimă. Apoi își dădu seama că Nina avusese probabil nevoie să plece undeva. Poate până la farmacie.

Totuși, ea i-o cerea întotdeauna, n-o lua fără să întrebe.

Intră în casă și dădu din cap în clipa în care văzul bolul de chei gol. Își puse geaca în cui, își atârnă poșeta, apoi trecu prin camera Ninei.

Cu siguranță venise acasă, apoi plecase din nou, hotărî ea. Cutia de șervețele era iar pe pat.

Îi mai trebuia un ceai cu miere, își spuse și se duse în bucătărie să pună apa la fiert și să bage mâncarea în frigider.

Înlemni, pur și simplu înlemni în clipa în care văzu ușa spartă și cioburile pe jos.

Se retrase cu spatele. Deja respira întretăiat în timp ce-și căuta telefonul în buzunar. Creierul păru să nu-i mai funcționeze după ce formă nouă-unu-unu.

–911. Ce urgență aveți?

–O spargere, o spargere. Ușa din bucătărie. Se uită spre dormitoare, apoi spre biroul ei. Și văzu mâna, brațul, sângele de pe hol. Oh, Doamne! Dumnezeule! Nina! Alergă spre birou, se prăbuși pe podea. Grăbiți-vă! Vă rog, grăbiți-vă! 229 Newberry Street. E rănită. E sânge. Nu mișcă.

–Am trimis pe cineva. Puteți să-mi spuneți cum vă numiți?

–Morgan. Nina e rănită, e sânge. Cred... Cred că e moartă. Nu. Nu. Nu. Ce pot să fac? Ce-ar trebui să fac?

–Morgan, e cineva în casă?

–Nu știu. Nu știu. Nu respiră. Nu-i găsesc pulsul. Ajută-mă!

–Vine cineva. Auzi sirenele? Ar trebui să ieși din casă, Morgan, să aștepți ambulanța și poliția.

–Nu o las aici. Să încerc să o resuscitez? Am... am făcut curs prim ajutor. E rece. Doamne, ce rece e! Îi aduc o pătură.

–Nina e rece?

–Îi aduc o pătură.

–Morgan, ambulanța parchează chiar acum. Auzi sirenele? Du-te deschide-le, Morgan. Du-te și deschide ușa.

Se repezise deja să ia cuvertura de pe canapea, dar viră și deschis ușa de la intrare.

–Grăbiți-vă, vă rog! E rece și sângerează. Nu se trezește.

Se duse după paramedici, apoi rămase în picioare, cu mâinile la gur O femeie cu părul roșu închis și ochi blânzi, albaștri, se uită la ea.

–Doamnă, de cât timp e așa?

–Nu știu. Abia am ajuns. Am întârziat. Ploaia, mâncarea chine zească... și am ajuns acasă și am văzut ușa spartă, apoi pe Nina. Puteți s-o treziți?

–Pronunț eu decesul, murmură celălalt medic.

Femeia se apropie de Morgan.

–Hai să stăm jos.

–O duceți la spital? Ceva tare și greu îi apăsa pe piept. Nu putea să respire. În urechi îi răsuna un țiuit ascuțit și puternic. Trebuie dusă la spital.

–Îmi pare rău, foarte rău, dar nu putem face nimic. Prietena ta e moartă.

–Nu. Nu.

–Îmi pare rău. Ești în stare de șoc. Hai să stăm jos.

–Nu. Nu, repetă Morgan, în timp ce femeia o îndrepta spre canapea. Am... am scăpat mâncarea. Am scăpat-o pe jos.

–O să ne gândim mai târziu la asta.

O așeză cu grijă pe Morgan pe canapea și o înveli cu pătura, pentru că începuse să tremure.

Apoi ridică privirea în clipa în care doi bărbați în uniformă intrară pe ușa deschisă.

–Victima e pe hol, cu partenerul meu. Femeia care a sunat la urgențe e în stare de șoc. Victima e rece, moartă de două ore cel puțin. Poți să-mi spui cum te cheamă?

–Morgan. Morgan Albright. Ea e Nina, Nina Ramos. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Te rog, nu o poți ajuta?

–Mă duc să-ți aduc niște apă. Stai aci și vorbește cu domnul polițist.

–Domnișoară Albright...

Polițistul se așeză lângă ea. Morgan încercă să-și concentreze privirea, dar îi vedea chipul ca prin ceață.

–Eu sunt ofițer de poliție Randall. Îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

–Nu știu. Nu știu. Ploua. Nu am vrut să merg cu bicicleta prin ploaie, așa că am așteptat. Și am vrut mâncare chinezească, așa că am comandat la pachet. Nina nu mi-a răspuns la mesaj, dar e răcită, așa că doarme. M-am gândit. Poate. Și mașina mea nu era în fața casei și a ei e în service, așa că poate a luat-o ea să se ducă undeva. Nu mă supăr. Știe că nu mă supăr.

–Mașina dumneavoastră? Ce fel de mașină?

–Ăm. Mulțumesc.

Totul părea îndepărtat acum, foarte, foarte departe. Ca și cum ar fi privit prin celălalt capăt al unui telescop. Luă apa și avu nevoie de ambele mâini care îi tremurau ca să ridice paharul.

–Un Prius.

–Ce culoare, ce an? Știți numărul de înmatriculare?

–E albastră. Bleumarin. 2019. Nu... Nu-mi amintesc numărul. Nu pot să mă gândesc.

–E-n regulă. Ați ajuns acasă și ați găsit-o pe Nina?

–Am ajuns acasă și m-am uitat în camera ei. Venise de la serviciu, pentru că pusese în pat cutia de șervețele. E răcită. Și voiam să-i fac un ceai. Am pus apă la fiert. Am uitat, trebuie să o opresc.

–Am oprit-o eu, spuse femeia de pe ambulanță. E-n regulă.

–Am văzut cioburile. Le-am văzut și m-am speriat și am sunat la nouă-unu-unu. Apoi am văzut-o pe ea. I-am văzut mâna și sângele...

–Unde ați fost înainte să veniți acasă?

–La muncă. La Greenwald's Builders. A început să plouă.

–Cam pe la cinci. N-a durat mult.

–Nu. Am verificat pe aplicație, așa că am așteptat să treacă. Și am sunat ca să comand cina.

–Cum ați ajuns acasă?

–Pe bicicletă. De obicei merg cu bicicleta la serviciul de zi, dacă e vreme frumoasă. Și dacă Nina nu are o întâlnire și dacă avem timp, mâncăm de obicei ceva înainte să mă duc iar la muncă.

–La Greenwald's?

–Nu, nu. La Încă o Rundă.

–Sunteți barmanița! spuse Randall. Mi s-a părut mie că vă știu de undeva. Am fost de câteva ori acolo. Domnișoară Albright, putem să sunăm pe cineva? Aveți unde să stați în noaptea asta?

–Locuiesc aici.

–Poate că în seara asta ar trebui să stați în altă parte.

–Nu...

Și atunci, o izbi. Puternic, atât de puternic, încât totul deveni de tr-odată crud de limpede.

–E moartă. Nina e moartă. Cineva mi-a spart casa și a omorât-o. Ne măcar nu avem nimic care să merite furat. Nu avem nimic.

–Ce-ar fi să aruncați totuși o privire, să vedeți dacă lipsește ceva Poate în camera Ninei?

Se ridică și se duse, dureros de conștientă de ceea ce face, în ca mera Ninei.

–Nu-i văd laptopul. Părinții ei i-au dat un MacBook de Crăciun Nu anul ăsta, cu un an înainte. Era roz. Și telefonul ei – un iPhone Dar ar putea să fie în buzunar.

Trase adânc aer în piept.

–Cineva a umblat în dulapul ei. Nina e dezordonată, dar nu ține sertarele așa, deschise.

–Puteți să vă uitați fără să atingeți nimic?

–Cutiile sunt pe jos. Cele în care-și ține bijuteriile. Nici măcar nu avea ceva de valoare, dar își ținea bijuteriile în cutiile alea și sunt pe jos. Avea și niște bani – nu știu cât, dar ceva... ascunși prin lenjeria intimă. Nu puteau fi mai mult de o sută de dolari.

–Altceva?

–Nu știu.

–Hai să ne uităm și în camera dumneavoastră.

Traversă holul, trase adânc aer în piept.

–Eu nu sunt dezordonată. Cineva mi-a umblat prin lucruri. Aveam – oh, Doamne! – aveam niște cercei micuți cu diamante și un medalion de aur care fusese ale străbunicii mele. Restul nu era de valoare. Și aveam cinci bancnote de douăzeci de dolari în șosetele de pe jos. Închise ochii și simți cum se leagănă. Se încordă și se opri. Laptopul meu, din birou. Camera în care... Cealaltă cameră. Era pe jos. Era pe jos, și era spart, și era sânge. Nu am înregistrat toate astea mai devreme. Au lovit-o cu laptopul. Era spart și plin de sânge pe podea. Au lovit-o și au omorât-o. Și eu nu am fost acasă să o ajut. Își șterse lacrimile care nu se mai opreau. Telecomanda de la mașină nu era în bolul de la intrare. Au văzut-o și au plecat cu mașina mea după ce au omorât-o. Trase din nou aer în piept. Numărul de înmatriculare este 5GFK82.

–Asta ne e de mare ajutor.

–Trebuie să-i găsiți pe cei care au făcut asta. Le-ar fi dat orice ar fi vrut. Nu era nevoie să facă asta. Lucrează la centrul de grădinărit Ramuri în Floare. Cineva trebuie s-o fi adus acasă, pentru că mașina ei e în service. Înseamnă că cineva știe când a ajuns acasă. Mama ei...

Asta o termină, așa că se prăbuși pe jos și dădu frâu liber lacrimilor.

Medicul vru să-i dea un calmant ușor, dar îl refuză.

Să simtă era tot ce mai putea face, și nu voia să renunțe și la asta. Polițiștii o sfătuiră să se ducă să stea în altă parte cât făceau ei ce aveau de făcut. Refuză și asta.

Așteptă afară, singură. Se forță să sune la bar, ceea ce aduse după sine o nouă rundă de lacrimi și mai multe oferte de a sta în altă parte.

Apăru Bill – presupunea că șeful ei de noapte îl sunase pe șeful de zi. Nu spuse nimic. Se așeză doar lângă ea și o cuprinse în brațe.

–O să vii cu mine acasă, spuse el, după ultima repriză de plâns.

–Nu pot. Nu pot. Simt că n-o să pot să mă mai întorc dacă plec acum. Simt că n-o să mai pot niciodată să stau aici dacă plec în seara asta. E casa mea. Făcu o pauză. Am nevoie de casa mea.

–O să-ți înlocuiesc geamul spart și-o să pun o yală la ușă. Nu plec până nu-mi spun polițiștii că pot să fac asta. Și o s-o rog pe Ava să-mi aducă mașina. O să împrumuți mașina mea. Eu am camioneta. Nu te las aici, fără mașină. Nu te împotrivi!

–Bine. Mulțumesc. Trebuie să-mi găsească mașina ca să-i găsească pe cei care au făcut asta. După care trebuie să meargă la închisoare pentru totdeauna.

–Poți fi sigură, scumpo. Să nu vii mâine la muncă. Să nu vii până nu simți că poți. Ai înțeles?

–Vreau – trebuie – să mă ducă mâine la familia Ninei. Nu vreau să le cad pe cap în seara asta. Simt că n-ar trebui să fiu acolo în seara asta. Și Sam... Polițiștii au spus că o să vorbească ei cu el, nu m-au lăsat să-i spun încă. Nu sunt proastă, vor să se asigure că nu era aici. El nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău, dar trebuie să stea de vorbă cu el. Și cu el trebuie să vorbesc mâine.

–Dacă ai nevoie de ceva, sunt mulți oameni gata să-ți vină în ajutor. Ești importantă aici, Morgan. O bătu pe un genunchi. Mă duc să încerc să-ți repar ușa.

Când, mult după miezul nopții, rămase în sfârșit singură – părea că trecuseră zile, nu doar câteva ore – se uită la cartea de vizită pe care i-o lăsase unul dintre polițiști. Pentru curățenie la locul crimei.

De parcă ar fi fost o masă cu vase murdare!

Locul unde murise Nina.

Dar nu o să sune. Era Nina și o să curețe singură. Ultimul lucru pe care îl putea face pentru o prietenă pe care o iubise ca pe o soră. Așa că, târziu în noapte, într-o casă cufundată într-o tăcere adâncă, își luă găleata și peria.

Îi luaseră laptopul – era o dovadă. Făcuseră poze și înregistrări video și luaseră amprente. Detectivii stătuseră de vorbă cu ea – întrebări

peste întrebări, iar și iar. Dar lăsaseră sângele pe podea, pe mocheta, peretele din biroul ei.

Dură mult timp – și mai mult, pentru că se opri o dată să vomite, și de încă două ori, când simți că nu mai poate. Dar reuși să termine. O s-o ia de la capăt la lumina zilei, dacă o să fie nevoie.

Aruncă mâncarea chinezească și-și îngădui un singur pahar de vin în speranța că o s-o ajute să doarmă.

Apoi, în liniștea pustie din jur, se întinse pe patul Ninei și strânse în brațe perna care păstra mirosul șamponului ei. Deși credea că vărsase toate lacrimile pe care le avea, începu iar să plângă.

Când soarele miji într-o nouă dimineață de aprilie, reuși în sfârșit să alunece în liniștea somnului.

4

Morgan călca apa într-o fântână de durere. Nu se putea scufunda, nu-și putea îngădui să alunece dedesubt. Trebui să mai discute o dată cu poliția. Să răspundă la întrebări, să dea declarații oficiale. Asta păstra durerea proaspătă și apa din fântână adâncă.

Familia Ninei devenise familia ei și nu-i putea ajuta dacă se scufunda. Stătu cu ei, plânse cu ei, făcu tot ce putu ca să-i ajute cu aranjamentele de înmormântare.

Ambii ei șefi insistară să-și ia o săptămână liberă și colegii trecuseră să-i aducă mâncare. Caserole, paste, șuncă, pui.

Împărți totul cu Sam. Dacă nu era cu familia Ninei, era cu ea. Avea și el fântâna lui. Stăteau împreună la masă și ciuguleau din caserola recent primită.

– Încă nimic despre mașină?

– Nu.

Pentru că Sam adusese vin pentru o masă pe care nici unul din ei nu și-o dorea prea mult, Morgan sorbi din pahar.

– Cred că s-a dus. Polițiștii nu mi-au spus-o direct, dar e destul de clar, din ceea ce nu-mi spun. Am completat azi cererea de asigurare.

Îi strânse mâna într-un gest de compasiune.

– Ai coșmaruri?

– Păi, da...

– Și eu. Oferta e încă valabilă. Pot să vin să stau aici oricând vrei sau poți să vii tu la mine.

–Știu.

–Sau, dacă ai unul mai urât, sună-mă.

Fu rândul ei să-i strângă mâna.

–E valabil și pentru tine. Bill a fost grozav și mi-a lăsat mașina lui, dar e timpul să-mi caut alta. Înainte să mă întorc la muncă.

–Dacă ai nevoie de ajutor, nu trebuie decât să spui.

–Mulțumesc.

Nu mai spuse că suma de pe asigurare avea să fie mult mai mică decât cea pe care o plătise pentru mașină – la mâna a doua și cu mulți kilometri la bord. Asta era o problemă pentru o altă zi.

–Am terminat de strâns în camera ei azi. M-au ajutat sora și mama Ninei.

Sam dădu din cap și o privi în ochi.

–M-am oprit să-i văd pe ai ei înainte să vin aici. Fotografiile pe care i-ai ajutat să le aleagă pentru slujbă sunt perfecte.

–Nu mă consideră vinovată.

–Pentru că nu ești vinovată.

–Capul meu știe asta. Sau aproape că a înțeles. Dar... Nu mi-am imaginat niciodată – niciodată! – că cineva ar putea să spargă casa asta. Sincer, cu ce s-a ales nenorocitul? Nici măcar mașina nu valorează cine știe ce. Dacă aș fi pus o încuietoare mai bună sau aș fi investit într-un sistem de alarmă...

–Oprește-te. De data asta îi luă mâna și i-o ținu într-a lui. Încetează. Mi-a dat un mesaj că șefa ei o trimisese acasă – așa că ne putem întreba și ce-ar fi fost dacă șefa n-ar fi trimis-o acasă. Sau dacă eu aș fi trecut pe aici, să-i aduc medicamente sau să-i fac o supă... în fine. Sunt mulți de „dacă". Însă adevărul e că nimeni nu e vinovat, în afară de cel care a făcut asta. Nimeni.

Pentru că știa că era adevărat, Nina dădu din cap. Totuși...

–A fost atât de greu să-i pun ultimele lucruri în cutie, Sam, și să le scot din camera ei. Să mă întorc acolo singură și să constat că nu mai rămăsese nimic din ea.

–I-a plăcut la nebunie să locuiască aici, cu tine. Știam că o să-mi fie al dracului de greu să o conving să se mute cu mine, atât de mult îi plăcea la tine.

Lacrimile i se ridicară în gât, rămaseră acolo, arzând.

–Voiai să o ceri în căsătorie?

–Intenționam să mai aștept o vreme. Zâmbind cu jumătate de gură, se bătu cu degetele în tâmplă. Strategie. Știu că relația noastră nu devenise serioasă decât de câteva săptămâni, dar eu aveam de mult mai mult timp gânduri serioase cu ea.

–Știa.

–Serios?

Și în ochii lui văzu o durere la fel de fără fund ca și a ei.

–Oh, da. Nu erai doar o aventură trecătoare pentru ea, Sam. Ar fi nevoie de muncă de convingere și de timp, dar până la urmă ar fi spus

–Cum o s-o putem lăsa în urmă, Morgan? Ce-o să ne facem fără

–Nu am idee. Îmi amintesc cum i-am zugrăvit dormitorul înai să se mute aici. Cumpărasem casa cu doar câteva săptămâni înain așa că se poate spune că Nina a fost aici de la bun început. Când a terminat, avea stropi de lavabilă lila în păr, pe față, peste tot. Morg putea vedea scena, o putea vedea pe Nina de parcă ar fi fost ieri. Și cu m-a învățat să plantez flori și cum nu a acceptat un refuz și m-a târât forța la prima cină a familiei Ramos.

–Nu au pereche.

–Voia să mă cupleze cu fratele ei, Rick.

Sam luă o gură de bere.

–Mda, păi... Nu.

Reacția lui aproape că o făcu să râdă.

–Îmi amintesc când te-a adus la bar ca să te evaluez.

–Am băut shoturi de tequila.

–Așa e. Și, oh, Doamne! Seara în care am gătit cina. Când am venit de la muncă, stătea chiar acolo. Bucătăria arăta de parcă ar fi detonat o bombă în mijlocul ei. Era entuziasmată la culme pentru că reușise să facă marinata pentru cotlete.

–A fost o seară foarte frumoasă.

–O seară excelentă.

Sam învârti mâncarea în farfurie.

–Tot n-ai auzit nimic de la Luke?

–Cred că a dispărut, la fel ca mașina mea. Nu mi-a răspuns la mesaj, nu a sunat să întrebe ce s-a întâmplat cu Nina. Unii oameni nu pot sau nu vor să ai aibă de-a face cu emoții prea puternice. Ridică din umeri. E bine că am aflat înainte ca lucrurile să ajungă undeva.

–Părea un tip foarte de treabă.

–În trecere – a fost foarte sincer cu asta, de la bun început. Dar, da, părea de treabă. Ridică iar din umeri. S-a dus acum. Nu mai contează. Și era sinceră. El nu contează.

Înainte să plece, Sam verifică dacă ușa din spate era bine închisă, așa cum făcea întotdeauna.

–Ne vedem mâine. Sau pot să vin să te iau, dacă vrei.

–Am mașina lui Bill.

–N-am mai fost niciodată la o slujbă de înmormântare.

–Nici eu. Și numai gândul îi întorcea stomacul pe dos. O să fim împreună.

–Da. O strânse în brațe, cum făcea întotdeauna. Încuie după mine.

Știa că Sam o să aștepte să audă cheia răsucindu-se, la fel cum știa că ea o să verifice încă o dată, obsesiv, ușa din spate. Apoi ușa din față, înainte să se ducă la culcare.

Singură, intră în camera Ninei, acum goală. Pereții veseli aveau umbre mai adânci în locurile în care fuseseră atârnate fotografii.

Postere cu flori – întotdeauna flori, pentru Nina. Și pătratul mai spălăcit unde fusese panoul de plută, pe care să expună desenele verișorilor ei mai mici, ale nepoților și nepoțelelor. Mai punea și bilete care să-i amintească ce avea de făcut, programări și altele.

Doar aceste urme mai rămăseseră să aducă aminte că Nina Ramos locuise aici.

Va trebui să-și găsească altă colegă. Nu-și permitea să plătească nici ipoteca, nici restul fără acest venit suplimentar. Dar nu știa cum o să poată accepta pe altcineva în camera asta.

Stinse lumina, închise ușa și-și spuse că o s-o facă, pentru că nu avea încotro.

La ora 10.00 a doua zi de dimineață, stătea lângă Sam pe banca din biserică, în spatele familiei Ramos: părinții Ninei, bunicii, frații, verii, mătușile, unchii, nepoții, nepoatele – unii veniseră tocmai din Mexic.

Familie, prieteni, colegi de serviciu, foști colegi de școală, clienți de la centrul de grădinărit – biserica era plină.

Una din verișoarele ei cântă foarte frumos.

Deși sora ei ținu omagiul principal, mai vorbiră și alții. Pentru că mama Ninei o rugase să vorbească și ea, Morgan se ridică de pe bancă, trecu pe lângă sicriul acoperit de flori și vorbi despre prietenia lor, despre cum Nina o ajutase să-și transforme prima ei casă într-un cămin, cum o învățase să-și planteze prima grădină, despre cum îi dăduse o familie, când familia ei era atât de departe.

Totul era ca un vis, ritualul, muzica, florile, cuvintele – până și cuvintele ei.

Când totul se termină, se întrebă de ce oare nu se simțea cu nimic diferit decât atunci când începuse. În timp ce se îndrepta spre cimitir, crezu că după înmormântare, după ritual, după cuvinte, durerea o să mai treacă, o să simtă un fel de încheiere – sau măcar că se apropia de o încheiere.

Dar când se așeză din nou lângă Sam, strângându-i de data asta mâna ca și cum s-ar fi temut că o s-o fure curentul fără această ancoră, nimic

nu se schimbase. Preotul mai spuse câteva cuvinte și-și dădu seama exista alinare în ele, chiar dacă nu o putea simți.

Simțea aerul rece de aprilie pe fața ei, vedea verdele ierbii, pietrele, mormânt din marmură albă și cenușie. Florile, atâtea flori peste tot.

Undeva – nu departe – cânta o pasăre.

Soarele se reflectă în lemnul lăcuit al sicriului. Lumină părea trandafiri albi de pe capac.

Se gândi la Nina, întinsă înăuntru, îmbrăcată în rochia roz-deș pe care i-o alesese mama ei. Sicriul fusese închis, cei veniți la înmântare nu putuseră să o vadă, dar mama ei voise să poarte rochia și să-i prindă un boboc alb de trandafir în păr.

Dar ea nu era acolo, realiză Morgan. Nina nu era în cutia căpșită cu mătase, în rochia roz și cu un trandafir în păr.

Se dusese acolo unde se duc cei care ne părăsesc. Plecase înainte ca Morgan să ajungă acasă și să o găsească întinsă pe jos. Deja plecase.

Mormintele, și pietrele, și cuvintele, și muzica nu erau pentru morți, erau pentru cei lăsați în urmă.

Cumva, crezând asta, își îngădui să se scufunde o clipă. O clipă, își apăsă fața în umărul lui Sam, lăsă durerea să o tragă la fund. Când putu din nou să respire, să simtă din nou aerul răcoros de primăvară, se apropie doar puțin, foarte puțin, de încheiere.

Îi îmbrățișă pe rând pe toți membrii familiei. Oferi și schimbă condoleanțe sfidând o durere de cap care o pocni din senin.

În timp ce se îndrepta spre mașina lui Bill, își zise: Încă o parte. Mai rămăsese o singură parte din ritual, pentru cei în viață. Se întorceau acasă la familie, pentru mâncare, pentru comunitate.

Ajuta, mai mult decât crezuse, comunitatea asta. Cu mâncare, băutură, lacrimi și uneori râsete pe măsură ce oamenii depănau amintiri.

Chiar și așa, se retrase discret după o oră, când durerea de cap deveni insuportabilă și se instală starea de epuizare. Nu-și dorea nimic mai mult decât să-și scoată rochia neagră, pe care știa că n-o s-o mai poarte niciodată, să se întindă și să doarmă.

Să fie singură, înainte să înfrunte ce avea să urmeze.

Va trebui să înfrunte din nou viața.

Când intră pe alee, doi oameni ieșiră din mașina parcată în fața casei. Se opri când îi văzu că vin spre ea, în costumele lor negre. Nu erau reporteri, își spuse. Învățase să-i recunoască și să-i evite în ultima săptămână. Alți polițiști? se întrebă. Reprezentanți ai companiei de asigurare? De ce acum? Ce mai voiau de la ea? Ce-ar mai fi putut spune?

– Domnișoara Albright?

Bărbatul în costum, cu păr cărunt și constituție compactă ridică o insignă. La fel și femeia cu piele închisă la culoare, păr scurt, cârlionțat și ochi adânci, căprui și ciudat de concentrați.

–Suntem agenți speciali FBI Morrison și Beck. Putem discuta?

Cu durerea de cap bubuindu-i în urechi, Morgan se uită la ecusoanele de identificare.

–FBI? Nu înțeleg.

–Știm că ați avut o zi grea, dar, dacă ne lăsați să intrăm, vă putem explica.

–Are legătură cu Nina?

–Da, doamnă.

Simți cum pasul minuscul pe care îl făcuse spre încheiere se șterge.

–Bine. Le-o luă înainte. Am vorbit cu poliția, am dat o declarație. Sincer, nu știu ce aș putea spune mai mult. Descuie ușa și intră. Pot să vă fac o cafea, se oferi ea, doar pentru că i se părea politicos.

Femeia – Beck – dădu ușor din cap.

–Dacă nu e prea mare deranjul.

–Nu, e-n regulă. Luați loc. Durează doar un minut.

În loc să se așeze pe canapeaua din sufragerie, Morrison veni după ea și se proțăpi în mijlocul bucătăriei.

–Aveți o casă drăguță.

–Mulțumesc. Îi văzu privirea alunecând spre ușa din spate în timp ce pregătea cafeaua. Bill, șeful meu, a reparat ușa. Cei de la poliție – detectivii care au venit după ceilalți polițiști în ziua aia și cei care au cercetat scena crimei – au zis că e-n regulă să înlocuiesc geamul spart și să pun yala.

–Desigur.

–Înainte aveam doar un zăvor simplu. Bărbatul care a intrat a spart geamul, a băgat mâna înăuntru și a deschis ușa.

–Bărbatul?

–Bărbatul, femeia... nu știu.

–Se întorsese de la serviciu pe neașteptate?

Din nou, își spuse Morgan. Va trebui să spună totul din nou.

–O trimiseseră acasă pentru că era bolnavă. Avea o răceală care s-a înrăutățit peste zi. Colega care a adus-o pentru că mașina ei era în service a spus că s-au oprit la o farmacie. Probabil că se băgase în pat, pentru că sticla cu sirop era pe noptieră și în pat era o cutie cu șervețele.

Își ținu mâinile ocupate, scoase căni, lapte, zahăr, linguriță, o tavă.

O să spună totul încă o dată, își zise, apoi agenții o să plece și o să poată dormi.

– Detectivii au spus că se pare că spărgătorul s-a dus în biroul m... fie ca să înceapă de acolo, fie ca să se ascundă, pentru că o auzise (... ar fi trebuit să fie goală, dar nu era. Era în birou, și Nina a intrat peste ... sau a vrut să intre, așa că a omorât-o. De câte ori trebuie să spun ast...

– Ce-ar fi să duc eu tava în sufragerie?

Morgan îl lăsă, pentru că voia să se așeze. Voia să se așeze și să ter... mine odată.

Beck reluă conversația de îndată ce intrară în sufragerie.

– Vă țineți telecomanda de la mașină în casă. La vedere?

– Da. Dumnezeule mare!

Partea rezonabilă a minții ei știa că cei doi își făceau doar meseria, dar nu-i păsa.

– Am mai spus și asta. O țin în bolul ăla, de lângă ușă. Intru, pun cheia în bol, știu mereu unde este. Spărgătorul a crezut că intră într-o casă goală – asta cred detectivii. Făcu un efort să se controleze și-și apăsă degetele pe ochi. Să se termine odată! A intrat și a omorât-o pe Nina pentru că era acolo. I-a luat bijuteriile, le-a luat și pe ale mele – nu va-lorau prea mult – aveam o sută de dolari ascunși într-o șosetă, i-a luat și pe ăștia și ce bani o mai fi găsit în sertarul Ninei. Cu siguranță nu prea mulți. I-a luat MacBookul și telefonul. Nu avea rost să mai ia laptopul meu, pentru că-l spărsese când o lovise. Oricum, avea cinci ani și nu valora cine știe ce. Apoi a luat cheia din bol și a plecat cu mașina mea. Altceva nu știu.

Beck deschise o servietă subțire și scoase o fotografie.

– Îl recunoașteți pe bărbatul acesta?

Părul îi era mai lung și aranjat într-un stil răvășit, dar în afară de asta...

Durerea de cap i se ascuți, ridicându-i un val de greață în stomac.

– Luke Hudson.

– De unde-l cunoașteți?

– A venit la barul la care lucrez noaptea, acum vreo trei săptămâni. Încă o Rundă se numește. A venit la bar. Eu servesc la bar. A vrut o bere locală la halbă, am început să vorbim. A spus că o să fie în zonă câteva luni. Lucrează în IT, face case și birouri inteligente. Pentru că-i tremurau mâinile, le băgă sub ea. Dar nu e adevărat, nu? Altfel n-ați fi aici. El a făcut asta? Nu înțeleg cum ar fi cu putință. El a făcut asta?

– A fost vreodată aici? insistă Morrison, ignorându-i întrebarea. În casa dumneavoastră?

– O dată. Am luat cina, eu, Nina, Luke și Sam – Nina se întâlnea cu Sam Nicholas. I-am invitat la cină, luni... Se opri și strânse cu putere buzele. Lunea dinainte să moară. În seara mea liberă.

Beck notă ceva într-un carnet. Morgan începu să-și frece brațele, care îi înghețaseră.

–Eu... A venit de câteva ori la bar. Bea bere locală, mânca ceva, făcea conversație. Era prietenos, dar nu insistent. Vorbea și cu ceilalți clienți. După ce a venit de câteva ori, m-a invitat în oraș. Ceva simplu, la o pizza, și mi-am spus: de ce nu? Ne-am întâlnit la Luigi's, am mâncat pizza și am băut vin.

–Ați avut relații sexuale?

Se uită la Beck.

–Nu. A venit de câteva ori la bar. Am ieșit la pizza într-o seară, apoi eu și Nina am hotărât să-i invităm pe el și pe Sam la cină – luni e seara mea liberă. Am mai spus asta, își aminti ea. Duminică și luni seara sunt liberă, dacă nu e criză de personal la bar.

–Așadar, a venit la cină, o îmboldi Morrison.

–Da. Își băgă iar mâinile sub ea. Am gătit – a fost prima dată când și eu și Nina am gătit cu adevărat. Apoi Luke a spus că i s-a schimbat programul și că trebuia să plece în Baltimore pentru două, trei zile. Mi-a trimis câteva mesaje.

–A plecat vreodată și v-a lăsat pe toți trei într-o încăpere?

–Nu, am... Își scoase mâinile și-și apăsă iar degetele pe ochi. Durerea se instalase acum și aici. Ba da. Da, a plecat. A întrebat dacă poate să se spele pe mâini. Baia de serviciu e acolo, arătă ea. Când s-a întors, s-a scuzat că a durat atât de mult și a spus că primise un telefon la care trebuise să răspundă.

–Cât timp a lipsit?

–Nu știu. Beam vin, vorbeam și... Stați. Stați. Își băgă mâinile în păr. Sparanghel. Cred... Da, aproape 10 minute. El a făcut asta? Cine e? De ce a făcut asta? Pentru un MacBook și un Prius la mâna a doua? Nu pot să cred.

–Numele lui este Gavin Rozwell și asta face el. Este un psihopat, un escroc, un criminal în serie. Iar dumneavoastră, domnișoară Albright, sunteți genul lui.

–Eu sunt genul lui? Ce gen?

–Blondă, subțire, singură, între 24 și 30 de ani. Numele androgin e un plus.

Auzea cuvintele în timp ce Beck le rostea, dar păreau să fie într-o limbă ciudată, străină.

–Ce?

–Îi este mai simplu să vă fure identitatea și să devină Morgan Albright. Cu siguranță v-a selectat, s-a documentat în legătură cu dumneavoastră înainte să vină la bar.

– Tot nu pot să cred, insistă ea. De ce să vrea să-mi fure identitatea? Cine sunt eu? Sunt un nimeni, nu am nimic.

– Aveți casa asta, îi atrase atenția Morrison. Aveați o mașină. Aveți două servicii, așa că aveți cu siguranță și un cont bancar.

– Dar cel mai important, adăugă Beck, este că-i face plăcere cu cărți de credit?

– Am una. O folosesc în principal pentru mâncare și benzină, achit lunar creditul. Îmi crește garanția de client.

– Cel mai probabil v-a epuizat creditul și a mai deschis cel puțin încă unul, pe care l-a epuizat de asemenea. Vă efectuați operațiunile bancare online?

– Da. Cu programul meu de lucru...

– V-ați verificat contul în ultima săptămână?

– Nu. De ce-aș fi făcut-o? Tocmai am îngropat-o pe Nina. Adică... Am îngropat-o pe Nina azi.

– L-ați putea verifica acum?

Aproape că se ridică să se ducă să-și ia laptopul din birou înainte să-și amintească. Scoase telefonul.

Puținul sânge care îi mai rămăsese i se scurse din obraji.

– Nu poate să fie așa. Nu se poate. Zice că am mai puțin de două sute de dolari. Aveam ceva mai mult de douăsprezece mii. Îi strâng de ani buni. Sigur e o greșeală.

– Este furt cibernetic, domnișoară Albright. Îmi pare rău, continuă Morrison. Probabil că e chiar mai rău. Sunteți proprietară și asta e ceva ce caută la o victimă. Este foarte posibil să vă fi folosit identitatea și informațiile pe care le-a luat de pe computer ca să facă tot felul de împrumuturi. A folosit probabil societăți de credit mai degrabă decât bănci și a acceptat o dobândă mare pentru a primi banii mai repede. Programul pe care aproape sigur l-a instalat pe computerul dumneavoastră în cele 10 minute i-a dat acces la conturile dumneavoastră.

– Este foarte priceput, continuă Beck. Cel mai probabil a intrat în alt fel în casă – nu a spart geamul de la bun început. Voia să dezinstaleze programul și să plece. Dar domnișoara Ramos era aici și l-a văzut. A înscenat spargerea, v-a luat obiectele de valoare și banii pe care i-a găsit ca să acopere restul.

– Domnișoară Albright...

Morrison așteptă până ce privirea ei sticloasă se întoarse spre fața lui.

– Ne pare foarte rău pentru ce vi s-a întâmplat. Foarte rău pentru ce i s-a întâmplat prietenei dumneavoastră. Eu și partenera mea îl urmărim pe Rozwell de ani buni. Ce s-a întâmplat aici nu ne-a atras numaidecât atenția, pentru că domnișoara Ramos nu era genul lui, nu era tipul

de femeie pe care o vizează în mod obișnuit. Era minionă, avea părul negru, nu-i putea folosi numele, nu avea o casă. În plus, părea să fi fost un jaf. Apoi am dat peste un articol în care erați menționată dumneavoastră. Casa dumneavoastră, mașina dumneavoastră.

–Și dumneavoastră sunteți genul lui, continuă Beck. După ce vă termina toți banii, v-ar fi omorât. Vă cunoaște programul, obiceiurile și vă câștigase încrederea. V-ar fi surprins într-un loc singură și v-ar fi făcut ce i-a făcut domnișoarei Ramos.

–Dar dumneavoastră sunteți în viață. Sunteți prima dintre victimele lui cu care putem sta de vorbă.

–Trebuie...

Se ridică brusc și alergă spre toaleta de serviciu. După ce termină de vomitat, își stropi fața cu apă rece, apoi strânse apă în mâini și-și clăti gura și gâtul.

În oglindă, văzu o fantomă a femeii pe care o cunoștea, albă ca varul, cu ochi sticloși.

Acum că-i trecuse greața, se simțea amorțită. Se întoarse și se așeză în fotoliu.

–Ce-ar trebui să fac?

–Știu că este un șoc pentru dumneavoastră, începu Morrison. Și știu că este un moment foarte, foarte greu. Putem să sunăm pe cineva să vă fie alături?

–Nu. Ce-ar trebui să fac?

–Sunteți prima cu care putem sta de vorbă, repetă Beck. Singura supraviețuitoare de care știm. Avem nevoie să ne spuneți tot ce vă puteți aminti. Ce a făcut, ce a spus. Ați zis că v-a trimis mesaje, o să vrem o copie după ele. În legătură cu furtul de identitate și situația dumneavoastră? Vă sfătuiesc să angajați un avocat cât mai repede cu putință, care să se ocupe de asta.

–Cu ce? întrebă ea. Nu mai am nici un ban. A venit la bar într-o seară de marți, își aminti ea și le spuse tot ce mai ținea minte.

Apoi fu mai rău, din ce în ce mai rău.

Pe parcursul următoarelor șase săptămâni, gravitatea și consecințe acțiunilor lui Gavin Rozwell o loviră cu putere. Reușise să deturneze ultima plată pe care o făcuse pentru ipotecă, îi trăsese banii de pe ultimele două salarii – câte unul de la fiecare serviciu. Îi încărcase cardul de credit cu 8 321,85 dolari și deschisese încă două conturi majore, care depășeau împreună cincisprezece mii.

Făcuse un împrumut imobiliar în numele ei, folosind informațiile pe care i le furase din laptop. Îmbunătățirile pe care le adusese cu atâta trudă

crescuseră valoarea casei de când o cumpărase și era un client impecabil care-și achitase întotdeauna toate datoriile la timp. Luase maximul pe care îl putuse lua și plecase cu douăzeci și cinci de mii de dolari. Așa, pe lângă un împrumut pentru început de afaceri pe care îl făcuse garantând cu casa, de unde obținuse alte douăzeci și cinci de mii.

Nu ar fi trebuit să poată obține două împrumuturi pentru aceeași garanție, dar o făcuse – și Morgan află că nu era pentru prima oară.

Cu banii de asigurare obținuți pentru mașina furată abia dacă acoperea suma pe care o mai avea de plătit pentru ea.

Nu mai rămăsese decât cu datorii, încurcături legale și durere. Mai rău, cumva și mai rău, folosise MacBookul Ninei ca să pună mâna și pe economiile ei, atât cât erau, în orele dintre moartea ei și momentul în care o găsise Morgan.

Nu-i mai rămăsese nici un pic de mândrie pe care să și-o înghită când își sună bunica și o rugă să-i dea bani pentru un avocat. Deși ambii ei angajatori se oferiseră să o ajute financiar, asta era ceva ce nu putea accepta.

Și, deși îi era rușine, acceptă când îi fu oferită mașina Ninei. Trebuia să muncească și avea nevoie să poată ajunge la serviciu.

Nu plantă nimic în grădină în acea vară.

Într-o dimineață de la mijlocul lunii iulie, află de încă un împrumut făcut pe numele ei, când doi bărbați îi apărură la ușă. Îi recunoscu dintr-o privire: recuperatori. Așa că opri mașina de tuns iarba și așteptă.

–Îl căutăm pe Morgan Albright.

–Eu sunt Morgan Albright.

Cei doi bărbați schimbară o privire.

–Nu seamănă cu el.

–Pentru că nu sunt un *el*, spuse Morgan, obosită. Dacă e vorba de vreun împrumut de orice fel, se ocupă avocatul meu.

–Ai depășit termenul, Morgan. Domnul Castle ți-a împrumutat cele douăzeci de mii în bună credință. Trebuia să-i înapoiezi toți banii, plus dobândă, la întâi iulie. Dobânda se dublează cu fiecare zi care a trecut de atunci.

–Nu cunosc nici un domn Castle și nu mi-a împrumutat mie nimic. Mă confrunt cu un furt de identitate și vă pot pune în legătură cu avocatul meu și cu agenții FBI care investighează cazul.

–Pe domnul Castle nu-l interesează problemele tale, cucoană. Morgan Albright a luat banii, Morgan Albright trebuie să plătească.

–Ce-ar fi să ne dai zece la sută, în semn de bună credință? sugeră cel de-al doilea bărbat. Nu vrem să cauzăm probleme.

Puteau la fel de bine să-i ceară luna și încă două stele de pe cer.

–Nu am nimic altceva decât probleme. Nu am zece la sută din nimic, pentru că mi-a luat totul. Căutați un bărbat pe nume Gavin Rozwell. El i-a luat banii domnului Castle. Ridică mâinile în aer într-un gest de exasperare. Am două servicii și abia dacă pot să-mi acopăr facturile. Plătesc un avocat cu bani pe care nu-i am, pentru că a făcut două împrumuturi în numele meu. E un coșmar. Pentru Dumnezeu, mi-a bătut și mi-a omorât prietena. Duceți-vă și găsiți-l. Mergeți și găsiți-l pe nenorocit, pentru că se pare că poliția nu e în stare.

–Grozavă poveste! O să-ți câștige o săptămână. Dar, când ne întoarcem, n-o să mai fim așa de politicoși.

Sună la poliție, îi sună pe agenții speciali.

Și, a doua zi dimineața, găsi cauciucurile mașinii tăiate.

Nu mai avea lacrimi. Poate că tremură tot drumul până la serviciu, dar nu mai plânse. Nu-i spuse lui Bill, nici oricui altcuiva cu excepția autorităților. Până și ideea de a vorbi despre asta o epuiza.

Ca să poată plăti ipoteca – nimeni nu voia să închirieze camera unei femei care fusese ucisă – începu să lucreze la bar și în serile de luni. Un cadou din partea șefului, știa, pentru că nu era cu adevărat nevoie de ea.

În loc să se întoarcă acasă pe bicicletă, să se schimbe și poate să-și facă un sendviș, își luase la ea hainele de bar, după ce văzuse cauciucurile tăiate. Se schimbă în baia de la Greenwald's și se fardă cât putu mai bine.

O să-i fie greu să se întoarcă acasă cu bicicleta după miezul nopții, dar avea benzi reflectorizante și un far.

E-n regulă, își spuse.

Servi clienții locali, pregăti cocktailuri pentru turiști.

Un bărbat stătea pe unul din scaunele de la bar. Îndesat, cam de 55 de ani, păr negru-închis, ușor ondulat. Purta un tricou polo bleu-deschis – Lacoste – și pantaloni de vară.

–Frumoasă seară, spuse el.

–Cu siguranță este. Ce-ți aduc?

–Bombay și tonic, cu o felie de lămâie verde. Frumos loc, adăugă el, privind în jur. Are o atmosferă plăcută.

–Așa zicem și noi. Vii prima oară aici?

–Da. Eram în trecere. Tu ești de-aici?

–Sunt acum.

Când îi servi băutura, îi întinse o bucată de hârtie cu un număr pe ea.

–Atât îmi datorează el azi. Apoi ridică o mână. N-am venit să-ți fac probleme. Am venit să stăm de vorbă, într-un loc public.

Gâtul i se blocă în clipa în care încercă, fără să reușească, să înghită.

–Nu am bani.

– Am spus că asta – lovi cu degetul în hârtie – îmi datorează. Nu tu. Ne-a tras în piept pe amândoi. Băieții mei mi-au spus pove... ta. Eu aud multe povești lacrimogene, multe inventate. Dar pe a ta... verificat-o și e adevărată. Ridică paharul și o privi în timp ce sorbea... băutură. Îmi place cum ai făcut Bombay-ul. Așa că-ți spun, n-o a... necazuri din partea mea. Bagă hârtia înapoi în buzunar. Nu tu trebu... plătești datoria. Nu mi s-a părut corect să ți-o pun și pe-asta peste ce... celelalte probleme pe care le ai. Așa că poți s-o tai de pe listă. Mai ... o gură. Mi-a vândut o poveste tristă. Știe să spună povești. N-are ro... să intrăm în detalii. Mă scoate din sărite. Numele tău, adresa ta, unu... lucrezi. Ambele locuri. Mai știi ceva despre el ce să nu fi citit deja în ziar...

– Nu știu. Nu am citit nimic. Nu am putut.

Bărbatul dădu din cap.

– Am citit despre prietena ta, i-am văzut poza. Frumoasă fată. Doa... nenorociții fac așa ceva unei fete frumoase. Scoase din buzunar un pache... de bani prins cu o clamă și extrase două bancnote de cincizeci de dolari... Suntem în regulă, noi doi. Ai cuvântul meu și cuvântul meu e solid. Îmi pare rău pentru problemele tale.

– Domnule Castle! Împinse bancnotele înspre el. E prea mult.

Bărbatul clătină din cap.

– Eu îmi plătesc datoriile, zise el și ieși.

A doua zi de dimineață, când ieși din casă, mașina Ninei avea patru cauciucuri noi.

5

Vara se transformă în toamnă, fără ca Morgan să simtă bucuria cu care întâmpina de obicei schimbarea anotimpurilor.

Trebuia să înfrunte realitatea.

Jonglase, jonglase, jonglase, încercase să se țină pe linia de plutire. Dar onorariul avocatului crescuse până peste ce o rugase pe bunica ei să-i împrumute.

Nu putea să-i ceară mai mult, nu când vedea atât de clar că viața ei se transforma într-un ciclu nesfârșit de muncă, facturi, datorii, griji.

Voiseră să vină mama, bunica ei, dar nu se simțise în stare să le vadă, așa că le amânase.

Chiar și lucrând aproape optzeci de ore pe săptămână, tot simțea că rămâne în urmă. Mașina Ninei – avea să rămână pentru totdeauna

mașina Ninei – avea nevoie de mai multe reparații și, deși știa că Larry lăsa prețurile mai jos pentru ea, tot o ardea la buget.

Mașina de spălat să hotărâse să se răscoale și să dea pe dinafară a doua zi după ce ciupise din buget doar atât cât să schimbe cauciucurile la bicicletă.

Apoi se opri curentul. Plătise factura, dar se părea că Gavin Rozwell o mai lovise o dată. Folosindu-i numărul de cont, îi deconectase serviciul. În timp ce încerca să rezolve această problemă – și reprezentantul companiei electrice insista că trebuia să achite o taxă ca să-i dea drumul la curent –, află că Rozwell îi anulase asigurarea la casă și înaintase o cerere frauduloasă uriașă către compania de asigurări medicale.

Totul se putea rezolva, o asigura avocatul. Cu alte onorarii, alte taxe de timbru, alți bani dați cu speranța că-i va recupera mai târziu.

În noiembrie, acceptă că era depășită de situație și că n-o să mai iasă niciodată la suprafață.

Împreună cu Sam, merse să viziteze mormântul Ninei, cu piatra albă, pură. Vântul bătea cu putere, împrăștiind frunzele moarte și deasupra lor cerul era plumburiu și apăsător, anunțând o ploaie ce avea să fie rece ca gheață, când urma să înceapă.

Nu aduseseră flori. Fuseseră de acord că Ninei nu i-ar fi plăcut să aducă flori care să se ofilească și să moară în frig.

–Știu că nu e aici. Morgan își lăsă capul spre umărul lui Sam. Încă o mai simt în casă, uneori. Mă ajută. E ciudat?

–Nu cred. O cuprinse cu un braț. Eu mă duc să iau cina cu familia ei o dată la câteva săptămâni, pentru că-mi face bine. Nu te-am mai văzut pe acolo de ceva vreme.

–Abia dacă am timp să mai respir.

–Îmi pare atât de rău, Morgan. Tot sper că o se rezolve situația ta.

–Scot casa la vânzare.

–Oh, haide! Făcu un pas în spate și-i luă mâinile. Trebuie să existe altă soluție.

–Nu pot s-o mai țin. Dacă plătesc ipoteca, rămân în urmă cu altceva. Dacă plătesc altceva, nu mai am bani de ipotecă. Sunt îngropată în taxe legale, dar loviturile continuă. Trase aer în piept. Putem să mergem undeva? Am senzația că-mi vărs tot amarul asupra Ninei, și asta chiar e ciudat, pentru că tocmai am spus că nu e aici.

–Să facem câțiva pași. Îi luă mâna. Trebuie să te pot ajuta cumva. Mulți oameni ar fi dispuși să te ajute, Morgan.

–Știu asta, dar nu m-a distrus doar pe mine. A distrus locul ăsta pentru mine. Mi-a răpit toată bucuria, Sam. Casa e o povară acum, nu mai e căminul meu, doar o altă greutate pe care o târăsc după mine

în fiecare zi. Nu știu cât mi-ar lua să mă pun din nou pe picioare – că va fi nevoie de ani întregi ca să ajung iar unde eram.

– Nenorocitul! De ce nu-l găsesc odată?

– Nu știu. Demult, când a început să vină pe la bar, Gracie, chelnerița-șefă de la Rundă – a spus că era alunecos. Și că nu are încredere în bărbații alunecoși. Dumnezeule, câtă dreptate avea!

– Ce ai de gând să faci?

– O să vând casa. Agenta imobiliară m-a sfătuit să aștept până la martie sau aprilie și oricum s-ar putea să dureze până atunci. Dar trebuie să încep. O să strâng din dinți până atunci pentru că nu am de ales, trebuie să încep. Se uită la pietrele de mormânt, la monumente, la florile ce aveau să se ofilească și să moară. Apoi mă mut în Vermont.

– La naiba, Morgan!

– Nu pot să rămân aici și să merg în spate. Să mă mut într-un apartament, știind că tot ce aveam s-a dus. Să-mi amintesc de câte ori mă duc la muncă, la cumpărături sau pun benzină în mașina Ninei. Nu pot.

– Înțeleg, Morgan. Înțeleg.

– Am vorbit cu mama și cu bunica aseară. O să mă ia la ele. Presupun că nici ele n-au de ales.

– Poate că ar trebui să aștepți până după Anul Nou ca să scoți casa în vânzare. Mai lasă-ți puțin timp.

– Nu mai e casa mea, spuse ea din nou. Iar serviciul – e doar atât acum, un serviciu. Mă trezesc, mă duc la muncă, mă întorc, mă duc la muncă, mă culc, o iau de la capăt. Și griji. Griji și iar griji. Nu vreau să trăiesc așa.

– Ia-ți o pauză. Vino cu mine la cină la familia Ninei.

– Nu pot, sincer. O să insiste să vin de Ziua Recunoștinței – deja insistă. Și e mai ușor să mă fofilez la telefon. Nu mă pot preface că sunt recunoscătoare anul ăsta. Nu le spune. Te rog, nu le spune.

Se opri, se întoarse și-i luă ambele mâini într-ale ei.

– O să le spun eu, când se vinde casa.

– Dacă asta vrei.

– Asta vreau. Trebuie să mă întorc. Am o listă întreagă de lucruri pe care trebuie să le fac înainte ca agenta să scoată casa la prezentare. Ochii i se umplură de lacrimi. Trebuie să acopăr culoarea lila de pe pereți. Să zugrăvesc dormitorul Ninei.

– Nu s-ar supăra.

– Nu. Morgan privi în spate, spre piatra albă. Ar înțelege.

Vopseaua era ieftină și zugrăvi singură. Făcu pereții alb-bej, un ton neutru pe care, personal, îl detesta. Inspirându-se din emisiunile de la televizor, făcu întreaga casă neutră, ca pentru vânzare.

Scoase lucrurile personale, bagă fotografiile în cutii, la fel și tot felul de nimicuri drăgălașe. Curăță fiecare părticică dintr-un spațiu ce fusese cândva casa ei și care reprezenta acum o luptă pe care o pierduse.

Casa stătu pe piață timp de șase săptămâni fără să primească nici măcar o ofertă, după care agenta imobiliară o sfătui să lase puțin din preț.

Morgan fu de acord și mai trase o rundă de șmotru pentru ceea ce agenta numise prezentare de după sărbători. La mijlocul lui ianuarie, după ce scăzuse a doua oară prețul, își vându mobila din sufragerie și putu astfel să achite din facturi și să mai respire puțin.

Și începu să se intereseze ce însemna falimentul personal.

Primi o ofertă.

–E cu douăzeci de mii mai puțin decât am cerut, așa că trebuie să negociezi. Îți sugerez să contraataci cu...

–Acceptă.

Stătea la masă într-o seară de duminică, știind că oameni străini îi umblaseră prin casă în timp ce ea trăsese de o cafea într-un local. Priviseră, evaluaseră, criticaseră, își imaginaseră ce o să schimbe.

–Morgan, știu că nu a fost ușor pentru tine, dar, după ce achiți taxele, cu ce-ți oferă ei nu o să-ți acoperi datoriile. Lasă-mă să-mi fac meseria. Lasă-mă să fac o contraofertă.

–Bine. Privi în bolul cu supă la cutie pe care încercase să o mănânce. Dar îți dau permisiunea să accepți oferta dacă nu-i convingi. Sau să o accepți pe cea pe care ți-o fac la contraofertă. Trebuie să merg mai departe.

–Am înțeles. Te țin la curent.

–Mulțumesc.

Dădu supa laoparte și-și trase în față laptopul vechi pe care i-l dăduse Sam.

„Nu protesta, Morgan!" îi spusese. „Ia-l și gata!"

Îl luase și acum făcea niște calcule.

Belinda, agenta imobiliară, avea dreptate, firește. Cu oferta curentă nu și-ar fi acoperit datoriile. Dar, în loc să datoreze aproape trei sute de mii, ar fi rămas datoare cu vreo șapte.

Putea trăi cu asta. Trăia deja cu o situație mult mai rea.

Belinda o sună din nou.

–Cumpărătorii sunt dispuși să urce până la jumătatea diferenței. Aș vrea să fac o contraofertă.

–Acceptă, te rog. Acceptă, și gata. Mă scoate din mocirlă.

–Înțeleg, dar n-aș vrea să te mulțumești cu mai puțin decât face.

–Belinda, în casa asta a fost ucisă o femeie. Știm amândouă că asta scade valoarea pentru majoritatea cumpărătorilor.

– Meriți ceva mai bun.

– O să iau ce pot. Cât de repede putem face actele?

– În treizeci de zile.

– Bine, o să fiu gata. Îți mulțumesc. Sincer.

Se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii și-și dădu seama că nu simțea decât ușurare.

Treizeci de zile trecură repede. Își dădu preavizul la ambele locuri de muncă, ajută la pregătirea celor care aveau să-i ia locul. Pentru că nu mai avea nevoie de nimic, vându sau dădu de pomană restul mobilei și ce avea prin dulapurile din bucătărie, ba chiar și produsele de curățenie.

Oricât de mult se pregătise, momentul despărțirii fu mai greu decât își imaginase.

În ziua în care semnă actele de vânzare, când încuie pentru ultima oară casa, ușurarea de care se luptase să se agațe cedă, lăsând loc unei tristeți adânci.

O să plângă mai târziu. Își promise un plâns de zile mari, cu suspine și sughițuri, dar mai târziu.

După ce semnă actele și văzu chipurile fericite ale noilor proprietari, se alină cu gândul că cineva o să iubească ceea ce nu mai putea fi al ei. Poate că o să dărâme peretele și o să facă o verandă mică în față.

Ieși din biroul notarului cu un cec cam cât salariul ei pe două săptămâni. Pentru că i se părea înțelept să nu se gândească la momentul în care ieșise din același birou cu o casă nouă pe numele ei, blocă amintirea.

Urcă în mașina Ninei, în care-și încărcase deja bagajele, și o luă spre nord. Când venise în Vermont în excursiile anuale de Crăciun – mai puțin anul acesta, când petrecuse singură sărbătorile – luase întotdeauna trenul. O excursie veselă, se gândi acum, cu un singur geamantan, o pungă de cadouri și spirit de sărbătoare.

Drumul cu mașina din Baltimore până în Westridge, Vermont, avea să-i ia opt ore întregi, conform GPS-ului de pe telefon. Spera să poată ajunge fără să se oprească peste noapte. Și spera din tot sufletul ca mașina Ninei să reziste până la destinație.

Lăsă în urmă primele semne de primăvară și intră în iarnă în toată regula – copaci golași care tremurau în vânt, șosele cu polei, alunecoase.

După ce trecu de Philadelphia, apoi de New York, se opri să bage benzină și să-i dezmorțească picioarele. În parcare, mâncă jumătate din sendvișul cu gem și unt de arahide pe care și-l luase la pachet și privi o pereche care plimba un câine mare, cu părul creț.

Și planurile ei pe termen lung incluseseră un câine, își aminti, după ce-și întemeia propria afacere. Nu un câine mare, dar nici unul de jucărie. Un câine de dimensiuni rezonabile, care să i se cuibărească

la picioare când completa acte sau să alerge prin curtea din spate – fără să sape gropi prin grădină! Un câine cu o fire dulce și liniștită, pe care să-l crească de puiuț.

Își văzu câinele imaginar întins pe veranda din spate, terminată, scăldându-se în soarele de vară. Sau așteptând răbdător în bucătăria ei deschisă și veselă în timp ce ea îi umplea bolurile de apă și mâncare. Întâmpinând-o dând din coadă când se întorcea de la muncă. Ar fi avut nevoie de o ușiță pentru câine, desigur, care să dea din bucătărie pe veranda din spate și în curte. Și...

Se surprinse visând și închise ochii.

–Oprește-te. Încetează. Asta s-a terminat.

Fiindcă-i dispăruse pofta de mâncare, împachetă jumătatea rămasă de sendviș și-și continuă drumul.

Conduse prin Connecticut, intră în Massachusetts. Un strat alb și gros de zăpadă acoperea totul pe ambele părți ale autostrăzii, iar cerul – încărcat și cenușiu – promitea să aducă mai multă. Vântul cobora de pe dealurile din jur, ridica zăpada de pe pământ, o învârtea în văzduh.

Traficul încetini, în asemenea măsură încât la un moment dat Morgan avu senzația că plutește, că alunecă odată cu zăpada. Așa că trase iar pe dreapta și ieși să se plimbe prin aerul rece. Începea să se însereze și aproape că cedă.

Un motel decent, un spațiu călduț și liniștit, somn.

Își cumpără în schimb o cafea mare și-i trimise un mesaj mamei ei că o să ajungă în câteva ore.

Te așteptăm. Am o cratiță mare cu tocană de vită pe aragaz. Fii atentă la drum.

Adăugă un emoticon în formă de inimă și, pentru că se simți obligată, Morgan îi răspunse cu unul la fel.

Ignorând reclamele la locuri de cazare, intră în Vermont și în Green Mountains.

Era frumusețe aici – poate că înghețată în acest moment, dar frumusețe. Nu o putea nega și o admirase întotdeauna în vizitele ei de sărbători și în scurtele excursii din copilărie. Munți, și păduri, și văi, toate acoperite de zăpadă, formau un tablou de iarnă – și un peisaj tipic american. Conduse pe drumul șerpuit, ca într-un vis, și simți o senzație aproape de ușurare în clipa în care luna – doar o felie – ieși printre nori și-și vărsă strălucirea albastră peste întinderea albă.

Făcuse excursii prin pădure împreună cu bunicul ei, în rarele și mult prea scurtele vizite de vară. El cunoștea toate potecile. Pe măsură

ce se apropia de locul în care bunicul ei își petrecuse viața, Morgan își dădea seama că-i simțea mai mult lipsa aici, decât oriunde în altă parte.

El îi ascultase visurile.

Sincer fie spus, o ascultaseră și bunica și mama ei. Deși maică-sa părea întotdeauna o idee distrasă. Dar bunicul ascultase ca și cum nimic altceva n-ar mai fi existat în acel moment, în afară de cuvintele și de dorințele ei.

Se gândea la el acum, în timp ce călătorea prin lumea lui și-și amintea lucrurile mărunte pe care le învățase de la el.

Cum să bată un cui fără să se lovească peste deget. Cum să folosească busola. Cum să recunoască o urmă de căprioară sau de urs. Cum să pescuiască – lucru pe care îl făcea nu de plăcere, ci doar ca să petreacă timp cu el.

N-o să mai fie aici acum, își dădu seama și această realitate rece și dură o îndureră.

Merse mai departe, virând spre vest odată cu drumul, prin pădure, prin orășele, prin sate, prin așezări.

Apoi în sfârșit, în sfârșit, la aproape zece ore de când plecase la drum, ajunse la casa solidă, în stil arhitectural Tudor, cocoțată pe un deal înzăpezit, cu lumini strălucind la ferestre și cu fum ieșind prin cele două hornuri.

După ce parcă în fața garajului, cu un oftat de ușurare că reușise, ieși din mașină, simțindu-și picioarele amorțite, și-și scoase din portbagaj cele două geamantane.

Frigul tăia ca o lamă de cuțit și geamătul vântului făcea să trosnească ramurile înghețate ale copacilor. Dar zăpada fusese suflată de pe alee, îndepărtată de pe poteca lată, pavată cu cărămidă. La capătul puterilor, săltă cele două geamantane peste scările de la intrarea acoperită, apoi bătu la ușă.

I se deschise repede, semn că era așteptată. Dintr-odată, o femeie, cu care în mod evident împărțea același ADN, stătea în fața ei. Semănau atât de bine! Constituția zveltă, ochii albaștri și îndrăzneți, oasele fetei frumoase la orice vârstă.

Încă o clipă și fu cuprinsă în brațe și învăluită de mirosul feminin.

– Închide ușa că intră frigul, Audrey. Lasă-mă să mă uit la fata asta. Olivia Nash o prinse de umeri pe Morgan și o ținu la distanță ca să o poată studia pe îndelete. Ești obosită moartă, nu-i așa?

– Am condus mult, bunico.

– Ei bine, scoate-ți haina. O să te îndopăm cu niște tocană. Ți-aș recomanda și un pahar de whisky, dar îmi amintesc că nu te-ai dat niciodată în vânt după el.

Mama îi luă haina, fularul, căciula, apoi rămase cu ele în mână, examinând-o la rândul ei.

–Ce-ai zice de niște vin la tocăniță?

–Ar fi grozav.

Deși nu voia nici vin, nici tocană. Voia un pat și o cameră întunecată.

Dar se lăsă condusă, luată din vestibul și trecută prin sufrageria în care duduia focul, apoi prin biroul care fusese cândva refugiul bunicului ei într-o sală mare, recent remodelată, cu o zonă de living intimă, o altă zonă pentru servit masa și o bucătărie mare, care se deschidea înspre curtea înzăpezită și pădurea din spate.

Totul curat și ordonat, reflectând personalitatea celor două femei care locuiau aici, amândouă practice, dar feminine.

–Așază-te acolo, îi ordonă Olivia. Audrey, tu adu vinul, eu aduc mâncarea.

Începură să se agite, mișcându-se într-un fel sincronizat care îi spunea lui Morgan că știau să lucreze împreună, să fie împreună, să trăiască împreună.

Bunica ei nu-și mai vopsise părul, și-l lăsase gri ca oțelul – cum îi era și coloana vertebrală – și îl purta tuns scurt, băiețește. Nu se mișca, după părerea lui Morgan, ca o femeie care împlinise deja 70 de ani.

Din cratița de pe aragazul care strălucea, puse cu polonicul o porție de două ori mai mare decât ar fi putut Morgan să mănânce într-una din cele mai bune zile.

Audrey puse pe masă un pahar de vin roșu închis și-i mângâie părul lui Morgan.

–Avem și pâine proaspătă, cu maia. Am făcut-o azi-dimineață.

–Ai făcut-o?

–Mi-a dat o prietenă puțină maia de început, toamna trecută, trebuia cel puțin să încerc. Îmi place și am început să mă pricep. Cred.

Tăie o felie generoasă dintr-o pâine rotundă de pe tocător.

Încă-și purta părul de culoarea grâului în soare lung, strâns într-o coadă la spate. Mâinile ei – întotdeauna i se păruseră atât de elegante și de delicate lui Morgan – împinseră untul spre ea.

–Spune-mi ce părere ai.

–Ești slabă moartă. Olivia puse bolul, o lingură și un șervet de pânză în fața lui Morgan. Rezolvăm noi asta, spuse ea și-i strânse repede mâna lui Morgan. Hai să bem și noi niște vin, Audrey.

–Oh, da. Să bem împreună.

În timp ce mama ei mai aducea niște pahare – setul Waterford, observă Morgan –, luă o lingură de tocană.

–E delicioasă. Ciuguli apoi din felia de pâine. Surprinsă că putea spune adevărul, zâmbi: E minunată. Mulțumesc că m-ați lăsat să vin.

–Să nu aud așa ceva! spuse Olivia, împungând aerul cu degetul și luând paharul de vin cu cealaltă mână. Să nu aud așa vorbă! Ești singura mea nepoată. Singurul copil al mamei tale. Aici e casa ta. Chiar dacă o să-ți mai faci alta, la un moment dat, aici va fi mereu casa ta. Suntem noi trei, împreună, acum.

Ridică paharul.

–Pentru noi trei!

Morgan dădu din cap, ridică și ea paharul și sorbi din vin.

–Ați, ăm, ați pus uși din sticlă la rafturile de sus. Arată bine.

–Și au și lumină. Olivia se duse și apăsă un întrerupător, luminând serviciile bune de sticlă și porțelan. Ne-am hotărât să le punem – când a fost, Audrey?

–Primăvara trecută, când am făcut curățenie. Parcă ți-am trimis poze, nu, Morgan?

–Da, dar să le văd în realitate... Îmi pare rău că n-am venit de Crăciun. Știu că amândouă ați vrut să vin, dar...

–Lasă asta acum. Olivia luă un taburet. Să nu vorbim în seara asta. O să vorbim, o să vorbim cât de mult o să ai nevoie și-ți mai spun o dată: o s-o rezolvăm. Dar, în seara asta, să ne bucurăm doar că ești aici.

Morgan dădu încă o dată din cap și mai mâncă niște tocană.

–Cum merge magazinul?

–Oh, fantastic! Nu-i așa, Audrey?

–Turiștii de iarnă! Audrey se așeză și ea. Le place să vină în oraș și să se întoarcă acasă cu ceva din partea locului. Adăugăm și un bar de vin, cafea și ceai.

–Serios?

–M-a convins maică-ta! M-a tocat la cap până am cedat.

Olivia își dădu ochii peste cap, apoi râse.

–Nu-mi place că a avut dreptate. Trebuia s-o fi făcut mai demult. Ar trebui să-i dăm drumul de săptămâna viitoare.

–Cafele și ceaiuri de specialitate și ciocolată caldă în perioada asta a anului. Frapeuri și ceaiuri cu gheață, limonadă și alte de-asta pentru turiștii de vară. Și vin tot timpul anului.

–Sună fantastic. Chiar dacă nu-și putea imagina că fusese ideea mamei ei. Unde o să fie?

–Asta-i partea care ne-a întârziat.

–A insistat până am cedat. Am cumpărat magazinul ăla prăfuit de antichități de alături. A trebuit să dărâmăm zidul dintre clădiri și să-l reparăm. A profitat de bătrânețea și de mintea mea slabă.

–Vezi să nu! Punem câteva mese și separeuri, oferim prăjituri și produse de patiserie – lucruri simple. Oamenii pot să cumpere, să bea o cafea, sau să bea o cafea și să cumpere. Sau să bea vin și iar să cumpere, spuse Audrey, râzând.

–Am deschis șemineul ăla vechi care nu folosea la nimic, l-am reparat și i-am pus o rezistență electrică.

–Asta e... o idee foarte bună.

–Ne-am tot gândit și răzgândit, nu, mamă? Un șemineu autentic, cu lemne, ar fi adus o notă de autenticitate. Dar așa e mai sigur și mai curat.

Nu-i spuseseră nimic despre toate astea, își zise Morgan în timp ce mânca și le asculta descriindu-i totul în detaliu. Pentru că știuseră că era cufundată în propriile probleme.

În cele din urmă, dădu bolul laoparte.

–Nu mai pot. E foarte bună. La fel și pâinea, mamă. Chiar sunt impresionată. Dar nu pot să mai iau nici o înghițitură. Drumul m-a terminat. Dacă nu vă supărați, aș vrea să urc la mine în cameră, să-mi desfac lucrurile și să dorm puțin.

–Nu trebuie să ne ceri voie, spuse Olivia, ridicându-se. Hai să-ți desfacem bagajele.

Îi urcară geamantanele în dormitorul pe care îl folosea întotdeauna – la două uși distanță de dormitorul principal și vizavi de al mamei.

Dar, când intră, observă alte schimbări. Tapetul vechi, cu trandafiri, dispăruse. Pereții fuseseră în schimb zugrăviți într-un albastru pal, liniștitor, care se îmbina plăcut cu o margine de culoare mai închisă. Dușumeaua strălucea, ca întotdeauna, însă acum pe mijloc trona un covoraș în nuanțe de albastru și crem, cu un model floral subtil. Schimbaseră și patul, cu unul dublu cu tăblie de alamă, acoperit cu o pătură albă, perne alb-albastre și o cuvertură la picioare, în mai multe nuanțe de albastru. În loc să fie pe pereți, trandafirii roz erau acum într-o vază, pe comodă. Într-un colț se cuibărea un scaun, lângă o măsuță rotundă pe care era o lampă de citit.

–E minunat.

–Și încă nu e tot.

Olivia deschise o ușă spre o baie alipită. Un duș spațios, o masă de toaletă bleumarin, cu margine albă. Rafturi pe care erau prosoape pufoase și, o atingere feminină, borcane cu săruri de mare, uleiuri și dischete de bumbac.

–Este atât de... Nu trebuia să faceți toate astea.

–Nu spune prostii. Femeile din familia Nash – și ai și tu destul sânge Nash în tine, adăugă Olivia –, fac ce vor să facă. Poate că nu de la bun început și nu de fiecare dată, dar în cele din urmă și de cele mai multe ori.

–Am folosit doar camera de alături ca să facem o baie și un dressing. Ne-au rămas încă suficiente dormitoare pentru musafiri, în cazul în care îi avem. E plăcut să aibă fiecare baia ei.

–E mai ușor să locuiești împreună cu cineva în felul ăsta, termină Olivia. Încă mai avem baia mare din capătul coridorului și cea de serviciu, de la parter. Casa asta mare și bătrână avea nevoie de câteva schimbări. Își privi fiica cu ochii mijiți. Asta nu înseamnă că o să dărâmăm în curând celelalte băi.

Audrey se mulțumi doar să zâmbească.

–În cele din urmă. Te putem ajuta cu bagajele, scumpo?

–Nu, nu, nu sunt atât de multe.

–Te lăsăm atunci să te odihnești. Olivia veni spre ea și o sărută pe obraz. Găsești apă îmbuteliată în dulapul de sub rafturile din baie dacă ți-e sete. Știi unde suntem dacă ai nevoie de ceva.

–Știu. Și va trebui să-mi acceptați mulțumirile. Vă mulțumesc, amândurora. Este foarte frumos.

Audrey o cuprinse în brațe și-și lipi obrazul de al ei.

–Noapte bună, Morgan!

Ieșiră și închiseră ușa în urma lor.

Pentru că trebuia să o facă, își desfăcu mai întâi bagajele, fără să stea prea mult să se gândească ce unde să pună. Voia doar să scoată totul și să îndese lucrurile undeva unde să nu le mai vadă, împreună cu geamantanele.

Pentru că avea senzația că purta hainele de pe ea de un an de zile, le scoase și trase o pereche de pantaloni de pijama și un tricou din sertarul în care tocmai le băgase.

Se duse la duș și lăsă apa să curgă. Caldă, atât de caldă.

Își făcu porția de plâns în timp ce aburul se ridica și apa se lipea de faianță. Pierduse, nu reușise. Nu mai avea nimic al ei. Plânse pentru Nina, pentru frumoasa ei prietenă. Plânse pentru casa în care locuia acum altcineva. Pentru serviciile pe care le iubea, pentru viața pe care și-o construise, pentru viitorul la care sperase.

După ce se goli de lacrimi, opri apa și-și puse pijamalele.

Așa cum fusese învățată, își puse prosopul la uscat, înainte să-și înceapă rutina de seară. Apoi se așeză pe marginea patului, ascultând vântul, ascultând sunetele casei. O casă în care locuia, în care avea această cameră minunată, datorită generozității a două femei care o iubeau.

–Și acum? se întrebă ea. Ce fac acum? De unde încep?

Mâine, își spuse, băgându-se între cearșafurile apretate și învelindu-se cu pătura pufoasă. O să se gândească mâine. Sau poimâine.

Apoi stinse lumina și închise ochii. Și dormi neîntoarsă.

6

Se trezi dezorientată și, preț de o clipă, crezu că visează. Camera frumoasă, în tonuri liniștitoare de albastru, felul în care lumina aluneca prin fereastră – totul îi părea străin și în același timp familiar.

Apoi își aminti și fu nevoie să facă un efort ca să-și stăpânească dorința adâncă de a închide ochii și de a evada iar în mrejele somnului.

Nu! își spuse. Nu rezolva nimic dacă se ascundea în somn. Când se va trezi, Nina va fi tot moartă, viața pe care și-o construise va rămâne distrusă. Trebuia să meargă înainte – cumva, undeva. Singura alternativă era să meargă înainte.

Se dădu jos din pat, se spălă, se îmbrăcă. Pentru că așa se învățase încă din copilărie, își făcu patul și umflă pernele înainte să coboare la parter.

Olivia era la insula din mijlocul bucătăriei, îmbrăcată cu o helancă neagră, pe care scria simplu cu alb: *Te contrazic!* Sorbea dintr-o cană uriașă de cafea, în timp ce făcea cuvinte încrucișate pe tabletă.

Morgan arătă spre scrisul de pe helancă:

–În ce privință?

–Oricare. Hai să-ți fac o cafea. Am luat un aparat sofisticat când am făcut îmbunătățiri pe aici.

–Pot să mi-o fac singură. Sunt barmaniță – am fost, se corectă Morgan. Nu există aparat de cafea, oricât de sofisticat, căruia să nu-i vin de hac. Îmi pare rău că am dormit atât de mult.

–Ținând cont ce drum ai făcut ieri, mă așteptam să dormi mai mult. Vrei ceva de mâncare?

–Nu, nimic deocamdată, mulțumesc. Te rog, nu te agita pentru mine.

–Bunicile sunt făcute să se agite pentru nepoții lor. Asta ne face fericite. Nu vrei să fiu fericită?

–Aparatelor de cafea pot să le vin de hac, mormăi Morgan în timp ce boabele se măcinau și lichidul maro-închis curgea în cana pe care și-o pusese în suport, dar bunicilor nu.

–Pentru că suntem înțelepte, și asta ne face mai șmechere. Și văd că încă mai pui niște cafea printre frișcă și zahăr.

–Credeam că ești deja în oraș, la magazin, la ora asta.

–Maică-ta a luat tura de dimineață. Abia a plecat.

Sorbind din cafea și dând din cap, Morgan se sprijini de blat.

–Altfel spus, lucrați în ture ca una să rămână acasă, cu ochii pe mine.

–Așa s-ar părea, zise neperturbată Olivia. Și am rugat-o să mă lase pe mine în dimineața asta, pentru că mă gândesc că poate ți-e mai ușor

să-i spui bunicii ce ai pe suflet decât mamei tale, în momentul ăsta. Dacă greșesc – deși, când am greșit eu vreodată? – pot să fac schimb cu Audrey.

– Ce am pe suflet, repetă Morgan, închizând ochii. Am pierdut totul! Cel mai dureros – mi-am pierdut cea mai bună prietenă. Deschise la loc ochii. Mama Ninei mi-a spus că i-ai scris, la fel și mama. A însemnat mult pentru ea.

– Nu am cunoscut-o pe Nina decât din ce ne-ai povestit tu despre ea, dar o simțeam ca parte din familie.

– După Nina... Ei bine, am pierdut tot restul. Economiile mele s-au dus, casa mea e acum a altcuiva. Mașina mea – și știu că nu e mare lucru, dar iubeam mașina aia afurisită. Planurile, obiectivele, mândria, sentimentul de securitate, de sine... Puf! Flutură degetele în aer. Acum un an, cu numai un an în urmă, aveam totul sub control, totul mergea conform unui plan clar. Și acum? Nu mai am nimic, absolut nimic, și trăiesc în casa bunicii mele.

– Bine. Olivia ridică la gură cana și sorbi. Ești îndreptățită să simți toate astea. De fapt, în locul tău, eu aș face o criză de furie de proporții.

Dar nu și-ar plânge de milă, observă Morgan. Olivia Nash nu și-ar fi plâns niciodată de milă.

– Am făcut câteva.

– Bun, asta e sănătos. Meriți. Ești îndreptățită să simți toate astea, repetă Olivia, chiar dacă te înșeli.

– Cu ce mă înșel?

– Spui că nu ai nimic? O ai pe Morgan Nash Albright, pe toți dracii, și nu care cumva să uiți. Și asta nu e casa bunicii tale, e casa familiei Kennedy-Nash. Pot să-ți arăt prima factură pe care a plătit-o bunicul tău. Acum, poți să stai să plângi cât timp ai nevoie, să dormi până târziu, să urli, să blestemi orice divinitate crezi tu că e cazul. Ai căzut victimă cuiva, iar pentru o femeie puternică și deșteaptă – iar tu ești și una, și cealaltă – asta doare și enervează în egală măsură. Când o să termini, o să-ți dai seama care e următoarea mișcare.

– Da, chiar sunt enervată. Sunt furioasă la culme. De ce nu și-a mai dat nimeni seama până acum?

– Pentru că nimeni altcineva nu e bunica ta. Nu ai spus-o chiar tu?

– Mă simțeam vinovată numai să mă gândesc la asta. Dar își dădea seama că nu se mai simțea vinovată acum, pentru că bunica ei o spusese prima. Tuturor le părea rău pentru mine, dar...

– Dar nimeni nu era furios din cauza a ceea ce ți se întâmplase – cel puțin nu o arăta. Crede-mă, eu sunt foarte furioasă. La fel și mama ta, doar că ea e ceva mai delicată. Aș vrea să-i învinețesc boașele ticălosului

aluia, apoi să-l castrez cu mâna mea. Olivia ridică din umeri și mai luă o gură de cafea. Dar așa sunt eu, mai puțin delicată.

–Nu aș putea să-ți spun de ce, zise Morgan, după o clipă, dar chiar mă ajută.

–Bine.

–Trebuie să-mi găsesc de lucru.

–Nu *trebuie* să faci nimic acum. Stai jos, îți pregătesc o omletă.

–Bunico...

–Nimeni nu refuză o omletă făcută de mine. Olivia se ridică. Acum, stai jos. Vreau să-ți cer ceva.

–Ce?

–Ia-ți două săptămâni. Dormi, mănâncă, uită-te la filme, plimbă-te, fă oameni de zăpadă, orice. Scoase ouă, brânză și spanac proaspăt. Stresul din ultimul an se vede, copilul copilului meu. Se vede.

Nu avea cum să se împotrivească, își spuse Morgan, în timp ce se așeza. Vedea și ea asta, ori de câte ori se uita în oglindă.

–Ia-ți o pauză. Dacă simți nevoia să faci ceva practic, foarte bine. Treci pe la magazin și o să te punem la treabă câteva ore pe săptămână. Altfel, ai timp de recuperat cu tine însăți.

–Trebuie să-mi câștig existența.

–Sigur că da, și o s-o faci. O pauză de două săptămâni n-o să schimbe asta. Și eu și mama ta vrem puțin timp cu tine. Cred – și repet, când m-am înșelat eu vreodată? – cred că și tu ai nevoie de timp cu noi.

Morgan nu spuse nimic în timp ce Olivia bătea ouăle într-un bol în vreme ce o tigaie de fontă se încingea pe plită.

–Mă simt ca o ratată, bunico.

–O să-ți treacă, pentru că nu ești așa ceva și n-ai fost niciodată. Întreaga ta lume s-a năruit în jurul tău, fără să poți face nimic. Știu cum e. Mi s-a întâmplat și mie.

–Când a murit bunicul.

–Atunci, dar am avut o viață împreună și mi-au rămas multe amintiri. Pot să iau una, așa cum iei o bomboană de ciocolată dintr-o cutie, și fiecare are o aromă aparte. Dar, cu mult timp în urmă, am pierdut un copil.

–Ce? Morgan se ridică în scaun. Când? N-am auzit niciodată...

–Mama ta nu avea decât doi ani, așa că nu-și amintește. Nu am vorbit cu ea despre asta decât abia după ce a murit Steve.

–Îmi pare atât de rău.

–Eu și Steve am construit casa asta, casa asta mare și minunată, cu gândul să o umplem de copii. Voiam cel puțin patru și, când s-a născut Audrey, am fost atât de fericiți. Fetița noastră frumoasă, primul nostru copil. A fost atât de ușor, sincer. Apoi, exact cum socotisem, trebuia

să vină un altul. Turnă ouăle în tigaie, adăugă brânza și spanacul. Eram însărcinată în opt luni. Camera bebelușului era pe terminate, ne certam ce nume să-i punem – cum se întâmplă de obicei. Apoi ceva s-a întâmplat. Ceva groaznic. Am pierdut copilul și șansa de a mai avea altul. Un băiețel. N-a apucat să ia prima gură de aer.

–Oh, bunico!

–Durerea a fost cumplită – știu ce simte mama Ninei, pentru că am simțit și eu. Dar, pe lângă durere, simțeam că nu mai am nici un rost. Pierdusem copilul și știam că n-o să mai am niciodată altul. Întoarse omleta cu îndemânarea unui bucătar chef francez. Am depășit momentul, dar a fost greu. Groaznic. O aveam pe fetița noastră frumoasă. Steve avea munca lui. Eu m-am apucat de olărit. Râse, amintindu-și. Eram absolut îngrozitoare și n-am ajuns niciodată mai bună. Eu sunt femeie de afaceri, nu artistă. Dar încercarea m-a făcut să capăt mult respect și admirație pentru artiști și meșteșugari. Așa că mi-a dat o nouă direcție.

–Cana aia verde, strâmbă, de pe biroul bunicului, în care ținea creioane, își aminti Morgan. Mi-a spus odată că o făcuseși tu, cu mult timp în urmă.

–Trebuia să fie o vază. Olivia clătină din cap. Omul ăla m-a iubit. „Vinde-le, Livvy!" mi-a spus. „Știi ce e bun și știi să vinzi. Ai nevoie doar de un loc."

–Artizanatul a fost ideea lui?

–Altă ciocolată din cutie. Așa că am renunțat la meseria de artist și am deschis magazinul. Doar o prăvălie micuță, la început. Dar a crescut, și a crescut și Audrey. Aveam iar o lume. Altfel decât cea la care visasem, dar o lume bună. Puse farfuria cu omleta în fața lui Morgan. O să-ți faci alte visuri, o să-ți construiești altă lume. Acum, mănâncă.

–Mulțumesc. Mulțumesc că mi-ai spus. Bunico? Îmi dai mie cana aia? Aia verde și strâmbă? O să-mi amintească de el și de tine și de faptul că pot găsi sensuri noi.

Olivia veni lângă ea și își apăsă buzele pe tâmpla lui Morgan. Rămase așa o clipă.

–Sigur că ți-o dau. Acum, ține bine minte! Bărbatul care ți-a făcut asta? O să plătească, într-un fel sau altul. Fie că tu o să afli sau nu, o să plătească. Karma nu e doar o afurisită, e o afurisită care face dreptate. Și n-o să te fărâme, pentru că n-o să-l lași. O privi și adăugă: Două săptămâni.

–Două săptămâni, fu de acord Morgan. Te iubesc, bunico.

–Sigur că mă iubești. Te iubesc și eu. Acum mănâncă.

Așa că mâncă. Și dormi. Făcu plimbări și se așeză lângă foc, cu o carte. După trei zile, se întrebă cât timp putea s-o țină așa fără să-și piardă mințile.

Poate că bunica îi ceruse să-și ia o pauză, dar firea lui Morgan îi cerea să fie ocupată. În a treia zi, când și Olivia, și Audrey erau la muncă, se așeză în fața laptopului la mâna a doua și deschise foaia de calcul pe care o crease cu luni în urmă.

Realitatea nu se schimbase cu nimic față de ultima oară când se uitase la ea. Falit tot falit însemna. Dar, de data asta, se gândi la viitor. Nu încăpea îndoială că putea să rămână în camera frumoasă și albastră cât timp voia sau cât avea nevoie, fără să plătească nici un fel de chirie. Dar tot firea ei nu o lăsa să stea ca un parazit.

Putea să facă o parte din treburile casnice, dar doamnele ei aveau deja o echipă de curățenie care venea săptămânal și cele trei femei care se ocupau de bătrâna casă în stil Tudor făceau asta de zeci de ani. Dacă s-ar fi apucat ea de curățenie, le-ar fi lăsat pe ele fără serviciu.

Inacceptabil.

Rufele – cele trei femei se ocupau deja și de asta.

Putea să meargă la piață, la cumpărături, dar nu le putea obliga să mănânce ce gătea ea, dacă nu cumva devenea peste noapte mult mai pricepută.

Să facă ea piața și apoi să strângă după mese? Ar fi ținut-o ocupată cam trei ore pe săptămână, ceea ce nu era nici pe departe suficient.

Avea nevoie de muncă. De un serviciu. Avea nevoie să câștige un venit.

De unde să înceapă? O să se ducă în oraș, o să arunce o privire, o să viziteze magazinul bunicii. Și nu, n-o să lucreze acolo. Părea prea apropiat de a locui pe degeaba.

Se fardă și, pentru că nu mai intrase de luni bune într-un salon, încercă să-și taie singură din păr, pe ici pe colo.

Categoric nu s-ar fi putut angaja ca frizeriță, dar nu era chiar groaznic.

Se îmbrăcă cu altceva decât cu pantaloni de trening. Colanți groși, de iarnă, cizme, un pulover roșu peste o bluză termică. Înainte să se răzgândească și să se retragă în camera ei, din nou, își puse haina, căciula de lână, fularul și ieși în aerul înghețat al iernii de afară.

Și se rugă ca mașina Ninei să pornească.

Tuși de câteva ori, șuieră, hârâi, dar în cele din urmă o luă din loc.

În mai puțin de 10 minute, ieșea de sub copacii acoperiți de zăpadă, traversa podul îngust de peste pârâul înghețat și intra pe Strada Mare.

Westridge era, după socoteala ei, un oraș chiar dacă nu mare, nici foarte mic. Pitoresc, cu siguranță, mai ales îmbrăcat în haine de iarnă.

Știa că atrăgea turiști în orice anotimp. Sporturi de iarnă, sporturi de vară, frunze de toamnă, drumeții de primăvară. Vânătoare, pescuit, observat de păsări.

Complexul turistic Westridge, cu cabanele stilate și camerele de hotel și mai stilate, atrăgea în zonă oamenii înstăriți, oferind toate activitățile menționate, alături de mâncare excepțională, o cramă admirabilă, două baruri – unul simplu, din lemn, și încă unul mai luxos, cu bar din sticlă și un șemineu din piatră, foarte căutate după schi sau după orice altceva aveau chef mușteriii.

Orașul oferea o varietate complexă de restaurante – de la localuri ieftine până la cele simandicoase, de cinci stele – magazine, buticuri, magazine sportive, prăvălii cu suveniruri din Vermont, galerii de artă și altele.

Multe dintre acestea se cuibăreau de-a lungul Străzii Mari, inclusiv Artizanatul bunicii ei. Sau, după cum observă Morgan că scria acum la intrare: „Artizanat, vin și cafea".

Chiar și acum, când sezonul de iarnă era pe sfârșite și primăvara nu venise încă, era... ei bine, era ticsit de clienți, trebui Morgan să admită. Pentru că nu era familiarizată cu zona, îi trebui ceva până să găsească un loc în care să-și lase mașina. Își amintea că era o parcare micuță în spatele Artizanatului, dar nu știa cum să se învârtă printre dealuri și intersecții ca să o găsească.

Pe de altă parte, locul de parcare de pe stradă – atunci când îl găsi – îi oferi șansa de a cerceta zona comercială și posibilele oportunități.

Restaurante, magazinașe, cafenele, o brutărie, un bar de lux. Putea să servească la mese dacă era nevoie, dar barul era în capul listei ei. Pe străzile adiacente observă o galerie, clădiri de apartamente, alte magazine, un cabinet medical, o cramă – cu un bar micuț. Următorul pe lista ei.

Într-o zi mai puțin aglomerată, își promise că o să exploreze mai mult.

Momentan însă, se opri în față la Artizanat, vin și cafea.

Cineva, își spuse Morgan, aranjase vitrina în mod artistic. Pe mese și pe standuri de diverse înălțimi erau obiecte de artă din sticlă maro, expuse printre boluri de lemn sau obiecte de lut. O pătură moale și gri atârna pe spătarul unui balansoar.

Înăuntru, găsi căldură. Nu doar în aer, ci și în lumină, în strălucirea dușumelei de lemn. Pereții erau acoperiți de tablouri. În mai multe vitrine vechi erau expuse bijuterii lucrate manual și obiecte mici din lut, argint sau cupru. În altele erau lumânări. Pe rafturile deschise strălucea sticla maronie.

O bibliotecă lungă, de anticariat, fusese transformată în tejghea de vânzare și o femeie stătea acum de vorbă cu un client, în timp

ce împacheta obiectele cumpărate. În spatele ei, într-un vitraliu superb, un păun își întindea coada.

Femeia de la casă ridică privirea spre ea și zâmbi.

–Vă pot ajuta să găsiți ceva?

–Nu încă, mulțumesc. Arunc doar o privire.

Merse mai departe. Mama și bunica ei făcuseră atât de multe, își dădu seama, de când fusese ea ultima oară aici. Pe mese de lemn sau din fier forjat erau și mai multe obiecte de lut, lămpi, tocătoare, farfurii.

Urcă la etaj. Dacă-și amintea corect, la etaj fusese cândva depozitul și biroul bunicii ei. Nu mai găsi nici una, nici alta. Erau acum produse textile. Eșarfe lucrate manual, mănuși, căciuli, fețe de masă.

Săpun și loțiuni de casă, iar mobilă, iar obiecte de artă.

Își dădu dintr-odată seama că, dacă ar fi intrat în magazinul ăsta și ar mai fi avut bani de cheltuit, cu siguranță nu ar fi plecat cu mâna goală.

Când coborî, trecu pe lângă o pereche care urca și o găsi pe angajata de la casă terminând de împachetat produsele cumpărate de un alt client.

–E totul bine?

–Da. Scuze, ar fi trebuit să spun, dar erai ocupată. Sunt nepoata Oliviei.

–Tu ești Morgan! Vai de mine! Se întinse și-i luă ambele mâini într-ale ei. Am fost colegă de liceu cu mama ta. Mă bucur tare mult să te cunosc. Eu sunt Sue Newton.

–Și mie-mi pare bine.

–Ele sunt în cafenea – deschid sâmbăta asta. Acum adaugă ultimele retușuri. Du-te direct acolo. O să fie grozav.

O bucată de plastic era atârnată peste deschiderea largă. Morgan o dădu laoparte și păși într-un spațiu luminos, strălucitor. Acoperiseră cu plastic și fereastra mare din față, un șiretlic pe care Morgan îl găsea foarte isteț. Ca oamenii să se întrebe ce oare se ascundea acolo, până la marea deschidere.

Presupunea că o să fie mare.

Puseseră aceeași dușumea lucioasă, ca trecerea să fie naturală dintr-un spațiu în altul. Pe pereții crem erau expuse și mai multe obiecte de artă – nu cumva să rateze o șansă de vânzare. Aleseseră lemn în tonuri închise pentru contrast și funcționa.

Barul era din același lemn închis, cu un blat de granit, crem cu inserții închise. Împrăștiaseră mese înalte, mese joase, câteva separeuri îmbrăcate în piele de culoare albastră. Și – pentru că nu se putea altfel – aveau la vânzare și carafe de vin, pahare, tirbușoane, căni, cești de ceai sau cafea și alte accesorii. Casetaseră plafonul, adăugând o notă stilată și intimă.

Pentru că nu se putea abține, se duse în spatele barului.

Rafturi, un frigider, o mașină de făcut gheață, un răcitor de vin, o zonă pentru instrumente de lucru, alta pentru accesorii de curățenie. Luă un meniu legat în piele și se surprinse ridicând sprâncenele când văzu cât de variată era gama oferită.

Înainte să apuce să-l pună înapoi și să plece, doamnele apărură din spate.

–O să meargă! spunea Audrey. Apoi o văzu pe Morgan. Ce surpriză! Cum ți se pare?

Deschise larg brațele.

–Mi se pare uluitor. E fantastic, absolut totul. Ați schimbat și etajul în magazin și e minunat. Și asta? E frumos. Elegant, fără să fie fandosit. Eficient, dar nu sec.

–Mai are nevoie de câteva retușuri, dar o să fim gata până sâmbătă. Olivia îi făcu semn să vină cu ea. Hai să vezi bucătăria. Oferim și produse de patiserie, și pentru asta ne-a trebuit ditamai bucătăria, ca în reviste. Dar o să merite.

Intră prin ușile turnante.

Totul strălucea, așa cum trebuie să strălucească spatele casei. Inoxul sclipea. Pe rafturi erau ustensile de gătit. Hota mare, comercială, de deasupra aragazului cu șase ochiuri și camera frigorifică denotau profesionalism și erau impresionante. Mașină de spălat vase, chiuvetă, chiuvetă pentru mop și cel mai mare și mai strălucitor mixer pe care îl văzuse vreodată sporeau această impresie.

–Aveți de toate. Chiar ați folosit foarte bine spațiul.

–Și a trecut inspecția finală. Audrey își trecu o mână peste frunte. Apoi țopăi puțin pe vârfuri, făcând coada blondă să-i salte. Trebuia să fie compactă, fiindcă ne trebuia spațiu pentru...

Deschise o ușă.

–Măiculiță!

Recreaseră o cramă, acoperiseră trei pereți cu rafturi, acoperiseră rafturile cu sticle.

–Avem vin alb, începu Audrey, local, franțuzesc, italian și așa mai departe, apoi roșu, apoi roze și acolo e spumant. Ne-a ajutat somelierul de la complexul hotelier.

–Pentru că-i place de maică-ta.

–Mamă!

–E adevărat.

Îmbujorarea care apăru în obrajii mamei o lăsă pe Morgan uluită și fără cuvinte.

–Poate doar puțin. În orice caz, biroul și spațiile de depozitare sunt la etaj. Spațiul de deasupra magazinului l-am extins pentru vânzare.

–Am văzut. Am urcat. E minunat.

–Chiar este. Avem o ușă – se încuie dinspre birou –, așa că putem să mergem acolo și să coborâm, dacă e nevoie. Se întâmplă atât de multe! Sunt în același timp îngrozită și nerăbdătoare.

–Pot să vă spun, fără nici un fel de părtinire și fără nici cea mai mică ezitare, că e senzațional.

–Mă bucur atât de mult că ești aici. Audrey o îmbrățișă cu un braț. Poți să iei parte la deschidere. O să vii sâmbătă, nu-i așa?

–Categoric. O să vă ajut cu barul, dacă aveți nevoie.

–Serios?

Audrey radia. Olivia doar zâmbea.

–Nu ca o slujbă, pentru familie. Cu siguranță ați angajat deja barmani.

–Avem doi, îi spuse Olivia. Credem că unul are chiar potențial de manager. Dar știu că ne-ar ajuta părerea ta. Și ne-ai fi de mare ajutor dacă ai sta cu ochii pe ei, sâmbătă.

–S-a făcut. O să încep să-mi caut de lucru săptămâna viitoare, dar o să vă ajut. Dacă pot să fac ceva, bazați-vă pe mine.

–Ne poți ajuta chiar acum, cu retușurile de care-ți vorbeam. Olivia făcu un gest. Trebuie să aranjăm toaletele.

–Unisex, accesibile și persoanelor cu dizabilități, adăugă Audrey.

–Trebuie să alegem arta decorativă. Trebuie să îmbrăcăm mesele din cafenea, mai sunt tot felul de nimicuri.

–Întâmplător, programul meu e foarte liber în această perioadă.

–Excelent. Când terminăm, îmi scot ambele fete la cină.

Se simți bine. Preț de câteva ore, nu se gândi la ce pierduse și la ce trebuia să facă mai departe. Se simți bine în compania mamei și bunicii ei, discutând despre mobilă și obiecte de artă, aranjându-le, schimbându-le. Și poate punându-și, chiar și numai puțin, amprenta pe afacerea de familie, cu ideea ei de a pune ghirlande luminoase în jurul ferestrei din față, ca să adauge puțină strălucire.

Se simți bine și la cina din oraș, care, în loc de restaurantul simandicos pe care-și imaginase că o să-l aleagă bunica ei, se dovedi a fi o pizza și o carafă din vinul casei.

Seara, când se băgă în pat, avea senzația că realizase ceva. Poate reușise să iasă din perioada de văicăreală. Spera că așa era.

Își petrecu următoarele zile lucrând la CV și ajutând cu pregătirile pentru marea deschidere. Scoase din cutie, spălă și așeză în rafturi cestile, farfurioarele, bolurile de zahăr și recipientele pentru frișcă lichidă pe care bunica ei le comandase la un artist în ceramică din partea locului. Albe cu floare de trifoi roșu – floarea statului Vermont.

–Sunt perfecte, bunico.

–Așa e.

–Trebuie să scoți și la vânzare.

–M-am gândit și eu.

–Sper s-o faci. Și mi-a mai venit o idee.

–Cât o să mă coste?

–Cred că o să fie chiar o economie, pe termen lung. Este un bar de vin, da, și ai apelat la producători locali pentru o parte din marfă. Ce-ar fi să cumperi și cafeaua și ceaiul tot din partea locului? Atunci ai putea să le vinzi – cutiuțe frumoase de ceai, plicuri elegante de cafea. Sunt câțiva producători de cafea destul de aproape și ai putea colabora cu o fermă de ceai. Găsești câteva în Vermont.

–E o idee. Și Olivia se gândi, mijind ochii. E o idee chiar foarte bună.

–Artizanatul promovează arta și meșteșugarii din Vermont. Se leagă. M-am documentat puțin.

Puse pe masă geanta, de unde scoase un dosar.

–Puțin?

–Păi, odată ce am început... În fine, e o idee la care să te gândești mai târziu.

–Chiar o să mă gândesc.

Olivia își puse ochelarii roșii, în formă de ochi de pisică, pe care îi ținea atârnați cu un lanț la gât și se uită peste primele pagini din dosar.

–E o idee bună, Morgan. Ne-ai ajutat enorm în ultimele zile. Ești isteață, ai ochi buni și un spate puternic. Apreciez toate astea. Lăsă jos dosarul. Nu pot să te conving să accepți poziția de manager pentru localul nostru?

–Nu ai nevoie de mine, bunico. Dacă ai avea, te-aș ajuta, cel puțin la început. Dar tu și mama? Vă descurcați. Trebuie să-mi găsesc calea mea.

–Mă așteptam la asta. Așa că o să-ți spun că Après – barul din complexul hotelier – caută pe cineva pentru postul de barman/manager. Sau o să caute, de săptămâna viitoare. Barmanul lor principal tocmai și-a dat preavizul. Soția lui a primit o slujbă în Carolina de Sud și se mută acolo. Olivia puse jos dosarul. Pentru că te iubesc, mi-am înghițit orgoliul și am vorbit cu Lydia.

–Lydia?

–Lydia Jameson. Ne cunoaștem de mult, de mult mai mult timp decât vrem să ne amintim oricare dintre noi. Iar soțul ei a fost prieten bun cu bunicul tău. E implicată în afacere, foarte implicată. Poți să-i trimiți CV-ul tău și o să arunce o privire înainte să anunțe public postul.

–La complex. N-am fost niciodată la Après, dar m-am uitat pe site-ul lor și era pe lista mea. Mulțumesc.

O strânse în brațe pe Olivia.

–Nu înseamnă că o să obții postul.

–Știu. Asta ține de mine. Dar e o șansă. O șansă să demonstrez că mă pricep.

–Trimite-i Lydiei CV-ul. Am adresa ei de mail. Ți-am spus, ne știm de mult. Și scrie o scrisoare de intenție impresionantă.

–Așa o să fac. Mulțumesc, bunico. O să continui să vă ajut cât o să pot de mult, fie că primesc sau nu postul ăsta.

–Ne bazăm pe tine.

În acea seară, o căută pe Lydia Jameson pe Google ca să-și facă o idee despre ea și văzu de ce se cunoștea de atâta timp cu Olivia. Amândouă se născuseră și crescuseră în Vermont, amândouă se trăgeau din familii din New England. Erau femei educate, dar puternice și cu vertebre de oțel.

Amândouă femei de afaceri. Pe lângă a Lydiei, afacerea Oliviei părea minusculă, dar o afacere e o afacere.

Petrecu o oră întreagă scriind, corectând și perfecționând o scrisoare de intenție. Oficială și respectoasă, hotărî ea, cu o notă personală adăugată în rândurile în care îi mulțumea că o lua în considerație. Trase adânc aer în piept și, cu o mână pe cana verde și strâmbă, apăsă butonul de trimitere.

O nouă șansă. Și mai avea și altele, își aminti. Poate că nu aterizase chiar acolo unde se așteptase, dar avea oportunități aici. O oportunitate să-și transplanteze rădăcinile pe care și le dorea atât de mult.

Fiindcă se simțea agitată, coborî la parter. Audrey, cu părul desfăcut, era în bucătărie și-și turna un pahar de vin.

Și, din nou, roșie în obraji.

–M-ai prins.

–Ce-ar fi să-mi torni și mie unul?

–Am atâtea emoții! M-am gândit că poate un pahar de vin o să mă ajute să dorm. Nu pot să cred că mâine deschidem cafeneaua. A fost o idee, apoi au fost planurile, apoi lucrările și iar planuri... Și acum? Îi întinse un pahar lui Morgan. Se întâmplă și simt că o să cedez nervos. Bunica ta e sus și doarme ca un prunc. Îți jur, femeia asta nu are nici o emoție.

–Pentru că știe că o să dați lovitura cu localul.

–Chiar crezi?

–Nu, nu cred. Știu sigur. Ascultă, când vine vorba de artă și meșteșuguri – cum aveți la magazin – nu mă pricep. Dar știu cum stă treaba cu barurile. Am intrat în magazinul ăla de vinuri de la câteva străzi distanță și are un bar încântător. Mic, întunecat și ușor sumbru, bine condus, cu lemn masiv și culori adânci. Al vostru? Aerisit, plin de artă, cu totul altceva. Și felul în care l-ați deschis – cum o să-l deschideți mâine – lipit de un magazin deja cunoscut? E o idee grozavă. La fel cum

tot o idee grozavă a fost să serviți și cafea și ceai. Iar produsele de patiserie făcute chiar acolo? Aveți de toate, mamă.

–Îmi tot spun și eu asta, dar sună mai bine când o aud de la tine.

Întotdeauna o considerase pe maică-sa ușor nestatornică. O femeie care nu se putea așeza undeva, nu putea să ia o hotărâre și să o ducă până la capăt.

Dar nu mai vedea asta acum.

–Îmi pare rău că nu am ținut mai mult legătura, că nu te-am vizitat mai des.

–Aveai o viață de construit. Și ai ținut legătura. Scumpo, am prietene care nu vorbesc cu copiii lor decât atunci când sună ele, care nu-i văd decât atunci când ele se duc să-i vadă. Tu ai sunat o dată la două săptămâni, ai trimis mailuri, ai venit în vizită la fiecare Crăciun. Să nu-ți pară rău. Sunt foarte mândră de tine.

–Și eu de tine.

–Încetează! Eu, dacă aș fi în locul tău, n-aș fi ieșit încă de sub plapumă. Tu ești o femeie de acțiune, Morgan. Așa ai fost mereu.

–Și tu la fel, își dădu seama Morgan.

–Eu? Audrey râse și sorbi din vin. Eu am făcut mai mult ce-au vrut alții.

–Nu cred... Se opri când telefonul din buzunar bipăi. Am primit un e-mail. Cine-ar putea fi? E trecut de unsprezece.

–Uită-te.

Morgan scoase telefonul, îl deschise și se uită.

–Oh, Doamne! Am un interviu duminică la unsprezece la Après.

–Oh! E grozav! E minunat! Acum putem să avem amândouă emoții. Oh! Hai să ducem vinul ăsta sus și să alegem cu ce te îmbraci. La asta mă pricep.

–Ăm... Sigur. Da. Nu mă așteptam să primesc un răspuns atât de repede.

–De la Lydia Jameson? În cursa dintre iepure și țestoasă, ea e țestoasa. Și câștigă de fiecare dată. Hai să ne uităm în dulapul tău!

7

Deși nu participase niciodată la o mare inaugurare, Morgan califică deschiderea cafenelei drept grandioasă. La zece fix, ușile se deschiseseră și la zece fix oamenii dăduseră năvală înăuntru. Morgan servise din partea

casei suc de portocale cu șampanie, cafea, ceai și cornuri proaspete în prima oră.

O cunoscuse pe doamna primar, o femeie cu păr blond și creț și un râs puternic. Șeful poliției, un bărbat de 30 și ceva de ani, frumos, înalt și zvelt, cu niște ochi albaștri superbi trecu și el pe acolo – și ceru o cafea neagră. Părea să cunoască pe toată lumea, lucru care, după părerea lui Morgan, era un mare plus pentru un șef de poliție. Când îl văzu plecând cu o pungă de cumpărături, își zise că văzuse probabil ceva ce-i plăcuse sau înțelegea cât de important este să susții afacerile locale. Poate că și una, și alta, dar gestul îi câștigă încă un plus în agenda ei.

Spațiul cel nou era plin de voci, de exclamații aprobatoare, de întrebări. Intenția ei da a da o mână de ajutor în prima oră se extinse la trei ore.

–Trebuie să faci o pauză, îi spuse Olivia, în timp ce Morgan mai curăța încă o masă.

–Sunt bine. Îmi place să fiu ocupată. Mă simt mai bine și mai în pielea mea decât m-am simțit de multă vreme. Le vezi pe femeile de la masa de acolo? Care beau Mimose și ciugulesc din cornuri? Au fost colege de cămin, acum zece ani. Se întâlneau în fiecare vară, pentru o săptămână. Acum toate au familii, așa că au redus întâlnirile la un weekend prelungit, în perioada asta. Stau la complex, au venit să facă niște cumpărături prin oraș – e ultima lor zi.

–De unde știi toate astea?

–Sunt o barmaniță foarte bună. Oamenii vorbesc cu mine. S-au simțit minunat și consideră un bonus că au găsit locul ăsta. Și, după cum îți poți da seama uitându-te la pungile de sub masă, toate cu logoul magazinului vostru, o să plece acasă cu o mulțime de amintiri. Ar trebui să te duci să le saluți, adăugă Morgan, în timp ce ștergea masa. Ar fi încântate.

–Atunci, o să mă duc.

La opt ore după ce se deschiseseră, ușile se închiseră. Și întregul personal explodă în urale. La un semn din partea bunicii ei, Morgan desfăcu o sticlă de șampanie și turnă câte un pahar pentru toată lumea, ca să sărbătorească.

Olivia comandă pizza – cine ar fi crezut că era preferata bunicii ei? – adăugând un combustibil foarte apreciat la finalul unei zile ce se dovedise de mare succes.

În cele din urmă, când nu mai rămăseseră decât ele trei, Olivia se așeză și-și ridică picioarele pe un scaun.

–Nu-mi odihnesc doar picioarele obosite, mă lăfăi.

–Am încasat mai mulți bani decât am scos vreodată în cea mai bună zi de vânzare la Artizanat, mamă.

Olivia afișă un zâmbet mulțumit.

–Așa mi s-a spus.

–Și, chiar și cu ofertele speciale din prima săptămână și cu tot ce am oferit azi pe gratis, cafeneaua tot a scos cu douăzeci la sută mai mult decât am anticipat. *Bum! Pau!*

Audrey se trânti pe scaun și ridică mâinile în aer.

–Aveți în fața voastră o femeie care, în copilărie, nu putea ține un dolar în buzunar, nici dacă-l cosea de căptușeală, spuse Olivia. Acum face calcule de profit și pierdere în minte.

–Întotdeauna m-am priceput la calcule. Doar că nu și atunci când erau legate de bani.

Își ridică la rândul ei cizmele cu tocuri joase pe un alt scaun. Și, cu un oftat, scoase clama în formă de libelulă care reușise să-i țină părul ridicat și dat deoparte de pe față întreaga zi, spre marea uimire a lui Morgan, care era convinsă că fusese niscaiva magie la mijloc.

–Și eu mă lăfăi.

După ce-și trecu degetele prin păr și-l scutură puțin, arăta ca și cum tocmai ar fi venit de la coafor.

Magie, își spuse din nou Morgan.

–Nu ne așteptam să stai aici toată ziua, Morgan. Ne-ai fost de foarte mare ajutor. Și ești atât de pricepută. De câte ori mă simțeam depășită, mă uitam la tine și te vedeam cum te miști ca peștele prin apă.

–Vreți să știți ce cred eu?

–Categoric.

–O să fac câte un cappuccino pentru fiecare și o să vă spun. Se duse în spatele barului, la aparatul de cafea, și se puse pe treabă. E doar prima zi și nu o să aveți mereu atât de mulți clienți.

–Oh.

Mâinile pe care Audrey și le învârtea deasupra capului în mișcări de dans, căzură dezamăgite.

–M-ai dezumflat.

–Dar – amuzată, Morgan se uită spre masa lor – cred că ați dat lovitura.

Mașina scoase un șuierat în timp ce făcea spuma de lapte.

–În primul rând, aveți o locație încântătoare și ați acordat atenție detaliilor. Contează. Ați angajat oameni buni. Câțiva dintre cei noi nu și-au intrat încă în ritm, dar o să se dea pe brazdă. Voi, amândouă, vă tratați angajații cu respect și nu aveți idee cât de mult contează asta. Puse cafelele pe o tavă, adăugă linguriță și un bol de zahăr, apoi veni cu tava la masă. Nu vă cunosc planul de afaceri și nici nu am nevoie să-l știu. Știu doar că oferiți un produs excelent și o faceți cu stil și fără prea mult tam-tam, așa cum se potrivește unui astfel de local. Dar.

–O-o! murmură Audrey.

–Trebuie să mai angajați un om. O să aveți nevoie – mai ales în sezonul aglomerat – de cineva care să facă trecerea de la o afacere la alta. Cineva care să poată să servească vin, să prepare cafele, să elibereze repede o masă și să se ocupe și de vânzări. Cineva care să se priceapă sau care să învețe suficient despre produse artizanale și meșteșuguri și despre artiștii care le produc, ca să poată răspunde la întrebări. Au fost întrebări și personalul – inclusiv voluntarul aici de față – a trebuit să trimită clientul la voi sau la un angajat din magazin.

–Argumentele tale sunt perfect valide. Vrei postul?

Morgan clătină din cap înspre bunica ei.

–Nu la asta mă pricep eu cel mai bine. Vouă vă trebuie un coordonator, un fel de jucător de rezervă. Aveți timp să găsiți persoana potrivită. Și, după ce rezolvați și asta, va trebui să faceți musai un album cu rețete din bucătăria și barul cafenelei, în care să includeți și fotografii cu obiectele din Artizanat. Fotografii cu vin, de exemplu, într-un pahar ce poate fi cumpărat de alături. O felie de tort care să meargă la cafea expusă pe una din farfuriile voastre, un biscuit pe o alta și tot așa. Angajați un fotograf local – e în ton cu misiunea voastră – și vindeți totul aici, în exclusivitate.

Olivia se lăsă pe spătarul scaunului.

–Ascultă la tine! Sunt blestemată să am urmași deștepți.

–Tu ai început, îi aminti Audrey. Un album cu fotografii, ca o carte pentru măsuța de cafea. Îl și văd. Știi cine ar fi grozav să ne facă pozele?

–Tory Phelps, spuseră împreună.

–Nu uita! spuse Olivia, ridicând o mână. Întâi trebuie să angajăm omul cel nou. Morgan are dreptate aici. Nici una din noi nu poate să mai muncească între opt și zece ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Au apus vremurile astea, Audrey.

–De acord. Dar pot să încerc totuși apele, să văd cam cât ne-ar lua Tory pentru ceva de genul ăsta. Ca să știm dacă este măcar fezabil. E bună, îi spuse lui Morgan. Avem câteva lucrări de-ale ei în magazin, i-am organizat chiar și o expoziție cu vânzare anul trecut. Predă arta fotografică la colegiul comunitar.

–Tare-i mai place mamei tale un proiect nou.

–Așa este.

Morgan privi în jur.

–Ăsta a ieșit destul de bine.

–Nu te pot contrazice aici, spuse Olivia bătându-și fiica pe mână. Acum, hai să ne ducem acasă, suntem obosite. Fata asta are un interviu pentru o slujbă peste câteva ore și are nevoie de un somn bun.

Dar Morgan nu reuși să adoarmă. Mintea ei refuza să se oprească. Dacă nu primea postul de la Après? Putea să caute în altă parte, firește că putea. Dar... Ar trebui să le spună doamnelor că voia ea postul de coordonator? Se putea descurca. Putea să învețe despre arte, meșteșuguri, artizani, artiști și meșteșugari. Știa deja cum să coordoneze personalul, cum să conducă o afacere. Poate că era timpul să lase deoparte aspirațiile și visurile și să accepte ceea ce era în fața ei.

Dar nu era pregătită. Nu putea încă să îngroape toate țelurile pentru care muncise. Dacă muncea timp de cinci ani, dacă locuia aici, muncea și economisea banii, poate că reușea să o ia de la început.

Poate.

Adormi cu acest *poate*, apoi se trezi devreme doar ca să stea întinsă în pat și să analizeze totul de la început.

Când coborî să bea o cafea, o găsi pe maică-sa așezată la masă, cu laptopul în față. Își împletise părul sărutat de soare într-o coadă la spate în această dimineață și purta un halat roz-bombon.

–Bună dimineața. Încerc să aflu cum se face o carte pentru măsuța de cafea. E greu!

–Îmi închipui că este.

–E o idee atât de bună. Mi-a intrat aici – Audrey se bătu cu degetul în tâmplă – și nu pot să mi-o mai scot din cap. Vreau să calculez și să organizez cât pot mai mult, înainte să încep s-o bat la cap pe bunica ta. Așa e cel mai bine să procedezi cu ea.

Morgan vru să se întindă să ia o cană, când văzu cutia cu logoul „Artizanatul" de lângă aparatul de cafea. Și un cartonaș cu numele ei.

–Ce-i asta?

–Ceva mic de la bunica și de la mine, ca să-ți poarte noroc azi. Dacă nu-ți plac... prefă-te. Le-am pus acolo pentru că nu știam dacă o să te trezești și o să cobori înainte să plec eu la muncă.

Pregătită să mintă dacă ar fi fost cazul, Morgan deschise cutia. Cristalele încrustate pe cerceii din argint, rotunzi, pe ureche, îi făceau să sclipească. Nu trebuia să se prefacă.

–Sunt frumoși!

–Ne-am gândit că se potrivesc cu ce ai ales să porți azi.

–Cred că tu ai ales cu ce să mă îmbrac.

–Ei, te-am ajutat. Dar, la urma urmei, hainele erau în dulapul tău. Chiar îți plac?

–Foarte mult. Și-i puse la ureche, ca să-i dovedească. Cum arată?

–Ca tine. Eleganți, ușor îndrăzneți și foarte bine executați. Îți fac ceva de mâncare?

–Nu pot să mănânc. Morgan își apăsă o mână pe stomac. Am emoții.

–Sigur că ai. Cine n-ar avea? Dar nu trebuie decât să fii Morgan. Cei de la complex vor fi norocoși să te aibă și spun asta în calitatea mea de manager de afaceri – deși nu mi-am imaginat niciodată c-o să ajung așa ceva. Te-am urmărit ieri, puiule, și știi exact ce faci.

–Așa credeam și eu, cândva. Și nu mă duc la interviu cu o atitudine negativă. Am nevoie de ceva care să-mi ridice moralul, nu pretind că n-ar fi așa. Am nevoie de cineva care să-mi spună că sunt suficient de bună și care să nu fie mama sau bunica mea.

–Nenorocitul ăla te-a rănit, nu glumă. Să-l ia naiba!

Morgan ridică sprâncenele.

–Auzi cum a început să vorbească mama mea!

–Oh, mereu am vorbit așa. Dar nu când mă auzeai tu. Poate că asta a fost o greșeală, să pretind mereu că totul era bine în fața ta. Dar nu pot să mă întorc acum în timp și să schimb lucrurile. Du-te azi acolo și fii tu însăți. Dacă nu-ți dau postul ăla, sunt niște idioți.

Audrey închise laptopul și se ridică.

–Trebuie să mă îmbrac. Probabil că o să plecăm înaintea ta. Privindu-și fiica în ochi, îi puse o mână pe obraz. Ne anunți cum a mers interviul? Poți să ne trimiți un mesaj sau chiar să treci pe la cafenea să ne povestești.

–Promit. Mulțumesc pentru cercei. Deja simt cum mă învăluie norocul.

Se îmbrăcă în ținuta aprobată de mama ei. O cămașă verde-salvie, pantaloni negri strânși pe picior, cizme negre, înalte. Adăugă blazerul din piele moale, crem. Și trebui să admită că, așa cum se întâmpla întotdeauna când venea vorba de modă, Audrey o nimerise din plin. Arăta profesionistă, încrezătoare și ca ea însăși. Acum trebuia doar să-și amintească să se poarte la fel.

La parter, se încurajă singură în timp ce-și punea hainele de exterior.

Știi ce faci.

Ai un CV solid.

Poate că ajungi la concluzia că nu vrei jobul ăsta – dar o să-l accepți, pentru că ai nevoie de el.

Scoțând un șuierat când o izbi frigul de afară, se duse la mașina Ninei. Scoase un oftat adânc de ușurare când porni. Și, știind că radiatorul nu o să apuce să se încălzească până ajungea la destinație, o porni tremurând spre oraș.

Când aruncă o privire, văzu o pereche ieșind din cafenea, cu pungi în mână. A doua zi începea promițător, își spuse, apoi traversă orașul și îl părăsi iar.

Făcu stânga, trecu peste un pod sub care apa tremura peste pietre la fel cum tremura ea la volan. Încă un viraj, pe un drum mărginit de copaci îmbrăcați în zăpadă. Încercă radiatorul în timp ce urca un deal și, când simți aer rece, dar nu înghețat, hotărî să-l lase pornit.

Zări primele cabane cuibărite printre copacii înzăpeziți și recunoscu în sinea ei că nu înțelesese niciodată farmecul unei vacanțe de iarnă care chiar să implice iarna. O plajă tropicală, altă poveste. O vilă scăldată în soarele Italiei, asta da, avea într-adevăr sens. Dar o cabană în pădurile din Vermont, unde să dai bani ca să dârdâi în teleschi sau să patinezi pe un lac înghețat? Nici vorbă!

–Și ai face bine să păstrezi părerile astea pentru tine, dacă vrei să primești postul ăsta.

Urmă indicatoarele până la hotel, învârtindu-se și rotindu-se.

Hotelul se înălța alb pe alb, distins mai degrabă decât strălucitor, pe patru niveluri drepte, cu linii solide. Parterul se întindea în afară în ambele direcții, dar știa deja asta, pentru că văzuse imagini pe internet. Înăuntru o să găsească magazine, două restaurante, două baruri și zone de recreere, o piscină interioară și un centru de fitness, un mic spa, săli de conferință, o sală de bal pentru nunți și evenimente și cincizeci și două de camere pentru oaspeți, printre care douăsprezece suite.

În spatele hotelului se înălța muntele și se întindeau pârtiile de schi.

Hotărî din clipa în care le văzu că ar fi trebuit să fie amenințată cu arma ca să urce pe așa ceva și, chiar și atunci, poate că ar fi preferat glonțul.

Intră în parcare și observă că până și acum, la sfârșit de sezon, nu era ușor să găsești un loc. Hotelul oferea serviciul de transport până la intrare, dar își imagină că era un serviciu pentru oaspeți așa că străbătu pe jos distanța, mare cât un teren de fotbal, de la locul în care lăsase mașina Ninei și până la intrarea hotelului – un foaier larg, din piatră, încălzit.

În interior, și mai mult alb – în podeaua strălucitoare de marmură, în șemineul, tot din marmură, în care ardea un foc uriaș și în fața căruia oameni așezați în fotolii sau pe canapele se delectau cu o cafea servită dimineața târziu. O masă rotundă era sufocată pur și simplu de un superb aranjament floral care mirosea a primăvară.

Amintindu-și să inspire și să expire, Morgan traversă foaierul și, trecând pe sub arcada mare, intră la Après.

Studiase cu atenție pagina de web, știa la ce să se aștepte. Dar singurele gânduri din mintea ei în clipa în care păși înăuntru fură: „Oh, Doamne! Doamne, vreau postul ăsta!"

Un perete de sticlă deschidea barul spre lumea de afară. Munții, pârtiile, o bucată de lac, pădurile și potecile. Și, presupunea, grădini în jurul unei curți interioare generoase, odată ce iarna își înmuia colții.

Mesele străluceau – din lemn de culoare închisă, din nou, o notă demnă – și pe fiecare din ele era o lampă micuță și o vază. Scaunele și separeurile te invitau să rămâi acolo, pe pielea moale și gri, de culoarea pietrei.

Barul se întindea de-a lungul peretelui lateral, permițându-le celor de după tejghea să vadă întreaga încăpere. Din lemn de culoare închisă, la fel ca mesele, amintea de mobilierul de altă dată, cu sculpturi adânci, cu rafturile din spate pe patru coloane și arcade în oglindă.

Numaidecât, și-l dori pentru ea.

Aparatul de cafea – din cupru și sofisticat – avea locul lui aparte, lângă rafturile din spate, iar casa de marcat era ascunsă într-un alcov discret, pe partea cealaltă. Două uși turnante dădeau în spate.

Își notă în mintea ei idei pentru viitor – decorul, clasic și elegant; îmbinarea, excelentă.

Își dorea foarte mult să se ducă în spatele barului, să vadă cum era amenajat acolo, să vadă ce era la dozatoare – câte șase, de-o parte și de cealaltă a barului. Se duse până acolo – poate o să arunce doar o privire – dar un bărbat apăru pe ușile turnante, cu o tavă în mână.

Înalt, cam deșirat, cu părul în cârlionți scurți și ordonați. Purta o cămașă albă, vestă și pantaloni negri. Pe ecusonul de alamă de pe vestă scria: NICK.

–Bună dimineața! spuse el, cu un zâmbet larg. Après se deschide abia după unsprezece, dar puteți servi cafea, ceai sau ciocolată caldă în foaier. Vă pot lua bucuros comanda.

–Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întâlnesc cu doamna Jameson. Nell Jameson. Am venit puțin mai devreme.

–Morgan Albright? întrebă el și zâmbetul i se lăți. Lăsă tava pe bar și se apropie de ea, cu mâna întinsă. Nick Tennant. Eu sunt băiatul de zi. Ai venit pentru poziția de manager. Mă bucur să te cunosc.

–Și eu. E un bar foarte frumos.

–Chiar așa. Privi în jur cu o expresie mândră. Desigur, eu sunt subiectiv. Lucrez aici de zece ani – la Après. Patru ani înainte am lucrat în complex pe timpul verii și de sărbători.

–Zece ani?

–Da. Ochii lui căprui și adânci o priveau, măsurând-o. Și o să-ți răspund la întrebarea pe care ești prea politicoasă ca să o pui: nu am vrut eu poziția de manager. Mie-mi place să lucrez opt ore, să ajung acasă la cină. Tocmai ni s-a născut un copil.

–Oh, felicitări! Înțeleg.

Cu un zâmbet acum până la urechi, scoase telefonul și-i arătă poza de pe ecran, o fetiță cu ochii adânci și cârlionții tatălui ei. Era fetiță pentru că avea o fundiță roz și o rochiță din tul, roz și aceasta.

–Seamănă cu tăticul ei. Cum o cheamă?

–Sheila. Are gura maică-sii, dar altfel e numai a mea. Ai copii?

–Nu.

–Îți schimbă viața. Mai zâmbi o dată copilului de pe ecran, apoi puse telefonul deoparte. M-am gândit la ce înseamnă să fii manager, la turele de noapte pe care le implică poziția. Sau la momentele în care trebuie să vii pe nepusă masă, pentru că apare o urgență. Programul, hârtiile... Sigur, sunt mai mulți bani, dar... Nu. De la zece jumate la șase jumate e foarte bine pentru mine. Vin la zece treizeci, verific stocurile, mă uit câtă bere mai avem la dozator, pregătesc ingredientele. Sunt sigur că știi rutina.

–O știu.

–Deschid barul, servesc clienții, îmi fac treaba, plec la sfârșitul programului. În cele mai multe seri, sunt acasă la șapte fără un sfert, la fetele mele. Prind partea cea mai frumoasă și într-o parte, și-n alta.

–Așa se pare.

–Ia loc la bar. O să-ți torn un pahar de suc.

–Accept. Aș putea... Aș vrea să arunc o privire.

–Vino încoace.

O conduse în spatele barului, luă un pahar.

Curat, strălucitor, organizat, observă ea – așa cum trebuia. Aparat de gheață, grătar suspendat pentru pahare, o chiuvetă care lucea de curățenie, răcitor, shakere, tirbușoane, cuțite, lavete pentru șters barul, șervețele de cocktail, totul impecabil de curat, la fel ca sticlele și paharele din spate.

–Ce părere ai?

–Cred că oamenii care conduc locul ăsta și care lucrează aici știu ce fac.

Întoarse arătătorul spre ea, apoi îi puse paharul cu suc pe bar.

–Pot să-i trimit un mesaj lui Nell, să-i spun că ai venit. E în birou.

–Nu e nevoie. Am timp să mă acomodez, să mă pregătesc. Ieși din spatele barului și se așeză pe un taburet. Nu sunt obișnuită să stau pe partea asta.

–De cât timp ești barmaniță?

–De aproape șapte ani. Am început în ultimul an de facultate și mi-am dat seama că aici e locul meu. Nu e nevoie să te întreb dacă-ți place să lucrezi aici. Nu-mi pari genul care să rămână zece ani – plus încă patru vara și de sărbători – într-un loc care nu-i place.

–E grozav să lucrezi aici. Aici mi-am cunoscut soția. Corrine se ocupă de rezervări. Adică, acum e în concediu de maternitate, dar vrea să se întoarcă măcar part-time după ce face Sheila șase luni. Și-a făcut prieteni buni aici, e tratată în mod corect. Hal? Majordomul clubului? E aici de douăzeci și șapte de ani. Și nu deține recordul.

–Nu?

–Doamna Finski – și toată lumea, până și soții Jameson i-au spus întotdeauna doamna Finski – a lucrat în complex timp de treizeci și șase de ani, înainte să se retragă. Șefa departamentului de curățenie.

–Asta arată loialitatea angajaților.

–Câștigată. Soții Jameson sunt oameni buni.

–Mulțumesc, Nick.

Primul gând al lui Morgan fu că Nell Jameson – o recunoscu din fotografia de pe website – umplea aerul din jur de energie. Avea cam un metru șaizeci și cinci în cizmele elegante și o siluetă lucrată la sală, acoperită de o rochie până la genunchi, roșu-ruginiu. Își purta părul șaten cu șuvițe răsucit într-un coc la spate. Și, deși era senzațională în fotografie, concluzionă Morgan, arăta și mai bine în realitate. Poate era datorită energiei pe care o emana sau a ochilor căprui și foarte adânci.

Păși cu foarte mare încredere.

–Nell Jameson.

–Morgan Albright.

Își strânseră mâinile și se cântăriră reciproc din priviri.

–Am întârziat?

–Am ajuns eu mai devreme. „Fii tu însăți", își spuse Morgan. Am vrut să văd barul, înainte de interviu.

–Și cum ți se pare?

–Barul? Morgan își trecu o mână peste blatul lucios. Îl vreau pentru mine.

–Te înțeleg. Bunicul meu a pus să-i fie trimis pe vapor, tocmai din Dublin.

–Mi s-a părut mie că e original. Restul? E minunat. Stilat, dar confortabil. Organizat, fluid – detalii pe care clienții poate că nu le observă, dar care îi fac să se simtă mai bine. Iar priveliștea, ei bine, face toți banii.

–Ferestre termale, cu oglindă, ca să nu se poată vedea din exterior. Poți să privești pârtiile – schiezi?

–Categoric, nu.

–Bine, atunci. Primăvara, vara și până toamna târziu poți vedea terenul cu nouă găuri dinspre lac. Joci golf?

–Nu. Dar am stat în grădini, am și plantat una, și-mi imaginez că, atunci când nu sunt acoperite de zăpadă, cele de acolo sunt spectaculoase.

–Sunt. Ei bine, hai să ne așezăm la o masă și să începem. Nell ridică un deget. Înainte de asta, ce-ar fi să începem cu o demonstrație practică? Îmi pregătești un Kir Royale?

–Cu mare plăcere. Am nevoie să văd un act de identitate.

Îl auzi pe Nick trăgând aer în piept, dar nu-și dezlipi privirea de pe chipul lui Nell.

–Vorbești serios?

–Altfel nu pot să vă servesc.

–Am 27 de ani.

–Așa spun toți. Îmi pare rău, arătați de douăzeci. Poate că aveți o moștenire genetică de excepție și o structură osoasă de invidiat, dar nici eu, nici localul nu suntem dispuși să ne asumăm riscul.

–Este politica ta personală?

–Da și sper că e și politica dumneavoastră de afacere, altfel nu sunt persoana potrivită pentru această poziție.

–Înțeleg.

Nell își puse servieta pe bar și o deschise. Scoase un portofel subțire dintr-un buzunar și extrase dinăuntru permisul de conducere.

Morgan îl examină, zâmbi și spuse:

–Mulțumesc.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce se ducea în spatele barului. Apoi se potoli. Știa ce face aici. Umplu un pahar înalt cu gheață și apă rece, îl lăsă deoparte până localiză o sticlă de *crème de cassis*, o lămâie și un cuțit de fructe.

–Pe pagina de web scrie că sunteți directoarea departamentului de ospitalitate.

–Așa este.

Morgan scoase o sticlă de șampanie din frigider.

–Asta înseamnă Après, barul Lodge, restaurantele și room-service-ul, nu-i așa?

–Barul de sucuri din centrul de fitness, barul de gustări de lângă lift, cumpărăturile de alimente speciale, la cererea clienților.

–Mult! spuse Morgan, deschizând șampania cu un pocnet surd, elegant.

–Am o echipă excelentă.

–Nu l-am cunoscut decât pe Nick, dar, dacă el e reprezentativ, atunci așa este.

Puse gheața, adăugă din ochi o lingură de *crème de cassis* în sondă, înclină paharul ca să toarne șampania.

–Credeți că atunci când lucrezi pentru o afacere de familie e mai degrabă comod sau provocator?

–Ambele. Intrigată, Nell își sprijini bărbia pe pumn. Îmi iei tu mie interviul?

–Făceam doar conversație.

Folosi cuțitul, felie lămâia, tăie pulpa și făcu o spirală perfectă. Puse dopul la sticla de șampanie, adăugă spirala de lămâie pe marginea paharului, apoi îl așeză pe un șervețel de cocktail.

–Sper să vă placă.

Nell sorbi, apoi puse paharul jos.

–Bun, e perfect. Nu aveam de gând chiar să-l beau, dar o să fac o excepție. Hai să-l luăm la masă.

Când Nell se duse într-un separeu de lângă fereastră, Nick îi zâmbi lui Morgan și-i făcu semn cu degetele mari ridicate.

–O s-o spun, ca să putem trece mai departe, începu Nell, când Morgan se așeză în fața ei. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. Pentru ce i s-a întâmplat prietenei tale. Îmi pare foarte rău.

–Mulțumesc.

–A doua parte de care trebuie să trecem. M-am enervat când bunica ți-a aranjat interviul ăsta. S-a băgat peste mine.

–Oh. „La dracu'!" Vă înțeleg.

–Bunicile astea! Acum Nell îi adresă un zâmbet de o mie de wați. Noroc că o ador pe a mea.

–Nu pot să spun decât același lucru despre a mea.

–Bun, o să lăsăm asta deocamdată. Din nou, Nell deschise servieta. De data asta scoase un dosar, pe care îl deschise. CV-ul tău este impresionant. Dar nu scrie că ai fost manager la barul Încă o Rundă, din Maryland.

–Acolo am fost doar barmaniță. Am fost office manager la Greenwald's Builders.

–Fostul tău șef de la Încă o Rundă mi-a spus că te ocupai adeseori de programări, de aprovizionare, de inventare – chiar și de reparații minore și întreținere.

–Făceam ce era nevoie.

–Cuvinte sfinte. Mi-a mai spus și că ai fost al doilea cel mai bun barman pe care l-a avut în cei treizeci și unu de ani de când are barul.

–Big Mac. Numărul unu.

Nell zâmbi din nou.

–Exact. Big Mac ți-a luat-o în față pentru că putea să cânte ca un înger și intimida prin simpla lui prezență orice individ pus pe scandal. Dar tu erai mai flexibilă și știa că se poate baza oricând pe tine – așadar, sunteți pe-aproape. Spera să-ți vândă afacerea, când se pensiona.

–Cum? Era o lovitură puternică. Nu am știut asta.

–Se pare că nici el nu și-a dat seama, decât după ce ai plecat. Intenționezi să rămâi în Westridge?

O tulbura adânc ideea că fusese atât de aproape de a avea barul ei.

Trebuia să lase deoparte visul ăsta acum, pentru că asta trecuse. Trebuia să se concentreze pe aici și acum.

–Vreau rădăcini. Le-am transplantat aici. Nu am nimic la care să mă întorc, și familia mea e aici.

–Ai trăit în multe locuri, provenind dintr-o familie de militar. Vreunul preferat?

–Nu, nu tocmai. Totul e temporar, și știi asta de la bun început.

–Așa că nu te atașezi. Nell dădu din cap și, deși avea CV-ul lui Morgan pe masă, nu se uită la el. Ai lucrat în facultate, așadar, ai experiență cu servitul la mese și știi ce înseamnă asta. Ar trebui să te ajute să înțelegi cu ce probleme se confruntă ospătarii. Și din punctul de vedere al experienței de manager, șeful tău de la Greenwald's Builders te-a ridicat în slăvi.

Morgan era uimită că deja sunaseră să verifice, dar răspunse neperturbată:

–A fost o plăcere să lucrez pentru familia Greenwald. Sunt niște oameni minunați.

–O afacere de familie.

–Da, cu adevărat.

–Și bunica și mama ta au o afacere de familie.

–Așa este.

–Apropo, ador Artizanatul și trebuie neapărat să ajung în oraș să văd cum e cafeneaua aia.

–E fantastică.

–Dar nu vrei să lucrezi acolo?

–Un bar de vinuri e încântător, dar nu e un bar complet. M-ar putea folosi, dar nu au nevoie de mine.

–Ți se pare că afacerile de familie oferă confort sau provocări?

Pentru prima oară, Morgan râse.

–Ambele.

Nell se lăsă pe spătarul băncuței și sorbi din cocktail.

–De ce un bar?

–Îmi plac oamenii. Oamenii se adună într-un bar. Când ești de cealaltă parte, se așteaptă să le servești băuturile. Dar trebuie să știi să le citești starea de spirit. Sunt veseli, sărbătoresc ceva, vor să încheie o zi grea, sunt triști, nervoși sau doar caută companie. Și asta servești odată cu băutura. Mă pricep să prepar băuturi, mă pricep să ghicesc stări de spirit. Îmi plac barurile. Sunt micul meu univers.

–Cum așa?

–Lumea e revoltătoare acolo. Făcu un cerc în aer cu degetul. Dar aici e un moment de respiro. Întâlnirea a mers prost? Nu ai primit mărirea de salariu? Respiră. Puștiul a făcut perfect testul de ortografie? Ai primit promovarea? Un loc în care să sărbătorești și să împarți cu alții vestea cea bună. Într-un bar dintr-un complex hotelier clientela este tranzitorie, dar sunt sigură că mai vin și localnici. Arătă spre o masă goală. O întâlnire de afaceri acolo. Doi tineri proaspăt căsătoriți care se sorb din priviri acolo. Două cupluri, vechi prieteni, într-o vacanță împreună. O petrecere pentru viitoarea mireasă. Îi pot vedea pe toți din spate – amplasamentul e foarte isteț – fără să-i ignor pe cei de la bar.

–Ce aștepți din partea personalului?

–Același lucru pe care îl aștept de la mine. Să servească, să intuiască stările de spirit și să se plieze pe ele. Nu începi să vorbești dacă nu vorbește mai întâi clientul. Vrei bacșiș? Zâmbește, fă contact vizual, fii atent și nu neglija o masă în detrimentul alteia. Servirea prietenoasă trebuie să fie și eficientă. Servești acum, te vaiți mai târziu. Dacă ai nevoie de ajutor, spune-mi. E treaba mea să intervin. După cum e nevoie.

–Bun. Am cam 15 minute. Să discutăm despre condiții, apoi o să te pasez asistentei mele ca să-ți arate ce și cum. Mai sorbi o dată din băutură. Dacă ne înțelegem, poți să începi pregătirea de lunea viitoare. Aș vrea să stai o săptămână întreagă pe lângă Don, managerul nostru actual, înainte să te las singură.

Morgan își puse mâinile în poală, le împreună și strânse cu putere.

–Așa, gata?

De data asta, Nell privi o vreme paharul înainte să soarbă, înainte să privească fix în ochii lui Morgan.

–Și eu știu să evaluez o persoană.

90 de minute mai târziu, încă ametită, Morgan intră la Artizanat. Șase clienți se învârteau prin magazin și Sue marca o vânzare.

–Bună, Morgan. Mama și bunica ta tocmai au urcat în birou.

–Mulțumesc.

Urcă la etaj și le găsi pe amândouă la computer, cu Olivia privind peste umărul lui Audrey.

–Mă gândesc că motivația e mai importantă decât experiența, mamă. Putem să învățăm pe cineva să... Morgan!

Audrey își prinse mâinile sub bărbie.

–Ți-au adus noroc cerceii?

–Cu carul! M-au angajat.

–Evident, spuse Olivia ridicând din umeri.

Dar ochii îi străluceau în timp ce o privea pe Audrey sărind de pe scaun, apucându-i mâinile lui Morgan și începând să topăie.

–Cei din familia Jamesoni nu sunt idioți.

–Încep pregătirea de mâine și o să fiu în perioadă de probă timp de trei luni. După care? Automat o creștere salarială. Doamne, mi-au oferit mai mult decât făceam la Rundă cu tot cu bonusuri. Și, și, oh, Doamne! Conduc o echipă de douăzeci și trei de oameni, incluzându-i pe cei din spate.

–Trebuie să sărbătorim! declară Audrey. Te scoatem la cină.

Morgan spuse, dintr-un impuls:

–Vă fac cotlete de porc!

Audrey clipi.

–Vrei să gătești tu?

–E rețeta mamei Ninei. Am făcut-o o dată, pot s-o fac din nou. O să fac cotlete de porc și cartofi picanți la cuptor, repetă ea, pentru că așa închidea o amintire urâtă. Și o să folosim serviciul bun de porțelan și tacâmurile de argint. Așa vreau eu să sărbătorim. Făcu un pas înapoi. Îți mulțumesc, bunico, că mi-ai deschis ușa. Vă mulțumesc amândurora pentru cerceii norocoși pe care nu cred c-o să-i mai scot vreodată. Mă duc la cumpărături, apoi pregătesc cina. Le strânse mâinile amândurora. Dacă o să iasă groaznic... mințiți-mă.

8

Dimensiunea prostiei umane, dublată de naivitate, nu înceta să-l uimească.

Și să-l încânte.

La urma urmei, fără aceste încântătoare slăbiciuni, cum și-ar mai fi putut trăi viața în stilul pe care îl merita?

Gavin Rozwell învățase devreme că femelele speciei lui ofereau oportunități de exploatare și manipulare aproape nelimitate. Metoda, firește, era adaptată la victimă. Pentru unele, era suficient să arăți bine. Și Gavin arăta bine, primise asigurări în acest sens întreaga lui viață.

La altele era nevoie și de puțin farmec – iar el putea să picure șarm, să le învăluie în șarm sau să le sufoce pur și simplu cu farmecului lui, dacă așa cerea situația. Avea talentul ăsta.

Altora, dimpotrivă, le plăcea să joace dur – nici o problemă. Dar avea grijă să nu întreacă o anumită limită. Decât la final.

Unele se îndrăgosteau de lupul singuratic, altele de băiatul cufundat în gânduri negre, de poet, de tipul detașat sau de cel rănit de soartă. Avea milioane de personalități pe care le putea purta ca pe un costum.

Poveștile lacrimogene îi ofereau o deschidere către anumite genuri. Bărbatul căruia îi murise recent soția, de exemplu, sau soțul înșelat.

Șmecheria era să fie cine-și dorea ținta să fie. Și Gavin excela în acest joc.

Cum am spus, învățase de la o vârstă fragedă, văzându-și propria mamă dusă de nas iar și iar. Ea crezuse din toată inima că oamenii erau buni în sufletul lor – chiar dacă această bunătate era uneori adânc îngropată. Nimeni nu era, după părerea bunei lui mame, cu totul și cu totul rău. Nu complet, nu total. Răul absolut nu existase în lumea ei. La urma urmei, lumea o făcuse Dumnezeu, iar Dumnezeu era bun. Crezuse – chiar și după ce fusese trântită la pământ de nenumărate ori – că bunătatea învinge întotdeauna.

Mama lui, sfânta.

Mama lui, idioata.

Îl considerase pe el un dar de la Dumnezeu – băiatul ei frumos și deștept. Sigur, taică-său o bătea în rarele ocazii în care îi acorda câtuși de cât atenție. După care urmau scuzele – din partea ei, niciodată din partea lui.

„A avut o zi grea, se supără ușor, n-ar fi trebuit să spun nimic."

Și, când îi părăsise, luând până și bănuții pe care ea îi ascunsese sub chiloții și sutienele ieftine, din bumbac alb, tot îi găsise o scuză: „Ne iubește prea mult ca să rămână cu noi".

Așa că el – darul ei – văzuse slăbiciune – slăbiciunea femeiască – numai bună de exploatat.

Pentru maică-sa, devenise fiul iubitor și devotat în timp ce ea se spetea muncind pe brânci pentru nenorociți care abia o plăteau suficient cât să poată acoperi chiria. Un buchețel de păpădii sau o inimioară decupată din carton și putea fi sigur că o să-l servească și-n genunchi. Și fie nu observa, fie se făcea că nu observă, cei cinci sau zece dolari pe care îi scotea din cutia de cafea pe care o ținea ascunsă în bufetul din bucătărie.

Se descurca bine la școală. Avea minte suficientă, se purta întotdeauna impecabil, foarte politicos. Și se folosea de încrederea pe care o câștiga cu mare grijă ca să-i ducă de nas pe colegi și pe profesori în egală măsură.

Se pricepea la computere și se folosise de asta ca să-l distrugă pe profesorul de istorie din clasa a opta.

Nenorocitul îi dăduse un B-[1]!

---

[1] Echivalentul notei 8 (n.tr.)

Odată ce încercă, se dovedi că era un hacker înnăscut. Încărcase materiale de pornografie infantilă pe computerul de acasă al domnului Stockman. Stockman își pierduse postul, soția și copiii și stătuse șase ani într-o închisoare federală.

Să-ți iasă nota pe gât, dobitocule!

Discursul pe care îl ținuse la ceremonia de absolvire în calitate de șef de promoție adusese lacrimi în ochii maică-sii – și ai altora. Acceptase o bursă la Michigan State. Deși avusese mai multe colegii dintre care să aleagă, pretinsese că trebuia să rămână aproape de casă, lângă mama lui, în Detroit, ca să poată veni în mod regulat să o ajute. Și așa făcuse, cu maximă conștiinciozitate, așteptând până în primăvara semestrului al doilea ca să ucidă pentru prima dată.

Șoc! Tragedie! O crimă fără sens! Ucisă în timpul unui jaf în casa ei hodorogită, în vreme ce fiul ei, unicul, iubitorul și devotatul ei fiu, dormea la 150 de kilometri depărtare, în camera de cămin. Fiul ei de 19 ani, care făcuse o cădere nervoasă la înmormântare.

Și, la această vârstă, când nu mai risca să fie luat de sistem și băgat în programe de plasament, gustase prima oară libertatea. Luase banii de pe asigurarea de viață a maică-sii, pe care el o convinsese să o facă – doar cincisprezece dolari pe lună, ca să fim liniștiți – și Gavin Rozwell, psihopat înnăscut, o pornise la drum.

Era în elementul lui.

O vreme se mulțumise doar să călătorească, să trăiască pe picior mare. Dar banii de pe asigurare nu-i puteau ajunge la nesfârșit. Se ocupase un timp de escrocherii simple, care se dovediră distractive și profitabile. Apoi trecuse la furtul de identitate, care îi aduse și mai mult profit, și mai multă satisfacție.

Dar îi lipsea emoția autentică. Nu avea ceva care să-l dea pe spate. Să-i pompeze adrenalina în vene. Așa că, în timp ce călătoarea, planificase și complotase și-și găsise adevărata vocație.

Știa că-și ucidea mama iar și iar, de fiecare dată când omora o victimă. La urma urmei, fusese cel mai bun din clasa lui la psihologie. Dar ce dacă? Îi făcea plăcere de fiecare dată. Absolut de fiecare dată. Le curma viața, privea în ochii lor șocați în timp ce le sufoca, luându-le suflarea – și-și amintea clipa în care privise în ochii maică-sii.

Cine zicea că nu te mai poți întoarce acasă?

Iar plăcerea maximă era să le ia mai întâi tot ce aveau de preț – el cum taică-său luase tot ce avea de preț maică-sa.

Cu excepția lui, desigur.

Acum, într-o încântătoare dimineață de primăvară, sub numele de Oliver Sulk, stătea pe terasa hotelului din Maui, trăgând aerul în piept și admirând privelistea în timp ce sorbea din a doua ceașcă de cafea.

În cei doisprezece ani de când își omorâse mama, trăise bine, trăise pe picior mare. Asigurarea de un sfert de milion de dolari îi oferise mijloacele și oportunitatea de a duce stilul de viață pentru care se născuse.

Ridică ceașca într-un toast.

–Mersi, mamă.

Îl câștigase, așa cum câștigase fiecare bănuț. Pentru că *era* muncă, muncă pentru care era nevoie de timp, inteligență și finețe. Săptămânile, adesea lunile de cercetare și planificare își spuneau cuvântul. Trebuia apoi să adauge cheltuielile necesare pentru a-și întreține aspectul fizic, schimbându-l doar o idee de fiecare dată, costurile generate de dobândirea noilor identități și a garderobei corespunzătoare.

Unele cliente se așteptau la sex, un aspect care lui, personal, nu-i plăcuse niciodată cu adevărat. Dar îl încadra în categoria costurilor de afaceri.

Fusese o femeie în Portland cu trei, ba nu, patru ani în urmă, își amintri. Dumnezeule, ce nesătulă! Pe de altă parte, se alesese cu aproape 800 000 de dolari înainte să pună capăt relației. Și ei.

Era foarte mulțumit de ceea ce realizase, îi plăcea viața pe care o avea, îi plăcea ce făcea, îi plăcea să călătorească. Și rata lui de succes fusese perfectă. Câștigase perfecțiunea. Merita perfecțiune.

Până la Morgan Albright. Cea care îi scăpase. Încă îl rodea și trebuia să admită că eșecul îl marcase. Și nu puțin. Suficient cât să ia o pauză și să se răsfețe cu o vacanță lungă. Cu siguranță javra vorbise cu poliția, cu imbecilii ăia de agenți federali și poate, doar poate, se scăpase în fața ei cu ceva ce n-ar fi trebuit.

Puțin probabil, dar gândul ăsta, care nu-i dădea pace, îl împinsese să-și ia o vacanță și să pună câteva mii de kilometri între ei.

La urma urmei, își permitea. O vreme în San Diego, apoi vreo două luni în Malibu, după care o să sară dintr-o insulă în alta în Hawaii. Nimic nu se compara cu un hotel bun pe o plajă, după părerea lui. Și, vorba aia, munca fără distracție îl făcea pe micul Gavin morocănos.

Dar chiar și în hotelurile frumoase de pe plajele frumoase se gândea la ea iar și iar. Îi luase tot ce avea, dar supraviețuise. Îi stricase recordul perfect, și asta nu-i dădea pace. Trebuia să rezolve asta, să o rezolve pe ea, să-și recâștige norocul. În plus, se plictisea. Pentru el, munca era distracție, și îi lipsea. Și, fiindcă-i lipsea, intrase în modul de cercetare.

Trebuia să-și recâștige norocul, să înceapă o serie nouă înainte să se ocupe de Morgan.

Avea două candidate potrivite pe continent, și urma să aleagă cât de curând câștigătoarea. Dar Morgan? Ea dovedise că oamenii sunt proști, naivi și că merită să profiți de ei.

Își schimbase parolele – ca și cum ar fi contat – și-și închisese în ultimul an toate conturile, și așa slăbuțe, de pe rețelele de socializare.

Dar maică-sa le avea pe toate. Posta în mod regulat pentru afacerea de familie din Vermont. Fotografii drăguțe, reclame vesele și cu notă personală.

Așa că Gavin știa că Morgan, acum falită, se mutase în Vermont, se întorsese la mami și la bunicuța. Și, cu toate postările fericite, îi era foarte ușor să o urmărească. Aflase tot ce se putea afla despre familia ei, despre casa și întreprinderea de familie înainte să intre în barul ăla lamentabil, așa că știa planul de afaceri, le cunoștea finanțele.

Când o să fie pregătit, o să se folosească de conturile maică-sii ca să găsească o portiță și să intre iar în ale lui Morgan.

Când o să fie pregătit.

Poate că fusese menit să o rateze prima oară. Gândul ăsta, „menit", îl liniștea. Îl rănise rămânând în viață, putea să o rănească infinit mai mult lăsând-o să trăiască o vreme, apoi luându-i iar totul.

O a doua încercare necesita o schimbare de tactică, o metodă complet diferită. Dar avea infinit mai mult potențial. Mai mulți bani, mai multă durere, mai multă plăcere pentru el.

Și dacă – uite o idee! – dacă le omora pe toate trei?

Merita să ia în calcul ipoteza.

Mai întâi însă, trebuia să se întoarcă în joc. Era timpul să aleagă norocoasa câștigătoare, hotărî, și să înceapă să lucreze la un plan.

Morgan era încântată să se întoarcă la muncă, să aibă iar o rutină, o structură, un program. Uniforma o făcea să se simtă productivă, capabilă. Faptul că se întâlnea cu angajații însemna că era, din nou, parte dintr-o echipă. Perioada de pregătire se dovedi a fi foarte simplă. Après era cu siguranță un local mult mai mare și mai stilat decât oricare altul în care lucrase Morgan vreodată, dar știa că o să se descurce.

Poate că vizita la cramă îi tăiase o clipă răsuflarea – rafturi peste rafturi și soiuri vechi, mult mai multe și mult mai vechi decât gustase ea vreodată – dar se putea descurca și cu asta.

Meniul pregătit în spatele barului era cu câteva trepte deasupra celui de la Rundă și clienții primeau migdale prăjite în sirop arțar și măsline verzi la băuturile comandate în loc de covrigei și alune, dar asta era doar o chestiune de stil.

Trecu fără probleme de prima săptămână, servind clienți foarte asemănători cu cei pe care îi descrisese în interviul cu Nell. Deși îl considera pe Nick cel mai bun dintre angajații barului, nu se plângea.

Cât despre ospătari, se vedea că erau bine pregătiți.

La sfârșitul săptămânii, fu chemată de Lydia Jameson. Se așteptase la un birou elegant, ceva regal care să se potrivească cu fotografia femeii pe care o studiase și cu biografia pe care o aflase de pe Google. Găsi în schimb o încăpere modestă, foarte funcțională, cu un birou practic și un scaun cu un spătar la fel de drept ca spatele Lydiei.

Își purta părul de culoarea mierii în onduleuri blânde ce încadrau o față puternică, cu trăsături ascuțite. Pometi și bărbie tăiate ca niște diamante. Cutele apărute de-a lungul anilor îi dădeau un aer de înțelepciune. Și era formidabilă. Ochii ei erau de un căprui-auriu adânc în spatele lentilelor ochelarilor cu rame negre. Buzele date cu ruj roșu nu zâmbeau în timp ce o examina pe Morgan.

–Ia loc.

Vocea i se potrivea cu fața – puternică. Făcu un gest cu mâna împodobită cu o verighetă și un inel de logodnă pe care strălucea un diamant orbitor, tăiat în formă de pătrat.

–Și bun-venit în familia Jameson!

–Mulțumesc. Sunt foarte recunoscătoare că fac parte din ea.

–O văd pe Olivia în tine și o văd puțin și pe Audrey. Îmi imaginez că ochii i-ai moștenit de la tatăl tău.

–Culoarea, da.

–Îi port un foarte mare respect Oliviei și în ultimii ani am ajuns să o respect și pe mama ta. Acesta e motivul pentru care ești aici. Sau, mai bine zis, acesta este motivul pentru care ai primit șansa să fii aici.

–Știu. Și sunt recunoscătoare.

–Așa și trebuie. Am lăsat-o pe Nell să-ți ia interviul, pentru că am simțit că e mai înțelept să stau deoparte. Și pentru nepoata mea am un foarte mare respect.

–Așa și trebuie.

Sprâncenele Lydiei se ridicară la aceste cuvinte.

–Nell îmi spune, cum mi-a spus și Don, că vei fi un câștig pentru complexul nostru.

–Sunt hotărâtă să fiu.

–Ești o persoană hotărâtă, domnișoară Albright?

–Da, doamnă, sunt.

Lydia lăsă cuvintele să plutească o vreme în aer, în timp ce continua să o examineze pe Morgan în tăcere.

–E greu pentru o persoană hotărâtă să o ia de la început, dar fără hotărâre nu există șansă de succes. Foștii tăi angajatori ți-au lăudat și loialitatea. Noi punem preț pe loialitate aici și o oferim la rândul nostru.

–Apreciez asta și am văzut deja. Nick Tennant, zece ani, Opal Reece, doisprezece, Adam Fine, șaisprezece. Și alții care sunt aici de mult mai mult timp. Oamenii nu rămân bucuroși la un loc de muncă unde nu sunt bine tratați, unde nu există respect și loialitate de ambele părți. O să vă ofer tot ce am eu mai bun, doamnă Jameson, iar asta nu e puțin lucru.

–Nu mă așteptam la altceva din partea nepoatei Oliviei. Încă o dată, bun-venit în familia Jameson!

De data asta, Lydia se ridică și întinse mâna.

–Mulțumesc.

În timp ce se întorcea la Après, Morgan își îngădui să respire din nou. La naiba, era sigură că trecuse testul.

În prima ei zi oficială de manager al barului Après, își puse cerceii norocoși. Și veni cu o oră mai devreme, pentru o ședință cu Nell și cu mama ei – Drea Jameson, coordonatoare de evenimente.

Se întâlniră în biroul Dreei, un spațiu mai mare decât al Lydiei, care includea o canapea de două locuri în tonuri de roz pal și două fotolii cu model floral.

Morgan era de părere că notele feminine se potriveau cu femeia din fața ei, cu părul des, care îi cădea pe umeri în valuri arămii, cu piele de porțelan și ochi albaștri, visători. Purta o rochie strânsă pe corp, de culoarea prunei, cu un sacou până în talie. Morgan își imagina că pantofii gri, cu tocuri subțiri, îi adăugau vreo câțiva centimetri în înălțime.

–Îmi pare rău că n-am apucat să vin la Après și să mă prezint.

–Cu două nunți, o petrecere aniversară, un banchet corporatist și reuniunea familiei Grototti în ultimele două săptămâni, nu ați avut prea mult timp.

Drea zâmbi și Morgan se întrebă dacă faptul că nuanța ei de ruj se potrivea perfect cu tonurile canapelei era intenționat sau doar o coincidență fericită.

Hotărî că era intenționat.

–Nell mi-a spus că ești atentă.

–Evenimentele ocupă mese la bar.

–Așa este. Deci... Îi întinse lui Morgan un dosar. Evenimentele programate pentru următoarele patru săptămâni. Lui Don îi plăcea să primească lunar atât copii electronice, cât și fizice. Vor exista schimbări. Adăugări, anulări și o să vezi cifrele finale cu roșu.

Morgan deschise dosarul și-și trecu ochii peste hârtiile dinăuntru.

–Suntem ocupați. Asta e bine. Personal, n-am nimic împotrivă să primesc doar copiile electronice, dar aș vrea să afișez informațiile în spatele barului – pot să le printez eu. Și o să le modific după cum e nevoie. Ridică privirea. Ar fi posibil să primesc o listă cu evenimentele programate pentru următoarele șase luni?

–Desigur. Lui Don îi plăcea o abordare mai compactă.

–Mi-ar oferi o perspectivă mai largă și am putea planifica mai din timp concediile, solicitările de schimbare de tură. Am putea să stabilim din vreme ce evenimente au nevoie de bar sau de personal de la bar. Și, odată cu asta, de vin, bere și sucuri.

Se întoarse spre Nell.

–Înțeleg că asta cade în sarcina ta, dar barurile private scad cererea la Après, cel puțin în timpul evenimentului. Dar tot au nevoie de oameni pentru servire, care sunt luați de la Après sau de la barul de la Cabană.

–Adevărat.

Nell lăsă capul pe-o parte.

–Altceva?

–Ei bine, deși întâlnirile corporatiste sunt o parte relativ mică din afacerea complexului, participanții folosesc barul pentru rețeaua de internet și pentru întâlniri informale, așa că un plan pe șase luni m-ar ajuta să fiu sigură că suntem mereu aprovizionați corespunzător. Vinerea trecută a trebuit să împrumutăm o sticlă de tequila 1800 Silver de la Cabană.

–Knox Seed and Soil, spuse Nell. Shoturi de tequila vineri seara. Ar fi trebuit să fim pregătiți.

–Don era cu un picior afară pe ușă, spuse Drea, ridicând ceașca de cafea. Și e de înțeles. Pot să-ți dau o planificare pe șase luni pentru evenimentele rezervate, cu o confirmare la fiecare două luni. O s-o găsești în căsuța poștală.

–Ar fi perfect, mulțumesc.

Nell înclină capul.

–Și tot mai e ceva?

Poate că Après nu era barul *ei*, dar...

–Dacă tot am început, aș putea să-mi mai încerc norocul cu ceva. Aș vrea să introduc o băutură specială, de sezon – așa cum fac cei de la spa cu tratamentele sau cremele lor. Mărul e fructul statului nostru, așa că putem încerca un cocktail cu cidru – tare sau slab – pentru toamnă sau iarnă, sau poate fiert pe timp de iarnă. Un amestec spumos primăvara, Sangria pentru vară – ceva de genul ăsta. Sau, dacă sunteți de acord, pot să mă interesez la spa și să mă dau după ei.

–Și dacă ei au în promoție săpun de lavandă? întrebă Nina. Aș pregătesc săptămâna viitoare, pentru lansarea de primăvară. Nell pu jos ceașca goală. Dar sunt convinsă că știi deja asta.

Pentru că într-adevăr știa, Morgan era pregătită.

–Margarita de lavandă, gin fizz de culoarea lavandei, cocktail de șampanie și lavandă. Ar trebui să știu ca să comand un simplu sirop și ș am pregătite alte ingrediente necesare. Dar se pot face multe cu băuturile de primăvară sau vară.

–Mi-ar plăcea o Margarita de lavandă, hotărî Drea. Sună încântător. Ce părere ai, Nell?

–În tot complexul, sau doar la Après?

–Asta ar depinde de tine.

–Da, așa este. Hai să încercăm coordonarea cu spa-ul. Și ne extindem în tot complexul, dacă prinde. Poți să încerci săptămâna viitoare la Après.

–Super! O să comand ce ne trebuie.

–Vin cu tine, spuse Nell, ridicându-se.

–Bun venit la bord, Morgan! Drea se ridică la rândul ei. Și spune-le mamei și bunicii tale că îmi lipsesc la cursul de yoga.

–Cursul de yoga?

–Studioul Om, pe South Alley, din Strada Mare. Încercăm să ajungem la cursul de la nouă de miercuri dimineața, dar, cu noua lor cafenea și cu programul meu încărcat, n-am mai fost de o lună. Ba eu chiar de vreo șase săptămâni, cred. Spune-le că sunt hotărâtă să ajung săptămâna asta.

–Le spun.

–Face și meditații, spuse Nell când trecură pe lângă biroul principal, în care telefoanele sunau și asistenții se agitau. Tu faci meditații?

–Poate doar în somn.

Nell râse și-și dădu pe spate părul, lăsat astăzi liber pe umeri. Un look ceva mai lejer, care să se potrivească cu pantalonii gri și puloverul bleumarin.

–Și eu la fel. Nu știu dacă să fiu fascinată sau uluită de ideea unui cocktail Margarita cu lavandă.

–Vino săptămâna viitoare. O să-ți prepar unul.

–S-ar putea să vin. Scoase din buzunar telefonul care începuse să bâzâie. Ei bine, se pare că rămân și fără meditații, și fără Margarita. Mult succes diseară! adăugă ea și plecă în pas grăbit în direcția opusă.

–E bine să fii ocupat, murmură Morgan.

Făcu semn cu mâna și salută dând din cap câțiva angajați ai complexului pe care apucase să-i cunoască, în timp ce se îndrepta spre foaier, traversa podeaua de marmură și intra pe sub arcadă.

Începea să simtă că-și găsise locul.

Barul zumzăia, așa cum trebuia să zumzăie un bar, după părerea ei. Oamenii se relaxau la un pahar înainte de cină sau alegeau să mănânce aici. Aruncă o privire în jur și identifică repede doi corporatiști, cu capetele apropiate, prinși într-o conversație intensă. Un grup de trei femei care râdeau la un pahar de vin.

Apoi se opri brusc, când îi recunoscu pe cei doi bărbați care beau câte o bere. Alți membri ai clanului Jameson, își dădu seama. Patriarhul, Michael „Mick" Jameson, omul care, împreună cu soția lui, Lydia Miles Jameson, extinsese cele câteva căbănuțe răzlețe și hotelul de douăzeci de camere, creând Complexul Westridge. Stătea la masă cu fratele lui Nell, Liam, mezinul familiei.

Făceau o imagine impresionantă, îi spuse Morgan, conturând trecerea de la o generație la alta. Bunicul, cu părul cenușiu ce încadra o față colțuroasă, tânărul cu un pămătuf ciufulit de păr șaten și o față netedă, fără nici o cută. Și totuși, nu încăpea nici umbră de îndoială că erau rude. Aveau aceeași ținută, același fel de a sta – prima generație într-o helancă, tânărul îmbrăcat cu un hanorac. Purtau o conversație animată la o bere de seară.

De afaceri, de plăcere sau ambele? se întrebă ea, strecurându-se în spatele barului.

–Ai venit mai devreme, spuse Nick, turnând încă o rundă – chardonnay, zinfandel și cabernet – pe care Morgan le ghici numaidecât ca fiind pentru cele trei femei de la masa cinci. E plin, toate mesele sunt ocupate, îi spuse el lui Morgan.

–Și încă doi s-au așezat în foaier când am intrat.

–Se ocupă Lacy. E în spate, pregătește un platou de brânzeturi pentru ei. Șefii sunt la masa opt.

–Am văzut.

–Heady Toppers, spuse el, identificând berea. Dacă mai cer un rând, adaugă două porții de cartofi prăjiți cu brânză, chiar dacă nu le comandă. Mick îi adoră.

–Priceput. Du-te acasă. Îți pun bacșișurile deoparte.

–Tu ești șefa acum.

–Așa s-ar părea.

Un bărbat care arăta de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung, urcă pe unul din scaunele de la bar.

–Bună seara. Ce vă aduc?

Îi adresă un zâmbet visător.

–Tocmai am făcut primul meu masaj cu pietre vulcanice. Ai încercat vreodată?

–Nu încă.

–Fă-ți o favoare. Nu m-am simțit niciodată mai relaxat. Face și soția mea unul și ne întâlnim aici. E prima oară când venim aici.

–Și vă place?

–Mă gândesc să mă mut definitiv. Soția mea o să vrea un pahar de șampanie. Din aia bună. Nu știe încă, dar o să vrea. Eu o să încerc o bere locală. Marie. Așa o cheamă pe soția mea.

Morgan își spuse că Marie era o femeie norocoasă. Și hotărî că nu se înșelase în clipa în care norocoasa apăru, câteva momente mai târziu.

Marie aproape că se topi pe scaun.

–Dumnezeule, Charlie! Cum am trăit până acum fără asta?

Clipi când Morgan îi puse un pahar de șampanie în față.

–Șampanie?

–Meriți, spuse soțul ei. Apoi i se adresă lui Morgan: Optsprezece ani, trei copii și prima noastră ieșire în doi de șaisprezece ani încoace.

–Și acum mă simt ca o prințesă. Știu că ar trebui să ne îmbrăcăm frumos și să luăm o cină elegantă, dar, Charlie, nu mă simt în stare.

–Nici eu, draga mea. Mâncarea de aici e bună? o întrebă pe Morgan.

–Vă pot spune că este. Ce-ar fi să luați loc la un separeu la fereastră? Vă aduc băuturile. Uitați-vă la meniu și, dacă vă hotărâți să luați cina aici, sun eu și anulez rezervarea.

–Ce drăguț din partea ta! oftă Marie. Totul aici e atât de plăcut! Ador locul ăsta. Charlie, trebuie să-i luăm surorii mele un buchet mare de flori drept mulțumire că ni l-a recomandat.

În timp ce Morgan le pregătea comanda, cei doi bărbați Jameson își aduseră paharele goale la bar și urcară pe scaunele înalte.

–Încă o rundă. Heady Toppers.

Morgan puse paharele goale în chiuvetă.

–Și niște cartofi prăjiți cu brânză?

Mick rânji larg și, preț de-o clipă, păru la fel de tânăr ca nepotul lui.

–Reputația mi-o ia înainte. Ce zici, Liam? Mâncăm o porție împreună și nu-i spunem bunicii tale?

–Plătești tu? S-a făcut!

Morgan dădu comanda și începu să umple paharele cu bere.

–Nu știu ce le-ai spus celor doi de acolo, zise Mick, arătând din cap înspre Charlie și Marie, dar i-ai făcut fericiți. Ăsta e scopul aici. Să facem oamenii fericiți.

–Masajul cu roci vulcanice făcuse deja asta. M-au convins să vreau și eu unul.

Servi berea și surprinse gestul lui Charlie.

–Mă scuzați o clipă.

În timp ce se îndrepta spre separeul celor doi, făcu semn și unei fete de la servire. Când se întoarse, scoase o frapieră pentru șampanie.

–Cei de la The Glade au pierdut o rezervare. Charlie și Marie o să cineze aici. Ea vrea un club sandwich și el un sendviș cu friptură – fără ceapă, pentru că Charlie are planuri în seara asta. Dădu din sprâncene în timp ce umplea găleata cu gheață. Încheie prima zi din prima lor vizită în complexul nostru cu o sticlă de șampanie. Din aia bună.

–Șampania e din partea casei, îi spuse Mick.

–Oh, asta e... Asta-i grozav!

–Mă duc să-i salut până răcești tu sticla. Să nu mănânci toți cartofii, Liam!

–Cum zici tu Mick, spuse Liam, clătinând din cap.

Luă banii de la corporatiști, prepară două pahare de martini sec, îi privi pe Charlie și Marie atingându-și paharele.

–Ai un fel aparte de a face o treabă grea să pară ușoară, observă Mick, terminându-și berea. E un talent pe care îl apreciez. Hai să mergem, prietene! spuse apoi, lovindu-l pe Liam pe umăr.

Mick împinse o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar.

–Ține-o tot așa.

–Mulțumesc, domnule Jameson.

–Mick. Suntem în familie aici.

–Schiezi, Morgan?

Clătină din cap ca răspuns la întrebarea lui Liam.

–O să îndreptăm asta.

–Nu prea cred.

–Dacă nu e vorba de schi, de bocanci sau de vreo coardă, băiatul ăsta nu înțelege rostul.

Mick îi făcu șmecherește cu ochiul, apoi plecară.

Morgan fu surprinsă să le găsească pe amândouă doamnele ei așteptând-o, când ajunse acasă.

–De ce nu v-ați culcat încă? E aproape două dimineața.

–Prima ta zi de manager. Am făcut un ceai – cu noul nostru ceai din Vermont.

Audrey scoase o a treia cană.

–Stai jos, bea un ceai și povestește-ne cum a fost.

–Și-așa mi-a fost greu s-o conving să nu vină la bar, așa că bucură-te că e doar o cană de ceai în toiul nopții.

Morgan luă ceaiul, apoi se trânti într-un fotoliu de lângă focul care încă mai trosnea.

–A fost grozav! Am avut o discuție cu doamna Jameson – Lydia Jameson –, apoi m-am întâlnit cu Drea și cu Nell. Drea m-a rugat să vă transmit că vă simte lipsa la cursul de yoga și că speră să ajungă mierc

–Și noi sperăm. Le-a plăcut ideea cu băuturile speciale, cele de sezon

–Mi-au dat aprobarea să încerc. Apoi i-am cunoscut pe domnu Jameson – Mick – și pe Liam, la bar. Așa că nu-mi mai rămâne dec generația de mijloc – Rory Jameson și fratele mai mare.

–Familia asta a făcut foarte multe pentru oraș, spuse Olivia, sorbind din ceai. Avem mulți clienți – la fel și restul întreprinderilor din Westridge – dintre turiștii care stau la complex.

–Întotdeauna au multe idei. La fel ca tine.

Audrey ridică ceașca într-un toast.

–Chiar cred că o să dăm lovitura cu ceaiul ăsta.

–Cu siguranță par foarte uniți – o familie foarte unită. Îmi place foarte mult să lucrez acolo. Și, pentru că am acum un salariu – și bani frumoși din bacșișuri –, vreau să încep să vă plătesc chirie.

–În nici un caz! Am spus nu! continuă Olivia, când Morgan începu să protesteze. N-o să iau bani de la tine. De la tine iau, Audrey?

–Nu.

–Poftim! M-aș fi simțit singură în casa asta fără Audrey și mai mult ca sigur nu aș fi putut s-o păstrez. Prea multă muncă pentru o femeie singură de vârsta mea și prea goală. Acum te am și pe tine aici, atâta vreme cât o să vrei să rămâi. O să-ți faci iar propria casă într-o zi, dar, momentan, e aici. Vrei și alte responsabilități, asta e altceva. Poți să pregătești cina o dată pe lună, în ziua ta liberă.

–Vreți să gătesc?

–Cotletele alea au fost foarte bune, îi aminti Audrey. N-a trebuit să mințim. Poți să rămâi la ele sau să diversifici meniul, cum vrei. Mie și mamei ne place să gătim, dar ar fi plăcut să avem din când în când o cină pe care să nu o fi pregătit sau pe care să nu o fi adus noi.

–Pregătirea unei mese te învață să fii independent, adăugă Olivia. Sunt mereu surprinsă că nu o faci, având în vedere că *independentă* este practic al doilea nume al tău.

–Al doilea nume al meu este Nash.

–Exact, spuse Olivia și zâmbi. Și poți să începi să pui bani deoparte ca să-ți iei o mașină, ca eu și mama ta să nu stăm cu sufletul la gură ori de câte ori urci la volan. Putem să fim recunoscătoare părinților Ninei și să admitem totuși că mașina aia are zilele numărate. Și liniștea sufletească e mai valoroasă decât banii.

–Bine.

–O să începem în curând să aranjăm grădina și o să ne prindă bine ajutorul tău acolo.

–Și, pentru Dumnezeu, copilă, nu-ți mai ciopârți părul! spuse Olivia, dând ochii peste cap. Du-te la un salon. Cel de lângă magazinul nostru are treabă foarte bună.

–Nu! spuse Audrey, cu hotărâre. Știu că ai un buget – fata asta face acrobații calcule peste calcule, i se adresă ea maică-sii. Dar investește niște bani în tunsoarea ta. Întâlnești oameni în fiecare zi acum. Vrei să arăți și mai bine.

–Nu ți-ar strica nici un tratament facial.

Acum Morgan își puse amândouă mâinile pe față.

–Fața mea!

–E foarte frumoasă, spuse Audrey zâmbind, pe un ton liniștitor. Nu ai nevoie de puțin răsfăț. Au niște tratamente fantastice în complex dacă poți să beneficiezi de reducerea de angajat. Trebuie să te porți frumos cu tine însăți. Acum ar fi cazul să mergem toate trei să ne facem somnul de frumusețe.

–Spăl eu vasele. Pot să dorm până la prânz dacă vreau.

N-o s-o facă, își spuse Morgan, dar ar fi putut.

–Noapte bună, atunci!

Audrey o strânse în brațe.

–Felicitări pentru prima ta zi de manager!

În timp ce se ocupa de vase, Morgan se gândi că întotdeauna trăise într-o gospodărie de femei. Tatăl ei fusese mult prea rar prezent, apoi plecase pur și simplu. După care locuise cu Nina.

Dar nu fusese niciodată în minoritate, două la una.

9

Vineri seara. Sfârșitul săptămânii pentru mulți însemna o seară aglomerată la Après. Iar asta însemna că Morgan era în elementul ei. În timp ce prepara, agita, amesteca sau umplea pahare, hotărî că, în ciuda anului înfiorător pe care îl avusese, dăduse lovitura.

Avusese nevoie de o slujbă pentru că trebuia să-și câștige existența și, în prima încercare, găsise una care i se potrivea de minune. Și încă una care o ajutase să se regăsească. Să fie din nou ea însăși. Morgan cea sociabilă. Morgan care făcea planuri și muncea mult ca să le realizeze. Fosta Morgan care avea darul de a înveseli ziua unui necunoscut.

Indiferent ce-i furase Gavin Rozwell, îi rămăseseră talentul și abilitățile ei și, după un drum denivelat, își regăsise coloana vertebrală. Și intenționa să le folosească pe toate din plin.

La bar, îi servi pe Keith și Martin, care sărbătoreau aniversarea de cinci ani – martiniuri seci, din vodcă, cu trei măsline – și le ascultă planurile pentru weekend.

–O să se ducă la sală.

Keith, adorabil cu ochelarii lui bleumarin, își dădu ochii peste cap.

–Și o să mă târască după el.

–Pentru că te iubesc.

–Da, da.

–Apoi la înot.

Martin sorbi din băutură.

–Uau! Ei *asta* numesc eu un martini. Ce-ai zice să vii cu noi în Brilington și să ne pregătești toate martiniurile de vineri seara? O să te tratăm ca pe o prințesă.

–Îmi luați și o coroniță?

–Evident.

–S-a făcut!

Se duse ceva mai încolo să pregătească o comandă pe care o aduse una din fetele care serveau la mese.

Și știa că Opal – de doisprezece ani pe post – avea multe rezerve vizavi de noul manager.

În timp ce Morgan îi pregătea comanda, Opal – 43 de ani, constituție solidă, păr șaten aranjat într-o tunsoare practică – se duse să facă nota la o altă masă.

–Când întârzii prea mult cu băuturile, ne scad bacșișurile.

Morgan adăugă o felie de portocală și o cireașă la un Whisky Sour în timp ce umplea un pahar cu bere Pilsner la draft.

–S-a plâns cineva?

–Nu încă.

Păstrându-și tonul plăcut, Morgan turnă o pahar de merlot și pregăti farfuria complementară.

–Anunță-mă când se întâmplă.

–Don lucra mai repede.

Cu aceste cuvinte, Opal îi întoarse spatele și se duse cu băuturile la masă.

Nu-i putea câștiga pe toți, cel puțin nu pe toți deodată, își aminti Morgan. Dar, dacă o mai ținea mult, va trebui să aibă o discuție cu Opal. Pregăti încă o comandă de la o masă – fără să mai bombăne cineva de data asta că se mișca prea încet – servi gustări și băuturi de la bar clienților

de pe scaune. Flirtă nevinovat cu Keith și Martin pentru că le plăcea, înainte să le ia banii, în jur de miezul nopții.

Cu coada ochiului, văzu un bărbat urcând pe unul din scaunele înalte din capătul barului. Părea un singuratic, își spuse. Se apropie de el în timp ce nou-venitul își privea telefonul.

–Bună seara. Ce pot să-ți aduc?

–Un pahar de cabernet, spuse el, fără să ridice privirea.

Scoase un pahar de vin roșu. Cu siguranță era un singuratic, hotărî ea. Nu era nevoie de conversație. Deși era îmbrăcat în blugi și cămașă de flanel și părul des și șaten îi cădea peste guler, avea ceva ce parcă spunea „costum".

Așeză paharul de vin în fața lui.

–Dacă vrei ceva de mâncare, bucătăria se închide în 10 minute.

Cu capul aplecat, butonând un mesaj, bărbatul clătină din cap în semn că nu voia să mănânce.

Îl lăsă singur cu vinul și telefonul lui.

30 de minute mai târziu, când mesele se mai eliberaseră și începuseră să vină clienții de noapte, singuraticul era încă acolo, la capătul barului, butonând telefonul, cu paharul încă pe jumătate plin.

Cu câteva minute înainte de ultima strigare, intră un grup de trei bărbați. Puțin trecuți de 40 de ani, hotărî ea. Și, fără îndoială, nu era prima lor oprire într-un bar în acea seară. Râzând zgomotos, se trântiră pe scaunele de la bar. Cel din mijloc întinse un deget spre ea.

–Ești nouă. Am mai fost aici de trei ori și erai bărbat. Acum șase luni – șase luni să fie? – acum șase luni erai bărbat.

–Ai dreptate pe jumătate. Sunt nouă.

Îi adresă un zâmbet de om beat criță.

–Ești mult mai drăguță acum.

–Mulțumesc. Ce să-ți aduc?

Se aplecă spre ea și rânji.

–Ghici.

–O să ghicesc că, dacă nu stați la complex, o să vă aduc un Uber.

O privi clipind în timp ce vorbele ei își căutau ținta, apoi lovi barul cu mâinile și izbucni în râs.

–Un Uber! repetă el și tovarășii lui începură să râdă și ei. Ce e într-un Uber?

Toată numai un zâmbet, Morgan se aplecă și-l privi fix în ochii sticloși.

–Tu și prietenii tăi, dacă nu cumva stați la complex.

–La dracu'! Avem apartamentul prezidențial de la Club.

Pentru că o spusese mai degrabă cu mândrie decât enervat și scoase cardul de acces ca să i-l arate, Morgan continuă să zâmbească.

–Am auzit că e fabulos. Ce sărbătoriți?

–Divorțul meu. Sunt un bărbat liber. Își flutură brațele și-și lovi ambii prieteni, care găseau totul deosebit de amuzant. Ce-ar fi să urcăm să sărbătorim împreună, drăguțo?

–Oh, foarte tentant! Dar ce-ai zice în schimb să vă servesc ultima băutură pentru seara asta?

–Ah! Bem tărie, ca niște bărbați adevărați! Și singuri.

–S-a făcut!

–A încercat să-mi răpească masculinitatea, spuse el, în timp ce Morgan începu să pregătească băuturile.

–Ținând seama că beți tărie ca bărbații adevărați, se vede că nu a reușit.

–I-am dat doisprezece ani.

Tovarășii lui îl bătură pe umăr de-o parte și de alta și se înfipseră în migdalele pe care le puse pe bar.

–Poftim, pentru următorii doisprezece, spuse ea, punând paharele pe bar. Fac eu cinste.

–Aaa... Știi, drăguțo, dacă aș fi fost însurat cu tine, încă aș fi însurat.

–E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva toată seara.

Se ocupă și de restul clienților de noapte înainte să se ducă iar la singuraticul din capătul barului.

–Ultima strigare. Mai vrei un pahar de cabernet?

–Apă plată cu gheață. Apoi ridică privirea. Te-ai descurcat bine.

Morgan înmărmuri. Ochii lui erau ca de tigru, galbeni-căprui, concentrați, ușor sălbatici. Preț de-o clipă, fu tot ce văzu. Apoi înregistră și restul. Trăsăturile feței, ascuțite și bine definite, maxilarul puternic, care parcă te invita să încerci să-l pocnești. Dacă adăugai 45, 50 de ani și-i făceai ochii albaștri, îl vedeai pe bunicul lui.

–Mulțumesc, domnule Jameson.

–Miles. Aici ne spunem pe numele mic.

Aruncă o privire spre cei trei petrecăreți în timp ce Morgan îi aducea apa cu gheață.

–O să-i anunț pe băieții de la pază. O să aibă ei grijă să ajungă sus fără probleme.

–Sunt inofensivi. El e doar trist.

–Crezi?

–Divorțul te întristează întotdeauna, chiar și când e ceea ce vrei, chiar când e ceea ce ai nevoie.

–O să se trezească mâine cu ditamai mahmureala și o să fie și mai trist.

Telefonul începu să-i sune – primele acorduri din *Bad to the Bone*.

–La naiba!

Când îl luă de pe bar, Morgan îl lăsă singur.

Când cei trei bărbați ieșiră împleticindu-se, Miles se ridică, lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar și ieși după ei.

Își termină prima săptămână solo cu o sâmbătă seara foarte aglomerată – ideea ei de perfecțiune. Duminică – în seara ei liberă – o privi pe mama făcând pâine și pe bunica pui fript.

Sarcina ei? Să frece și să taie cartofii în sferturi și să curețe morcovii.

Se simțea acasă, relaxată și fericită cu mama ei povestind despre brândușele pe care le văzuse ițindu-și capul din zăpadă.

–O să fie zece grade mâine și marți.

–Și miercuri, reprize de ninsoare.

Audrey oftă, drept răspuns la replica mamei.

–Știu, dar îți spun că am scăpat. *Reprize* de ninsoare. Primăvara în Vermont e cu atât mai frumoasă cu cât îi ia atât de mult să ajungă aici. Introduci tematica de lavandă săptămâna asta, nu-i așa, Morgan?

–Da. Așa că să uităm zăpada și să ne concentrăm pe brândușe.

Când privea pe fereastră, pătura de zăpadă era încă la locul ei, dar vedea locuri în care începuse să se subțieze, ba chiar petice de pământ ici și colo. Țurțurii picurau și sclipeau.

Se gândi la panseluțele pe care le plantase împreună cu Nina cu un an în urmă. O să cumpere câteva răsaduri, o să le planteze în amintirea ei și o să le facă pe doamne să zâmbească.

Se îndepărtă un pas de tocător.

–I-am tăiat bine?

–Merge. Acum aruncă-i în bolul ăla, cu niște ulei de măsline.

–Cât?

–Apreciază din ochi.

–Doamne!

–După care adaugi puțină miere și coajă de lămâie. Sare, piper, oregano. Știi cum să pregătești un cocktail, dă-ți seama.

Își dădu seama – spera – apoi întinse cartofii pe o folie de copt și-i băgă în cuptor.

–Mama a măsurat când a făcut aluatul pentru pâine.

–Când coci e altceva.

Decât să se certe, Morgan schimbă subiectul.

–Am uitat să-ți spun că l-am cunoscut pe ultimul dintre frații Jameson. Miles?

–Ați avut o ședință? întrebă Audrey.

–Nu, a venit la bar vineri seara. Târziu. A tras de un pahar de cabernet preț de vreo oră, în timp ce a trimis și a răspuns la mesaje pe telefon.

–Cal de povară. Tot timpul muncește, spuse Olivia. Așa a fost mereu.

–Uite cine vorbește.

Olivia ridică din umeri la comentariul fiicei ei, apoi alese o sticlă de vin alb din frigider.

–Caii de paradă sunt frumoși, caii de povară fac treaba.

–Nu e la fel de frumos ca frații lui – are fața prea aspră ca să fie frumușel. Dar este totuși un cal de povară foarte arătos.

Morgan scoase pahare.

–Toți sunt frumoși.

–Sunt. Mătușa mea – din familia Nash – s-a măritat cu un văr Jameson. Eu am dus florile. Cred că aveam vreo șase ani și-mi amintesc cât de frumos era totul, spuse Olivia.

–Nu știam asta.

Olivia, îmbrăcată într-o helancă gri cu semnul păcii în culorile curcubeului, se uită la ea.

–Ei sunt stră-strămătușa și unchiul tău. Așa că ai veri îndepărtați printre frații Jameson. Am avut o rochie roz de organza și trandafirași roz în păr. Olivia luă vinul pe care i-l oferi Morgan. Îmi amintesc și asta. Și am dansat cu tatăl meu, apoi cu fratele meu, Wil.

William Nash, Morgan știa. Care se dusese în Vietnam și murise acolo.

–În orice caz, familiile noastre se cunosc de mult timp și în amândouă au fost și cai de paradă, și cai de povară.

Audrey scoase pâinea din cuptorul de jos, își scutură ușor umerii în semn de încântare și o puse pe un tocător.

–Nu era logodit, Miles?

–Nu. Umblă vorba că a fost pe-aproape, dar nu s-a ajuns până acolo. Iar Lydia nu spune prea multe despre ce se întâmplă în familie, dar știu că s-a bucurat.

–Acum dacă stau să mă gândesc, nici Drea nu vorbea niciodată de ea la cursurile de yoga. Chiar așa, cine era? Nu-mi mai amintesc. Dar sigur nu cineva de pe la noi.

–O prințesă de bani gata din Brattleboro. Ca să-și odihnească picioarele, Olivia le ridică pe un taburet. Cal de paradă. Edgar Wineman e bunicul ei. Genul pe care le vezi în paginile mondene. Mai există pagini mondene? Eu le citeam în revista *Rolling Stone*, pe vremea mea.

–Probabil.

Fascinată, Morgan se așeză lângă ea.

–Și? Ce s-a întâmplat?

–N-aș putea să-ți spun. Dar îmi imaginez că un nepot al Lydiei și al lui Mick Jameson are mai multă minte decât să se lege de o femeie care se fâțâie de colo până colo în loc să pună mâna să facă ceva.

–Bun, prezintă-mi familia. Unul câte unul. Am înțeles cum e Lydia Jameson, dar restul...

–Prea bine. Mick e isteț, are viziune și nu se sfiește să pună mâna la treabă. Ar sta tot timpul pe-afară, dacă ar putea – și el, și Steve au petrecut multă vreme în felul ăsta. Un atlet înnăscut. Eram teribil de îndrăgostită de el pe la 13 ani.

–Nu cred!

–Norocul tău că mi-a trecut, altfel n-ai mai fi aici să bei paharul ăsta de vin. Rory, primul lor copil, a făcut Dreptul. El se ocupă de partea legală a familiei. Are firma lui și una din fetele surorii lui lucrează la el. Sora lui, Jacie – e cam de-o vârstă cu mama ta – a studiat arhitectura și și-a cunoscut soțul în facultate. Au acum propria lor afacere în New York, dar o să-i vezi prin complex de cel puțin două ori pe an. A doua fiică se ocupă de design interior și lucrează cu ei.

–O familie foarte unită.

–Așa este. Pe Drea ai cunoscut-o deja, cred că ți-ai dat seama cât de cât cum este. Brici de isteață.

–Și bună, adăugă Audrey.

–Așa e. E răbdătoare ca Iov și-mi imaginez că e nevoie, când te ocupi de evenimente. Dacă ai vreodată o situație delicată de rezolvat, Dreei să-i ceri ajutorul. Diplomații ar putea lua lecții de la ea. Amestecă în legume, Morgan.

Se ridică, ascultătoare.

–Și a treia generație?

–Să începem cu cei mai mici. Liam nu e doar un chip drăguț, deși, Dumnezeule mare, tare frumușel este. Seamănă cu bunicul lui – atletic, în elementul lui în natură. Și au fost destul de deștepți cât să-l lase să-și joace atuurile. Și aș mai spune că are răbdarea maică-sii. Un tânăr vesel și binedispus, din câte l-am văzut eu.

–Așa mi s-a părut și mie, spuse Morgan, așezându-se la loc.

–Nell s-a desprins direct din coloana de oțel a mamei ei. Tare ca piatra, nu suferă prostovanii. Nu se dă mare și are grijă să frecventeze afacerile locale.

Făcu o pauză, apoi continuă:

–Și acum, Miles. Olivia sorbi gânditoare din vin. Nu e la fel de simplu de catalogat, Miles, ăsta. A rămas acum singur în casa familiei. Lydia și Mick au hotărât că locul era prea mare pentru ei – și este mare – așa că i-au dat-o lui. Îmi imaginez că Rory și Drea sunt fericiți în casele

lor, așa că au sărit o generație. În vreme ce Liam este o fire degajată, poate – din câte am văzut – să vorbească despre orice cu oricine, fratele lui este mult mai tăcut. Politicos, manierat, din câte am observat, dar destul de retras. Pe de altă parte, cu Mick și Lydia pe cale să se retragă și cu Rory ocupat cu firma lui de avocatură, el o să treacă în curând la cârma corabiei.

– Este o corabie foarte complexă, cu multe straturi.

Olivia dădu din cap.

– Cu multe punți și cu o moștenire mândră pe care trebuie să o duci mai departe. Ești fericită acolo, Morgan?

– Chiar sunt. Nu e ceea ce aveam eu în gând, dar am senzația că mi-am găsit locul. E un loc de muncă bun și nu pot cere mai mult decât atât.

– Ba sigur că poți. Olivia o bătu pe mână, apoi se ridică să ungă puiul. Dar e un început.

O dată pe lună – duminica, la ora 15.00 fix – Jamesonii aveau o întrunire de familie. Tradiția cerea ca aceasta să aibă loc în casa mare, în stil victorian, unde bunicii lui Miles trăiseră vreme de mai bine de un sfert de secol, de când se căsătoriseră. Deși era acum a lui, Miles încă îi mai considera pe ei gazdele și șefii casei.

În copilărie, își petrecuse vremea în timpul acestor întâlniri citind în bibliotecă sau jucându-se în curtea din spate, torturându-și sau ignorându-și alternativ sora, odată ce apăruse Nell, dominându-l sau aliindu-se cu Liam, când veni și acesta.

Vremuri frumoase.

La 16 ani, participase mândru la prima lui întâlnire și învățase responsabilitățile și provocările generate de conducerea unei afaceri de familie care nu numai că susținea familia, dar aducea venituri, locuri de muncă și profit comunității locale.

Fiindcă aveau loc de zeci de ani, întâlnirile de familie decurgeau fără probleme și dinamica familiei le făcea să curgă lin ca un râu. Nu și le putea imagina altfel.

Se pregăti pentru întâlnire, uitându-se încă o dată peste foile de calcul, dosarele, rapoartele și proiectele din biroul lui de la etajul al doilea din turela de est, care dădea spre curtea din față, iar de la fereastră se vedeau dealurile și micuța livadă de meri pe ale căror crengi se cocoțase cândva, cufundat în gândurile lungi ale copilăriei.

Câinele pe care Miles nu intenționase vreodată să-l aibă dormea în fața șemineului – unul dintre cele douăsprezece ale casei.

Câinele pe care Miles îl botezase Howl[1], pentru că urla, pusese stăpânire pe Miles și pe casă cu o iarnă în urmă, un vagabond de origine dubioasă și cu maniere bizare.

După ce termină revizuirea, Miles își luă laptopul și biblioraftul cu dosare și stinse din buton șemineul pe care bunicii lui îl trecuseră cândva pe gaz.

Howl deschise un ochi și scoase un mârâit din gât. Miles îl ignoră și-și văzu de drum, coborând pe scările din spate în bucătărie. Câinele, așa cum făcea întotdeauna, veni după el. O matahală cu păr gri și țepos, cu o coadă care se mișca tot timpul și urechi lungi și pleoștite, acesta îl urmări pe Miles punând laptopul și biblioraftul pe masa din sufragerie, aprinzând luminile și pornind focul.

Miles se întoarse în bucătărie, deschise ușile franțuzești și îi spuse:

– Afară!

Howl ieși pe verandă, coborî treptele și se duse în curte, unde avea să petreacă o vreme apărând proprietatea de veverițe, rostogolindu-se în peticele de zăpadă și urlând odată cu vântul.

După o serie de încercări și erori, de nervi și de repetiții, Miles îl dresase până la urmă să vină în antreu atunci când voia să intre. Și Howl îl dresase să păstreze în antreu un vraf de prosoape vechi sau să șteargă urmele de zăpadă, zloată sau noroi, în funcție de anotimp.

Pentru că mama lui aducea o bucată de șuncă, lui nu-i mai rămânea să asigure decât cafea și răcoritoare pentru ședință și vinul pentru masa de după ședință. Aduceau prin rotație mâncarea, lucru pentru care era nevoie de încă o foaie de calcul și încă un calendar, dar mergea.

Făcu în tihnă cafeaua, bucurându-se de ce-i plăcea mai mult pe lume – tăcerea și solitudinea. Iubea casa, deși era mare și ușor ciudată. Iubea încăperile ca niște vizuine, deși aprecia decizia bunicului său de a doborî peretele dintre bucătărie și sufragerie, ca să mai deschidă spațiul. La fel cum înțelegea și că fusese mai practic să treacă toate șemineele de la etaje de pe lemne pe gaze.

Schimbase foarte puține de când se mutase el aici. De ce să schimbi ceva, atunci când ți se potrivea de minune? Și știa prea bine că o schimbare atrăgea aproape întotdeauna după sine o alta. Se rostogoleau ca piesele de domino.

Duse serviciul de cafea în sufragerie și așeză totul pe bufetul din lemn de nuc. Își turnă o ceașcă și se așeză la una dintre ferestre, privindu-și câinele rostolindu-se în zăpadă de parcă ar fi fost pe o pajiște, vara.

Dar văzu și mugurii formându-se pe crengi, în copaci, firele de iarbă – anemice încă, dar verzi – care începuseră să se întindă pe pământ. În curând, o să schimbe lopata și aparatul de suflat zăpada pe mașina de tuns iarba și pământ proaspăt.

Pe care câinele o să se tăvălească.

Trilliumul o să apară în culori vibrante prin pădure și de-a lungul potecilor. Arborele lui Iuda o să-și arate florile roz aprins cu mult timp înainte ca frunzele să i se deschidă, în spatele curții, acolo unde, cu mult înainte să se nască el, bunicul și tatăl lui construiseră o căsuță în copac.

Cei din familia Jameson construiau lucruri de durată, își spuse el, apoi auzi vocile și pașii părinților lui – primii sosiți – care intraseră în timp ce el fusese cufundat în visare.

–Se simte miros de primăvară, spuse mama lui, în timp ce tatăl lui așeza platoul cel mare pe insula din bucătărie.

–Eu simt miros de șuncă.

La ea acasă, maică-sa băgă vasele în cuptor, ca să stea la cald.

–Șunca miroase bine, dar primăvara durează mai mult.

–Unde e câinele ăla? întrebă Rory, ridicând un ditamai osul de ciolan.

–Afară. Se udă și se murdărește.

–Cum e normal să facă un câine.

Rory lăsă osul și o ajută pe soția lui să-și scoată haina. O agăță împreună cu a lui într-un cui din antreu.

–Vrei cafea, scumpo?

–Nu, mulțumesc. Bună, străinule. Îl strânse cu putere în brațe pe Miles. Aproape că nu te-am văzut toată săptămâna.

–Am fost ocupat.

–Mie-mi spui?

În timp ce Drea își pregătea laptopul și hârtiile, Rory se duse la ușă ca să se uite afară. Înalt și zvelt, stătea cu mâinile în buzunare. Purta o cămașă roșie reiată, pe care Miles presupunea că o alesese maică-sa, și blugi care începuseră să se tocească la genunchi. Ținuta lui obișnuită, atunci când nu era necesar să arate ca un avocat. Părul îi încărunțise la tâmple și câteva șuvițe răzlețe îi rătăceau prin părul des și șaten.

–De cât timp e câinele acolo? îl întrebă pe Miles.

–Oh, de vreo două, trei zile. L-am lăsat să se descurce singur.

Rory îl privi peste umăr.

–De vreo 10 minute. Și-i place afară. Evident.

–Îi place și înăuntru. Îl bag în casă. Îl curăț eu, nu te mai strâmba așa.

–Îi e dor de Congo, murmură Drea, când Rory se duse în antreu să cheme câinele.

–Știu.

Dacă ar fi putut, Rory l-ar fi luat pe bătrânul Boston-terier cu el în sala de judecată. Se mulțumise în schimb să-l ia pe iubitul lui Congo la birou în fiecare zi – partenerul lui tăcut, așa îi spunea.

–Și mie mi-e dor de el. Șaptesprezece ani sunt mult timp și e greu să-ți iei rămas-bun. Știu că am făcut ceea ce trebuia, săracul de el suferea prea tare. Dar, până o să fie pregătit pentru alt câine, tatăl tău o să-și reverse toată dragostea pe al tău.

Îl auzi pe taică-său vorbind cu dulăul și auzi câinele răspunzându-i cu urlete de încântare.

–Așa se pare.

Și, pentru că-și auzise bunicii intrând și le cunoștea tabieturile, se duse să mai toarne niște cafea.

La trei, familia se așeză la masa din sufragerie – maică-sa cu un pahar de apă minerală, Liam cu o cola, restul cu cafele.

Analizară împreună rapoarte și proiecte, încheiară afaceri vechi și deschiseră altele noi. Printre cele noi se număra una propusă de Liam, un parcurs de corzi.

–Am făcut analiza de curs pentru construcție și pentru asigurare și tata a verificat aspectele legale. Ar trebui să vă apară pe ecrane.

–Știu că sunt foarte populare, începu Drea, însă eu, personal, nu pot să înțeleg de ce-ar vrea oamenii să se cațăre pe niște funii și pe platforme care se leagănă.

–Din același motiv pentru care vor să coboare pe pârtie pe schiuri sau pe placă. E distractiv. Și ne-ar mări câștigurile pe care le scoatem din sporturile de vară.

–Era o vreme când drumețiile, caiacele și canoele erau îndeajuns pentru asta.

Privind prin lentilele ochelarilor de citit, Lydia studie proiectul.

–Vremurile se schimbă, fata mea dragă.

Privi de cealaltă parte a mesei, spre soțul ei.

–Și-ncă cum.

–Peretele de cățărare pe care l-am instalat acum cinci ani a avut succes. Pe timp de vară, este închiriat la toate orele în weekend și în proporție de patruzeci până la șaptezeci la sută în timpul săptămânii. Tiroliana e trăsnet. Intenționăm să le încorporăm pe amândouă într-un pachet de aventură sezonul ăsta. O să adăugăm peretele de cățărat sau tiroliana la drumeții, traseele pe bicicletă sau cursele de caiac. Participi la trei aventuri, ai cincisprezece la sută reducere la o achiziție de la Outfitters. Am putea să adăugăm și parcursul de corzi sezonul ăsta, dacă-l terminăm la timp. Sau sezonul viitor.

Lydia lovi masa cu degetul.

–Miles, nu ți-ai exprimat încă părerea.

–L-am lăsat pe Liam să-și prezinte cazul și cred că a făcut-o foarte bine. M-a bătut la cap până ce m-am dus la White River, să încerc parcursul de corzi de acolo. Nu e ușor, dar e distractiv. Și prinde.

–White River e de trei ori mai mare ca noi.

Liam rânji.

–Noi suntem mici, dar puternici, bunicule.

–Evident, Liam este pentru, supuse Mick la vot, depărtând mâinile. Miles, presupun că și tu la fel?

–Da.

–Nell?

–Sunt de acord.

–Draga mea Drea?

Dându-și părul pe spate, Drea îi un zâmbi cochet socrului ei.

–Crede-mă, dragul meu Mick, că n-o să înțeleg niciodată de ce ar da cineva bani ca să atârne pe-o funie, dar votez pentru.

–La fel și consilierul juridic, adăugă Rory.

–Adaug și eu votul meu. Vrei să fie unanimitate, Lydia?

–Dacă nu te apleci după schimbări, te frângi. Ridică degetul arătător spre soțul ei. Să nu-ți treacă o clipă prin cap că o să te urci pe corzile alea, irlandezule.

–Strici tot cheful omului.

–Super! O să mă apuc de treabă cu inginerul și constructorul săptămâna viitoare. Mulțumesc. Nu mi-ai spus că te-ai dus la White River.

Miles ridică din umeri.

–Toamna trecută. Nu ți-aș fi spus nici dacă nu mi-ar fi plăcut. Te-am lăsat să-ți pledezi cazul.

–Mai ai și alte idei, Liam?

–Nu, bunicule. O să-mi accept victoria și o să mă retrag de pe teren.

–Drea?

–Câteva schimbări de sezon în pachetele pentru evenimente. Și eu, și Nell lucrăm la ideea unui picnic la mijloc de săptămână, pentru vară. Un meniu fix, în fiecare miercuri. Mese lungi lângă lac, două baruri, bufet suedez, muzică live.

–Picnic lângă lac, preluă Nell ideea. Lucrez cu bucătarul de la Cabană. Un meniu simplu, prietenos. Cu opțiuni pentru copii, pentru vegetarieni și vegani. În principiu, ce facem deja duminica la Bufetul de Seară la Cabană, doar că la mijloc de săptămână și în aer liber.

–Îmi amintesc cum dormeam în cort, lângă lac, pe vremea când era doar Cabana.

Mick studie estimările de cost și ridică sprâncenele.

–Grătarele astea costă mult mai mult decât un aragaz de voiaj sau o rigaie pe un foc de tabără.

–Vremurile se schimbă, spuse Lydia, și Mick râse.

–*Touché*. Trebuie să mărturisesc că-mi place ideea. Mesele lungi, oameni care să stea împreună. Așa se clădește o comunitate.

–O să avem niște cifre clare la următoarea întâlnire.

–Și meniul – care va putea fi schimbat, în funcție de nevoi, adăugă Drea. Cei de la bar se coordonează cu spa-ul și introduc o băutură de sezon, începând cu Margarita cu lavandă.

–Ce mama naibii mai e și asta? întrebă Mick.

–Ideea noului manager de la Après. Și mi se pare isteață. Nell nu e încă pe deplin convinsă, dar mie-mi place, continuă Drea. Mai ales de când Morgan mi-a făcut una.

–Nu mi-a făcut și mie.

Drea ridică din umeri spre fiica ei.

–Nu ai spus că vrei s-o încerci. Susține că poate să pregătească o băutură specială pentru fiecare element pe care îl propulsează cei de la spa. Și o cred. Pe lângă asta, am schimbat politica și îi dau lista cu evenimentele planificate șase luni în avans.

–Cu asta sunt de acord. Ajută personalul să fie mai organizat. Mi-a dat peste nas în timpul interviului. Încă mă sâcâie.

–Cum adică „ți-a dat peste nas"? întrebă Miles.

–Am vrut s-o văd cum prepară un cocktail și mi-a cerut să-i arăt un act de identitate înainte să mă servească.

Rory râse cu poftă.

–Scumpa mea, ia-o ca pe un compliment.

–Știi ce-a fost? Tupeu.

Nell ridică din umeri.

–Trebuie să fiu de acord și cu asta. Mi-a părut rău când l-am pierdut pe Don, dar trebuie să recunosc că ea are aptitudini manageriale mai bune. Opal se plânge că se mișcă încet...

–Opal se plânge și că apa nu-i destul de udă, când nu-i convine ceva.

–Așa e, îi răspunse Nell lui Liam. Și adevărul este că bacșișurile au crescut, la fel și profitul de la Après – chiar dacă numai puțin.

–Nu se mișcă încet, comentă Miles.

Acum Lydia lăsă capul pe-o parte.

–Oh?

–Am fost acolo vineri seara, am stat o vreme. Cam pe la miezul nopții și, în momentul ăla, rămăsese singură la bar. Era lume multă și treaba se mișca suficient de repede. Nu am văzut nici o ezitare, nici măcar când a avut de a face cu un tip care-și sărbătorea divorțul cu ceva prea mult

entuziasm și cei doi prieteni ai lui, care nu se mai țineau pe picioare. Toți trei erau deja beți criță când s-au așezat la bar. Pentru că-și atinsese limita, Miles trecu de la cafea la apă. S-a asigurat că stăteau în complex înainte să-i servească, dar în așa fel încât să nu se simtă ofensați. Și, când divorțatul s-a dat la ea, l-a refuzat, dar într-un mod care să-i lase orgoliul intact.

–La urma urmei, e nepoata Oliviei Nash, spuse Mick.

–Erai la Après când mi-ai trimis mesajul?

–Tu mi-ai trimis prima.

Drea deschise gura, dar se gândi mai bine.

–Poate.

–Amândoi ar trebui să faceți altceva decât să lucrați vineri, la miezul nopții.

–Amândoi mi-au trimis mesaje mie, și eu chiar făceam altceva.

Nell se întoarse spre fratele ei mai mic.

–Cum o cheamă?

Liam rânji.

–Și cu asta, întâlnirea s-a încheiat.

Mick îi făcu șmecherește cu ochiul nepotului.

–Hai la masă!

10

În ziua ei liberă, Morgan cedă presiunii și se așeză pe un scaun de la salonul de frumusețe.

Stilista, Renee, își purta părul șaten-auriu cu vârfuri roz într-o coadă cu o împletitură superbă. Îi aruncă o privire lui Morgan și oftă.

–Femeie, ce ți-ai făcut în cap?

–Păi... În defensivă, Morgan își trecu o mână prin păr. L-am tăiat puțin.

–Noi două o să facem o înțelegere.

–Serios?

–Dacă o să-ți placă ce-o să-ți fac, promiți să nu-ți mai bagi niciodată singură foarfeca în păr. Apoi își trecu degetele ca un pieptăn prin părul lui Morgan. E frumos și sănătos. Și e blond natural, ca al mamei tale. Ai noroc. Cam ce ai vrea?

–Ceva simplu, ușor de întreținut. Înainte îl purtam ceva mai scurt, cu o tunsoare în unghi. Dar mi-a fost frică să tai atât de mult.

–Dumnezeule mare! Renee mijì ochii, examinând-o pe Morgan în oglindă. Ai o față frumoasă, cu trăsături puternice și formă de romb. O să încercăm ceva îndrăzneț, dar elegant.

–Oh, păi...

–Crede-mă. O să-ți placă.

După ce fu spălată pe cap – și se simți minunat –, Morgan se așeză înapoi în scaun. Sunetele și mirosurile din salon o învăluiau, în timp ce Renee tăia și iar tăia.

Nu-și petrecuse niciodată prea mult timp în saloane, doar o tunsoare rapidă o dată la șase săptămâni. Intra și ieșea. Aici însă femeile păreau să zăbovească, făcând conversație în scaunele de pedichiură sau la mesele de manichiură, în timp ce vocile lor se amestecau cu țăcănitul foarfecilor și cu bâzâitul aparatelor de tuns.

Era ca într-un bar, își dădu Morgan seama. Era un fel de lume de sine stătătoare, cu clienți regulați, clienții care intrau întâmplător și cei care îi serveau.

–E o tunsoare bună, hotărî Renee, în timp ce storcea ceva în mâini și le freca apoi între ele. Și ai suficient volum, așa că n-o să ai nevoie de prea multe produse cosmetice, decât dacă vrei să-ți faci de cap. Pune niște spumă din asta – începu să-i pieptene iar părul cu degetele – așa, înainte să-l usuci cu fönul. Sau poți să o folosești între spălări, pe părul uscat.

–Bine.

Renee zâmbi și începu să mânuiască fönul și o perie.

–Fii atentă ce-ți fac aici. O să fie ușor de întreținut. Ți l-am tuns în trepte, e elegant dar și puțin răvășit, înțelegi? Și ți-am lăsat bretonul mai lung, pe care să-l dai de la dreapta la stânga. Îndrăzneț. Nu o să arate prea încărcat și o să se miște lejer.

Uluită, Morgan privi transformarea până fu gata. Adio, tunsoare dură și unghiulară de dinainte. Adio, încercări de frizer amator. Părul ei arăta acum proaspăt și lejer și cătușă de puțin sofisticat – pentru că nu avea nici timpul, nici îndemânarea de a întreține o coafură prea complicată.

Ce avea acum? O frizură simplă și lejeră și – presupunea – îndrăzneață și elegantă.

Ridică privirea spre Renee în oglindă.

–Promit că nu mă mai tund niciodată singură.

–Asta-mi place să aud.

–Pot să fac o programare pentru data viitoare? Când crezi c-ar trebui să vin iar?

–Asta-mi place și mai mult să aud. Îți găsim un loc.

*

Se duse la sera care se afla la câțiva kilometri în afara orașului și cumpără panseluțe și ghivece și tot ce avea nevoie ca să le planteze.

Când le auzi pe doamne întorcându-se acasă, turnă vinul.

–Morgan, panseluțele! Sunt atât de drăgălașe! Și ceva miroase foarte bine. Ai gătit? Nu e ziua ta să... Oh, Doamne! Maică-sa se opri în loc. Părul tău. E adorabil!

–Serios?

–Da. Întoarce-te, întoarce-te. Ce-mi place! Mamă, uită-te la fata noastră!

–Mă uit. Ți se potrivește. O coafură pentru o tânără încrezătoare. Ce faci aici?

–Am găsit o rețetă cu resturi de pui și mi s-a părut ușoară. Întotdeauna pare mai ușor decât este, așa că n-o s-o mai cred altă dată. Dar cred că e bun. L-am gustat și mi s-a părut bun. Chili de pui.

–Ce surpriză! Trei surprize dintr-odată. Și toate trei minunate.

Audrey luă vinul.

–Ai avut o zi plină.

–M-am simțit bine. M-am simțit bine tot timpul.

–Hai să stăm puțin jos. Olivia își luă paharul de vin. Și să ne simțim bine.

Când Nell intră în bar cu puțin înainte de prânz, Morgan deretica prin spate.

–În primul rând, părul e super.

–Mulțumesc. Pot să-ți aduc ceva?

–Nu încă. Unde e Nick?

–Pe scaun, la dentist. Își obturează un canal.

–Au! Instinctiv, Nell trase aer printre dinți. Asta mi-a amintit că trebuie să-mi caut și eu un dentist.

–Faci tură dublă? N-ai găsit pe nimeni să ia tura lui?

–Copilul lui Charlene e bolnav. Rob are două cursuri azi și se apropie examenele, așa că nu am vrut să apelez la el. Aș fi rugat-o pe Becs, dar ea a lucrat o tură dublă ieri, pentru că puștiul lui Charlene e bolnav. Cabana găzduiește un eveniment privat, așa că nu avea rost să iau din oamenii de acolo, când puteam să vin eu. E-n regulă. Mă descurc.

–Cât de bolnav? Care copil? Jack sau Lilah?

–Jack, și febra i-a cedat în dimineața asta. E mai bine.

Și conta, își spuse Morgan, că Nell întrebase și că știa cum îi cheamă pe copiii lui Charlene.

–Bine, atunci. O să vină frații mei. O să avem o ședință și-o să mâncăm ceva.

Se uită la ceasul de la mână.

–Eu am venit mai devreme. Miles o să ajungă la timp. Liam o să întârzie.

Se așează pe unul din scaunele înalte și bătu cu unghia într-un anunț așezat în fața unei vaze cu crăcițe de lavandă.

–Ei?

–Merge binișor. Un grup de cinci persoane – cu pachete complete la spa, experiență pe care o repetă în fiecare an – a comandat două runde. Vrei să încerci?

–Nu încă. Mama a spus că cea pe care i-ai trimis-o a fost delicioasă. Ai fost foarte ingenioasă. Ai aflat unde era și i-ai trimis o Margarita. Respect ingeniozitatea.

–Mă bucur că i-a plăcut.

–Da, i-a plăcut. Dar eu cred că o să vreau un latte.

–Ce-ai spune de un latte cu lavandă?

Expresia care apăru pe chipul lui Nell era un amestec de fascinație și groază.

–Glumești?

–Deloc. Vrei să încerci?

–Dacă refuz, sunt lașă. Și asta e iar ingeniozitate.

–Nu ești lașă.

Morgan se duse la aparatul de cafea. Dacă nu-ți place, îți fac una obișnuită. Am auzit de noul eveniment de vară – Picnic lângă lac.

–Chiar așa? Nell își schimbă poziția, ca să o urmărească pe Morgan. Ce repede circulă vorba.

–Dacă știi să asculți... E o idee bună. A ta?

–A mea și a mamei. Am gândit-o împreună.

–Ați gândit bine. Oamenii o să se certe care să lucreze acolo. Și e o cale de a vă asigura că lucrurile rămân proaspete și noi. Ca un latte de lavandă, spuse ea, așezând o cană mare în fața lui Nell.

–Rămâne de văzut. Ai aflat și de parcursul de corzi?

–Nu. E clar că nu ascult cu suficientă atenție. Adăugați un parcurs de corzi?

–Este ideea lui Liam și motivul pentru care ne întâlnim azi aici. În principal. Se opri ca să guste cu precauție din cafea. Apoi gustă mai. Și trebuie să recunosc – e foarte bună. Cine naiba se gândește la chestii de genul ăsta?

–Cred că a plecat din Asia.

–În fine. Sorbi din nou. O să-i spun asistentei să mai facă un anunț. Și, după expresia satisfăcută de pe fața ta, îmi dau seama că exact asta speral să obții.

–Am o expresie satisfăcută? Morgan își puse mâinile pe față. Credeam că am afișat expresia de mulțumire tacită. Ceva de genul ăsta nu ar fi mers la Încă o Rundă, dar o să prindă la clientela voastră. Păstrează același preț ca pentru un latte obișnuit – costurile ingredientelor adiționale sunt minime – și o să se vândă.

–S-a făcut. Miles! Nell își schimbă iar poziția în clipa în care intră fratele ei. Gustă asta.

Miles clătină din cap și se uită la Morgan.

–O cafea neagră. Ai trecut pe tura de zi?

–Obturație de canal, începu Nell, copil bolnav, examene. Face tură dublă. Întinse iar latte-ul cu lavandă spre el. Doar gustă!

–Frate! Luă o sorbitură rapidă și zgomotoasă, apoi păru sincer uluit. Cafea cu aromă florală? De ce?

–Miles e un puritan când vine vorba de cafea. Nu e cafea dacă nu e neagră.

–Atunci îi aduc una neagră.

–Bine. Liam o să vrea o cola când o să ajungă.

–Și cartofi prăjiți cu brânză?

Miles se uită în ochii lui Morgan. Nu, nu era un cal frumos, de paradă, își aminti ea. Dar era un cal de povară foarte, foarte arătos.

–Probabil. O să luăm un separeu în spate.

Nici de data asta nu purta costum, observă Morgan, în timp ce frații se îndepărtau. Pantaloni negri, cămașă albă apretată, pantofi de calitate – pe care îi purta cu aceeași ușurință cu care-și afișa atitudinea directă.

O catalogase pe Nell drept o persoană greu de câștigat, dar reușise să facă vreo câțiva pași în direcția asta. Miles i se părea chiar și mai dificil, dar avea să găsească ea o cale să ajungă și la el.

Oamenii începură să umple barul. Evenimentul privat de la Cabană însemna că oaspeții care voiau o masă ușoară trebuiau să vină la Après. Foarte bine, hotărî ea, în timp ce pregătea primele comenzi. O să fie ocupată.

Când Liam intră în grabă – cu bocanci în picioare, un pulover negru și blugi –, Morgan îi arătă separeul din spate.

–Am întârziat puțin. N-au comandat încă, nu?

–Nu.

–Super. Îmi dai te rog...

Îi întinse un pahar înalt cu cola și o felie de lămâie.

Liam îl luă și se îndreptă grăbit spre separeu.

Ăsta nu era deloc greu de înțeles, își spuse Morgan. Dar era dulce și amabil.

Apoi își îndreptă atenția spre cele două femei, evident surori, posibil gemene, care se așezară pe două scaune de bar. Cea din stânga privi încruntată anunțul.

–Ce e o Margarita cu lavandă?

–Ceva delicios, o asigură Morgan.

Își continuă tura și, înainte de cinci, puse pe bar și anunțul pentru latte-ul cu lavandă. Nell își ținuse cuvântul. La miezul nopții, când începu să viseze la un duș plăcut și fierbinte și la un pat moale și cald, avea șase mese, cinci separeuri și cinci din cele opt scaune de la bar ocupate.

Miles veni, se așeză pe un scaun din capătul barului, își scoase telefonul.

Gemenele – 38 de ani, venite din Middlebury pentru o excursie de trei zile împreună – se întoarseră pentru un pahar după o cină elegantă. Comandară Margarita de lavandă. După ce le servi, se duse la Miles.

–Un pahar de cabernet? întrebă.

Bărbatul dădu doar din cap, așa că-i turnă vinul și-l lăsă în pace.

40 de minute mai târziu, le ură noapte bună gemenelor și se întrebă cum ar fi fost oare viața ei dacă ar fi avut o soră geamănă. Sau un frate. Nu neapărat geamăn.

Când cei șase clienți gălăgioși de la una din mese hotărâră în sfârșit să se retragă, nivelul de zgomot scăzu considerabil. Mai rămâneau cei doi bărbați de la bar care nu mai aveau decât câtva guri de bere în pahare, grupul de patru care terminau o sticlă de vin, o pereche care sorbea din al doilea rând de martiniuri și Miles.

–Ultima strigare, domnilor! Mai dorește cineva ceva?

Toți refuzară și achitară nota. Grupul de patru plecă după doar câteva minute.

–Încasez eu nota la masa trei, Holly. Poți să te duci acasă.

–Ce seară! Credeam că ăia de la masa trei o să plece să facă salteaua să scârțâie de acum o oră.

–Preludiu cu martini.

Râzând, Holly se duse în spate să-și ia haina și Morgan turnă apă plată în două pahare umplute cu gheață. Puse unul în fața lui Miles.

–Mulțumesc. Nu ridică privirea. Ai ajuns la ultima strigare, iar domnul și doamna Martini încă mai sorb din pahare. Nu puteai s-o lași pe Holly să închidă barul.

–Căpitanul e ultimul care părăsește corabia. Iar domnul martini este, ce-i drept, căsătorit, dar doamna nu e soția lui.

Ridică privirea acum. Ochii de tigru îi erau animați de curiozitate.

–Cum ți-ai dat seama?

–El are verighetă. Ea nu.

–Poate că a trimis-o să fie lărgită.

–Posibil. Sau nu. E cu doisprezece, poate cincisprezece ani mai tânără ca el.

–Asta nu înseamnă nimic.

Și, văzând că i-a captat interesul, Morgan simți cum începe încetișor, încetișor să cedeze.

–În sine, nu. Se uită la cei doi, în timp ce sorbea din apă. Când nu sunt ocupați să-și manifeste în public afecțiunea, ceea ce le ia foarte mult timp, el îi explică, iar ea îl ascultă cu ochii măriți, ca și cum ar fi cel mai fascinant bărbat pe care l-a întâlnit vreodată. Și, când s-a dus la toaletă, tipul s-a uitat la fundul ei. Nu a salivat, dar nici mult nu mai avea.

–Poate că sunt încă foarte atrași unul de celălalt.

–A primit un telefon în timp ce ea era la toaletă și pun pariu că *aceea* era doamna Martini. S-a enervat. A fost scurt. Se poate spune că i-a retezat-o. Apoi a luat o gură mare de martini, s-a încruntat și și-a învârtit verigheta pe deget. Atunci a comandat a doua rundă.

–Dovezi circumstanțiale.

Morgan se aplecă spre el.

–Îți plac pariurile, Miles?

–Poate.

–Punem pariu pe un dolar nou-nouț că am dreptate.

–S-ar putea să nu am unul nou-nouț.

–Poți să-mi rămâi dator. În orice caz, i-a spus nevestei că are afaceri afară din oraș. Ea nu îl crede, așa că l-a sunat și i-a dat mai multe mesaje. I-a spus noii lui cuceriri că este în mijlocul unui divorț foarte dificil și de durată. Poate că fata l-a crezut, poate că nu, în orice caz s-a ales cu tratamente la spa și o cameră luxoasă de hotel și brățara aia de platină cu care se tot joacă și care a fost cumpărată din magazinul de bijuterii al complexului. Era expusă în vitrină. E superbă. Scuză-mă.

Domnul Martini îi făcu semn. Morgan puse nota într-o copertă.

Miles o privi cum se duce la masă și poartă o scurtă conversație cu cei doi în timp ce bărbatul adaugă bacșișul și semnează nota.

–Vă doresc o noapte minunată, domnule și doamnă Cabot!

Femeia chicoti și se lipi de domnul Martini.

–Oh, nu suntem căsătoriți. Încă.

Morgan luă paharele goale și șterse masa cu cârpa de la bar pe care o puse apoi în cordonul de la brâu.

–Îți datorez un dolar.

–Da, așa este. Unul nou.

Puse paharele de martini, paharul de vin, paharele de apă și farfurioarele pe o tavă și duse totul în spate, în bucătărie. Când se întoarse, Miles

nu mai era. Morgan ridică din umeri, aruncă gheața și șterse chiuveta. Închise casa, încuie sertarul de bani, mai șterse o dată zdravăn barul și sticlele.

Se întoarse, îmbrăcat cu o haină neagră și cu un fular la gât.

–Îmi pare rău, domnule, dar am închis.

–Te conduc.

–Oh. Mulțumesc, dar nu e nevoie...

–Oricum trebuie să mă duc la mașină. Ia-ți haina.

Morgan își luă haina, căciula croșetată, fularul, mănușile.

Când o văzu așa înfofolită, Miles o privi lung.

–Faci o excursie la polul nord?

–Nopțile astea reci din Vermont nu seamănă încă a primăvară pentru mine.

Miles stinse luminile, și Morgan mai aruncă o privire în urmă – totul era în ordine – înainte să treacă pe sub arcadă împreună cu el.

Traversară foaierul liniștit, unde recepționerul de noapte citea un ziar, la biroul lui.

–Noapte bună, Walter!

–Noapte bună, Morgan! Noapte bună, Miles! Aveți grijă cum conduceți.

Ieșiră în frigul aspru. Nu era la fel de ascuțit cum fusese cu o lună în urmă, hotărî Morgan, dar încă mușca. Făcură stânga pe aleea lată, îndepărtându-se de grădinile din față și de parcarea pentru clienți înspre lotul destinat angajaților. Proprietarii aveau locuri rezervate, pe care erau trecute numele lor. Mașina lui Miles – un SUV negru – era singură, dar trecu pe lângă ea, continuând să meargă alături de Morgan.

–Mașina mea e chiar acolo. Mulțumesc că m-ai condus.

–Te referi la mașina aia? Făcu vreo câțiva pași înspre mașina Ninei. Îți trebuie mai mult de-un dolar dacă mergi cu asta.

Poate că s-ar fi simțit ofensată dacă n-ar fi fost purul adevăr.

–Îmi caut o mașină.

În curând, adăugă în gând.

–Găsește-ți una mai repede. Te aștept, să fiu sigur că pornește.

–Pornește. Mulțumesc din nou. Noapte bună!

Se duse la mașină și, din aerul rece, intră în aerul și mai rece – dacă era cu putință! – dinăuntru. Motorul mârâi, tuși. Morgan închise ochii și spuse o rugăciune. Și, când în sfârșit porni, își promise că o să caute cu toată seriozitatea o mașină în următoarea ei zi liberă.

Momentan însă, nu trebuie decât să o ducă până acasă. Se uită în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Miles în picioare, cu mâinile în buzunarele

hainei, privind-o cum se îndepărtează. Și-și spuse, da, reușise să facă crăpătură, oricât de mică, în carapacea lui.

Săptămâna trecu repede. Își puse salariul la bancă, la fel și cea mai mare parte din bacșișuri, apoi își petrecu dimineața de luni căutând mașini la mâna a doua pe net. Ajunse la concluzia că-și permitea o mașină la mâna a doua cât de cât de bun-simț, dar că și-ar fi permis una mai bună dacă mașina Ninei mai rezista încă o lună.

– Încă o lună, murmură ea.

Spinarea iernii se rupsese și, chiar dacă primăvara nu profitase încă pe deplin, chiar dacă zăpada și frigul continuau să amenințe, cel puțin începeau să dea înapoi.

Încă o lună însemna că putea să depună un avans mai substanțial și să facă un împrumut mai mic. Iar mașina Ninei nu trebuia să o ducă decât până la muncă și înapoi, din când în când de ici până colea sau până în oraș dacă dădea o mână de ajutor la cafenea.

Lăsă laoparte mașinile și începu în schimb să caute rețete ușoare. Când se sperie și de asta, se hotărî să facă o plimbare.

Să-și limpezească mințile, își spuse, în timp ce-și punea bocancii. Să-și dea seama ce ar trebui să facă mai departe. Nu putea să alerge pe loc la nesfârșit.

Da, avea un loc de muncă, își aminti în timp ce ieșea din casă. Unul bun, care îi plăcea foarte mult. Avea unde să stea și învăța ceva nou în fiecare zi petrecută împreună cu doamnele. Nu-i era dor de casa ei. Nu mai fusese casa ei de când murise Nina. Îi era dor de Nina și avea să-i fie întotdeauna și de prietenia pe care o legase cu Sam. De colegii și de șefii care deveniseră familia ei când se stabilise acolo.

Se opri și se uită spre cerul șocant de albastru, înspre munți. Nu avusese asta, își spuse. Nu avusese un astfel de tablou chiar în curtea ei. Și aici o să aibă patru anotimpuri. Oare nu vedea deja primele semne de primăvară? Și da, schimbările din aer, din lumină.

Următorul pas?

– Mașina, Morgan. Știi foarte bine. Hai, nu mai fi botoasă și du-te să-ți găsești o mașină.

Pentru că nu era vorba doar de bani. Însemna să renunțe la ultima ei legătură cu Nina, la tot ce o mai lega de viața de dinainte.

Se duse înapoi în casă și se îmbrăcă repede, ca o femeie care știe ce vrea. Scoase hârtiile – actul de proprietate pe care părinții Ninei îl trecuseră pe numele ei, documentele de asigurare, informațiile bancare, tot ce-i trecu prin minte.

Băgă totul într-un dosar și-și puse cerceii norocoși. O să aibă nevoie de noroc ca să negocieze un preț bun și să obțină un împrumut avantajos.

Știa că nu era într-o poziție prea grozavă, dar avea să se descurce.

–Și ei vor să-și vândă mașinile, nu? O să găsim o soluție.

Își aranjă părul – îndrăzneț și elegant, își aminti. Apoi coborî la parter și-și îmbrăcă haina.

Când deschise ușa ca să plece, îi găsi în prag pe agenții speciali Morrison și Beck. Totul în ea îngheță.

–Domnișoară Albright. Plecați? Putem veni altă dată.

Se uită lung la Morrison.

–Tocmai... Nu, nu e important. Intrați. Făcu un pas în spate, asemenea cuiva prins într-un vis. Dați-mi hainele. După ce le luă, le atârnă, cu mișcări foarte precise, în holul de la intrare. Vă fac o cafea.

–Nu vă deranjați, îi spuse Beck. Ce-ar fi să ne așezăm?

–Da, desigur. Ne așezăm.

Îi conduse în sufragerie, unde cei doi se așezară pe câte un fotoliu, așa că ea luă loc pe canapea. Își strânse mâinile în poală.

–A... A făcut-o din nou. Altcuiva. Ați venit să-mi spuneți că a făcut același lucru altcuiva. E moartă?

–O femeie din Tennessee, lângă Nashville. Singură, continuă Beck. Blondă și subțirică, de 29 de ani. A fost găsită acum două zile de sora ei, după ce nu a răspuns la telefoane și la mesaje și nu a apărut la serviciu.

–Conturile bancare i-au fost golite. Mai multe împrumuturi au fost făcute în numele ei, folosindu-i casa drept garanție. Mașina i-a fost furată. Sora ei l-a identificat pe Gavin Rozwell drept bărbatul cu care sora ei se întâlnea de câteva săptămâni.

–Înțeleg.

Dar nu înțelegea. Nu putea să înțeleagă.

–A folosit de data asta numele John Bower, îi spuse Beck. Pretindea că este fotograf și că lucrează la un album. Pe ea o chema Robin Peters.

–Îmi pare rău. Îmi pare rău că i s-a întâmplat asta. Îmi pare rău pentru familia ei. Dar nu înțeleg de ce ați venit până aici să-mi spuneți mie.

–Până acum, nu a lăsat nimic în urmă. Dacă victima avea bijuterii, i le lua, împreună cu toate celelalte lucruri de valoare. De data asta, victima a fost găsită purtând asta.

Beck scoase o fotografie și i-o întinse lui Morgan.

–E... e medalionul meu. Cel pe care mi l-a dat bunica. A fost al mamei ei. Are poze înăuntru. Părinții bunicii mele. Nu înțeleg. I l-a dat înainte să-i facă asta?

Morrison așteptă până ce Morgan se uită la el.

–Nu credem că așa a fost. Sora ei nu îl mai văzuse. Nici unul dintre colegii ei nu o văzuse purtându-l. Doar că, în loc de fotografiile pe care

le-ați menționat în declarația de după incident, înăuntru le-am
acum pe astea.

Morgan luă următoarea foaie care îi fusese întinsă și rămase prin
o fotografie cu propriul chip și încă una a bărbatului pe care îl cunoș
drept Luke Hudson.

PARTEA A II-A

Un nou început

Mâine, spre alte păduri și pășuni noi.

John Milton

Toate începuturile sunt grele.

Proverb german

11

Panica. O copleșea, îi țiuia în urechi, îi bloca gâtul.

–Ce e asta? Ce înseamnă? Este imposibil să ne considere un cuplu. Nici nu am – nu era ceva serios, nu a fost niciodată. Nici măcar când credeam că...

–Rozwell nu are relații normale, Morgan. Beck vorbi cu grijă. Credem că ești singura femeie pe care a vizat-o și care a supraviețuit. Și, din câte știm, este prima dată când lasă un trofeu luat de la o țintă la o victimă ulterioară.

–Trofeu, repetă Morgan.

–Obiecte pe care le păstrează, îi explică Morrison. Știm, pentru că am recuperat o parte din obiecte, că are tendința să le vândă sau să le amaneteze pe cele cu valoare mai mare. Dar nu avem nici o dovadă care să ne facă să credem că scapă de toate. Este foarte probabil că păstrează unul sau mai multe obiecte de le victimele lui.

–Drept trofee.

Auzise de așa ceva, desigur. Citise cărți, văzuse filme. Dar gândul aducea cu sine o groază nouă.

–Așa ca... ca un cap de cerb pe un perete. Dar nu a păstrat medalionul meu.

–L-a pus la gâtul victimei, știind că îl vom identifica drept al tău – chiar și fără fotografiile pe care le-a pus înăuntru, ne-am fi dat seama că era unul din obiectele furate în ziua în care a fost ucisă domnișoara Ramos.

–De ce a făcut asta? Dar știa. Știa deja. Ca să mă sperie, spuse ea, înainte ca vreunul dintre agenți să apuce să-i răspundă. Să-mi spună că nu a uitat de mine. Să... să sugereze că există o legătură între noi. De ce-i pasă? întrebă ea. A câștigat. A omorât-o pe Nina, mi-a ucis cea

mai bună prietenă. Mi-a luat totul. Am pierdut tot ce câștigasem cu ani de muncă. Mi-am pierdut casa.

– Trăiești, spuse Beck simplu.

– Nu și Nina.

– Nu pe Nina o voia. Pe ea a omorât-o pentru că a trebuit, nu din dorință. Pentru prima oară, a dat greș. A ratat. Tu trăiești, repetă Beck. Și-ți reclădești viața.

Pas cu pas, își spuse. Cărămidă cu cărămidă.

Și acum?

– Spuneți – adică el spune – că nu a terminat cu mine. Îmi spuneți că s-ar putea să încerce din nou. Ce-ar trebui să fac? Se ridică și începu să se învârtească agitată de colo-colo, strângându-și corpul cu brațele. Să mă mut iar, să mă ascund, să-mi schimb numele? Și la ce mi-ar folosi toate astea? Dacă vrea să mă găsească, o să mă găsească.

– Vrea să-ți fie frică, spuse Morrison. Vrea să trăiască în mintea ta. Tu trăiești într-a lui. Și asta-l arde, Morgan. Îi râcâie orgoliul, și arsura aia, râcâiala aia l-a determinat să facă o greșeală majoră. Suntem preveniți, la fel și tu.

– Și la ce-mi folosește asta? Se trânti iar pe canapea. Acum o să trăiesc privind în fiecare zi peste umăr, așteptându-l să vină după mine? Dar mama, dar bunica mea?

– Vă sfătuiesc să instalați un sistem de securitate.

– Avem unul, spuse Morgan obosită. Nu-l folosim niciodată.

– E cazul să începeți, spuse sec Morrison. Morgan... Se aplecă în față. Nu o să-ți spun că nu trebuie să-ți faci griji, dar ai avantaje în povestea asta.

– Ce-ar fi să mi le prezinți, pentru că eu nu văd nici unul.

– Știi cum arată. Își schimbă înfățișarea – culoarea părului, părul facial, lentile de contact, ochelari – dar îl cunoști. Nu-și poate folosi metodele obișnuite cu tine. Trebuie să găsească altă cale, și de data asta poți să-l blochezi. Sistemul de securitate e prima măsură.

– Lucrezi noaptea, continuă Beck. Cumpără un buton de panică, ține cheile și butonul de panică în mână, când pleci de la muncă. Roagă-i pe cei de la pază sau o colegă să te conducă la mașină. Verifică presiunea roților și nivelul de benzină înainte să pleci cu mașina. N-o lăsa niciodată deschisă și verifică bancheta din spate înainte să urci la volan.

– Am dat deja fotografia lui Rozwell agenției locale de implementare a legii. Ar trebui să o dai și tu departamentului de securitate de la locul tău de muncă și celor de la afacerea familiei tale. Ca să te rănească, trebuie să se apropie de tine. Fă să-i fie greu să se apropie.

– Ar putea să mă împuște pur și simplu în cap, de la distanță.

–Nu ar fi nici o satisfacție pentru el în asta, spuse Beck cu atâta lejeritate, încât pe Morgan o înecă râsul.

–Oh, atunci e bine.

–Trebuie să te omoare de aproape. Trebuie să fie personal, pentru că este ceva personal pentru el. E posibil să fi făcut asta doar ca să ne dea nouă peste nas și să te sperie pe tine. Dar te sfătuiesc vehement să iei măsurile de siguranță de care am vorbit.

–Ține-ți telefonul mereu încărcat și asupra ta, adăugă Morrison. Anunță-ne, și pe noi, și poliția locală, dacă încearcă să ia legătura cu tine. Contactează-ne și dacă simți pur și simplu că ceva nu e-n regulă. Nu ar strica nici să urmezi un curs de autoapărare. Sincer, aș da sfatul ăsta oricui.

–Cea mai bună armă pe care o ai împotriva lui este să-ți trăiești viața.

–Ținând cont de ce ți-am spus. Tonul lui Beck se schimbă, se mai înmuie doar o idee. Cele mai multe sunt măsuri de precauție de bun-simț. Ești o femeie cu capul pe umeri, Morgan. Rămâi așa. Îmi pare rău că a trebuit să-ți aducem vestea asta. Îmi pare rău că nu l-am prins. Credem că și-a petrecut cea mai mare parte a anului care a trecut ascunzându-se, pentru că l-ai speriat. Dar acum a ieșit la suprafață și a făcut greșeli.

–Medalionul.

–Și altele. Beck se uită la partenerul ei, care îi făcu semn cu o înclinare subtilă din cap că poate să vorbească. Dovezile indică faptul că și-a ținut victima prizonieră în propria casă preț de douăzeci și patru de ore înainte să o omoare. E un risc pe care nu și l-a mai asumat până acum. Sora ei avea cheia de la casă, și Rozwell știa asta. Ar fi putut să vină în orice moment. A vorbit cu o vecină a victimei în această perioadă – a ieșit în mod intenționat din casă și a legat o conversație. În declarația pe care a dat-o autorităților, martora descrie discuția și atitudinea lui drept bizare și spune că i s-a părut neobișnuit că victima nu a ieșit personal din casă, fiindcă era pasionată de grădinărit. Nu a raportat nimic din toate astea, dar putea să o facă. Rozwell a riscat și aici, foarte posibil ca să-și țină în frâie propriul orgoliu după eșecul suferit și după absența îndelungată.

–Și femeia este tot moartă.

–Da. Dar ea nu îl cunoștea și nu avusese ocazia să ia măsuri de precauție împotriva lui. Tu nu ești în situația ei. Beck puse un plic galben pe masa dintre ei. Înăuntru sunt mai multe fotografii cu Rozwell, împreună cu o descriere și o listă a tabieturilor și rutinelor lui cunoscute. Cartea mea de vizită și cea a partenerului meu sunt de asemenea acolo. Am vorbit noi cu poliția locală. Te rog să le dai tu pe astea angajatorului și familiei tale. Dacă e greu pentru tine sau te pune într-o situație delicată, o putem face noi.

–Le dau eu.

–Amândoi îți stăm la dispoziție în orice moment, zi sau noapte. Morrison se ridică. La măsuri de siguranță, Morgan.

O să ia, sigur că o să ia, își spuse, când rămase singură în casa goală. Ce altceva putea face?

O să înceapă cu sistemul de alarmă, pe care bunica ei îl instalase la scurt timp după moartea soțului ei. Și pe care, Morgan știa, nimeni nu se obosise să-l folosească.

Trebui să caute instrucțiunile și codul în dosarul Oliviei, dar activă sistemul înainte să ia plicul și să iasă din casă.

Detesta să-și simtă inima bătând să-i spargă pieptul în clipa în care păși afară. Și tremuratul dinăuntrul ei când se duse la mașina, da, descuiată, și verifică bancheta din spate.

Rezervorul era plin pe trei sferturi, așa că era bine, dar nu avea habar cum să verifice presiunea roților.

O să învețe.

Chiar și pe scurtul drum până în Westridge se surprinse privind obsesiv în oglinda retrovizoare, încordându-se când o mașină se apropia din sens opus.

Parcă în lotul din spatele Artizanatului și păși în atmosfera caldă și primitoare a magazinului.

Sue și o clientă râdeau împreună ca niște vechi prietene. Poate chiar erau. Mama ei stătea lângă o vitrină în vreme ce o altă clientă proba un pandantiv. Anson îi adresă lui Morgan un zâmbet în timp ce vorbea cu clienta.

–Îți vine minunat. Te prind atât de bine culorile! Și se asortează cu cerceii ăștia. Se potrivesc, dar nu sunt chiar la fel.

–Ești o vulpe șmecheră, Audrey.

Dar femeia ridică un cercel la urechea stângă.

–Încearcă-i. Știi că vrei. Vezi cum ți se par. Tu ce părere ai, Morgan? Irene, ea este fata mea, Morgan.

–Carevasăzică, ea e Morgan! Irene se întoarse în timp ce-și scotea unul din cerceii pe care îi avea la ureche și i-l întindea lui Audrey. Mama ta vorbește tot timpul despre tine. Nu mă mir că ai spus că e frumoasă, Audrey. Seamănă leit cu tine. Și, la naiba, ador cerceii!

–Vă vin minunat, reuși să îngaime Morgan. Și pandantivul e fantastic.

–Când ai dreptate, ai dreptate. Bine, Audrey, împachetează totul. După care plec de aici, până nu-mi explodează cardul de credit.

–Bunica e aici? întrebă Morgan.

–Tocmai a urcat.

–Crezi că poți să urci și tu după ce termini? Doar un minut?

–Sigur.

Traversă cafeneaua – trei mese ocupate de clienți care beau ceai – și reuși să-i zâmbească băiatului de la bar, înainte să se ducă în spate și să urce scările.

Simțind că nu mai poate, se așeză o clipă pe trepte, între bucătărie și birouri, ca să se liniștească. Hai, trebuie să termini! își spuse, apoi se ridică.

Auzi vocea bunicii înainte să intre. Olivia stătea la birou, studiind ecranul computerului în timp ce vorbea la telefon.

–Dacă poți livra săptămâna viitoare, vrem câte două din fiecare, șase în total. Și să nu încerci să mă păcălești la calitatea tonului, Al. Sunetul este la fel de important ca și calitatea execuției. O să merg pe mâna ta. E bine marți. Ne vedem atunci. Pa!

Închise telefonul.

–Clopoței de vânt. Șase bucăți. Și avem tăvițe pentru hrănit păsări colibri, țăruși de grădină, căsuțe de păsări, tot tacâmul – sosesc săptămâna viitoare. E semn sigur că vine primăvara. Întinse mâna după cana de ceai și se uită lung la fața lui Morgan. Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva.

–Păi...

Se opri când Audrey dădu buzna înăuntru.

–Ce s-a întâmplat? Ce e? Am citi în ochii tăi că ceva nu e-n regulă.

–Stați jos amândouă! ordonă Olivia. Trage aer în piept, Morgan, și spune.

–A mai ucis pe cineva, o femeie din Tennessee. Oh, Doamne! Doamne! Agenții FBI au venit acasă, să-mi spună.

–Audrey, adu-i fetei niște apă.

–Sunt bine, sunt bine. După ce o opri pe mama ei prinzând-o de mână, Morgan continuă: Medalionul meu – medalionul tău, bunico – i l-a pus la gât. A schimbat pozele dinăuntru cu unele cu mine și cu el. Agenții au spus că asta a fost o greșeală, dar...

Le povesti ce spuseseră despre crimă, despre sora victimei, despre vecină.

–Ce anume transformă un om într-un monstru? murmură Olivia. Criminalii se nasc așa sau aleg să ucidă? Îmi imaginez că poate fi oricare variantă... sau amândouă.

Ridicându-se, Audrey turnă un pahar cu apă din sticla pe care o avea mereu la îndemână și i-l întinse lui Morgan.

–Bea cu guri mici. Nu pleci, nu te muți în altă parte. Văd că deja ți-a intrat ideea asta în cap.

–Dacă e acolo, ar face bine să iasă. Fetele Nash rămân împreună de data asta. Și să nu aud discuții! decretă Olivia, cu un gest scurt din mână.

–A ucis-o pe Nina pentru că era acolo. Dacă...

–Dacă, dacă... Acum Olivia își aruncă mâinile în aer. Dacă o să calce mâine o mașină? Ascută-mă! Nu o să ne lași, pe mama ta și pe tine, cu sufletul la gură, făcându-ne griji pentru tine, întrebându-te înnebunite dacă ești bine. Rămânem împreună, și nenorocitul ăla nu o să ne despartă. Bagă-ți în cap asta, Morgan. O să începem să folosim sistemul de alarmă.

–L-am activat eu, înainte să plec. Mi-au spus că trebuie să fac asta, așa că am făcut. Și trebuie să-mi iau un buton de panică. Și vreau să vă luați și voi câte unul.

–Atunci o să ne luăm. Audrey se întinse și-i frecă brațul lui Morgan. O să vorbim cu șeful poliției. O să vorbim cu Jake.

–Au vorbit deja agenții. Și au spus să vă las o poză cu el și cărțile lor de vizită.

După ce studie fotografia pe care i-o dădu Morgan, Olivia clătină din cap.

–O să afișăm o copie în magazin și încă una în cafenea, unde lumea să-i vadă fața de criminal.

–Oh, bunico!

–O să facem cópii, Audrey, și-o să le dăm și celorlalți proprietari de magazine. O să le afișeze și ei. Să îndrăznească numai să-și arate mutra în Westridge. Să încerce doar. Nimeni nu se pune cu nepoata mea, naiba să-l ia!

–Mamă!

–Nu folosesc vocabularul ăsta decât atunci când e folositor și potrivit. Presupun că ți-au spus să dai fotografiile și la complex?

–Da.

–Nu știu ce altceva ți-au spus, dar, până acum, totul e de bun-simț. Ascultă acum ce-ți spun eu. O să scapi de cutia aia de conserve pe care o conduci și o să-ți cumperi o mașină nouă. O mașină nouă, sigură și fiabilă. Îți împrumut eu bani.

–Bunico...

–Nu o întrerupe pe bunica ta, îi spuse Audrey.

–O să-ți iau dobândă și o să-mi plătești rate lunare, așa cum ai face la o bancă. O să facem un program de amortizare. În felul ăsta eu și mama ta o să fim liniștite și o să-ți păstrezi mândria intactă. Amândouă contează.

–M-am uitat la mașini la mâna a doua...

–Nouă! Olivia tăie din nou aerul cu mâna. Nouă, sigură, fiabilă și capabilă să reziste iernilor din Vermont. O să-ți dau numele reprezentantei de la care mi-am cumpărat eu ultimele două mașini. Am ajuns de fiecare dată la o înțelegere cu ea și, dacă vrea să mai colaborăm în viitor, o să ajungă la o înțelegere și cu tine.

–Fii isteață, Morgan, și spune mulțumesc.

–Îți mulțumesc, bunico, vă mulțumesc amândurora. Recunoștința îmi ardea în gât, în inimă, în stomac. Însă adevărul e că nu știu dacă o să mai am un loc de muncă după ce îi explic situația familiei Jameson.

–Nu-ți face mai multe probleme decât e cazul, o sfătui Olivia. Du-te și fă ce trebuie să faci. Apoi du-te la reprezentanta auto. Îți dau cartea ei de vizită. Scoase cartea de vizită dintr-un portmoneu gros cât o cărămidă și i-o întinse. Poftim. O să-i dau un telefon, o să-i spun ce mașină te interesează și ce aștept de la ea. Scoase apoi un carnet de cecuri. Să nu vii acasă fără o mașină ca lumea. Completă cecul pentru reprezentanța auto, puse data, îl semnă și lăsă suma necompletată. O să discutăm despre rate când te întorci acasă.

–O să fim acasă când te întorci, spuse Audrey, luându-i mâna lui Morgan și lipindu-i-o de obrazul ei.

–O să fim acasă, dar n-o să putem intra dacă nu știm codul. Care mașină e?

Surprinsă că mai era în stare, Morgan râse și i-l spuse.

Deși mașina Ninei hurui tot drumul până la complex, Morgan își spuse să nu se gândească încă la mașini. Era posibil să plece de la comisie someră și, dacă se întâmpla asta, nu mai avea rost să se gândească la o mașină nouă.

Parcă în lotul pentru angajați, încuie mașina și o luă pe alee.

Înăuntru, în mijlocul foaierului, trona un aranjament proaspăt, din flori de primăvară, și Morgan se gând din nou cât de mult îi plăcea să lucreze aici.

Îi plăceau oamenii, atmosfera, energia, sarcinile ei, totul îi plăcea.

Și acum Gavin Rozwell putea să-i ia totul, putea să-i ia din nou atât de mult.

Poate că ea nu lucra lunea, dar știa pe dinafară programul de lucru al tuturor. Nell, supervizoarea directă, era într-o întâlnire, unde finaliza detaliul pentru o nuntă. Nu numai că i se părea inutil să o întrerupă sau să aștepte până termina, dar simțea că trebuia să discute problema direct cu cei mari.

Și Lydia Jameson era în biroul ei lunea.

Se duse în zona de birouri, găsi ușa Lydiei deschisă și pe ea așezată la calculator.

–Încă o dublă?

–Nu, doamnă. Aveți un minut?

Lydia îi făcu semn înăuntru. Morgan intră și închise ușa.

În acest timp, șeful poliției, Jake Dooley, lua loc în biroul lui Miles. Erau prieteni din școala generală și îl cunoștea pe Miles la fel de bine cum se cunoștea pe sine însuși, așa că-i spuse întreaga poveste, repede și clar.

În timp ce asculta, Miles studia fotografia lui Rozwell pe care i-o dăduse Jake.

– Bun, acum spune-mi ce crezi tu. Nu varianta lor, a ta.

– Individul și-a asumat riscuri stupide – a vorbit cu vecina, a ținut-o în viață când sora ei avea cheia de la casă. Genul de riscuri pe care, din câte am citit eu în dosar, nu și le-a mai asumat niciodată. Schimbându-și poziția, Jake se aplecă și bătu cu degetul înspre fotografie. Nu e unul din ăia care vrea să fie prins, Miles. Îi place mult prea mult ceea ce face. Nu e doar un psihopat sadic, e un răsfățat. E lacom. Și a fost, până acum, extrem de atent. Dar medalionul? continuă Jake. Nu numai că l-a lăsat la gâtul victimei, dar și să schimbe fotografiile din interior? Să și-o pună pe a lui, lângă a lui Morgan? Mesajul ăsta e foarte clar.

– Ea spune că nu erau un cuplu.

– Nu cuplu, nu. Dar a intrat în mintea lui, s-a creat o legătură. Ea este motivul pentru care i s-a schimbat norocul. Și vrea să știe că nu a terminat cu ea, să știe și să se teamă.

– Dacă nu-i e frică, e o idioată. Și nu mi s-a părut idioată. O să vorbesc cu cei de la Securitate, cu familia ei, cu ea.

– Bun. Când vorbești cu ea, ai grijă să-i spui că mă poate contacta oricând. Dacă are întrebări, o să încerc să-i răspund. Știu că au un sistem de securitate. Dacă nu-l folosesc, va trebui să înceapă s-o facă.

– Fii sigur de asta.

– Mă duc s-o caut pe Nell, spuse Jake, ridicându-se. Ea e supervizoarea directă a lui Morgan, nu? Vreau să-i explic situația.

– Bine. O să-ți transmit ce are de spus Morgan, după ce vorbesc cu ea.

Odată rămas singur, stătu câteva clipe să studieze fotografia lui Rozwell. Apoi se ridică. O să înceapă cu bunica lui, hotărî, apoi o să ajungă pe rând la ceilalți.

– E clar că s-a întâmplat ceva, îi spuse Lydia lui Morgan. Vreo problemă la Après?

– Nu, doamnă. E ceva personal.

– Stai jos atunci. Să auzim.

– Știți ce s-a întâmplat când – înainte să...

– Nu te grăbi, spuse Lydia, când Morgan nu reuși să termine propoziția. Are legătură cu bărbatul care ți-a omorât prietena și ți-a furat identitatea?

– Da. Agenții FBI care se ocupă de investigație au venit să-mi spună că a mai ucis o femeie, acum câteva zile.

Vorbi repede, spuse totul înainte ca stomacul încordat să i se întoarcă pe dos.

–Ai o fotografie cu el în plicul ăla?

–Da.

–Ei, s-o vedem.

Gesturile îi erau stângace și fu nevoie să-și folosească ambele mâini, dar scoase o fotografie și se ridică, întinzându-i-o Lydiei peste birou.

–Doamnă Jameson, înțeleg dacă nu vă doriți astfel de probleme în complexul dumneavoastră, unde v-ar putea afecta angajații, oaspeții, familia. Înțeleg.

–Frumușel. Dar prea alunecos. Nu mi-au plăcut niciodată alunecoșii.

Puse fotografia pe birou, își împreună mâinile peste ea, apoi se uită la Morgan.

–Ești aici de aproape o lună.

–Da, doamnă.

–Te-am catalogat drept o persoană isteață – unul dintre motivele pentru care te-am angajat. Înveți repede. Dar, dacă tu crezi că familia Jameson este atât de slabă și de fricoasă și de lipsită de inimă încât să se concedieze pentru ceva de genul ăsta, înseamnă că m-am înșelat în ceea ce te privește.

Un tsunami de emoții, de stres și de ușurare o izbi dintr-odată. Izbucni în lacrimi și se prăbuși la loc pe scaun, acoperindu-și fața cu mâinile.

După ce bătu o dată, Miles deschise ușa.

–Bunico, am... Oh, la naiba!

–Dă-i fetei o batistă.

–Nu am una.

–Intră și închide ușa.

–Poate c-ar fi mai bine...

–Acum!

În timp ce vorbea, Lydia deschise un sertar și scoase o cutie de șervețele.

–Dă-i șervețelele, adu-i niște apă. Nu fi mitocan!

–Îmi pare rău. Eu...

–Plângi cât ai nevoie. Ai dreptul. Nenorocitul ăla a mai ucis o femeie în Tennessee.

Lydia îi dădu detaliile lui Miles într-un mod mai coerent decât reușise să i le dea Morgan ei. Și, deși știa deja întreaga poveste, Miles nu spuse nimic.

–Credea că o s-o dăm afară din cauza asta.

–Atunci e proastă.

–Nu e proastă, e copleșită. După cum poate să-și dea seama [illegible] cu o fărâmă de creier.

–Îmi pare rău. Făcând eforturi să se calmeze, Morgan își șterse crimile. Îmi pare rău.

–De ce să-ți pară ție rău?

Morgan ridică ochii umezi spre Lydia.

–Nu știu. Chiar nu știu. Aș vrea să știu. Scoase mai multe servețele din cutie. Doamne, sunt în ultimul hal. Poate să-mi pară rău pentru asta.

–Scuzele-ți sunt acceptate. Miles.

–Sigur. Jake – șeful poliției, adăugă el, în caz că Morgan nu știa, a discutat deja cu mine. O să facem copii după fotografie, o să ne asigurăm că ajung la băieții din departamentul de securitate. Le dăm și la rezervări, la recepție, în restaurant și la bar. Bunico, trebuie să-i împrumutăm una din mașinile de serviciu. Ar trebui să vezi ce hodoroagă conduce. Este inevitabil să se strice la un moment dat pe drumul dintre complex și casa Nash.

–O să-mi iau o mașină nouă. Mă duc chiar azi. Bunica mea nu a acceptat un refuz.

–Olivia Nash e o femeie cu capul pe umeri. Mă aștept la același lucru de la nepoata ei. Faci parte și din familia Jameson acum, iar noi avem grijă de ai noștri. Ai înțeles?

–Da, doamnă. Vă sunt foarte recunoscătoare.

–Continuă să faci treabă bună, ca și până acum. E suficient. Miles, condu-o pe Morgan la mașină.

Morgan se ridică.

–O să fac treabă bună și tot o să fiu recunoscătoare. Mulțumesc.

–S-o luăm pe aici. O conduse spre stânga, trecu pe lângă vreo câteva birouri și se opri în dreptul unei toalete. Du-te și fă ceva cu fața aia.

–E așa rău?

–Destul de rău.

Intră în toaletă, văzu că nu mințise și făcu ce putu.

–Mai bine? întrebă ea, când ieși.

–Merge. Cineva de la pază o să te conducă la mașină în fiecare seară, după închidere. Jake a spus că aveți sistem de alarmă acasă. Folosiți-l. Și să nu-ți iei altă porcărie. Ai nevoie de tracțiune patru ori patru aici.

Ceva din tonul lui direct, fără menajamente, îi induse, în mod straniu, o stare de confort.

–Știu.

–Ai mai cumpărat o mașină până acum?

–Da. Aveam un Prius foarte drăguț. Mi l-a furat el.

–Nu plăti mai mult decât face pentru că ești obosită și te doare capul.

Totul înăuntru ei părea amorțit și mintea părea să-i funcționeze ca încetinitorul.

–Sunt obosită. Și chiar mă doare capul.

–Nu plăti mai mult decât face și nu te lăsa păcălită de accesorii.

O așteptă până descuie mașina.

Morgan dădu din cap și urcă la volan.

Miles îi ținu portiera deschisă și o privi intens.

–Morgan, când ceva se întâmplă din vina ta, îți asumi responsabilitatea sau te porți ca un dobitoc. Când nu e vina ta, e o prostie să-ți asumi responsabilitatea. Nimic din toată povestea asta nu s-a întâmplat din cauza ta. Du-te și cumpără-ți o mașină, spuse el și închise portiera.

Din nou, rămase cu mâinile în buzunare să o privească îndepărtându-se. Apoi se întoarse în complex ca să programeze o întâlnire de familie de urgență. Avea să dureze mai puțin în felul ăsta.

Morgan cumpără o mașină. Nu intră la reprezentanță și nu ieși de acolo cu aceeași bucurie ca data trecută, dar își cumpără o mașină. Și nu plăti mai mult decât merita. Totuși, Morgan bănuia că asta se datora mai degrabă relației îndelungate a bunicii ei cu reprezentanța auto decât talentelor ei de negociere.

Oricum ar fi fost, deținea acum un SUV nou, compact, capabil să facă față iernii, când avea să se arate din nou. Un hibrid care corespundea valorilor ei economice și grijii pentru protejarea mediului, care nu huruia, nu bocănea și nu hurducăia. Și considerase un bonus faptul că se alesese cu ceva mai mult decât cu o privire lamentabilă în momentul în care dăduse la schimb mașina Ninei.

Așa cum promiseseră, doamnele ajunseseră acasă înaintea ei și probabil că se uitau după ea, pentru că ieșiră amândouă în clipa în care parcă pe alee.

–Oh, ce drăguță e! spuse Audrey, împreunându-și mâinile. Ce albastru frumos!

–Pare robustă. În timp ce o înconjura, Olivia dădu aprobator din cap. Și sigură.

–Robustă, sigură și drăguță. Ai făcut treabă bună, Morgan.

–E un hibrid. Nu conduc prea mult și au două stații de încărcare la complex, așa că e practică.

–Înseamnă că are de toate, atunci. Pregătită să o aline, Audrey o cuprinse cu brațul pe după talie. Ești epuizată, scumpa mea. Hai să intrăm și să mănânci ceva. Bunica a făcut supa ei de roșii afumate. Ce-ai zice să-ți pregătesc un sendviș cu cașcaval la grill?

–Sună fantastic, mulțumesc.

Înăuntru, Audrey îi puse haina în cuier înainte ca Morgan să poată să o facă.

–Nu m-au concediat, nici nu mi-au cerut să-mi dau demisia.

–Sigur că nu. Ce zici de-un ceai? Pui tu ibricul la fiert, mamă?

–O băutură mai ţeapănă poate că i-ar mai da roşeaţă culoarea obraji, dar o să ne mulţumim cu un ceai. Stai jos, Morgan. Ai depăşit momentul, şi asta e tot ce contează.

Morgan se aşeză şi-şi apăsă degetele pe ochi.

–Am plâns. Dumnezeule, am făcut o cădere nervoasă în biroul doamnei Jameson.

După ce aprinse focul sub ibric, Olivia se întoarse la ea.

–Nu cred să fie prima oară când cineva plânge în biroul Lydiei.

–Şi Miles a intrat tocmai când boceam mai tare. A zis că sunt proastă.

Audrey, care era ocupată să întindă unt pe feliile de pâine de casă cu maia, se opri brusc şi o privi cu ochi din care ţâşneau flăcări.

–Fiindcă plângeai?

–Nu, nu. Fiindcă am crezut că o să mă dea afară. Şi chiar m-am simţit proastă, şi uşurată, şi au fost atât de drăguţi! Drăguţi, dar foarte practici, aşa că m-am simţit şi mai proastă, şi mai uşurată. Îşi lăsă mâinile să cadă. I-a spus bunicii lui că trebuie să-mi împrumute o maşină pentru că a mea e o hodoroagă.

–Ei bine, asta e adevărat.

Audrey puse o bucată groasă de brânză Cheddar pe pâine.

–Fără supărare pentru Nina sau pentru familia ei.

–Nina ştia că era o rablă. Le-am spus că bunica a hotărât că o să-mi iau o maşină nouă azi şi doamna Jameson i-a spus lui Miles să mă conducă la maşină, şi el mi-a spus să fac ceva cu faţa, pentru că arăt ca dracu'. Şi chiar arătam, după porţia de plâns. După care m-a bătut la cap să nu plătesc mai mult decât face.

–Sigur, bărbat adevărat! Olivia puse ceaiul în faţa lui Morgan. Ştie din start că o femeie nu are suficientă minte să facă o afacere bună.

–Cred că a fost mai degrabă din cauză că arătam ca naiba şi că am avut un fel de ceaţă pe minte din clipa în care am deschis uşa şi i-am găsit pe agenţi în prag. Sunt sigură că se vedea. Era obosită. Foarte obosită. Îşi frecă ochii cu pumnii. Mai că mă aşteptam să spună că vine cu mine ca să se asigure că n-o dau în bară. În schimb, mi-a spus că, dacă-ţi asumi responsabilitatea pentru ceva ce s-a întâmplat din vina ta înseamnă că nu eşti un dobitoc, dar, dacă te simţi responsabil când nu a fost vina ta, atunci eşti prost. Sau ceva de genul ăsta.

–Şi? Ai dat-o în bară? întrebă Olivia, în timp ce sendvişul sfârâia în tigaie.

–Nu cred.

–Ești de vină pentru ce a făcut monstrul ăsta?

–Nu.

–Să nu aud vreun „dar". Răspunsul e simplu: nu.

Prea obosită ca să intre într-o dispută, Morgan dădu din cap.

–Am toate documentele mașinii și suma totală, după ce am dat mașina Ninei la schimb.

–O să ne ocupăm de toate astea mâine. Olivia umplu un bol cu supă în timp ce Audrey întorcea sendvișul în tigaie. O să stabilim un program de rambursare și poți să plătești prima rată pe cincisprezece mai. Apoi pe cincisprezece, luna următoare.

–Bine. Are multe sisteme de siguranță.

–Și e drăguță.

Audrey puse sendvișul, tăiat în diagonală, lângă bolul de supă și-i aduse un șervet de pânză.

–Este drăguță. Sunt sigură că o să-mi placă, după ce se ridică ceața. Luă câteva linguri de supă, o simți alunecând, caldă și relaxantă, prin corpul ei obosit. Oh, ce bună e! Cu un oftat, mușcă din sendviș. E atât de bun!

Când Audrey îi mângâie părul, Morgan își îngropă fața în umărul mamei ei.

–E-n regulă, puiule. Privi în ochii mamei sale, peste capul fiicei ei. O să fie în regulă.

12

Familia Jameson se strânse în jurul unei mese din camera mică de ședințe.

Miles comandă sendvișuri și salate de la room-service fiindcă, din cauza programelor încărcate ale fiecăruia, nu se putuseră întâlni decât abia pe la șapte.

De data aceasta, pentru că el convocase întâlnirea, se așeză în capul mesei.

–Pot să vă dau acum mai multe informații decât cele pe care vi le-am trimis în mesaje, pentru că am discutat cu agenții care se ocupă de caz. Nu sunt multe informații în plus față de cele pe care le știam deja în momentul în care am angajat-o pe Morgan și față de ce i-a spus ea bunicii în această după-amiază. Au dovezi care îl fac pe Gavin Rozwell

responsabil de uciderea a zece femei, inclusiv victima pe care a făcut-o în Tennessee, acum câteva zile.

–Zece, murmură Mike. Dumnezeule mare!

–În decursul unei perioade de treisprezece ani. Profilurile lor îl marchează drept un psihopat, un narcisist diabolic, un sociopat incapabil să simtă vină sau remuşcări. Jake a mai spus că e probabil sadic şi lacom, şi nu se înşală.

–Le distruge din punct de vedere financiar. Nell studie fotografia lui Rozwell pe care i-o dăduse Miles. Apoi le ucide. Nu, nici eu nu cred că Jake se înşală.

–Femeile pe care le vizează, continuă Miles, pe care le-a ales în mod specific în ultimii patru ani – subţiri, blonde, singure, prenume androgin, proprietare de casă şi de maşină – o reprezintă pe mama lui, conform profilului pe care i l-au făcut. Mama lui a fost prima din cele zece victime.

–Şi-a omorât mama? Prins între şoc şi dezgust, Liam aruncă sendvişul înapoi pe farfurie. Iisuse!

–Tatăl lui o abuza frecvent, apoi a părăsit-o – după ce a făcut un împrumut pentru care a girat cu casa, a luat toţi banii din cont şi maşina, spuse Nell. Jake mi-a dat şi mie nişte informaţii. În principiu, joacă rolul lui taică-său şi le foloseşte pe aceste femei ca să-şi pedepsească mama iar şi iar.

–Este deştept şi un hacker foarte priceput, adăugă Miles. Este foarte fermecător şi se foloseşte de diverse înfăţişări şi personalităţi pentru a atrage victima momentului. Agenţii cred că se documentează temeinic înainte să-şi selecteze ţinta, dar, în general, nu petrece mai mult de două până la patru săptămâni în viaţa lor, înainte să le preia identitatea şi să le omoare.

–Aşadar, nu este suficient pentru el că le distruge din punct de vedere financiar, spuse Rory, îmbrăcat încă în costumul de tribunal, analizând raportul. Le distruge mai întâi, profită financiar – aşa îşi susţine stilul de viaţă. Le trădează încrederea şi nu este îndeajuns. Le sugrumă – foarte personal – cu propriile mâini.

–Dar nu a pus mâna pe Morgan, concluzionă Drea.

–I-a ucis prietena, le atrase atenţia Liam.

–Dar nu pe Morgan. Şi cu ea îşi pierduse el timpul, pentru ea făcuse toate eforturile.

–Exact, spuse Miles, dând din cap spre maică-sa. Din câte ştiu investigatorii, Morgan e singura care a supravieţuit.

–Şi un narcisist nu dă greş. Nell împunse salata cu furculiţa. Nu este capabil să admită că a greşit. De unde medalionul. L-a lăsat ca să se joace

ea, ca să se asigure că Morgan știe că intenționează să ducă lucrurile la bun sfârșit. La timpul lor.

–FBI-ul e de aceeași părere cu tine, la fel și Jake. Și eu sunt de acord cu ei, adăugă Miles. În ceea ce ne privește pe noi, băieții de la securitate cu fotografia lui și toate informațiile cunoscute, la fel și managerii de departamente. I-am informat și pe cei de la servicii, pe portari și valeți. Cineva din echipa de securitate o s-o conducă pe Morgan la mașină după închidere. O să parcheze în locul pentru oaspeți, în față.

–Mai bine așa, aprobă Mike. Avem lumină și în parcarea pentru personal, dar cea pentru oaspeți se vede la intrarea din față.

–O să alocăm un număr direct pentru pază pe telefonul ei.

–Se întâmplă des să închidă singură barul, spuse Nell, gândindu-se. Cred că ar trebui să mai fie cineva cu ea.

–Ai dreptate. Drea continua să-și noteze pe tabletă. Sunt mai puține șanse ca maniacul ăsta să-i facă ceva când e cineva în apropiere. Pe lângă toate celelalte, mai este și laș.

–Aș putea să o trec pe tura de zi. Ar fi păcat, ținând cont de talentul ei, dar se poate.

–N-o să vrea, spuse Miles, clătinând din cap la ideea surorii lui. M-am gândit și eu, dar, pe lângă faptul că nu cred că ar fi de acord, oamenii au tendința să fie mai atenți în timpul nopții. Morgan nu e neglijentă, așa că nu o văd riscând aiurea.

–Este o tânără cu capul pe umeri, vorbi Lydia, pentru prima oară. Avem deja politici și protocoale care să asigure securitatea oaspeților și angajaților noștri. Mai adăugăm câteva straturi, pentru aceste circumstanțe specifice. Suntem cu toții de acord?

–Sigur că suntem, spuse Mick, bătându-și soția pe mână. Face parte din familia complexului nostru și noi avem grijă de familie. O să adaug că-mi place și stilul ei în spatele barului. E foarte dibace. S-ar putea să nu înțeleg niciodată cum e posibil să amesteci lavanda cu tequila, dar ea se pricepe.

–Margarita cu lavandă. Mi-ar prinde bine una în clipa asta.

–Ce zici să-ți iau una, scumpo, după ce se termină ședința?

Drea îi zâmbi soțului ei.

–S-a făcut.

–Asta e tot ce am, deocamdată. O să păstrez legătura cu agenții FBI, cu Jake, și o să ne adaptăm după cum va fi cazul. Nell, îi trimiți tu un mesaj lui Morgan, în legătură cu noile aranjamente de parcare?

–Sigur. O s-o rog să vină mâine cu jumătate de oră mai devreme, ca să discut toate astea cu ea. Și aș mai vrea să știu de ce s-a dus la bunica ei și nu a venit la mine.

–Credea că o s-o dăm afară.

Liam făcu ochii mari la bunica lui.

–Fugi de-aici! Ar fi trebuit să știe mai bine.

–Știe acum, spuse Miles.

–Totuși. În orice caz, o să vorbesc cu managerii de la departamentul de aventură mâine-dimineață, mă ocup eu. Dacă am terminat, eu o să plec. Am o întâlnire.

–Liam Jameson are o întâlnire! Acum sora lui se prefăcu șocată. Alertați presa!

–Ești invidioasă.

–Puțin.

O împunse prietenește în timp ce se ridica.

–Și tu ai avea o mulțime de întâlniri dacă n-ai fi atât de pretențioasă.

–Iar tu ai avea mai puține dacă ai fi mai selectiv.

–Poate, dar ar însemna să mă duc singur la film. Noapte bună tuturor!

–Ah, să ai 25 de ani! oftă Mike.

–La 25 de ani, tu erai logodit cu mine.

Mike îi luă mâna Lydiei și o sărută.

–Exact. Ce zici, să-ți cumpăr și eu ție ceva de băut, draga mea draga?

–Zic că e o idee bună.

–Miles, Nell, vreți să vă alăturați vechii generații?

–Aș vrea, dar mai am încă ceva treabă.

În timp ce vorbea, Miles strânse hârtiile.

–Vin eu, spuse Nell. Cobor în câteva minute.

Când rămaseră singuri, Miles se uită întrebător la sora lui.

–Crezi că o să vină aici?

–Cred că e mult mai puțin probabil să încerce să o atace aici. Mai degrabă la ea acasă sau pe drum.

–Așa mă gândeam și eu. Și, în cazul ăsta, nu putem face nimic. Totuși, o să luăm măsuri de precauție. Nell se ridică și-și trecu pe umeri cureaua servietei. Îmi place.

–Este destul de plăcută.

Miles înfășură într-un șervet sendvișul de care nu se atinsese.

–Să aduci șervetul înapoi.

–Sigur. O să termin treaba de acasă.

–Sun la room-service, le spun să strângă aici.

–Mai mănânci cealaltă jumătate?

–Nu. Mă duc la bar, să-mi facă bunicul cinste.

Miles mai luă un șervet în care înfășură jumătatea ei de sendviș.

–Le aduc înapoi pe amândouă. Nell, ieși odată cu bunicul și bunica, când pleci.

–Nu sunt genul lui.

Își flutură părul șaten.

–Nu te duce singură la mașină. Fă-mi mie pe plac.

–Promit.

Mulțumit, ieși împreună cu ea, apoi se pregăti să plece acasă.

La primul drum pe care îl făcu la serviciu în mașina cea nouă, Morgan simți primii mici fiori de bucurie. Mergea atât de lin, motorul era atât de silențios și mirosea atât de bine! Îi plăcea la nebunie ecranul și-și promise să programeze setările pentru *Acasă*, *Serviciu* și coordonatele Artizanatului în GPS cu prima ocazie.

Doar de amuzament.

Nu-i plăcea ordinul de a folosi parcarea pentru clienți, dar avea să se supună, fără să protesteze. Familia Jameson îi oferea întreaga susținere și nu era obligată să o facă. Putea cel puțin să urmeze ordinele fără să se plângă.

Surprinse privirea din ochii portarului în clipa în care îi făcu semn să intre. Vorba se răspândise. Nu o să se plângă nici de asta și o să facă eforturi să nu se simtă jenată și expusă.

Alte priviri ici și colo, în timp ce se îndrepta spre birouri. Își spuse că era firesc. Oamenii erau îngrijorați, sau curioși, sau și una și cealaltă.

Ușa de la biroul lui Nell era deschisă. Înăuntru, tânăra pășea plină de energie dintr-o parte în alta, vorbind în cască. Își ridicase părul azi și purta pantaloni maro și un top cu guler în V, fără mâneci. O geacă de piele de culoare crem stătea atârnată pe spătarul scaunului de la birou.

–Absolut și complet gata, până în cele mai mici detalii. Da, o să avem grijă să-i ducem miresei tot ce ne-ați solicitat la ora 14.00 și vom face livrarea în camera mirelui la 14.30.

Se uită la Morgan, își dădu ochii peste cap și arătă spre un scaun.

–Am vorbit cu mama mea chiar azi-dimineață. Are totul pregătit pentru aranjamentul de pe mese. Da, și mărturiile. Nu e nevoie să o sunați ca să vă confirme. O să fie o nuntă foarte frumoasă, doamnă Fisk. Avem totul sub control. Da, și noi suntem nerăbdători. Ne vedem sâmbătă.

Nell închise telefonul, apoi se trânti în scaun.

–Mama miresei.

–Bănuiam.

–Pun pariu pe un milion de dolari că o să ne sune iar, fie pe mine, fie pe mama, fie pe amândouă, până la sfârșitul zilei.

–Chiar dacă aș avea un milion de dolari, n-aș face pariul ăsta. Și nu mi-aș dori să fiu în locul tău.

–Foarte bine, pentru că-mi place ce fac. Probabil că ceva e în neregulă cu mine, dar chiar îmi place. Bun, am vrut să-ți spun că am arhivat totul la pază.

–Apreciez, chiar foarte mult. Știu că v-a costat timp și că v-ați aranjat pentru mine.

–Mult prea puțin și dintr-una, și din cealaltă. Avem un departament de securitate foarte bun. Acum știm cu ce ne confruntăm. Voiam să te întreb, Morgan, de ce nu ai venit la mine cu problema asta? Ai crezut că aș fi mai puțin înțelegătoare decât bunica mea, că n-o să primești aceeași susținere de la mine?

–Nu. Oh, Doamne, nu! Erai într-o ședință, nunta de sâmbătă.

–Oh, Iisuse! Iar doamna Fisk. Își trecu o mână prin păr. Nu mi-am dat seama că s-a suprapus cu asta. Altfel, ai fi venit la mine?

–Da.

Lipsa de ezitare o convinse, și Nell dădu din cap.

–Bine, atunci. Voiam să fiu sigură că știi că poți veni la mine. Pentru că poți, adăugă ea. Chiar dacă nu vrei decât să te descarci. Sincer, nu știu ce-aș face eu în locul tău. Nu știu cum m-aș descurca.

–Probabil că nu ai izbucni în plâns în fața șefilor.

–La plural?

–Miles a intrat în birou tocmai când a cedat barajul.

Buzele lui Nell se curbară în timp ce-și întindea picioarele.

–Nu zâmbesc pentru că mă amuză situația ta, ci mutra lui – pe care tocmai mi-am imaginat-o. Parcă-l și văd: „Oh, la naiba!"

–Ceva de genul ăsta. Poți spune că m-am descărcat. Sunt bine acum.

–Chiar ești?

–Ce altceva aș putea face? Trebuie să trăiesc, trebuie să muncesc. Folosim sistemul de alarmă acasă. Trebuie să verific combustibilul din rezervor și presiunea roților înainte să plec undeva. Să încui mașina, dar și să verific bancheta din spate. Și o să mă interesez de un curs de autoapărare.

–Ultima parte se rezolvă.

–Ce, tu?

–Nu, dar... Nu ți se pare că pot să-mi port de grijă?

Nell își ridică brațul drept, îl flexă.

–Aș fi spus „ba da" mai devreme. Acum spun: uau!

–Opera lui Jen. Antrenor personal și managerul centrului de fitness. Ca parte din pachetul tău de beneficii, poți să folosești centrul de fitness. Ai reducere la antrenorul personal, și Jen predă cursuri de autoapărare de patru ori pe an la liceul din Westridge. Tocmai ai ratat cursul

primăvară, dar ar trebui să o cauți la centrul de fitness. Nell se uită la ... Încă mai ai aproape 25 de minute. Du-te acum.

– Acum?

– De ce să aștepți? Îi trimit un mesaj ca să o anunț că vii.

Nu te certa cu șefa, își aminti Morgan și se duse la centrul de fitness.

După numai 15 minute, avea deja prima ședință programată pentru a ... zi. Avea pantaloni de yoga. Nu făcea yoga, dar avea pantaloni. Avea ... bustieră pentru sport, deși nu făcea sport. I se părea potrivit, fiindcă ... calculase că putea să strecoare în program o ședință pe săptămână, ... când deprindea niște tehnici de autoapărare. Cu reducere, costul era ...ceptabil, chiar și cu bugetul ei strict. Pe lângă asta, aflase că Jen – care ... un corp înspăimântător de bine lucrat – era sora lui Nick. Morgan ... gândea că, dacă semăna cu fratele ei, o să-i fie ușor să stabilească o ...ătură cu ea și astfel antenamentul o să fie mai ușor.

După cum i se spusese, sosi cu un sfert de oră mai devreme, să-și ... încălzirea la aparatul preferat – bandă de alergare, bicicletă eliptică ... înclinată.

Îi plăcea să meargă pe bicicletă, dar cea înclinată arăta ciudat, iar ... eliptică era prea complicată. Mersul era alegerea cea mai sigură.

În sală mai erau câteva persoane care foloseau aparatele care pe Morgan mai degrabă o speriau, ridicau greutăți și făceau niște întinderi ... păreau dureroase pe saltele.

Păși pe o bandă și, după ce o studie puțin, o programă pentru ... minute la o înclinare și o viteză moderată.

Cu muzica de pe telefon răsunându-i în căști, se simțea motivată și îndreptățită. Pe terenul care urca și cobora în spatele ferestrelor putea ...dea câteva tufe ce păreau să se gândească să se trezească din somnul iernatic și câteva narcise și lalele îndrăznețe, care-și ițiseră deja ...bii strâmți.

Plăcut, hotărî ea. Putea să facă asta, cu plăcere chiar. La urma urmei, ...um că-și stabilise o rutină, îi lipsea mersul pe bicicletă.

Nu era același lucru, desigur, acum exercițiul era mai scurt și mai ...ens și rămânea într-un singur loc. Poate că până la vară o să găsească ...bicicletă bună la mâna a doua și o s-o încerce pe dealurile din împre...mi. O să coboare cu bicicleta chiar și până în oraș, din când în când.

Avea mai mult timp acum decât avusese înainte să se mute. Jonglase ... ideea de a-și mai lua un al doilea job cu jumătate de normă, dar nu ...ergea. Dacă făcea asta, n-ar mai fi putut să acopere turele de zi de la ...res când apăreau urgențele, nici să le ajute pe doamnele ei la cafenea, ...ă ar fi fost nevoie.

Totuși, chiar și cu ratele la mașină, bugetul era rezonabil și-i permi să înceapă, încet, să-și reclădească economiile.

Șase luni, hotărî ea. O să aștepte șase luni, apoi o să înceapă să planifice iar obiective pe termen lung.

O surprinse cât de repede și de ușor trecură cele 15 minute.

Se felicită în sinea ei pentru exercițiul efectuat și coborî de pe bancă. O zări pe Jen, lucrată și superbă într-un top de gimnastică roșu și colan cu vârtejuri roșii și negre – ceea ce o făcu numaidecât să se simtă neluc și deloc superbă în pantalonii ei vechi negri, de yoga.

Stătea în picioare și vorbea cu un bărbat care se antrena la greutăți.

Morgan avu nevoie de un minut ca să treacă de picioarele lungi puternice, în pantaloni scurți și negri de sală, de tricoul gri, fără mâneci, pe care deja se vedea o linie de transpirație și pe sub care se conturau mușchii, și să se poată concentra asupra feței.

Tocmai se întreba cum de transpirația putea fi atât de sexy pe unii oameni, când se opri brusc. Cine ar fi crezut că Miles avea un astfel de corp? Și de ce – de ce, Doamne, de ce – trebuise să vină să transpire la sală tocmai acum, când ea era îmbrăcată în pantaloni vechi de yoga, o bustieră elastică și un tricou de pe vremea bunicii? În mod evident, nu se putea duce acolo, așa că privi în jur, căutând ceva de făcut, care să lase impresia că știe ce face.

Tocmai hotărâse că majoritatea aparatelor arătau ca niște dispozitive de tortură, când o strigă Jen.

–Morgan! spuse ea ridicând mâna și îndoindu-și degetele, făcându-i semn să se apropie.

Ei, asta e, își spuse Morgan în sinea ei, îndreptându-se spre ea. Miles își mută greutatea în cealaltă mână, continuând exercițiul.

–Iartă-mă, aveam o întrebare pentru Morgan.

–E-n regulă. Nici o problemă.

–Ai făcut cele 15 minute de încălzire?

–Da.

–Cât de departe ai ajuns?

–Cât de departe? Cred că am făcut cam un kilometru jumate...

–O să mărim distanța data viitoare. Hai să începem! Mulțumesc, Miles.

Miles îi răspunse cu un „Aha" mormăit și-și văzu mai departe de treabă.

–Folosesc camera asta pentru antrenamentele personale când e prea aglomerat la sală, începu ea. Sau pentru sesiunile de yoga unu la unu.

Era o încăpere mică, cu un perete de oglindă, cu rafturi pe care erau mingi de echilibru, mingi medicinale, benzi elastice, saltele. Și o etajeră cu greutăți de tot felul într-un colț.

–Deci? Ce faci dacă ești atacată?

–Îl pocnesc în față?

–În gât e mai bine.

–Serios?

–Foarte. Vine un norocit cât o namilă după tine, care e primul tău instinct?

Morgan ridică din umeri.

–Să țip și să fug?

–Exact. Dacă poți să țipi și să fugi, țipă și fugi. Dacă nu poți, ascunde-te. Le poți încerca pe oricare din acestea două mai întâi, în funcție de situație. Dacă nu poți să faci nici una, nici alta, luptă.

Morgan strânse pumnii.

–Îl pocnesc în gât.

Jen se răsuci pe călcâie și o prinse pe Morgan de la spate.

–Cum? Nu ai spațiu să-ți folosești pumnul.

–Ne întoarcem la țipat?

–Fă cât de mult zgomot vrei, dar apără-te. O să începem cu noțiunile de bază.

–S-ar putea să le știu.

–Plexul solar. Jen o atinse pe Morgan pe al ei. Laba piciorului. Îi continuă demonstrația. Nasul. Bilele – sau testiculele, dacă vrei să fii politicoasă. Vino și prinde-mă de la spate și uită-te în oglindă. N-o să te lovesc.

Când Morgan o cuprinse cu brațele, Jen se lăsă în față cu toată greutatea.

–Te lași în față ca să-ți creezi mai mult spațiu. Apoi? Simți atingerea ușoară a cotului lui Jen, plexul solar. Cotul e arma ta cea mai puternică. Mai puternică decât pumnul – folosește-l cu hotărâre. Ideea este nu doar să-ți lovești atacatorul, ci să-l faci să slăbească strânsoarea, ca să ai mai mult loc de mișcare. Laba piciorului este un punct slab, lovește-o. Jen călcă ușor cu călcâiul pe piciorul lui Morgan. Cel mai probabil, după mișcările astea două, o să slăbească suficient de mult strânsoarea cât să te poți întoarce. Ăsta! Ridică mâna cu podul palmei în afară. E puternic și dur. Îl lovești în nas, de jos în sus, apoi te tragi în spate. Apoi lovești cu genunchiul, tare și cu forță, direct în biluțe. Ține minte. Cotul, călcâiul, podul palmei, genunchiul. Sunt puternice și dure. O să facă treabă.

–Ca să pot să fug și să țip.

–Categoric, dacă e o opțiune. Să începem cu acești patru pași.

Se simțea bine, era aproape ca un dans. Simțea că face ceva.

– Bravo, așa! Nu trebuie să stai să te gândești, acționează. Săptămâna viitoare o să aduc un voluntar în costum de protecție. Ca să poți să-i dai drumul.

– Mi-ar plăcea. Cine ar fi crezut că o să-mi placă ideea de a lovi pe cineva?

– Dar să presupunem că te lipește cu spatele de zid. După ce o așeză pe Morgan cu spatele la perete, Jen se împinse în ea. Și are mâinile în jurul gâtului tău. Jen ridică mâinile, apoi le lăsă brusc și făcu un pas în spate. Dumnezeule, îmi pare rău. Nu m-am gândit.

– E-n regulă. Știu că ai fost alertată. Pentru asta sunt aici. Arată-mi.

– Te-a lipit de perete, nu poți să-ți ridici genunchiul, nu ai loc să miști cotul. Instinctul celor mai mulți dintre oameni este să prindă cu degetele mâinile care îi lasă fără aer. Nu te obosi. Care e punctul lui slab în situația asta? Ochii. Atacă-i ochii. Cu degetele e bine, de preferat cu cele mari. Împinge-ți degetele mari în ochii lui, ca și cum ai vrea să le scoți pe cealaltă parte a capului.

– Pot să spun „iu"?

– Doar după ce ai scăpat. Bagă-i degetele în ochi și o să slăbească strânsoarea, pentru că o să simtă o arsură îngrozitoare. Dacă ești în picioare așa, lovește-l în bijuterii, izbește cu forță cu genunchiul, dă-i cu cotul în stomac. Dacă poți să dai un pumn?

Îi luă mâna lui Morgan, îi închise pumnul și i-o lipi de gâtul ei.

– Țintește aici. Sau aici, spuse, trecând apoi la nas. Cu pumnul sau cu podul palmei. Repede, apoi te tragi în spate. Hai să încercăm.

Exersară de șase ori.

– Bine, foarte bine. Jen o lovi ușor, prietenește, cu pumnul în umăr. Înveți repede.

– Încă mai trebuie să stau să mă gândesc. Și, vezi tu, știu că n-o să mă lovești, așa că nu sunt cuprinsă de panică.

– O să ajungă să fie instinctiv, și instinctul o să bată panica. Crede-mă. Știu din experiență.

– Oh. Îmi pare rău.

– Poate că o să depănăm amintiri de război într-o zi, la una din Margaritele alea cu lavandă. Însă acum ți-au mai rămas 20 de minute. O să schimbăm perspectiva. Când te-am întrebat ce tip de antrenament fizic practici, ai recunoscut că nici unul. Mai demult, mergeai cu bicicleta pe vreme frumoasă, cam 15 kilometri pe zi. De-asta ai picioare puternice.

– Mi-am vândut bicicleta când m-am mutat, dar mă gândesc să-mi cumpăr alta la vară.

–Foarte bine. Îți place să mergi pe bicicletă, așa că o să te ții. Între timp... Zâmbind, îi strânse bicepșii lui Morgan. O să lucrăm puțin la forță și tonusul muscular din partea superioară.

Morgan își strânse brațele la piept într-un gest defensiv când o văzu pe Jen îndreptându-se spre raftul cu greutăți.

–Chiar așa?

–Cei mai mulți dintre bărbații care atacă femei percep femeia ca fiind slabă, o victimă. Am exersat câteva gesturi și tehnici de apărare pe care poți să le folosești împotriva unui atacator, care cel mai probabil este mai puternic decât tine, mai mare decât tine. Asta nu înseamnă că nu poți să devii și tu puternică. Și, când ești puternică, gesturile și tehnicile de apărare sunt și mai eficiente. Când veni cu două gantere pe care i le întinse lui Morgan, Jen zâmbi din nou. Hai să te facem puternică.

În următoarele 20 de minute, Morgan nu învăță doar diverse tehnici de a folosi ganterele pentru a clădi forță musculară, învăță și cum să respire și cum să stea – două lucruri pe care presupunea că știa deja să le facă – cum să-și întindă mușchii pe care îi lucra până simțea că ard.

–Bine, foarte bine! Ai transpirat.

–Cred și eu.

–Săptămâna viitoare, la aceeași oră. Între timp, te vreau acolo de trei ori pe săptămână, pentru început.

Frecându-și brațele care deja se împotriveau, Morgan făcu un efort să nu se dezumfle.

–Aici?

–Acolo, în celelalte două zile. 15 minute de cardio – și ceva mai repede, ca să ajungem să depășim un kilometru jumate. 15 minute pentru partea superioară, 15 minute pentru cea inferioară, cinci – de început – pentru mijloc și 10 minute de stretching. Dacă nu sunt eu pe-aici să-ți arăt cum să lucrezi partea de jos și mediana, o să fie Ken sau Addy.

–Nu am întotdeauna o oră la dispoziție...

–Trei ore pe săptămână – deocamdată. Motivează-te, fă-ți timp. Odihnește-te în celelalte zile. Îi întinse o sticlă de apă. Hidratează-te. Ne vedem poimâine.

–Mulțumesc. Cred.

Jen ieși râzând.

După ce bău lacomă câteva guri de apă, Morgan se întoarse spre oglindă și-și flexă mușchii.

–Au! Își frecă bicepșii. De trei ori pe săptămână? De trei ori pe săptămână, ca să nu fiu slabă. Bine, își spuse. Bine, o să încerce. O lună. O singură lună. Dădu să plece, apoi se opri și se întoarse iar spre

oglindă. Nu pot să port hainele astea de trei ori pe săptămână timp de o lună! Arăt ca o idioată.

Ținută sport, hotărî ea. Cu discountul pe care îl avea, cât putea să usture?

O să usture, își zise, dar ieși în zona în care oamenii ridicau greutăți, transpirau și alergau – din proprie voință. O lună, își promise sieși în timp ce să considere echipamentul pe care trebuia să-l cumpere ca să nu arate ca o idioată o investiție în propria forță, putere și stimă de sine. O ustură, chiar și cu discountul, mai mult decât se așteptase.

Când se prezentă la muncă în acea seară, o dureau brațele, o dureau fesele – ale naibii genuflexiuni cu ganterele în mână! – și mușchii de la picioare, care îi aminteau că nu mai mersese în ritm rapid de foarte mult timp.

Nick o întâmpină cu un zâmbet radios.

–Jen a zis că te-ai descurcat grozav.

–Sora ta e un monstru.

–Da, așa zic toți. Te doare puțin?

–Tu ce crezi?

După ce-și trecu repede privirea peste mese și separeuri, se duse în spatele barului și verifică dacă totul era în regulă acolo.

–O să te obișnuiești, spuse Nick când se întoarse.

–Nu prea cred.

–Așadar... a fost aglomerație la *Happy Hour*. Specialitățile de sezon încep să prindă.

–Bine de știut. Vezi ce vrea tipul din capătul barului, apoi du-te acasă. Mă ocup eu mai departe.

–S-a făcut. Mama stă cu cea mică și mergem la film. Sunt nebun după bombonica aia, dar o să fie tare bine să mai ies și cu iubita mea.

Turnă un pahar de bere pentru clientul de la bar. Puse alături un pahar de vin alb.

–Își așteaptă soția, a cerut nota pe cameră. 305. Am plecat.

–Distracție plăcută!

Desfăcu sticle, umplu pahare, șterse și servi mese și aproape uită de durerile sâcâitoare.

Aproape.

Spre miezul nopții, Miles se așeză la bar. Îi puse un pahar de cabernet în față.

–Nu e seara ta obișnuită, remarcă ea.

–Am o seară obișnuită?

–Vineri seara.

Miles ridică din umeri.

–Am ceva de lucru. Nu te-am mai văzut la sală, spuse, înainte ca Morgan să plece și să-l lase cu ale lui.

–A fost prima oară. În orice sală.

Ochii de chihlimbar îi studiau chipul de parcă ar fi fost o enigmă ce trebuia rezolvată.

–Vorbești serios? Nu ai fost niciodată la sală? În viața ta?

–Aveam alte priorități, abonamentul la sală nu era în capul listei.

–Dar te antrenai acasă?

–Nu. De ce se simțea rușinată? Nu toată lumea... Unii dintre noi... Mergeam cu bicicleta. Până la serviciu de zi, aproape mereu.

–Bine. Dar ridică paharul de vin și nu telefonul. Și?

–Mergeam cu bicicleta, repetă ea. Cam 15 kilometri pe zi. Și altele.

–Ce altele?

–Alte... lucruri normale.

Un zâmbet apăru în ochii lui. Nu-l mai văzuse până acum. Dincolo de iritare, apăru dorința de a-l păstra acolo.

–Te-a epuizat Jen?

–Trebuia să fie un curs de autoapărare, și așa a și început. După care: „La greutățile astea! Hai, încă cinci!"

–Le simți?

–Dumnezeule, da! Acum zice că trebuie să mă duc în camera aia de tortură de trei ori pe săptămână și mă tem că, dacă nu fac ce zice, o să vină după mine și-o să mă facă să-mi pară rău.

–O să te duci, dar nu de frica lui Jen.

–Dar de ce?

–Pentru că nu te dai bătută.

Neștiind exact cum să interpreteze răspunsul ăsta, Morgan ieși de după bar să ia o comandă de la o masă. Când întoarse capul, îl văzu ocupat să tasteze un mesaj, așa că îl lăsă în pace.

La ultima strigare, puse un pahar de apă plată pe bar.

–Ai venit să stai cu ochii pe mine?

–Aveam de lucru, am vrut un pahar de cabernet.

–Lou de la pază a venit aseară la ora închiderii și a stat aici până am terminat. Asta faci și tu acum?

–Eu îmi termin paharul de vin și ce am de lucru. Dar, dacă tot sunt aici, o să te conduc până la mașină după ce închizi.

–Mă întreb când o să ajungă familia ta la concluzia că sunt o bătaie mult prea mare de cap?

Acum Miles lăsă telefonul.

–În primul rând, noi nu suntem așa. În al doilea rând, dacă nu crezi că meriți câteva bătăi de cap, ar trebui să mai lucrezi la stima de sine.

–Am crezut că asta fac azi, la sală. Doare puțin.

–O să treci peste. Pleacă ultima masă.

–Da, am văzut.

Când o conduse la plecare, făcu o roată în jurul mașinii.

–O mare îmbunătățire.

–Știu. Trebuie să verific bancheta din spate înainte să urc, apoi verific rezervorul și presiunea în roți. Mașina asta te anunță când scade presiunea. Nu știu de unde, dar știe.

–Sunt niște măsuri de precauție bune.

–Le iei și tu?

–Nu.

Morgan oftă în timp ce verifica bancheta din spate.

–O să mă duc la afurisita aia de sală nu pentru că mi-e frică de Jen- deși îmi este puțin frică de ea – nu pentru că nu mă dau bătută. O să mă duc pentru că nu o să fiu slabă.

–Este același lucru.

–Poate. Mulțumesc. Apăsă telecomanda ca să deschidă portiera. Noapte bună!

Verifică benzina înainte să o ia din loc.

Și iată-l din nou, își spuse, privind-o cum pleacă.

13

Primăvara se instală. Bobocii de flori pocniră, mugurii se desfăcură și, cu recunoștință, Morgan lăsă deoparte hainele de iarnă.

Deși bunica ei nu voia să accepte chirie, Morgan știa că nu ar fi refuzat niciodată flori. Drumurile pe care le făcea la centrul de grădinărit o copleșeau de amintiri dulci-amărui despre Nina. Dar simțea și alinare să audă vocea prietenei ei șoptindu-i în ureche în timp ce se învârtea pe acolo, alegând plantele.

Petrecu o dimineață și o după-amiază fericită selectând, cumpărând, cărând, creând aranjamente cu ghivecele scoase din șopronul de grădină, aranjând florile colorate anuale în răzoare, lângă cele perene, care începeau să-și arate capul.

Când sună alarma de pe telefon, puse uneltele deoparte și se duse înăuntru, ca să se spele și să se schimbe pentru muncă.

Fusese o zi bună, productivă, își spuse.

Nu căutase ceva cu care să-și ocupe timpul, *avusese* ceva de făcut.

Fata ei deveni și mai frumoasă când coborî și auzi voci entuziasmate.

–Oh, uită-te ce culori! Și cum a aranjat ghivecele, la înălțimi diferite! Ce expoziție.

–Și când mă gândesc, Audrey, că voiam să arunc postamentul ăla vechi. Și uite cum arată acum!

–Puțină vopsea din spray și niște șuruburi, spuse Morgan, întorcându-se în curtea interioară. Vă place?

–E minunat!

Audrey se aplecă și tase adânc în piept mirosul de heliotrop.

–Ce surpriză minunată ne aștepta acasă! Și florile pe care le-ai plantat până acum sunt atât de drăguțe. Cred că ai muncit toată ziua.

–Mi-a făcut plăcere. Nu am apucat să termin. Arătă spre zona rămasă încă goală. Dar m-am gândit că poate vreți și voi să vă distrați puțin și să spuneți ce vă doriți și unde.

–Ai cumpărat tot centrul de grădinărit? întrebă Olivia.

–Nici pe departe. Au o mulțime de chestii acolo. Nu am apucat să scot mobilierul de grădină și să-l curăț, dar pot să fac asta mâine.

–Aș aprecia foarte mult, Morgan. Apreciez ce-ai făcut aici. Încă rămând, Audrey privi în jur. Nu mi-aș fi imaginat că știi să faci toate astea.

–Nina m-a învățat despre plante. Și, când ai un buget sărac, buretele de sârmă, șmirghelul și vopseaua sunt prietenii tăi cei mai buni. În orice caz, trebuie să plec la muncă. Ne vedem mâine.

–Părea atât de fericită, murmură Audrey.

–Așa e. Începe să-și revină. E genul de fată care trebuie să facă ceva, să facă.

Audrey își trecu mâna peste norii de alyssum dulce care se revărsau dintr-un ghiveci.

–Chiar nu știam că poate să facă asta. Nu așa.

–Acum știi.

O clipă, Audrey luă mâna mamei și o strânse într-a ei.

–Cred că și în ceea ce mă privește, au fost multe lucruri pe care nu le-ai știut.

–Fiicele cresc și-și croiesc propriul drum. Așa e firesc să fie.

–Nu știu unde aș fi dacă n-aș fi putut să mă întorc aici.

–Dar ai putut și te-ai întors.

–Știu că s-ar putea ca Morgan să nu rămână cu noi, dar... Sper că timpul pe care îl avem aici, împreună, să ne apropie. Distanța dintre noi a apărut din vina mea.

–Încetează.

–Așa e, insistă Audrey. Ar fi trebuit să fac mai mult. Mai mult. Eu puteam să aleg, ea nu. Și știu că nu s-ar fi întors aici, la mine, mă mine, dacă ar ar fi avut de ales.

–Cum spuneau băieții ăia din Liverpool, îți trebuie doar iubire. Poate că aș adăuga și o pereche confortabilă de pantofi și un pahar de ceva tare după o zi lungă, dar iubirea e cea mai importantă. Morgan te iubește, Audrey.

–Așa e. Și sunt atât de norocoasă că e așa. Eu și Morgan am devenit alți oameni cât am stat departe una de cealaltă. Și acum avem timpul ăsta ca să... ei bine, ca să creștem împreună, așa ca florile pe care le-a plantat. Și am de gând să prețuiesc fiecare minut.

–Și eu la fel. Ce-ar fi să aruncăm o privire în șopron înainte de cină, să vedem ce altceva mai voiam să aruncăm și putem acum să-i dăm fetei ăsteia, dacă-i place așa de mult să se joace cu chestiile astea?

În loc să se ducă acasă după ce plecă de la complex, Miles trecu pe la Jake. Prietenul lui locuia la marginea orașului, într-o casă compactă, cu două niveluri și o verandă micuță și acoperită în față.

Miles îl ajutase pe Jake să construiască terasa din spate – și acoperișul înclinat de deasupra, ca Jake să poată face grătar tot anul. În lumea lui Jake, tot ce nu venea deja gata preparat, mergea direct pe grătar.

Când opri în fața casei, Miles observă cele două ghivece suspendate din care se revărsa ceva colorat, ceea ce însemna că mama lui trecuse pe acolo la un moment dat. Jake avea să le ude, dintr-un simț al datoriei față de mama lui – și mânat de un sentiment sănătos de frică vizavi de furia ei.

Simțindu-se acolo ca la el acasă, Miles urcă scările și intră. Din ușă, vedea până în capătul bucătăriei, unde Jake strivea niște carne tocată de vită, ca să facă hamburgeri.

–Hei! Vrei o bere?

–Acum, că mă-ntrebi...

Miles deschise frigiderul, în care se găsea bere, o cutie de lapte, coca-cola, o carafă din sucul de mango, care lui Jake îi plăcea în mod inexplicabil extrem de mult, și un pachet foarte singuratic de unt.

–Tocmai m-am întors. A trebuit să soluționez o dispută legată de un rahat de câine descoperit în proaspătul răzor de flori al lui Anne Vincent. O știi?

–Nu.

---

[1] Aluzie la *All you need is love*, piesă a trupei The Beatles

–Încearcă, dacă poți, să nici n-ajungi s-o cunoști. Convinsă că rahatul a venit de la pomeranianul din vecini – pe nume Gigi – domnișoara Vincent a luat rahatul și l-a pus la ușa vecinilor. Martor în acest sens este fiul de opt ani al vecinilor. Charlie Potter.

–Nici pe el nu-l știu.

–Charlie și-a informat mama – anume pe Kate Potter.

Miles se așează lângă blatul de bucătărie și luă o gură de bere.

–Tot nu-i știu.

–Altercația care a urmat și care a implicat țipete, cuvinte dure și chiar și câteva îmbrânciturи l-a alarmat îndeajuns pe tânărul Charlie cât să-l determine să cheme poliția.

–Și aici ai intervenit tu.

–Mă întorceam acasă. Mi-era în drum.

Pentru că era și Miles acolo, Jake începu să lucreze la a doua chiftea.

–Amândouă femeile erau, cum se spunea mai demult, cu capsa pusă. Nu pot spune că m-am temut pentru viața mea, dar m-am temut că va trebui să duc două femei la secție.

–Ca să nu mai vorbim de puști și de câine.

–Ca să nu mai vorbim. Una susține că Gigi nu iese din curte fără ieșă, după incidentul *singular* de toamna trecută, când a fugit și a săpat în crizantemele vecinei. Cealaltă îi tot dă înainte despre lătrat și răhățit, când iese Charlie cu suspectul în brațe. Jake făcu o pauză de la povestire și-i spuse lui Miles: Ia chiflele și punga aia de chipsuri. Arătă spre ușa glisantă care dădea în spate, apoi ieși cu farfuria cu hamburgeri și se duse la grătarul deja încins. Acum, vezi tu, deși mă consider un expert când vine vorba de rahaturi – nu poți să ajungi șef de poliție altfel – nu mă pretind a fi expert în rahatul de câine. Dar a fost suficient doar să mă uit la mărimea rahatului și la dimensiunile lui Gigi ca să mă conving de nevinovăția cățelului.

Chiftelele aterizară pe grătar și începură să sfârâie.

–Ai atras atenția asupra acestui aspect?

–Da, deși într-un limbaj ceva mai civilizat și mai profesionist. Investigația care a urmat – în care am fost ajutat de Charlie, care mi-a oferit informații relevante – a scos la iveală faptul că în cartier sunt mai mulți câini de talie mare, printre care, spune Charlie, un golden retriever pe nume Stu, chiar în capătul străzii, care evadează adeseori din curtea lui și căruia îi place să-și facă nevoile prin alte părți.

Jake întoarse burgerii.

–În concluzie, i-am spus lui Anne Vincent că iau rahatul, dacă acceptă să suporte costurile analizelor necesare pentru a identifica rasa câinelui de la care a provenit. Chestie care era, evident, o minciună gogonată.

Altfel să-l ia personal de la ușa vecinilor și să spele scara, iar Kate [illegible] să fie de acord să nu depună plângere. Și am sfătuit-o să nu mai [illegible] prindă acțiuni similare în viitor. A țipat – mult – apoi a amenințat [illegible] să împuște orice câine care mai pune piciorul pe proprietatea ei.

–Dumnezeule mare!

–Da, evit-o dacă poți. I-am spus că, dacă face asta, o să ateriz[illegible] într-una din celulele mele în mai puțin de un minut. Și i-am spus-o [illegible] cea mai serioasă și dură mutră pe care sunt în stare să o afișez, pentru că așa mi-a venit. A dat numaidecât înapoi.

Puse burgerii înapoi pe farfurie.

Pentru că-și cunoștea prietenul, Miles scosese deja condimentele și farfuriile de carton din dulapul de sub grătar.

Se așezară la masa pe care Jake o construise în liceu, la orele de atelier, își pregătiră burgerii și deschiseră punga de chipsuri.

–Și? Tu ce-ai făcut azi?

–Nimic atât de palpitant ca tine.

–Morgan ce mai face?

–Rezistă. În ziua în care ai venit să-mi spui despre Rozwell, m-am dus în birou la bunica și am găsit-o acolo. Plângea.

–Ce-i drept, e mult.

–E mult. Apoi m-am hotărât să mă duc la un antrenament în sala de fitness și am găsit-o acolo, pe o bandă de alergare. Mergea la pas. Ce rost are să urci pe o bandă de alergare, doar ca să mergi la pas? Ridică din umeri, mâncă. După care aflu că lucrează cu Jen – ca antrenoare personală într-un curs de autoapărare.

–Jen Distrugătoarea?

Miles rânji și ridică iar din umeri.

–Am trecut pe la bar în seara aia. Se resimțea. În orice caz, și-a cumpărat o mașină de Doamne-ajută.

–Marca, modelul, anul, culoarea? Vrem să stăm cu ochii pe ea.

Miles îi spuse, iar Jake își notă.

Uitându-se la Miles, rontăi dintr-un chips.

–Se pare că și tu stai cu ochii pe ea.

–I-am alertat pe băieții de la pază, începu Miles.

–Nu am nici un dubiu. Dar eu vorbeam de tine. Personal.

–Lucrează pentru noi.

–Mulți oameni din Westridge lucrează la voi. Îmi dau seama când ți se aprind călcâiele.

–Nu mi se aprind călcâiele. Și are și așa destule pe cap.

–Cu asta nu pot să te contrazic. Mai vrei o bere?

–Nu, mulțumesc. Mi-am luat ceva de lucru acasă și trebuie să ajung să-mi hrănesc câinele. Dar mai rămase puțin, ca să-și termine berea pe care o începuse. Lucrurile sunt complicate.

–Mie-mi spui?

Antrenamentul de la sală nu o făcea fericită pe Morgan, dar continuă să se ducă. Poate, recunoscu în sinea ei în timp ce făcea un exercițiu chinuitor ca să-și întărească tricepșii, pentru că Jen o intimida. Și poate, puțin, și pentru că se simțea doar o idee mai puternică.

Și în foarte mare parte, știa, pentru că avea trei ore pe săptămână în care să facă ceva, ceva activ și productiv. Și care o făcea să transpire. Abundent.

Acum, partea cu lecțiile de autoapărare chiar o făcea fericită. O făcea să se simtă mai puternică și mai isteață și mai conștientă de sine. Trebuia să admită că-i făcuse foarte mare plăcere să sară pe Richie, valetul de cameră, îmbrăcat în costumul de protecție.

Dar *nu* îi plăcea să ridice greutăți, să lucreze la aparatele alea infernale, să facă fandări și tot felul de alte torturi pe care le născocea Jen pentru ea. Totuși, știind că ochii de șoim ai lui Jen se puteau opri în orice clipă asupra ei, Morgan se lăsă pe vine, în ceea ce formidabila ei instructoare numea „poziția zeiței" – mai dă-o dracului! – și începu seria de exerciții pentru bicepși.

–Ți-am trimis mesaje.

Morgan nu reuși să-și ascundă pe deplin strâmbătura în clipa în care ridică privirea și o văzu pe Nell. Nell, cu părul ei strălucitor perfect coafat și cu machiajul impecabil. Nell în rochița de primăvară roz și drăgălașă și nepătată de transpirație.

–Mă antrenez. Am mâinile ocupate.

–Văd și eu. Tracie mi-a spus că te-a văzut aici.

Cu agilitatea unui jucător de baseball care se pregătește să prindă mingea, Nell se ghemui lângă ea.

–Am nevoie de o favoare.

–Tu ai nevoie de o favoare? Hotărâtă să ducă treaba până la capăt, Morgan mută greutatea în cealaltă mână și începu a doua parte a exercițiului. Dacă spun da, faci tu exercițiile care mă așteaptă după asta?

–Nu ți-ar folosi la nimic. Le-am luat pe Loren de la Cabană și pe Tricia de la Après să lucreze la nunta din seara asta.

–Știam. E posibil să-ți plesnească o coapsă? Morgan gâfâi. Cred că ale mele o să plesnească. De ce vrea Jen să mă omoare?

–Loren și-a dislocat un deget.

–A fost la sală?

–A jucat baschet. Inelarul de la mâna dreaptă. Nu e rupt, dar e în atelă și așa o să rămână o vreme.

–Îmi pare rău. Cred că a durut. Poate la fel de tare cât doare atunci când îți plesnește o coapsă. Poate chiar mai rău. În mod clar, nu mă poate să ajute la nunta de diseară. Ai nevoie de alt om din echipa mea.

–Am nevoie de tine.

–Am pierdut socoteala, dar știu că trebuiau să fie cincisprezece. Morgan își îndreptă spatele. Am terminat seria. Am terminat și sunt încă în viață. Simt că ard. Îmi ard toți mușchii.

–Așa și trebuie. Ascultă...

–Tie ți-e ușor să vorbești. Tu ai brațe ca Linda Hamilton în *Terminator 2*.

–Mulțumesc. Morgan...

–Da, da. Se trânti pe o bancă. Chiar și cu nunta – asta înseamnă în jur de două sute de oameni –, vinerea e seara noastră cea mai aglomerată.

–Nu o să fie la fel de aglomerată de la șapte până la miezul nopții, pentru că weekendul ăsta treizeci și cinci la sută din camerele noastre sunt ocupate de invitați la nunta Janson. Nick a fost de acord să facă o tură dublă. Nu am putut să dau de tine, spuse Nell, când Morgan o privi lung, ștergându-se de transpirație. L-am întrebat dacă ar fi de acord să te acopere, în caz că participi la eveniment, și a acceptat.

–Ar putea să ajute el la eveniment.

–Ar putea, dar... Tricia lucrează în weekend la Après pentru că e una dintre fetele noastre cele mai bune. Loren e cel mai experimentat barman de la Cabană. Nick e excelent, dar nu vreau să-l pun să se ocupe și de nuntă, după o tură plină. Decât dacă n-am încotro. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Ariel Janson, mireasa? Este doamna Fisk – o mai știi pe doamna Fisk? – pe steroizi. Este o adevărată mireasă-monstru – o *bridezilla*! Trebuie să iasă perfect. Și mama mea te roagă să ne faci această favoare.

–Voi mă plătiți. Ați putea să-mi spuneți pur și simplu ce să fac.

–Dar nu facem asta. Te rugăm.

Morgan luă prosopul de pe bancă și-și tamponă fața.

–Știi când am mai transpirat atât de mult?

–Nu.

–Niciodată. Vin și bere sau bar complet?

–Bar complet. Două baruri complete, unul în colțul de nord-est al sălii de bal, unul în cel de sud-vest. Are două cocktailuri specifice. Culorile ei sunt piersică și lavandă, așa că un cocktail se numește Piersicuță – un Bellini. Celălalt Zbor Înalt, de fapt Aviația, pentru că e de culoarea lavandei. Am rețeta pentru Aviația.

–Știu să fac un cocktail Aviația.

–Serios? Eu nici nu auzisem de el. Nici Loren, nici Tricia – deși s-au pregătit pentru test și au trecut. Vezi, de-asta avem nevoie de tine. Ți-am zis deja.

–Bine. Sigur. Ce...

–Super! Mii de mulțumiri. O să-ți trimit toate detaliile, dar va trebui să fii aici la șase, pentru ultima instruire. Ceremonia începe la 19.00, cina la 19.30, urmată de dans – formație live – de la 20.30 până la miezul nopții. Dacă depășesc ora 00.00, îi costă în plus, dar mama crede că o să facă la în calcul mai degrabă ora 1.00.

–Bine. Chiar nu vrei să-mi faci tu exercițiile?

–Te-am ajutat să faci o pauză. În plus, Jen zice că ești o mașină.

Morgan aproape că se înveseli.

–Pe bune?

–O mașină care mai are nevoie să fie unsă pe ici, pe colo, dar o mașină. Nell întinse mâna și-i ciupi bicepsul lui Morgan. Se-ntâmplă. Trebuie să plec. Îți trimit mesajele.

Morgan mai rămase o clipă pe bancă, își flexă bicepșii, îi ciupi. Poate să se întâmpla totuși ceva.

Acum trebuia să îndure oroarea genuflexiunilor, a bicicletei și a ridicării de greutăți pe picioare, înainte să se ducă să verifice că totul era în regulă cu Nick, apoi să se întoarcă acasă, să facă un duș și să-și replanifice întreaga zi.

Deși nu era prima oară când lucra la o nuntă, nu mai lucrase niciodată la una atât de sofisticată și de elaborată – și atât de organizată până în cele mai mici detalii. Transformaseră sala de bal într-o grădină de primăvară, o grădină în care scânteiau cristale și străluceau lumânări. Până și pe barul ei fusese amplasat un mic aranjament de trandafiri de culoarea piersicii, într-o vază subțire, argintie.

Mai multe aranjamente, de data asta uriașe, flancau podiumul înălțat, pe care avea să stea orchestra. Momentan, o cortină albă separa acest spațiu de restul sălii.

La cererea miresei.

Și mai multe flori încadrau ușile sălii de bal, pe unde avea să intre. Pe mesele îmbrăcate în huse de culoarea lavandei cu traverse de culoarea piersicii erau aranjamente florale în care fuseseră ascunse luminițe minuscule. Scaunele, și ele îmbrăcate în huse din același material, aveau buchețele de flori prinse în funda de la spate. Un pavilion sufocat de flori se înălța în capătul unui culoar pe care fusese întinsă o traversă albă. În stânga acestuia, la oarecare distanță, un cvartet de coarde avea să cânte înainte de ceremonie și în timp ce domnișoarele de onoare – opt la număr – înaintau spre altar. Cvartetul trebuia să interpreteze muzică

aleasă de către mireasă pentru părți specifice ale ceremoniei și pe parcursul mesei. Valeții aveau să înceapă să escorteze oaspeții la mesele desemnate, chelnerii aveau să le ia comenzile pentru băutură – limitate înainte de ceremonie la șampanie la masă, unul din cele două cocktailuri speciale și sau o băutură non-alcoolică la alegere. Barmanii puteau servi clienți până la 19.00 – fix! – când mirele și cavalerul de onoare urmau să intre prin ușile laterale ale sălii de bal. Orice invitat sosea după ora 19.30 trebuia să aștepte în afara sălii de bal până ce mireasa și tatăl ei ajungeau la pavilionul cu flori. Fără excepții, din ordinul miresei.

–Ceremonia durează 15 minute, continuă Drea. După ce mirele și mireasa au fost declarați căsătoriți, invitații pot să comande orice de la mese sau de la bar, în timp ce personalul nostru va demonta pavilionul și va strânge traversa. Cea mai mare parte a fotografiilor a fost deja făcută și fotograful și cameramanul vor înregistra ceremonia, dar vor mai fi încă cincisprezece sau 30 de minute de fotografii după ceremonie. Mireasa vrea ca servirea să înceapă la șapte treizeci, cu salata. Apoi vor fi anunțate persoanele importante de la nuntă, părinții mirelui, părinții miresei, fericitul cuplu. După ce se vor așeza la loc, servirea va continua și barurile se vor deschide din nou. La opt treizeci se deschide cortina și orchestra începe să cânte.

Trecu în revistă ritualurile, fiecare cu momentul lui strict desemnat - primul dans, mamă–fiu, tată–fiică, tăierea tortului, aruncarea buchetului.

La șase treizeci Morgan își ocupă postul și invitații începură să sosească.

Se potriveau cu încăperea, în ținutele lor elegante și strălucitoare. Morgan considera că exclamațiile lor de încântare în clipa în care intrau în sala de bal erau pe deplin meritate.

Apoi avu de lucru, preparând cocktailuri de piersică și lavandă și turnând apă minerală.

Nu știa dacă laudele trebuiau îndreptate spre mireasa pretențioasă sau spre Drea, dar totul mergea perfect. Apoi, la șapte fix, muzica se schimbă. Domnișoarele de onoare, în rochii mov și purtând pe cap coroniță din boboci de trandafiri de culoarea piersicii, apărură pe culoar.

Băiețelul care aducea inelele și fetița cu coșulețul de flori aduseră zâmbete pe chipurile tuturor – el într-un smoching minuscul și vestă de culoarea lavandei, ea într-o rochiță din voal, de culoarea piersicii.

Apoi, pauza dramatică înainte ca mireasa, la brațul tatălui ei, să pășească pe ușă.

Morgan abia își stăpâni propria exclamație admirativă.

Purta o rochie de prințesă din povești, albă ca zăpada, o fustă amplă, din zeci de metri de material și un corset strâns pe talie, fără bretele, care

...rea în lumină. Părul ei, negru ca pana corbului, fusese dat pe spate și ...cat, cu câteva șuvițe artistic lăsate libere pe lângă față. Și ea purta o ...ană de flori, mai elaborată decât cea a domnișoarelor de onoare, ...voalul plutindu-i în spate ca și cum ar fi fost un nor de borangic.

Poate că fusese un chin să lucrezi cu ea, își spuse Morgan, dar felul în ...se uita la bărbatul care o aștepta sub pavilion și felul în care acesta ...privea la rândul lui trăda de la o poștă că erau îndrăgostiți.

Drea se strecură în spatele barului și veni lângă Morgan.

-Fi-iu! spuse ea, încet.

-E uluitor. Totul este senzațional.

-Asta și-a dorit. Iar asta? Arătă cu un gest din bărbie înspre locul în ...re mirele și mireasa își spuneau jurămintele. E prima oară când o văd ...ată și fericită de câteva săptămâni încoace.

Ieși din nou.

Morgan privi sărutul, văzu cum mirele duce la buze mâna miresei ...nd se întoarseră spre invitații lor. Se întrebă cum te simțeai oare când ...ai ca o prințesă.

Mai mult însă, se întrebă cum te simțeai atunci când cineva se uita ...ine așa cum se uita mirele acesta la mireasa lui. Ca și cum tot ceea ...și dorise vreodată, tot ce avea să-și dorească vreodată era chiar acolo, ...ochii ei.

Apoi păși pe culoar și ieși, iar Morgan fu dintr-odată ocupată.

Orchestra fu la mare înălțime. Pentru că se adresau unui public ce ...prindea trei generații, muzicanții interpretară câteva piese vechi, in...seră câteva coveruri după piese noi și presărară printre ele cât mai ...lte cântece de rock clasic. Ringul de dans rămase tot timpul plin, ...berându-se doar pentru ritualurile tradiționale, ca de pildă tăierea ...rtului masiv, cu patru etaje.

Pe la miezul nopții, Morgan estimă că aproximativ jumătate dintre ...vitați își luaseră rămas-bun. Cealaltă jumătate însă era încă în toiul ...tracției. Nu fu surprinsă când i se transmise că tatăl miresei acceptase ...petrecerea să mai continue încă o oră.

Turnă, amestecă, scuturâ și se bucură de muzică și de spectacol.

O surprinse când îl văzu pe Miles apărând acolo – fără să arate câtu... ...puțin nelalocul lui în blugi și cămașă. Morgan era convinsă că Mil... ...mereu un costum invizibil.

-Îmi pare rău, domnule, este un eveniment privat.

Miles privi în spatele ei, la cele câteva sticle de șampanie răm... ...se odihneau pe gheață, în frapiere de argint.

-Câte ai terminat?

–Cu tot cu sticlele trimise la mese, cred că ajungem cam pe la o sută. Bellini-ul special și șampania simplă au fost foarte populare. Aviația a fost pe locul trei, la distanță mare, după estimările mele, după șampanie și bere.

–Ochelari de soare și piloți?

–E un cocktail, Miles.

Ca la un semn, cavalerul de onoare – fără haină, cravată sau vestă – se apropie de bar.

–Cum merge, Morgan?

–Nemaipomenit, Trevor. Încă o rundă pentru tine și Darcie?

–Te-ai prins. Cea mai tare petrecere la care am fost vreodată. Mă întorc să iau băuturile. Trebuie să dansez.

–Îl cunoști? întrebă Miles.

–Îl cunosc acum. El și mirele – ăsta-i Hank, cel de acolo, cu coronița de flori pe cap – sunt prieteni din școala primară. Puse gheață într-o sondă și într-un pahar de martini ca să le răcească, apoi scoase un shaker. Trevor și Darcie sunt împreună de vreo zece luni. E serios, adăugă ea, în timp ce punea gheață în shaker. Un cocktail Aviația, continuă ea, sau, cum i se spune în seara asta, Zbor Înalt. Gin, suc de lămâie, lichior *maraschino* și *crème de violette*.

În timp ce scutura ingredientele în shaker, scoase o sticlă de șampanie din frapieră. Ridică opritorul din argint, aruncă gheața din sondă. În timp ce Miles o privirea, reuși să toarne șampania și să strecoare prima băutură în paharul de martini. Adăugă nectar de piersică în șampanie și cocktailurile așteptau pe șervețele când Trevor se întoarse de la dans.

–Super!

Băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bani, prins cu o agrafă.

–Nu mai am decât bancnote de douăzeci.

–Nu-ți face probleme, începu Morgan.

–Lasă că meriți! Băgă douăzeci de dolari în borcanul pentru bacșișuri. Hei, e iubita ta? îl întrebă pe Miles.

–Nu.

–Faci o greșeală. Cel mai bun barman din universul barmanilor. Și e și supersexy. Ah, să nu-i spui lui Darcie că am zis asta.

–Buzele-mi sunt pecetluite, îl asigură Morgan. Zbor înalt, Trevor!

–Poți fi sigură!

Sorbi din cocktail, apoi se duse cu paharele pe ringul de dans.

–E mov. De ce e mov?

–Violet, îl corectă Morgan. Și explicația este *crème de violette*.

–Înțeleg cum s-a întâmplat, dar nu înțeleg de ce. Mai au, cât? Vreo 15 minute?

–Cam așa.

–O să mă-ntorc.

La unu și un sfert, doar personalul complexului mai era în sala de bal, în timp ce băieții din orchestră își strângeau instrumentele. Morgan ajută pe cei de la firma de catering să pună bine băuturile alcoolice, apoi începu să strângă prin bar.

–Firma de curățenie o să arunce totul la coș, îi spuse Miles și privi în jur. Ai terminat.

–Este primul meu eveniment la complex, dar îmi dau seama că stiti să organizați unul.

–Mai avem încă unul, tot aici, mâine. Așa că o să scoatem husele de pe mese și de pe scaune, dar o să le lăsăm aici.

–Dacă Loren nu poate să participe, aveți nevoie de ajutor?

–Nu. E un eveniment mai mic, mai puțin elaborat. A doua nuntă. Poți să pleci, spuse el din nou, apoi îi luă brațul. Te conduc.

–De fapt, vreau să trec mai întâi pe la Après.

–E închis.

–Știu asta, și Nick e grozav. Este meticulos și responsabil, dar nu e obișnuit să închidă, mai ales într-o seară de weekend. Après este responsabilitatea mea, așa că mă duc să verific.

Ridicând din umeri, Miles o conduse pe coridor, prin foaier și pe sub arcadă. Când aprinse lumina, Morgan cercetă încăperea din priviri.

Mesele, separeurile, scaunele păreau curate. Cei de la departamentul de curățenie spălau pe jos în fiecare dimineață și geamurile o dată pe săptămână.

–Mulțumită?

Ignorându-l, Morgan se duse în spatele barului.

Curat, totul pus la locul lui, tăvile spălate și puse la uscat, chiuvetele șterse.

–De ce nu arăți obosită? se întrebă el, privind-o cum verifică.

–Sunt o creatură nocturnă, spuse ea, absentă.

–Bufniță sau vampir?

–Depinde de noapte și, în ciuda evenimentul din seara asta, se pare că a fost o noapte bună la Après.

–Văd și eu, din cât s-a vândut.

Veni la rândul lui în spatele barului și luă o sticlă de cabernet.

–Îmi torn un pahar. Se uită la ea, în timp ce scotea dopul. Vrei și tu unul? Ai ieșit din tură.

–Eu... sigur.

Puse două pahare de vin roșu pe bar, apoi puse un dop special pe sticlă, după ce Miles turnă.

–Separeu.

Îi indică unul, se duse acolo și se așeză.

Când se duse după el și se așeză pe banchetă, Morgan ofta.

–Mă mir că-mi mai amintesc cum să stau jos. A trecut ceva timp.

–Ai dreptul la pauze în timpul unui eveniment.

–Da, am făcut cu rândul cu Tricia.

Dar era o senzație delicioasă să stea pur și simplu jos. Sorbi din vin și oftă iar.

–Faci des asta? Stai într-un bar pustiu?

–Nu. Tu?

–Sincer, chiar da. Nu beau cabernet, mai ales nu din podgoria asta, dar un bar gol are propria personalitate. Ăsta e liniștit și reconfortant, cu o notă de eleganță subtilă. E drăguț.

Nu ar trebui să o întrebe. Nu-i plăcea conversația de drag, a conversației. Dar întrebă totuși, pentru că voia să știe.

–De ce ai ales să fii barman?

–Păi, pot să petrec mult timp într-un bar – fără să mă îmbăt. Îmi plac barurile. Îmi plac oamenii. Trebuie să-ți placă, dacă lucrezi în domeniul ospitalității.

–Și eu lucrez în domeniul ăsta. Dar nu-mi plac oamenii în mod special.

Îl studie în timp ce bea. Ochii ăia, își spuse, cu siguranță știau să se concentreze, atunci când își propuneau să o facă.

–Asta-i o prostie. Trebuie să lucrezi cu oameni în fiecare zi.

–Ai dreptate aici.

–Ei bine, mie-mi plac oamenii. Spatele barului e un loc ocupat, dar de obicei e un loc vesel. Oamenii vin pentru că vor să se descarce sau să sărbătorească. Mai sunt și singuraticii, care vor doar să vorbească cu cineva. De-asta ești tu acolo. Tu de ce vii în fiecare vineri seara, mai ales vineri seara, când știi că o să fie multă lume la bar, dacă nu-ți plac oamenii?

–Când vii într-un bar aglomerat ca să bei ceva sunt mai puține șanse să încerce cineva să stea de vorbă cu tine. Pot să mai lucrez, să mă destind, să beau un pahar de vin. Dacă vin când nu e aglomerat? Cineva o să încerce să lege o conversație. „Ce zici de vremea asta? Ai fost prin cluburi?" Ceva.

Aha, își spuse Morgan. Acum înțelegea.

–Îți folosești telefonul ca pe un câmp de forță.

Miles zâmbi ușor.

–Îl folosesc ca să lucrez și, da, are și rolul barieră. Dar mă întrebam cum ai ajuns să lucrezi într-un bar și, din spusele lui – Trevor

îl chema? –, cum ai ajuns să fii cel mai bun barman din univer-
sul barmanilor?

–Trevor zburase cam prea mult, îi aminti ea.

–Te-am văzut cum lucrezi și știu de ce mama și sora mea te-au vrut
la evenimentul foarte solicitant din seara asta.

–Am servit la mese în facultate. Doamne, e grea munca asta! Fie că
era datorită barului pustiu, a paharului de vin sau a companiei, Morgan
se simțea complet relaxată. Poate avea satisfacțiile ei, dar adevărul este
că există o categorie de oameni – mulți dintre ei din motive variate ce
țin de situații aparte – care-și varsă nervii pentru tot ce nu le convine pe
persoana care îi servește. Am hotărât că nu vreau să-mi câștig existența
servind la mese sau ca manager de restaurant. Se lăsă pe spate, sorbi din
vin. Profitul din restaurante e foarte mic. La bar faci mai mulți bani.
Din motive exclusiv cinice, am făcut un curs de barman. Și mi-a plăcut.
Mi-a plăcut mult. Așa că, imediat ce am împlinit 21 de ani, am renunțat
să mai servesc la mese și m-am mutat în spatele barului. Și mi-a plăcut
chiar mai mult. Simțindu-se în largul ei, închise ochii o clipă. Ideea
era să strâng destui bani, să acumulez suficientă experiență și să strâng
suficienți bani cât să-mi deschid barul meu. Un bar mic și drăguț, de
cartier. Mai aveam încă vreo trei ani, după calculele mele minuțioase.
Apoi... Ridică din umeri și sorbi iar din vin. La tine e mai ușor de înțeles,
continuă ea. Hotelieri de trei generații, cel mai mare băiat din generația
a treia. Te-ai gândit vreodată să faci altceva?

–Sigur.

–Cum ar fi?

–Indiana Jones. Versiunea mea de Indiana Jones, aventurierul/an-
tropologul singuratic.

–Fiecare puști care s-a uitat la filmele astea a vrut să fie Indy.

–Mie mi s-a întâmplat anul trecut.

Morgan râse și clătină din cap.

–Ți-ar trebui o pălărie. N-are cum să-ți iasă fără pălărie. Dar ți-ai
dorit asta? Făcu un gest larg, menit să cuprindă întreg complexul. Și tot
ce implică asta? Pentru că familia ta muncește extrem de mult.

–Nimic altceva din ce mi-am dorit n-a ținut. Da, am vrut asta.
Muncim atât de mult pentru că toți vrem asta.

–Se vede. Oamenilor care lucrează aici le place ce fac și le plac
condițiile, așa că-și fac bine treaba. Iar asta vine de sus. Serviciul meu de
zi de dinainte era la o companie de familie. La scară mai mică, sigur, da
în esență este același lucru. Și barul în care am lucrat înainte era foar
bine condus. Nu pot spune același lucru despre cel în care am luc
în ultimul an de facultate. Dar am învățat și asta e tot ce conte

Puse jos paharul gol. Îți mai torn ție unul dacă vrei, dar eu trebuie să mă duc acasă.

–Nu, unul e suficient.

Morgan duse paharul în bucătărie. Când ieși în bar, mai aruncă o privire în jur, înainte să stingă lumina.

–Nick e un angajat valoros.

–Știm.

–Și sora lui la fel. Este o diavoliță împielițată, dar e valoroasă.

–Nu degeaba i se spune Distrugătoarea. Nu ai haină?

–Am una în mașină, dacă-mi trebuie.

Păși afară, în aerul răcoros și înmiresmat.

–Nu-mi trebuie. Și tot valoroși sunt oamenii care se ocupă de peisagistică aici, la complex.

Traversară lotul de parcare și înconjurară insula unde florile se revărsau în râuri de roșu, alb și roz delicat.

Ajunsă la mașină, verifică bancheta din spate înainte să descuie.

–Mulțumesc pentru vin și pentru că m-ai condus.

–Nici o problemă.

Intră și verifică rezervorul și presiunea roților. Firește că rămase să o privească plecând.

În timp ce se îndepărta, își spuse că, într-un mod ciudat, tocmai avuseseră un fel de întâlnire. Nu știa ce să creadă în legătură cu asta și hotărî că probabil nu fusese câtuși de puțin intenția lui. Dar, dacă și Miles considera seara aceasta un fel de întâlnire, Morgan își dădu seama că nu o deranja.

14

Dormi până târziu sâmbătă și, când în sfârșit coborî să bea o cafea, o văzu pe bunica ei în curtea din spate, așezată la masă, cu un pahar de ceai cu gheață în mână.

Morgan înșfăcă o brioșă – cineva făcuse brioșe –, își turnă cafea și ieși în grădină.

–Oh, ce aer! Perfect. Nici prea cald, nici prea rece. Încântată, Morgan luă loc lângă bunica ei și mușcă din brioșă. Unde e mama?

–S-a dus la magazin pentru câteva ore. Unul dintre artiștii noștri aduce o linie nouă de bijuterii și a vrut să pună prețurile și să o scoată

la vânzare. I-am spus că n-are decât să se ducă dacă vrea, dar că eu prefer să rămân aici și să savurez roadele muncii nepoatei mele.

–Ați muncit și tu, și mama. Clopoțeii de vânt sunt adorabili.

–Cum a mers aseară?

–N-am mai participat niciodată la o nuntă atât de simandicoasă. Am putea folosi toate florile pe care le-am plantat aici anul ăsta și toate pe care le-ai plantat tu în anii trecuți, să dublăm numărul și tot nu am avea nici pe jumătate din câte flori au fost în sala de bal. Sincer, îți tăia răsuflarea. Întregul tablou. Bărbații în smochinguri negre și femeile în rochii de seară. Dar rochia miresei – făcea timpul să se oprească în loc.

–Cum e și firesc.

–Radia pur și simplu, arăta ca o prințesă din povești. Și, după ce le-a scos din minți pe Drea și pe Nell timp de luni întregi, acum părea fericită și relaxată. Doamne, a fost atât de romantic! Flori, muzică, lumânări. Trebuie lăudată pentru că a știut exact ce vrea, iar familia Jameson pentru că a reușit să-i ofere totul, conform așteptărilor.

–Și tatăl ei, presupun, pentru că a achitat nota.

–Și sigur a fost uriașă. Am scos trei mii numai din bacșișuri.

–Poftim?

Râzând, Morgan își ridică brațele spre cer.

–Trei mii două sute șaizeci și șase de dolari bacșișuri personale. Am mai lucrat la nunți și e firesc să vii acasă cu o sumă frumușică, dar nici pe departe ceva de genul ăsta.

–Poate că am greșit afacerea.

–Aproape că e ca și cum ai fi plătit să te duci la o petrecere. Nu tocmai, pentru că oamenii ăia ne-au ținut ocupați. Dar a meritat. A meritat pe de-a-ntregul.

–În mod evident, ai făcut o treabă excepțională.

–Îmi place să cred. Cu un bar deschis, balanța poate înclina în ambele direcții. Unii au tendința să dea bacșișuri generoase, pentru că nu plătesc băutura, alții se gândesc că, dacă tot nu plătesc băutura, la ce să mai lase bacșiș? În cazul ăsta, a câștigat generozitatea. Mai rontăi din brioșă. Spre sfârșit, a venit și Miles. Presupun că e persoana desemnată să mă conducă la mașină în serile de vineri. Își schimbă poziția. Îl știi de multă vreme. Ai observat că nu poartă cu adevărat costume? Și totuși poartă?

–Nu înțeleg.

–Păi, cam... Cam la fel cum Superman își poartă costumul pe sub hainele obișnuite. Este ridicol, dar poartă costum de Superman pe sub hainele civile și nimeni nu îl vede. Cu Miles, este exact invers. El parcă ar purta un costum de afaceri invizibil, peste hainele obișnuite. E sursa lui

de putere, bunico. Superman o poartă pe dedesubt, ca să n-o vezi. Miles o poartă pe deasupra, dar e invizibilă. Dar tot putere e.

–Nu pot spune că am remarcat.

–Nu pot să mă lămuresc ce-i cu el. Și, recunoscu, încercase să-l citească din prima seară în care se așezase la capătul barului. Cred că i-am înțeles pe ceilalți, dar nu pot să-mi dau seama exact cum e el. Aseară, după eveniment, am vrut să mă duc să văd dacă e totul în regulă la Après. Nick nu e obișnuit să închidă, cu atât mai puțin într-o seară de vineri.

–Fetița mea responsabilă.

–Sunt responsabilă. Așa că mergem la bar și încep să verific totul în mintea mea. Miles se duce, ia o sticlă de vin și mă întreabă dacă vreau un pahar. Îmi zic că de ce nu, așa că ne așezăm, bem un pahar de vin și chiar purtăm o conversație. Apoi, în drum spre casă, m-am gândit că a fost, într-un mod mai ciudat, ca un fel de întâlnire. Crezi că a fost?

–Mi-e greu să spun, pentru că eu n-am fost acolo.

În mod evident intrigată, Olivia își trase scaunul o idee mai aproape de al lui Morgan.

–Ți-a făcut avansuri?

–Nu. Nu. Nimic de genul ăsta. Am băut doar un pahar de vin și am stat de vorbă. Dar, cum am spus, de data asta a fost o conversație autentică, iar ăsta nu e stilul lui obișnuit. M-a întrebat de ce am ales să fiu barmaniță, iar eu l-am întrebat dacă și-a dorit vreodată să facă altceva decât să ducă mai departe afacerea de familie. Știi, genul ăla de întrebări pe care le pui la o primă întâlnire, ca să-l cunoști mai bine pe celălalt.

–Au trecut câteva zeci de ani de când n-am mai fost la o primă întâlnire, dar îmi amintesc.

–Am simțit o tensiune între noi, chiar dacă era doar o conversație simplă, după muncă.

–Este un tânăr foarte atrăgător.

–Sigur. Toți sunt atrăgători.

–Și ești atrasă?

–Fizic? Sunt o femeie normală, iar el este superb, așa că, da, evident. Poate fi prea direct și morocănos, și în mod normal asta nu mi s-ar părea ceva atrăgător, dar totul este contrabalansat de un fel de... bunătate, presupun. Nu mă conduce doar până la mașină – o sarcină pe care ar putea să o paseze ușor altcuiva, chiar și atunci când este el acolo. Dar așteaptă până mă îndepărtez. Nu e decât un minut în plus, dar se gândește la asta.

–A fost crescut să fie un gentleman, să respecte și să prețuiască oamenii care lucrează pentru el. Venea uneori cu Mike pe la noi, se învârtea pe lângă Steve în magazie.

Olivia privi înspre magazia din lemn, ascunsă printre copacii din spatele proprietății.

Îi dăduse hainele de pomană, îi schimbase biroul, dar nu putuse niciodată să-i strângă lucrurile din magazie.

–Nu știam asta.

–Miles mi s-a părut întotdeauna un suflet bătrân. E ceva în ochii lui...

–Are niște ochi superbi.

–Mm-hmm. Ai fi interesată, dacă ar fi el?

„Da", își spuse numaidecât Morgan în mintea ei, apoi se gândi mai bine.

–Probabil că n-ar fi o idee prea bună, nu? Lucrez pentru el. Nu în mod direct, dar e unul din șefii cei mari. Cred că a fost doar plăcut să stau și să beau un pahar cu un bărbat frumos și interesant. A trecut ceva timp. Chiar foarte mult timp.

–Ar trebui să ieși în oraș, să întâlnești mai mulți oameni de vârsta ta.

–Oh, bunico! Întâlnesc oameni tot timpul. E în fișa postului. Doar nu am întâlnit nici un bărbat cu care să vreau să stau și să beau un pahar de vin. Momentan? Nu mă deranjează. Mă simt iarăși eu însămi, chiar și cu tot ce s-a întâmplat, chiar și când trebuie să-mi verific în fiecare seară presiunea la roți, mă simt iarăși eu însămi.

Gavin Rozwell, folosind acum numele Charles P. Brighton, se plimba prin Cartierul Francez. Îi plăcea viața de noapte, îi plăceau turiștii idioți, petrecăreții ridicoli și ușurința cu care putea ajunge de la hotelul lui de lux în străzile ticsite cu magazine, restaurante și muzică.

Un bărbat ca el se putea pierde atât de ușor în mulțime.

Își dăduse iar jos barba și mustața și-și lăsase părul să crească destul de mult. Îl vopsise într-un roșu aprins pentru că știa, din experiență, că oamenii o să observe coama de păr roșu și cam nimic altceva.

Dacă-l întreba cineva, venise în New Orleans ca să facă cercetări pentru romanul pe care îl scria, ca să se lase absorbit de cultura și amploarea orașului.

Charles P. Brighton era un dobitoc plin de el, alt rol pe care Rozwell îl interpreta cu plăcere.

Dar, deși aprecia cu adevărat Vieux Carré și deși îl amuza să joace rolul dobitocului plin de sine (cu un fond considerabil în spate), se simțea – cum ar fi spus Charles – foarte *ennui*.

Ultima crimă – odinește-te în pace, Robin! – îl lăsase straniu de nesatisfăcut.

Fusese victima perfectă. Atrăgătoare, dornică să-i facă pe plac, plină de încredere.

Cu împrumuturile pe care le făcuse girând cu casa ei și accesându-i conturile bancare și cu ce obținuse pe Hyundaiul nou-nouț, scosese mai mult de șaptezeci de mii.

Totul fusese atât de ușor.

Prea ușor, își spunea acum, în timp ce se plimba pe străzi cu paharul de punch de rom în mână.

Nu era nici un fel de provocare să prostești o femeie atât de dornică să înceapă o relație. Iar Robin nu avusese prieteni apropiați. Avusese o soră, da, dar nu-și spuneau absolut tot ce se petrecea în viețile lor.

Fusese absolut perfectă pentru el, Robin, și se dovedise o dezamăgire. Aproape că-l plictisise de moarte cu încântarea pe care o manifesta de câte ori îi acorda atenție. Deși fusese fericit să o omoare – în sfârșit! –, nu simțise entuziasmul crescându-i, nu atinsese un punct culminant.

La urma urmei, nu era vorba numai de bani. Banii îi ofereau posibilitate de a duce stilul de viață pe care îl merita. Dar momentul în care omora? Acesta făcea sângele să-i fiarbă în vene, îi stârnea vâjâitul dintre urechi. Îi oferea gloria cu care se putea hrăni săptămâni la rând, uneori chiar luni.

Dar nu se întâmplase cu Robin.

Și nu se întâmplase nici cu caraghioasa de colegă de apartament a lui Morgan Albright.

Avea nevoie de clocot, de vuiet, de punctul culminant. Pe toți dracii, le merita!

Două femei trecură pe lângă el. Tinere, cea din stânga cu fundul prea mare pentru gustul lui. Pantaloni foarte scurți, maiouri minuscule – o căutau cu lumânarea, nu încăpea îndoială. Și mai erau și bete și râdeau ca proastele.

Le-ar fi putut omorî pe amândouă atât de ușor. Ar fi putut să se ducă după ele în următorul bar, să intre în vorbă cu ele, să le plătească băuturile.

Jucându-se cu ideea, le urmări din priviri. Nu ar fi fost prea complicat, își spuse. Le ademenea în camera lui de hotel. Femeile se credeau în siguranță când nu erau singure. I-ar fi fost ușor să le omoare pe loc pe amândouă, la nevoie. Sau poate s-o scoată din joc pe Cur-Mare și să se distreze o vreme cu bruneta.

Pentru că în sfârșit se simțea bine imaginându-și jocul, aruncă punciul cu rom și intră într-o bodegă, după ele. O bodegă aglomerată, unde berea era rece și atmosfera încinsă. Oamenii se frecau unii de ceilalți, femeile își zgâlțâiau țâțele pe un ring de dans minuscul.

Pentru că se opriseră în capătul barului, avu timp să le studieze. Cur-Mare avea o față mai frumoasă și părul blond, dacă ignora rădăcinile

negre, crescute cel puțin doi centimetri. Dar bruneta avea trupul mai prelung și era mai subțire, așa cum prefera el. Împreună, își spuse el în timp ce femeile își comandară gin cu sifon, erau o combinație câștigătoare. Și ce șoc ar fi avut menajera de la hotel a doua zi, când venea la curățenie!

Începu să se apropie în spate lor. „Trei!" o să spună.

Dar plictiseala nu era o scuză pentru prostie, își aminti el. Putea să le omoare – oh da, putea vedea exact cum ar fi făcut-o –, dar apoi ar fi trebuit să-și facă bagajele și să plece de la hotel, să plece din New Orleans – și asta doar cu mărunțișul pe care îl aveau parașutele prin buzunare.

Nu așa juca el.

Ieși din bar, dar, pentru că nu-și putea scoate ideea din minte, se opri și-și cumpără o șapcă, un tricou cu echipa de fotbal New Orleans Saints și o pereche de ochelari caraghioși. Poate că, dacă mai pipera nițel jocul, avea să iasă din amorțeală.

Cu părul ascuns sub șapcă, cu tricoul îmbrăcat peste cel pe care îl purta deja și cu ochelarii de soare pe nas, se întoarse în spelunca din care ieșise mai devreme. Grăsana își scutura fundul pe ringul de dans. Bruneta chicotea la bar, cu doi băieți care arătau a studenți.

O să-și comande o bere și o să aștepte să vadă dacă i se ivea ocazia.

Și ocazia îl izbi practic în față în clipa în care Cur-Mare se îndreptă spre spatele barului. Poate ca să-și facă nevoile, poate ca să vomite, în orice caz, lui Rozwell i se păru ocazia ideală. Numără până la zece, apoi se duse după ea.

Erau o grămadă de oameni pe ringul de dans, și mai mulți la bar sau la mese.

Muzica bubuia între pereții înguști.

Își exersă în minte replica „Pardon! Am greșit ușa!" pe care să o rostească împleticit, în cazul în care ar mai fi fost cineva la baie.

Muzica îi mască intrarea. Nu era nimeni în dreptul chiuvetei montate în perete. O singură pereche de picioare se vedea pe sub ușile șubrede ale celor două cabine.

Ocazia era chiar de nerefuzat. Nu vedea de ce ar fi ignorat-o. Încuie ușa în spatele lui. Era riscant, categoric era riscant, dar avea nevoie de adrenalină, de momentul culminant.

În clipa în care auzi zăvorul toaletei deschizându-se, intră în acțiune.

Ochii mai că-i săriră din orbite când se împinse în ușă. Ochi mari, aproape frumoși, care deveniră sticloși în clipa în care îi izbi fața cu pumnul. Abia dacă scoase un sunet când alunecă la pământ, și Gavin se duse după ea și-i prinse gâtul în mâini.

–Uită-te la mine, Cur-Mare! Vreau să văd cum se stinge lumina.

Prea beată, prea ameţită de lovitură ca să se poată împotrivi prea mult, dădu doar patetic din mâini şi scoase un fel de gâlgâit în timp ce un acordeon cajun scoase un sunet ca un vuiet prelung, făcând să pulseze pereţii băii.

O privi cum moare, aşteptă adrenalina. Şi când nu simţi altceva decât un fior slab de satisfacţie, o lovi din nou.

–Curvă!

O izbi cu capul de marginea cabinei în timp ce-i scotea poşeta micuţă, pe care o purta în stil poştaş. O băgă la spate, în betelia pantalonilor, şi o lăsă întinsă pe jos.

Când se întoarse la bar, muzica încă bubuia, oamenii dansau mai departe şi bruneta râdea la o glumă făcută de studenţi. Voia să o omoare şi pe ea, doar pentru că era acolo, pentru că avea trupul aşa cum trebuie, dar culoarea greşită de păr.

După ce aruncă ochelarii de soare, mai merse câteva străzi, îşi scoase şapca şi o lăsă să cadă pe trotuar, de unde presupunea că o s-o înhaţe cineva.

În timp ce mergea, îşi imagina ţipetele şi haosul ce avea să se declanşeze atunci când următoarea femeie avea să se ducă la toaleta tavernei.

Asta, cel puţin, îi oferea o mică satisfacţie. Şi n-o să se simtă vinovată bruneta? Flirta cu nişte beţivi la bar în timp ce prietena ei era ucisă. Şi mai multă satisfacţie.

Hotărî că efortul nu fusese în zadar. Nu strica niciodată să încerci lucruri noi. Omorâse pe cineva într-un loc public, aşa că unu-zero pentru el.

În mod clar, trebuia să aleagă altă ţintă. Avea şi alte opţiuni şi greşise când o alesese pe Robin cea plictisitoare.

Morgan n-o să fie plictisitoare, nu încăpea îndoială.

Dar nu încă, îşi spuse, în timp ce se întorcea la hotel.

Pentru că, atunci când avea să vină din nou rândul ei, trebuia să fie ceva foarte, foarte special.

În însorita lună mai, bugetul lui Morgan arăta mai promiţător. Poate că viaţa în sine arăta mai promiţătoare, îşi spuse ea. O slujbă bună la care primea bacşişuri bune îi permitea să se bucure de mai mult timp liber decât avusese în ultimii zece ani.

Şi se folosea de acest timp.

Când le auzi pe doamne vorbind despre o renovare a budoarului, duse să arunce o privire. Câteva măsurători, un drum până la magazinul de materiale de construcţie şi câteva ore de muncă ar fi rezolvat treaba

Terminase aproape toate retușurile când mama și bunica ei ajunseră acasă.

–Morgan, am venit! Ce zi! continuă Audrey. O zi care trebuie să se încheie cu o sticlă de vin la cină.

Morgan făcu un pas în spate ca să admire tablourile pe care tocmai le pusese pe perete și luă jardiniera pe care o folosise pe post de cutie de unelte.

–Ai timp să mănânci înainte să... Când trecu prin dreptul ușii deschise a budoarului, Audrey se opri, privi lung înăuntru și scoase un țipăt ascutit de încântare. Ce...? Cum ai...? Oh, Dumnezeule! Mamă, vino să vezi!

–Ce să văd? Trebuie să-mi scot pantofii ăștia afurisiți. După care și ea se opri în ușă. După ce privi lung și clipi de câteva ori, își strânse brațele la piept. Măi, măi! spuse ea.

–Da, știu că voiai să-i chemi pe băieții tăi, să iei o chiuvetă nouă, să schimbi instalația, să vopsești țevile și așa mai departe, dar, sincer, nu era chiar atât de greu și chiuveta e în perfectă stare. Își trecu mâna peste chiuveta de modă veche, din porțelan. Picioarele din crom erau ruginite, la fel și robineții. M-am gândit să vopsesc picioarele în negru și să iau un robinet nou, de aceeași culoare, ca să se potrivească. Și, cu pereții zugrăviți într-o nuanță veselă de albastru, pare o cameră de fetiță, mai ales că becul de acum este mai puternic. Și oglinda asta veche pe care am găsit-o în pod creează un efect dramatic. Aveți multe chestii tari acolo.

–Am cumpărat oglinda asta înainte să se nască Audrey, murmură Olivia.

–Și e superbă! Trebuia doar curățată puțin. Și i-am vopsit rama tot în negru, ca să meargă cu restul. Câteva prosoape noi. Am furat una din violetele tale africane ca să o pun pe pervaz, am ales o nuanță mai deschisă, cu o margine superbă. Am luat săpunurile astea drăguțe și cele două tablouri de la voi de la magazin. Covorașul e de la târgul de vechituri, dar m-am gândit că faptul că e ușor decolorat îi adaugă personalitate. Îngrijorată că mersese prea departe, Morgan trecu jardiniera în cealaltă mână. În orice caz, dacă nu îți place, poți oricând să-i chemi pe băieții tăi.

–Mie-mi place la nebunie! Mamă, uite cum tablourile astea drăgălașe cu flori scot în evidență tonurile de roz și de negru. Totul este adorabil! Clasic, dar ușor copilăresc și adorabil. Unde ai învățat să montezi un robinet?

–Am învățat multe la slujba mea de zi din Maryland.

–O aveai deja în sânge. Cu brațele încă strânse la piept, Olivia examină pereții. Ai moștenit talentul ăsta de la bunicul tău. Nu e ceea ce îmi imaginasem și credeam că amărâta aia de chiuvetă și-a trăit ultimele zile.

–Este superbă!

–Este acum. Nu e ce mi-am imaginat. E mai frumos. Acum vreau să știu cât ai cheltuit pentru toate astea.

–Locuiesc și eu aici. Folosesc baia asta. Și mi-a făcut foarte mare plăcere să o aranjez.

–E un cadou, mamă, spuse Audrey, punând o mână pe umărul mamei. Cineva mi-a spus că trebuie să fim întotdeauna recunoscători și să acceptăm cu grație un cadou oferit din inimă.

–Înfrântă de propriile cuvinte. Mulțumesc, Morgan. Cutia de unelte a bunicului tău este în magazie. Să o iei și să o folosești.

–O s-o iau.

–Data viitoare când ne mai vine vreo idee să schimbăm ceva pe aici, o să te întrebăm mai întâi pe tine. Acum hai să găsim ceva de mâncare. Și sunt de acord cu tine, Audrey, în ceea ce privește vinul.

–Eu nu o să beau, dar accept ceva de mâncare. Sunt lihnită. Trebuie să pun uneltele la locul lor și să mă schimb pentru muncă.

După ce Morgan plecă, Audrey mai privi o dată în jur.

–La fel ca în grădină, habar nu aveam că poate să facă ceva de genul ăsta.

–Dar ești surprinsă?

–Nu, nu sunt. A făcut-o atât de fericită, continuă Audrey, în timp ce se îndreptau spre bucătărie. Nu doar reacțiile noastre, ci și faptul că a putut să gândească și să facă toată treaba. Simte nevoia să se revanșeze față de tine, mamă. Și trebuie să o lași.

–Știu. Mă râcâie puțin, dar știu. Ce zici de pui cu orez și o salată?

–Sună bine. Audrey se duse să aducă orezul din cămară. Nu-mi cunoaște fiica atât de bine pe cât ar trebui.

–A fost o vreme când nici eu nu o cunoșteam pe a mea atât de bine pe cât ar fi trebuit. Am schimbat asta. Și o să se schimbe și în cazul tău.

–Sper. Deocamdată, îmi ajunge că e aici și că e fericită. După cursul de yoga de zilele trecute, Drea mi-a mulțumit pentru că am crescut o fiică atât de inteligentă și de capabilă. Nu m-am putut gândi decât că nu am avut prea mare amestec în asta.

–Te înșeli aici, Audrey. Și, când o să se îndrepte lucrurile, o să-ți dai seama.

Când luna mai se pierdu în iunie, Morgan schimbă lavanda pe caisă cu Colada de caise și ceai de caise – fierbinte sau rece. Fiindcă depășise perioada de probă și Après își deschisese terasa, merse și mai departe.

După ce-și formulă ideile, se duse la Nell. O găsi pe șefa ei ieșind din birou.

–Presupun că nu ai un minut.

–Am chiar mai multe dacă poți să vorbești în timp ce mergi. Trebuie să verific dacă e totul pregătit pentru un eveniment din Salonul Prezidențial.

–Petrecerea de cincizeci de persoane. Loren se ocupă de bar. Marisol și Kevin servesc la mese.

–Văd că ții pasul. Vin, bere, răcoritoare, aperitive calde și reci și o selecție de mini deserturi. După ce apăsă butonul ca să cheme liftul, Nell îi făcu semn lui Morgan să vină cu ea, intră și apropie cardul de panoul de control pentru a accesa Nivelul Club. La ce te gândești?

–Oamenii pe care i-am angajat pentru vară încep să se descurce foarte bine. Opal i-a dat repede pe brazdă.

–Nu mă miră.

–Plecând de aici, aș vrea să o recomand pentru o primă. A depus mult efort și a petrecut mult timp ca să-i pregătească pe angajații cei noi și munca ei a dat roade. Am un raport detaliat pe care o să ți-l trimit.

–Așa să faci.

Nell ieși din lift și făcu stânga.

–Ador locul ăsta! Eleganță rustică. Plafoanele înalte, cu bârne, colțurile calde, artă tradițională americană. Și salonul e foarte primitor. Șemineul, florile, mobilierul care te îmbie să te așezi și să rămâi o vreme.

–Și noi suntem de aceeași părere.

În capătul holului, Nell apropie cardul de panoul montat lângă un set de uși duble.

–Oh, vai! Aici n-am fost niciodată. Foarte prezidențial.

În foaierul generos, cu tapet de un albastru visător, era o băncuță rustică. Pe o masă de vânătoare erau flori și lumânări și două scaune cu spătare înalte de-o parte și de cealaltă. Văzu un dormitor în partea dreaptă, cu un pat care plutea sub o pătură albă și pufoasă și o mulțime de perne îngrămădite pe o tăblie tapițată într-un auriu mat, foarte elegant.

Foaierul se deschidea într-un living suficient de spațios pentru două canapele și o masă lungă, îmbrăcată într-o husă albă, pe care erau mai multe seturi de vase pentru încălzit mâncarea. Barul portabil fusese deja montat într-un colț.

Dar vedeta spectacolului era reprezentată de peretele de ferestre și uși care se deschideau spre o terasă și spre priveliștea senzațională de acolo. Lacul, pe care se vedeau canoe și caiace, strălucea albastru pe fundalul verde al dealurilor din spate, peste care se ridicau vârfurile rotunjite ale munților.

–Am văzut fotografii online, dar o asemenea frumusețe nu poate fi capturată.

–Am chiar mai multe dacă poți să vorbești în timp ce mergi. Trebuie să verific dacă e totul pregătit pentru un eveniment din Salonul Prezidențial.

–Petrecerea de cincizeci de persoane. Loren se ocupă de bar. Marisol și Kevin servesc la mese.

–Văd că ții pasul. Vin, bere, răcoritoare, aperitive calde și reci și o selecție de mini deserturi. După ce apăsă butonul ca să cheme liftul, Nell îi făcu semn lui Morgan să vină cu ea, intră și apropie cardul de panoul de control pentru a accesa Nivelul Club. La ce te gândești?

–Oamenii pe care i-am angajat pentru vară încep să se descurce foarte bine. Opal i-a dat repede pe brazdă.

–Nu mă mir㠖.

–Plecând de aici, aș vrea să o recomand pentru o primă. A depus mult efort și a petrecut mult timp ca să-i pregătească pe angajații cei noi și munca ei a dat roade. Am un raport detaliat pe care o să ți-l trimit.

–Așa să faci.

Nell ieși din lift și făcu stânga.

–Ador locul ăsta! Eleganță rustică. Plafoanele înalte, cu bârne, colțurile calde, artă tradițională americană. Și salonul e foarte primitor. Șemineul, florile, mobilierul care te îmbie să te așezi și să rămâi o vreme.

–Și noi suntem de aceeași părere.

În capătul holului, Nell apropie cardul de panoul montat lângă un set de uși duble.

–Oh, vai! Aici n-am fost niciodată. Foarte prezidențial.

În foaierul generos, cu tapet de un albastru visător, era o băncuță rustică. Pe o masă de vânătoare erau flori și lumânări și două scaune cu spătare înalte de-o parte și de cealaltă. Văzu un dormitor în partea dreaptă, cu un pat care plutea sub o pătură albă și pufoasă și o mulțime de perne îngrămădite pe o tăblie tapițată într-un auriu mat, foarte elegant.

Foaierul se deschidea într-un living suficient de spațios pentru două canapele și o masă lungă, îmbrăcată într-o husă albă, pe care erau mai multe seturi de vase pentru încălzit mâncarea. Barul portabil fusese deja montat într-un colț.

Dar vedeta spectacolului era reprezentată de peretele de ferestre și uși care se deschideau spre o terasă și spre priveliștea senzațională de acolo. Lacul, pe care se vedeau canoe și caiace, strălucea albastru pe fundalul verde al dealurilor din spate, peste care se ridicau vârfurile rotunjite ale munților.

–Am văzut fotografii online, dar o asemenea frumusețe nu poate fi capturată.

–Două dormitoare, două băi și o toaletă. O așa numită „cămară a majordomului", pe care o putem umple cu gustări sau băuturi, la cererea oaspeților. Sau, când avem o petrecere ca asta, o putem transforma într-o debara în care să punem tăvile și farfuriile și așa mai departe.

–Este atât de frumos! Și nu are deloc un aer rece, protocolar.

–Ne-am luptat cu designerul de interior ca să iasă așa cum am vrut noi. Am câștigat. Ce altceva pot să mai fac pentru tine?

–Scuze, am fost distrasă și m-am zăpăcit. Aș vrea să-o pregătesc pe una din fetele noi pentru poziția de barman. Bailey Myerson, din partea locului, lucrează ca să-și poată plăti studiile de masterat. Se descurcă excelent cu servirea la mese și și-a exprimat interesul pentru a învăța mai mult. Cu locurile suplimentare apărute de când am deschis terasa, ne-ar fi de folos cineva dispus să treacă de la una la alta, în funcție de necesități.

–Ai întrebat-o pe Opal?

–Am vrut să-ți spun mai întâi ție.

–Și ai un raport detaliat gata scris.

–Am.

–Trimite-l. Spune-i lui Opal că aș vrea să știu și părerea ei.

–Bine. Și, în ultimul rând, aș vrea să-l promovez pe Nick în postul de asistent manager, cu o mărire de salariu corespunzătoare. Merită, Nell. Nu ar însemna ore în plus de muncă. Deja îmi ține locul atunci când nu sunt eu la bar și la fiecare schimbare de tură mă informează cu privire la ce s-a întâmplat și necesarul de comenzi. Și întotdeauna este dispus să ajute, când am nevoie de el.

–În evaluările semestriale, Don a indicat că Nick are o etică de muncă excelentă, că e jucător de echipă, că-și face foarte bine treaba, dar a spus că nu are talent și abilități de manager.

–Nu sunt de acord.

–Nici eu n-am fost și tocmai de aceea i-am oferit lui Nick poziția ta. Ce te face să crezi că ar accepta-o pe aceasta?

–Ar accepta pentru că face deja tot ceea ce am nevoie să facă un asistent manager. Și, dacă în orice moment i-aș cere mai mult, ar face mai mult. Nu-i lipsește decât funcția oficială și mărirea de salariu.

–Ar fi o poziție de salariat, mai degrabă decât una de angajat temporar.

–Și ar câștiga mai mult decât câștigă acum dacă ar fi remunerat corespunzător, lucru de care sunt sigură că o să te îngrijești. Ar câștiga atât cât merită.

–Trimite-mi raportul. Cămara majordomului, dădu Nell instrucțiunile când echipa de catering intră cu o masă pe roți, pe care era vin și bere, deja în gheață. Reveni apoi la Morgan. Întreabă-l. De vreme ce i-am

oferit postul tău, cu siguranță am fi de acord cu poziția aceasta dacă o vrea. Întreabă-l și, dacă vrea, spune-i să mă contacteze ca să discutăm.

–Mulțumesc. Mai am 15 minute până-mi începe tura dacă ai nevoie de ajutor ca să aranjezi aici.

–E-n regulă, îi spuse Nell, în timp ce în salon intra o altă masă pe roți, de data asta cu pahare și decantoare. Mă descurc. Jumătate în spatele barului, jumătate în cămară.

Mulțumită, Morgan îi trimise rapoartele de pe telefon, în timp ce cobora la Après.

Nick o întâmpină cu rânjetul lui obișnuit.

–Ia uite-o! Am dat lovitura cu terasa. Cine n-ar vrea să stea afară într-o zi ca asta? Iar Colada ta de caise tocmai a ajuns numărul unu pe lista de cocktailuri.

–Serios?

–Va trebui să mai comanzi piure de caise.

În timp ce Nick mai servea câțiva clienți, Nell intră în spatele barului, verifică programul de noapte și inventarul.

Așteptă o pauză.

–Familia Jameson o să-ți ofere poziția de asistent manager, cu un salariu corespunzător.

–Ce? Stai. Te au deja pe tine.

–Și te au și pe tine și te prețuiesc. Faci deja toată treaba, Nick. E timpul să fii și compensat pentru asta. Nu o să însemne mai multe ore, dar o să fii salariat, nu angajat temporar. Am recomandat eu salariul, pe baza experienței și competenței tale și ținând cont de cât primesc alții în aceeași poziție.

După ce-i spuse suma, îl mai lăsă doar atât cât să servească următorii doi clienți.

–De ce mi-ar da atât de mult mai mulți bani pentru o treabă pe care o fac deja?

–Din același motiv pentru care lucrezi aici de atâția ani. Du-te acasă, gândește-te, vorbește cu Corrine. Dacă te interesează, contactează-o pe Nell și discutați condițiile și detaliile.

–Te-ai dus și i-ai spus lui Nell?

–Face parte din treaba mea. Cum o să fie parte din treaba ta să-mi spui dacă ratez ceva.

Veni lângă ea și o sărută pe obraz.

–Mulțumesc. Sincer. Orice o să hotărâm, îți mulțumesc.

O să accepte, își spuse Morgan, în timp ce Nick se pregătea de plecare. O întâlnise pe soția lui – și bebelușul lor adorabil – și Corrine era

o femeie practică și rațională. Consideră această sarcină îndeplinită, apoi rămase să o urmărească pe Opal. Spera să treacă la fel de ușor și de a doua.

15

Când lucrurile începură să se miște iar mai lent – Morgan presupuse că era din cauza petrecerii din Salonul Prezidențial și a faptului că era ora cinei –, chemă la ea una din fetele mai experimentate.

– Îmi iau o pauză.

– Tu nu-ți iei niciodată pauză.

– Îmi iau una acum. Acoperă barul și ocupă-te și de mesele tale. 10 minute. Lucrurile se mișcă încet în clipa asta.

Se duse și o bătu pe umăr pe Opal.

– Am nevoie de tine câteva minute.

– Ți se pare că aș avea câteva minute?

– Da. Suzanne, acoper-o pe Opal. 10 minute.

Deși o urmă pe Morgan, Opal bombănea supărată.

– Trebuie să stau cu ochii pe angajații cei noi. Terasa e plină.

– Da, dar nu și barul. Ieși din complex și nu se opri decât atunci când nu mai puteau fi văzute sau auzite de nimeni. Vreau să discut cu tine despre Bailey.

Opal intră imediat în defensivă, își puse mâinile în șolduri și ochii i se aprinseră sub bretonul gros și tăiat drept.

– Se descurcă bine. Dacă ai o problemă...

– Se descurcă mai mult decât bine. Vreau să o pregătesc pentru bar.

– Abia am terminat să o pregătesc pentru servit la mese. Nu mă pot lipsi de ea. Ar trebui să știi asta, dacă ai și să-ți faci treaba de manager.

– Știu să-mi fac treaba de manager și putem discuta problemele pe care le ai cu mine cu altă ocazie. Și pentru că erau probleme, își spuse Morgan, trebuiau abordate. Pot să vin înainte de tură în orice zi vrei, să stăm jos și să vorbim despre asta. Între timp, mi-ar prinde bine încă un barman la care să pot apela la nevoie și văd în Bailey o persoană suficient de pricepută și de energică cât să poată acoperi și barul, și mesele, după cum e nevoie. Ar însemna mai mulți bani pentru ea și ar mai învăța ceva. Nell vrea să știe ce crezi tu.

Mâinile pe care Opal și le ținea în șolduri se strânseră în pumni.

– Te-ai dus la ea peste mine?

–Nu, m-am dus la supervizorul meu direct pentru a face această re-
mandare. E treaba mea. Tu te ocupi de mese, așa că șefa noastră vrea
re și părerea ta. Bailey vrea să învețe. Eu vreau să-i dau șansa asta.
nu te poți lipsi de ea și dacă e dispusă să facă asta, pot s-o pregătesc
zile libere. O să ne coordonăm programele.

–Poate că fata asta are și ea o viață.

–Dacă nu-i place, poate să refuze. Întreab-o tu.

Acum Opal își strânse brațele la piept.

–Dacă zice nu, o să scrii în raportul de evaluare că e necooperantă
lipsită de ambiție.

–De ce naiba aș face așa ceva? Dumnezeule mare, Opal!

–Să nu mă-njuri!

Mai ducă-se! își zise Morgan. Mai ducă-se!

–Nu mă acuza că subminez pe cineva din echipa mea. Dacă nu vrea
o pregătesc, spune nu, mulțumesc, și cu asta am terminat. E alegerea
. N-ai decât să o oprești, dacă ții atât de tare, dar să nu arăți spre mine.
iege o zi, jumătate de oră înainte să-mi înceapă tura. Trebuie să stăm
e vorbă.

–Îmi fac treaba.

–Așa e. Dacă nu putem rezolva, o să continuăm să ne facem amân-
două treaba și să ne călcăm reciproc pe bătături. Pot să trăiesc și așa.
Nu uita să-i spui lui Nell ce părere ai despre Bailey.

Morgan se duse înapoi, se așeză la bar și încercă să nu spumege.

Peste vreo 10 minute, Bailey veni la ea.

–Opal zice că, dacă tot nu avem prea mulți clienți în momentul ăsta,
poate ai timp să lucrezi cu mine.

–Sigur. Mulțumită că Opal nu încercase să o oprească, Morgan îi
zu semn lui Bailey să vină în spatele barului. Până o să fie iar nevoie
e tine la mese, o să stai aici. Mă ajuți, îi explică Morgan. Ai grijă să
e mereu gheață, pregătește ingredientele, adu sticle, când se termină,
ață și schimbă paharele. Momentan nu e nimeni pe scaunele înalte,
ă se servește la mese. Un barman bun trebuie să știe să comunice
cei care servesc la mese.

–Înțeleg.

–Aici, în spate, totul e curat, dezinfectat, organizat și calm – chiar
când lucrurile se precipită și rămâi în urmă, ai nevoie de calm. Dacă
mâi organizată, calmul n-o să fie chiar atât de greu de găsit. După
folosești o sticlă, pune-o înapoi la locul ei. De fiecare dată, chiar
că e vorba de calitate premium sau o sticlă de magazin. Arătă sub
. Cu excepția cazului în care un client îți cere o anumită firmă sau
combinație specifică, asta folosești. Le vezi pe cele două femei care

tocmai au intrat? Sunt prietene vechi, venite într-o pauză de câteva zile. O să se așeze pe scaune.

Când se așezară, Morgan se duse să le întâmpine.

–Cum a fost masajul?

–Divin. Cea din stânga – de aproximativ 50 de ani, cu ochelari cu rame roșii și păr blond, prins într-o coadă ciufulită – oftă. Mă mir că nu suntem în stare să stăm în capul oaselor.

Prietena ei – cu un pămătuf de păr negru și creț și ochi căprui adormiți – râse.

–Dar o să facem un efort, pentru că vrem să încheiem ziua cu delicioasă Colada de caise.

–S-a făcut. Pe cameră?

–Te rog.

Morgan dădu aprobator din cap, când Bailey îi întinse o farfurioară cu gustări de bar.

–Folosim pahar de brandy, îi spuse, în timp ce punea gheață în blender. Construim și amestecăm. Jumătăți de caisă în sirop gros. Concentrat de suc de ananas, lapte de cocos, rom și cremă ușoară de cacao.

–Nu ai măsurat nimic.

–Ba da, dar din ochi și cu numărătoare.

Apăsă butonul.

–Ador sunetul ăsta, spuse bruneta. Cam liniște aici, în seara asta.

–Așa e la mijloc de săptămână. Și mai avem și o petrecere privată la club.

–Și pe noi nu ne-au invitat! spuse blonda.

–Ei au pierdut, noi am câștigat.

Morgan turnă băutura în pahare, pe care le decoră cu câte o felie de ananas.

–Sper să vă placă!

Dornică să ajute, Bailey spălă blenderul.

–Pricep treaba cu ochiul, dar nu și cu numărătoarea. Cum ai făcut?

–Număr până la patru. La cum torn eu, patru secunde înseamnă o uncie. Ar trebui să iei acasă o sticlă goală. Folosește apă. Măsoară mai întâi, o uncie, o uncie jumătate, două uncii într-un pahar. Folosește alt pahar ca să exersezi turnatul liber. Din ochi și numărând.

–Adică unu-Mississippi, doi-Mississippi...

–Exact. Ai învățat cum să te porți cu oamenii când ai servit la mese. Nu e mare diferență la bar, dar trebuie să studiezi, să te familiarizezi cu diferite tipuri de alcool, diferite feluri de băuturi și limbajul de bază.

–Știu deja câte ceva.

–O să înveți și restul. Dacă ai întrebări, întreabă.

–Am una. Cum ai știut că o să se așeze la bar?

–Au fost și aseară și mi-au spus că le place să stea la bar, pentru că pot cunoști oameni interesanți.

Pregătiră băuturile pentru mese în timp ce Morgan o învăța pe Bailey ce și cum să facă. Un curs rapid, își spuse Morgan din nou, oprindu-se cu greu din tendința înrădăcinată de a face totul în spatele barului.

Îl zări pe Liam sub arcadă, cu o femeie care avea cam un metru de păr creț și ceva ce părea mai puțin de un metru de rochie neagră.

Și o auzi pe Bailey murmurând:

–La dracu'!

Ridică privirea.

–Vreo problemă?

–Nu. O... O cunosc. Pe fata care intră cu Liam Jameson. Am fost colege de liceu.

–Stai să ghicesc. O fată rea.

–Oh, Doamne! Atât de rea! Cel puțin știu că n-o s-o servesc la masă.

–Calm! îi aminti Morgan. O să vină mai întâi la bar, o să-mi dea o comandă, apoi o să se ducă la masă. Așa face Liam.

Și exact așa făcură.

–Hei, Morgan, cum merge?

–Se mișcă bine. Probabil că o să înceapă să se miște mai repede în curând. Petrecerea de la etaj ar trebui să se termine. Ce să vă aduc?

–Tu ce vrei, Jessica?

–Un martini foarte sec. Hanger One și Carpano Bianco, trei măsline. Prefer măslinele *picholine*.

Automat, Morgan răci un pahar de martini.

–Sună prea sofisticat pentru mine, hotărî Liam. Ca de obicei.

–Vi le trimitem la masă. Înăuntru sau afară în seara asta?

Înainte ca Liam să răspundă, Jessica scoase un râs scurt.

–Bailey? Bailey Myerson? Aproape că nu te-am recunoscut cu tunsoarea asta. Ești barmaniță acum?

–Bună, Jessica. Nu ne-am văzut de mult.

–Chiar că. Eu și Bailey am fost colege de liceu. În timp ce se uita la Liam, Jessica își trecu brațul pe sub al lui. Te-ai mutat înapoi în Westridge?

–Pe timpul verii.

–Eu sunt doar în vizită o săptămână. Stau la New York acum. Chiar ar trebui să ne întâlnim să mai stăm de vorbă, odată când nu lucrezi. Ar trebui să ne ducem la masă, Liam, și să le lăsăm să se întoarcă la treabă.

–Sigur. Ne vedem!

–O să-i facem un martini perfect, începu Morgan, chiar dacă nu ne place de ea.

În timp ce o puse pe Bailey să-i umple paharul lui Liam cu bere la draft, îi demonstră.

–Le duc eu băuturile, spuse Bailey, ridicând tava. Liceul s-a terminat și sunt fată mare acum.

În mai puțin de o oră, atmosfera începu să se anime, așa cum prezisese Morgan. Opal trimise vorbă că avea nevoie de Bailey înapoi la servit mese în 15 minute.

–Am învățat deja atât de multe! Mulțumesc, Morgan.

–Oricând. Și vorbesc serios.

Liam se cocoță, singur, pe un scaun de bar.

–Încă una?

–Nu, doar o cola. Mă duc acasă.

–Și prietena ta?

–Nu e prietena mea, am ieșit doar să bem ceva. Apropo, Bailey, mie-mi place tunsoarea ta.

–Oh! Roșind, Bailey își trecu mâna prin păr. Mulțumesc. Trebuie să mă întorc la postul meu.

–Ia o pauză mai întâi. Mai ai încă 10 minute.

–Nu lucrează la bar? întrebă Liam, după ce Bailey plecă în grabă.

–E în formare. Bailey lucrează doar pe timpul verii, e studentă la masterat. Nu ai fost și tu coleg de liceu cu ea?

–Noi am fost la Lincoln – districte diferite. Unul dintre prietenii mei a ieșit pe atunci o vreme cu Jessica, așa că o știam cât de cât. Ne-am întâlnit întâmplător în oraș, ceva mai devreme. Ridică paharul de cola și-și dădu ochii peste cap. Unii oameni nu se schimbă. Îmi plac pisicile, dar nu alea cu două picioare. Apoi se strâmbă. Cred că am spus un lucru foarte misogin.

–În cazul ăsta, ți se iartă. I-a plăcut martiniul?

–A zis că e „în regulă", așa cum spui atunci când vorbești despre ceva care nu se ridică la standardele tale. Și mai înainte, când Bailey ne-a dus băuturile, a făcut-o zob. Știi? Își împreună degetul mare și arătătorul și le răsuci împreună. Iar Bailey i-a zâmbit doar și a spus cât de interesant era să vină acasă pe timpul verii și să dea peste cineva care nu se schimbase câtuși de puțin. A zâmbit tot timpul, dar nu a fost un compliment.

–Bravo ei! Dar cam neplăcut pentru tine.

–De fapt, de-a dreptul fascinant.

–Aș zice că poți spune că ai avut noroc că ai scăpat.

–Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Continuă conversația relaxată cu el, schimbă câteva cuvinte cu grupul la mijlocul barului, servi băuturile, supraveghe mesele.

–Știi, îi spuse Liam când ajunse din nou la el, am lucrat și eu în spatele barului într-o vacanță.

–Serios?

–Legea în Țara Jameson. Faci câte ceva peste tot ca să știi cum merg lucrurile. Cel puțin, așa ar trebui. Sunt convins că am fost un barman îngrozitor.

–Mă îndoiesc.

–N-aș putea să fac ce faci tu. Stau aici și mă uit la tine și nu-mi dau seama cum reușești.

Morgan se aplecă spre el.

–Eu nu știu să schiez.

–Putem schimba asta sezonul următor.

–Nu o să ai niciodată ocazia. Niște ghete ciudate prinse de două cânduri subțiri, un deal acoperit cu zăpadă? Nu, mulțumesc!

–Vezi? Acum e o provocare. Se ridică și lăsă niște bani pe bar. Ador provocările. Pe curând!

–Noapte bună!

Chiar înainte de închidere, Opal se apropie de bar cu pas apăsat.

–Mâine, jumătate de oră înainte de tura ta.

–Bine. Hai să ne întâlnim în cramă. E un loc retras.

–În regulă.

Foarte furioasă, observă Morgan. Dar cel puțin spera că o să afle în curând motivul.

Își organiză ziua în așa fel încât să aibă timp să treacă și pe la Artizanat să se uite peste niște fotografii pentru un eveniment pe care doamnele îl programaseră pentru sfârșitul săptămânii. Înainte să plece, aduse în zi corespondența și o sortă în mai multe grămezi.

Deși presupunea că în plicul adresat ei, venit din partea unei companii de credit, va găsi doar o solicitare de deschidere de cont, îl deschise primul, pregătindu-se să îl arunce în coșul de reciclare.

Apoi înlemni și rămase privind fix hârtia dinăuntru, simțind cum i se face frig, apoi cald. Trei mii două sute optzeci și șase de dolari și optzeci de cenți. Pe un card pe care nu-l avea, pentru cumpărături pe care le făcuse, în New Orleans, unde nu fusese în viața ei.

Totul în ea începu să tremure. Gâtul i se încleștă; plămânii i se blocară. Preț de câteva clipe groaznice, nu mai văzu decât gri în fața ochilor, simți când alunecă, dar se trezi pe podeaua bucătăriei, strângând cartea în mână, încercând să oprească țiuitul din urechi.

Se ridică agățându-se de marginea blatului, se duse împleticindu-se la chiuvetă, se aplecă peste ea și rămase așa până când senzația de greață i se potoli suficient cât să-și stropească fața cu apă rece.

Încă tremurând, reuși să ajungă până la un scaun și se așeză. Apoi își puse capul pe blatul de bucătărie și rămase așa până ce putu să respire din nou, să gândească din nou. Își scoase telefonul și căută prin contacte apoi o sună pe agenta specială Beck.

–Este... este în New Orleans. Sau a fost.

–Morgan.

–Am... El a făcut alt credit pe numele meu. Morgan Nash Albright. De data asta mi-a folosit și celălalt nume. Am primit factura prin poștă. Peste... Peste trei mii de dolari.

–Morgan, am nevoie să rămâi calmă.

–Nu pot.

–Rămâi calmă. Vreau să-mi trimiți factura. Fă-i o poză cu telefonul și trimite-mi-o. O să trimitem pe cineva să ia și originalul, așa că nu o distruge. Dar trimite-mi o copie. Poți să faci asta?

–Da.

–Iei măsurile de precauție despre care am discutat?

–Da.

–Bun. Morgan, știu că treaba asta te-a supărat.

–Supărat?

Trebui să-și apese mâna pe gură ca să-și înăbușe un râs isteric.

–Dar vreau să mă asculți. Asta e o altă greșeală. Ne-a spus unde este, sau, mai degrabă, unde a fost. Ne-a oferit o cale de a-i lua urma.

–Crezi că o să vină aici?

–Știa că o să primești factura asta și o să știe când ai primit-o, cu o marjă de o zi sau două. Nu ar avea nici un sens să apară acolo acum. Vrea să-ți fie frică, să fii supărată, confuză. Vrea să creadă că e cel mai pregnant gând din mintea ta.

Morgan închise ochii.

–Așa cum sunt eu în mintea lui. Asta spui.

–Dacă-i așa, asta îl face să comită greșeli, să-și asume riscurile astea inutile. Putem să venim la tine, dacă ai nevoie de noi.

–Nu, nu. Găsiți-l!

–Ne ocupăm de asta. Îți promit. Trimite-mi fotografia.

–Bine. O trimit acum. Trebuie... Trebuie să plec curând la muncă. Dacă vine cineva după factură, va trebui să mă caute la muncă.

–Aranjăm asta. Dacă o să avem informații noi, o să te anunțăm. E o altă promisiune.

Trimise poza apoi se forță să se ducă în biroul bunicii ei, ca să ia un ac. Băgă factura înăuntru și puse plicul în geantă. În loc să se ducă la magazin, conduse fără țintă până ce se simți câtuși de cât calmă. Drept consecință, întârzie câteva minute la întâlnirea cu Opal.

–Timpul meu este la fel de prețios ca al tău.

–Îmi cer scuze.

Nu-i dădu nici o explicație. Stăteau față în față, în aerul răcoros al cramei.

Ochii lui Opal se îngustară în timp ce-i studia fața lui Morgan.

–Ți-e rău sau ceva?

–Sunt bine. Ai nemulțumiri clare. Este momentul să le comunici.

–Oh, o să le comunic. Dacă bunica ta și Lydia Jameson nu ar fi fost vechi prietene, n-ai avea acum postul ăsta.

–Probabil că ai dreptate.

–Nici un probabil. Familia Jameson promovează de obicei oameni din interior, dar nu de data asta. Nu ești singura care știe să amestece băuturi în complex. Și ești înceată, pentru că ești prea ocupată să flirtezi cu fiecare bărbat care-ți intră în bar. Te dai la ei, mai ales la bărbații Jameson. Este rușinos și se reflectă asupra noastră, a tuturor.

–Flirtez? Mă dau la ei? Ce mama dracului?

–Să nu înjuri în fața mea.

–Oh, la dracu' și cu asta! Fă-mi un raport! Stai în fața mea și practic mă faci curvă pe față.

–Dacă se potrivește? Te-am văzut cu Liam aseară și știu că te dai peste cap ca să-i intri pe sub piele lui Miles. L-ai dresat să te conducă la mașină după închidere. Nu m-ar mira dacă ai încerca s-o rostogolești mai pe Nell, dacă ai crede că-ți poate ajuta la ceva.

Morgan nu se putu abține și pufni în râs.

–Va trebui să o trec în planul de rezervă, dacă nu-mi iese tripla cu Miles și Liam.

Opal se înveneți la față.

–Să-ți fie rușine!

–Nu! Rușine să-ți fie ție că ai o minte atât de murdară. Comunic cu clienții – și cu frații Jameson – după cum îi citesc. Fie că sunt bărbați sau femei. Așa e meseria mea. Și nu flirtam cu Liam aseară. Purtam o conversație care era în cea mai mare parte despre Bailey.

–După ce ai trimis-o să o servească pe javra aia!

–Nu am trimis-o eu. A vrut să se ducă și s-a ținut tare. L-a fel cum s-a ținut tare și în spatele barului. Un lucru pe care Liam l-a văzut și l-a apreciat. Așa că, dacă nu i-a observat talentul mai înainte, o să-l remarce acum.

–O să înceapă el să te conducă la mașină acum? Poate reușești să asmuți un frate contra celuilalt, jucând rolul victimei lipsite de apărare. „Oh, mi s-a întâmplat ceva rău! Protejați-mă!"

Sincer șocată, Morgan făcu un pas în spate.

–Da, chiar mi s-a întâmplat ceva rău. Și ceva mult mai rău i s-a întâmplat prietenei mele. Ea e moartă. A bătut-o până a lăsat-o lată, apoi a sugrumat-o. Avea 26 de ani.

Un nou val de sânge se ridică în obrajii lui Opal.

–Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat, dar...

–Nici un „dar". Pe toți dracii, nu există nici un „dar". Dacă nu s-ar fi întâmplat să răcească și să-i dea planurile peste cap, probabil că eu aș fi moartă. Vrea să fiu moartă. Vrea să mă omoare.

–Așa spui tu și...

–Așa spun eu. Și așa spun agenții FBI. Așa ar spune femeia pe care a omorât-o acum câteva săptămâni dacă ar putea, pentru că a lăsat medalionul – medalionul bunicii mele, pe care l-a furat de la mine – la gâtul ei. Erupea pur și simplu din ea acum, tot ce ținuse închis înăuntru țâșnea la suprafață, fierbinte ca focurile iadului. Crezi că e un joc pentru mine? Un fel de joc în care să fac familia Jameson să ce? Să le fie milă de mine? O să te previn o dată. O singură dată! Orice problemă ai avea cu mine, nu amesteca asta. Pe toți dracii, nu te atinge de asta!

–Toată lumea are probleme. Nu înseamnă că ai dreptul să te angajezi din senin și să primești tratament preferențial. Și nu-ți dă dreptul să te guduri pe lângă bărbatul altei femei.

–Nu m-am gudurat pe lângă nimeni! Și dacă te referi iar la ce-ți închipui că s-a întâmplat cu Miles sau cu Liam, ei nu sunt însurați.

–Nick este.

–Oh, pentru... Până și tu trebuie să-ți dai seama cât de ridicol e asta! Și acum te întreb dacă pui la îndoială judecata familiei Jameson de a angaja oameni după cum consideră de cuviință.

–Nu, dar am dreptul la propria părere.

–Pe care ți-ai exprimat-o. Ținând cont de faptul că ai o părere atât de proastă despre mine, mă ofer din nou să te trec pe tura de zi, dacă preferi.

–Nu.

–Bine. În cazul ăsta va trebui să continuăm să ne călcăm pe bătături. Trecuse ea prin situații mai rele, își spuse Morgan. Trecea printr-o situație mai rea. N-o să schimb cine sunt sau cum lucrez ca să mă plieze pe standardele tale. În calitate de manager, îmi pare rău că nu putem soluționa problema într-un mod mai productiv, dar, atâta vreme cât ne facem amândouă treaba, o să ne descurcăm. Ca femeie, o să-ți spun să-ți vezi dracului de treaba ta! Acum, mai e și altceva?

–Nu mai am nimic altceva de spus.

–Bine, atunci. Să trecem la treabă!

Se întoarse la bar și găsi locul plin cu clienții de seară. O parte din ei se relaxă în mediul familiar, în clipa în care intră în spatele barului. Reuși să preia tura de la Nick, umplu câteva pahare de bere în timp ce el își termina treaba.

–Am vorbit cu șefa aseară. Am avut o întâlnire cu Nell. Îl ai în față pe noul tău asistent manager.

–Super! Bătu palma cu el. Asta e vestea bună de care aveam nevoie în seara asta. Trebuie să te duci acasă și să sărbătorești.

–Am sunat-o pe mama după ce am semnat. A plâns puțin. Știi cum sunt mamele.

–Știu.

–După care a zis că o să ajung manager în mai puțin de șase luni.

–Hei!

Râzând, încasă banii unui client.

–I-am spus că n-o să-i mai pot face alți nepoți dacă o să fiu tot timpul la muncă și a schimbat imediat nota. Apoi mi-a spus să-ți mulțumesc că mi-ai dat un brânci.

–Spune-i „cu plăcere". Ne vedem mâine.

Apoi, din spatele barului, privi mesele, privi terasa prin geam. O să treacă peste asta, își spuse. O să treacă peste asta, pentru că nu avea încotro.

Și trebuia să le spună doamnelor – nici aici nu avea încotro. Când coborî a doua zi de dimineață, simți cum îi tresaltă inima când le văzu pe amândouă, îmbrăcate de plecare, așezate pe scaunele din grădină, înconjurate de flori în timp ce-și beau cafeaua.

O să le întristeze ritualul de dimineață, dar o să treacă și peste asta.

După ce-și făcu propria cafea de dimineață, ieși și se duse lângă ele.

–Te-ai trezit devreme, comentă mama ei. Eu și bunica ta ne răsfățam puțin, pentru că nu trebuie să fim la magazin decât abia la unsprezece. Poate chiar pe la prânz.

–Și mă gândeam să venim cu o pizza diseară. Cred că o să ai timp să mănânci și tu o felie sau două dacă vrei.

–Cine refuză pizza?

Morgan se așeză și așteptă o clipă. Doar o clipă.

O pasăre colibri, strălucitoare ca un smarald în soare, se îndopa cu grăunțele puse special într-o farfurioară, în vreme ce o ciocănitoare tunăia ca o bormașină. Florile pe care le plantaseră la începutul primăverii înfloreau, se desfătau la soare, se întindeau într-o veselă abandonare.

Aici, doar încă o clipă, totul era încă bine, și dulce, și minunat. Gavin Rozwell voia să strice asta, să-i pună capăt.

Pur și simplu nu putea să-l lase.

– Am vorbit ieri cu agenții federali.

– Ce s-a întâmplat?

Audrey se îndreptă numaidecât în scaun.

– Vreau să știți că se ocupă de problemă, dar am primit o factură pentru un card de credit prin poștă. Nu era cardul meu, nu erau cheltuielile mele.

– Creatura asta, începu Olivia, pentru că refuz să îl numesc om, este de o răutate fără margini.

– Nu te contrazic. Dar agentul Beck a spus că și asta a fost încă o greșeală. O cred. A folosit cardul de credit în New Orleans, așa că știu că a fost acolo la datele care apar în extrasul de cont.

– Vrea să te sperie.

– Și m-a speriat, bunico, dar sunt bine acum. Sincer, confruntarea – ba nu, lupta, pentru că asta a fost. Lupta pe care am avut-o cu Opal Reece la Après a fost aproape mai rea. Și cu asta... Se ocupă FBI-ul. O să contacteze compania care a emis cardul de credit, o să-i ia urma în New Orleans. Poate, cu puțin noroc, o să-și poată da seama unde a plecat mai departe. E prea mult să sperăm că a rămas acolo, dar o să aibă o urmă. Cred.

– Ar trebui să mergem într-o excursie. Câteva zile undeva. Să mergem la plajă, continuă Audrey. Să stăm sub umbrele și să bem cocktailuri.

– Mamă, spuse Morgan, întinzându-se și bătându-i mâna, răspunsul nu e în plaje și cocktailuri. Și e prea devreme ca să-mi pot lua zile libere. Sunt atentă. Toată lumea e atentă și e extrem de enervant. Știți ce vreau eu? Vreau să pot să stau afară, aici, exact așa cum stau acum, să admir grădina, să privesc păsările și să știu că Gavin Rozwell e într-o celulă și nu vede decât gratii. Ziua în care voi putea face asta va fi o zi fericită.

– În ziua aia o să bem Mimosa în loc de cafea, hotărî Olivia.

– Între timp, care e treaba cu Opal? E chelnerița-șefă de la Après, nu? Nu o cunosc.

– I-am oferit o ocazie să-și spună oful și ne-am întâlnit ieri. Sincer, nu eram în cea mai grozavă stare de spirit după povestea cu cardul de credit, dar nu mi s-a părut că pot să anulez. În orice caz, nu contează. Nu mă suportă. Îmi poartă pică pentru că am obținut poziția de manager pe pile. Nu e chiar neadevărat, dar sunt calificată și fac o treabă foarte, foarte bună.

– Sigur că da.

– Tu ai spune oricum asta, mamă, dar chiar așa este. Bombăne că mă mișc prea încet, iar asta e o porcărie. În plus, încasările chiar au crescut.

...m-a acuzat că flirtez cu bărbații care vin la bar – în special cu cei ...milia Jameson.

–Asta e ridicol! exclamă Audrey, cu vocea încărcată de indignare. ...ar și dacă ar fi așa? Nu e ilegal să flirtezi.

–Dacă ar fi, mai toți barmanii ar fi după gratii. În meseria asta nu ...ri doar băuturi și iei comenzi. Trebuie să faci clientul să se simtă ...ial. Sau să te faci invizibil, dacă asta vrea. Opal lucrează de suficient ...ult timp la Après ca să știe asta.

–Ce-o să te faci cu ea? se întrebă Olivia.

–N-o să fac absolut nimic. Dacă vrea să lucreze în timp ce spume-... nervoasă pe șefa ei, o privește. În plus, *știu* că se așteaptă să scriu ...ște ce a făcut în raportul de evaluare. O să le termin chiar azi. Dar ...e aș face asta? Își face bine treaba. Mai mult decât bine. Nu e obli-...riu să mă placă.

–Ești deșteaptă. Oricum ar fi, pare o persoană foarte neplăcută.

–Doar în ceea ce mă privește, se pare. Din câte văd, ospătarii o adoră, ...nții relaționează cu ea. Cei care au mai fost și-o aduc aminte și familia ...eson o prețuiește. Morgan ridică din umeri. Pot să trăiesc cu asta.

–Ești deșteaptă, repetă Olivia. Și o femeie puternică, așa cum sunt ...e din familia Nash.

–Cum sunt multe femei. O să mă duc acum să termin rapoartele alea. ...i le dau lui Nell cu o zi mai devreme, dacă tot sunt aproape gata.

–Ai putea să-ți aduci laptopul aici și să te bucuri de vremea frumoasă.

–Uite, asta – Morgan întinse arătătorul spre Audrey – e o idee foarte ...ă. Mă întorc imediat.

Audrey o urmări intrând în casă, apoi se uită la maică-sa.

–O să fie bine, scumpo. Suntem aici.

–Știu. Sau aproape că știu. Dar...

–Dacă grijile ar oferi protecție, ar avea o armură impenetrabilă.

–Doamne, cât de adevărat! Cel puțin nu ne facem griji de la distanță.

–Nu ne mai facem.

16

Agenții speciali Beck și Morrison stăteau în toaleta cu două cabine ...ui bar numit Bourbon Beat. Cu două săptămâni în urmă, Jennie ...de intrase aici căutându-și prietena și o găsise pe Kayleen Dressler ...ată, pe jos, în prima cabină.

Investigația era încă deschisă și împotmolită în concluzia un atac întâmplător. Victima, care venise din Mobile, Alabama, ca să-și viziteze prietena, nu cunoștea pe nimeni altcineva din bar sau din oraș.

–Poliția locală crede că a fost un jaf care s-a terminat prost. Nu a fost agresată sexual, continuă Morrison. Agresorul, probabil un bărbat, a intrat după ea și a imobilizat-o cu o lovitură în față, după care a sugrumat-o. I-a aplicat apoi o a doua lovitură, a izbit-o cu laterala capului în peretele cabinei, post-mortem. Avea la ea o poșetă cu actul de identitate, niște bani – nu se cunoaște suma exactă, dar sub două sute de dolari – un ruj și un card Visa.

–E Rozwell, Quentin.

–Nu e nici metoda lui, nici genul lui de victimă.

–Nici în cazul Ninei Ramos nu a fost. Crima de aici seamănă cu cealaltă. Lovește, omoară, lovește încă o dată. E frustrat, de-asta le bate după ce le omoară. Nu a obținut ce voia. E vina lor.

Pentru că era de aceeași părere, Morrison dădu din cap.

–Victima era blondă și în grupa de vârstă preferată. Dar asta e ceva nou, Tee. Un bar aglomerat, riscul să intre cineva în orice clipă peste el. Sau să-l vadă când vine sau pleacă și să ne poată oferi o descriere.

–Aproape sigur le-a urmărit. Fetele au fost prin mai multe baruri. E agitat, vânează, se gândește la Morgan Albright. Victima se duce pe ringul de dans. O privește. Fata se duce la toaletă. Prietena ei e la bar, stă de vorbă, nu o vede pe Kayleen când se duce în spate.

–Oamenii beau, dansează, caută un partener pentru o seară, continuă Morrison. Nimeni nu-l observă pe Rozwell ducându-se după ea. Nimeni nu observă preț de vreo 15 minute că nu se mai întoarce – după cum nu-l observă nici pe Rozwell ieșind de la baie, apoi plecând din bar.

Beck se duse la ușă.

–O lasă un minut, se duce după ea. Intră. Dacă mai e cineva acolo, în afară de victima vizată, jocul s-a terminat. Se preface încurcat, râde, se retrage. Dar nu e nimeni, așa că intră. Încuie ușa în spatele lui.

–Nu trebuie decât să aștepte să deschidă ușa cabinei, continuă Morrison. Lovitură în față. Mimă gestul. O dă în spate, o trântește la pământ, o ametește. E muzică și e foarte tare.

–Chiar dacă ar striga, cine s-o audă? Se gândește la Morgan în timp ce o sugrumă pe Kayleen, Quentin, dar nu e Morgan și nu se simte satisfăcut. Așa că o izbește cu capul de cabină, îi ia poșeta și o lasă acolo. Se întoarce la hotel și pleacă în aceeași seară. Sau a doua zi.

–Eu zic că ține.

–Da, ține. Un hotel bun. Un apartament cu vedere, într-un hotel bun. Într-un cartier select.

–Da, da, aprobă Morrison. E stilul lui.

–Hai să găsim hotelul. Când o să fim siguri, o contactăm pe Morgan.

Și loviturile veneau una după alta, își spuse Morgan, lăsând jos telefonul.

Nu trecuseră nici treizeci și șase de ore de când primise pumnul în stomac reprezentat de factura pentru cardul de credit, și acum – încă – femeie era moartă.

Omorâtă de Rozwell.

O biată femeie care nu făcuse altceva decât să iasă în oraș să se distreze, să se prostească puțin cu o prietenă. Rozwell nu o cunoscuse și, din ce spunea Beck, nu se documentase în legătură cu ea. O alesese pur și simplu din mulțime.

Îi găsiseră hotelul. Deși fie își vopsise părul, fie purta o perucă roșie, îi localizaseră hotelul. Plecase a doua zi după ce comisese crima, după-amiaza – după ce făcuse câteva cumpărături cu cardul de credit său, pe numele ei – și luase un taxi până la aeroport. Dar nu intrase, din informațiile obținute de la agenții de securitate.

Nu avea ce să facă, își aminti Morgan, în afară de ceea ce făcea deja. Și asta însemna să se ducă la muncă. Vineri seara și o repetiție pentru o nuntă însemna că, pe lângă clienții obișnuiți de weekend și oaspeții hotelului, o să aibă și un val de petrecăreți după cină.

Era recunoscătoare că se întâmpla acum, pentru că avea să fie prea ocupată ca să se poată gândi prea mult.

O avea din nou pe Bailey lângă ea, în spatele barului, în principal – și Morgan era singură de asta – pentru că Bailey o rugase pe Opal. Oricum ar fi fost, Morgan o punea la treabă.

–Poți să pregătești comanda asta la masă. Un shiraz, un chardonnay, un pahar din șampania casei și un pinot grigio. Porție dublă de cartofi prăjiți cu brânză, patru farfurii.

Încrezătoare că Bailey se va descurca, Morgan se duse la blender, să pregătească trei Colada de caise. Lucra pe pilot automat, pregătea comenzile, stătea de vorbă, oferea mostre pentru degustare când un client nu se putea hotărî dacă voia bere, vin sau whisky.

Un bărbat care se apropia de 40 de ani veni la bar și o chemă cu degetul.

–Joc cu prietenii mei de la masă un joc care se cheamă Încurcă barmanul. Ești tânără, nu ai cum să faci de prea mult timp meseria asta, așa că am șanse mari.

–Care e premiul?

–Îmi plătesc ei mâine partida de golf.

– Tare. Caree băutura?

Zâmbind, bărbatul ridică arătătorul și-l clătină în aer.

– Nu ai voie să cauți pe Google.

Morgan ridică mâinile.

– Osul.

– Cred că sunt mai bătrână decât par. Să fie Curcanul sau varianta cu Bourbon?

– Fir-ar să... Apoi râse. Curcanul. Patru pahare.

– Patru băuturi foarte bărbătești. Vi le aducem noi. Îmi pare rău pentru partida de golf.

Răci patru pahare și scoase două shakere, ca să poată face două deodată.

Îi îmbunătăți starea de spirit, la fel ca perechea care comandă o sticlă de șampanie ca să-și sărbătorească logodna.

– Doamne, ce tare e!

Cu răsuflarea tăiată, Bailey umplu la loc tava cu garnituri.

– Știu că e superaglomerație, dar e tare! Probabil pentru că totul e atât de nou pentru mine.

– Pentru mine nu mai e nou și tot mi se pare tare.

Râsetele izbucniră într-un separeu din spate.

– Și nu ne distrăm numai noi.

Barul se umplu. Excursioniști, bicicliști, jucători de golf, perechi în luna de miere, petrecăreții de la nuntă și alții.

Pe la miezul nopții, Miles veni și se așeză la locul lui obișnuit. Și-și scoase telefonul.

Morgan îi turnă paharul de cabernet.

– Ai avut noroc că ai găsit loc.

– Tot complexul e plin weekendul ăsta. Și se pare că jumătate din oaspeții noștri sunt aici.

– Ar fi trebuit să vii acum o oră. Acum începe să se calmeze. Se duse la un cuplu care tocmai terminau un merlot și o vodcă tonic. Încă un rând?

– Ai venit la fix! Și dă-ne și niște cartofi din ăia picanți.

– Îmi pare rău, bucătăria se închide la douăsprezece.

– Oh, haide acum! Bărbatul își bătu cadranul ceasului de la mână cu un deget țeapăn. N-au trecut decât cinci minute. Poate că ar fi trebuit să vii mai devreme la noi.

– Îmi pare rău dacă am întârziat. Să văd ce mai pot face. Fiindcă știa că închiseseră deja friteuza din spate, plasă comanda la room-service. Mai durează puțin până se fac cartofii și sunt din partea mea.

– Așa mai merge.

– Vă mulțumesc pentru răbdare.

Se duse mai încolo.

-În sinea mea, îmi dau ochii peste cap, murmură Bailey.

-Atâta timp cât nu se vede.

Cu chipul complet lipsit de expresie, Opal veni la bar.

-Două Bellini, o Colada de piersici și o Corona.

-Mă ocup eu de Corona și de Bellini. Mulțumesc că m-ai lăsat la bar în seara asta, Opal. Învăț atât de multe!

-Mâine am nevoie să fii înapoi la mese.

-O să fiu.

În timp ce blenderul huruia, Morgan scoase sondele, apoi îi întinse lui Bailey sticla de șampanie.

-Fă-le tu.

-Serios? Primul meu cocktail oficial.

Cu ochii pe Bailey, Morgan închise blenderul.

-Arată perfect. Bravo!

După ce așeză băuturile pe tavă, Morgan dădu să se uite la Opal. O mișcare îi atrase atenția.

Îl văzu, îndreptându-se spre ușile de sticlă ce se deschideau spre terasă. Avea capul întors, dar îi zări profilul. Părul auriu, constituția, până și felul în care se mișca. Totul păru să se înmoaie în ea.

-Hei, Morgan, ești...

Apoi simți o înverșunare sălbatică. Țâșni afară din spatele barului, îl ajunse din urmă chiar în dreptul ușii și-l prinse de braț.

-Nenoroci...

Luat prin surprindere, bărbatul se întoarse spre ea, și Morgan se pomeni uitându-se la un străin.

-Îmi pare rău. Îmi pare extrem de rău. Mi s-a părut că sunteți...

-Mă bucur că nu sunt. Îi adresă un zâmbet încurcat. O despărțire urâtă?

-Îmi pare extrem de rău, spuse ea din nou.

Se răsuci pe călcâie. Simțea că nu mai poate să respire, privirea începea să i se întunece. Ieși în grabă.

-Terasă, masa trei, spuse Opal, împingând tava spre Bailey. Servește, acoperă barul.

Ieși repede, imediat în spatele lui Miles. Acesta se opri brusc în fața toaletei doamnelor și arătă cu degetul.

Opal deschise ușa și o găsi pe Morgan așezată pe jos, cu spatele lipit de perete, făcând eforturi să respire.

-Ușor! Se ghemui lângă Morgan și-i luă fața în palme. Respiră încet.

-Nu pot. Nu pot să respir.

-Ba da, poți. Încet. Ușor și încet.

–Doare. Mă doare pieptul.

–Sunt sigură. Suflă aerul, încet și ușor. Trage iar. E un atac de panică, așa că o să te calmezi. Așa. Inspiră, expiră. Sora mea pățea așa, după ce a părăsit-o un dobitoc în facultate. Nu te opri.

–Am crezut... Am crezut că e...

–Da, m-am prins. Hai, ține-te bine. Se ridică, se duse la ușă și o deschise. Îi trebuie niște apă.

Când se întoarse, o găsi pe Morgan cu genunchii la piept, cu fața lipită de ei.

–Sunt bine. E în regulă. Mi-e atât de jenă.

–Nu fi proastă! Opal se duse și deschise ușa, când cineva bătu în ea. Luă paharul. Mai lasă-ne un minut, îi spuse lui Miles. Apoi îngenunche iar în fața lui Morgan. Bea. Dar nu repede.

–Mulțumesc. Semăna atât de mult cu el, până am...

–Ești sigură că nu era el?

–Da.

–Bine că te-ai oprit, atunci.

În timp ce Morgan sorbea din apă, Opal se lăsă pe călcâie.

–Erai gata să-l pocnești.

–Oh, Doamne! Își coborî iar capul. Asta ar fi pus capac.

–Arată că ai curaj. Mai mult decât credeam. Credeam că exagerezi povestea, că faci pe victima. Așa că... îmi pare rău.

–Să zicem că suntem chit. Cu ochii închiși, își sprijini o clipă capul de perete, apoi sări ca arsă. Dumnezeule mare! Am plecat de la bar. Bailey...

–Bailey poate să se descurce câteva minute. Am stat cu ochii pe ea. O pregătești bine. Firește, ai și cu ce să lucrezi.

–Așa e, dar trebuie să mă întorc.

–Hm, ți-a revenit culoarea în obraji și nu mai tremuri. Încearcă să te ridici în picioare și mai vedem.

Când reuși, Opal dădu din cap.

–Bine, atunci. O conduse afară, unde-l găsiră pe Miles învârtindu-se agitat pe coridor. Ți-o predau ție, spuse Opal și se retrase spre arcadă.

–Haide. Te duc acasă.

–Nu! Dumnezeule, nu! Trebuie să mă întorc. Înainte să i ordone altceva – și vedea în ochii lui că se pregătea să o facă –, ridică o mână. Trebuie. Am nevoie să mă întorc, Miles. Dacă nu, înseamnă că a mai câștigat o rundă.

După ce o privi lung preț de câteva clipe, Miles făcu un semn spre arcadă.

–Îmi pare rău pentru...

–Oprește-te! îi spuse el.

Miles se întoarse pe scaunul lui, Morgan se întoarse în s
După ce luă mopul de șters din spatele barului, îi strânse ușor lui Bailey.

–Îmi pare rău că am fugit și te-am lăsat baltă.

–Nu-i nimic. Ești bine?

–Da, totul e bine.

–Au venit cartofii prăjiți și am servit vin la o masă.

–Super. Poți să-mi faci o favoare?

–Desigur.

–Află ce beau tipul pe care era să-l pocnesc și prietenii lui. Vreau să le trimit o rundă din partea mea, înainte să închidem.

–Sigur.

În timp ce dădea cu mopul ca să se țină ocupată, Morgan privi scaunele de la bar. Observă că cei doi care comandaseră cartofii picanți nu aveau prea multe să-și spună. Alcoolul și carbohidrații nu te ajută întotdeauna să ieși dintr-o pasă proastă. Cele două femei care chicoteau în timp ce sorbeau din chardonnay o făceau să se gândească la tânăra moartă și la prietena ei din New Orleans și simțea că începe să o doară capul. În capătul barului, Miles butona telefonul.

–Sunt cinci, raportă Bailey. Două beri Heady Topper, un Mojito, o Margarita cu gheață și un merlot.

–Mulțumesc. Ce-ai zice să pui tu berea și vinul? Duse personal băuturile la masă și lăsă aerul nopții să-i răcorească fața în timp ce traversa terasa. Din partea mea, spuse ea, în timp ce-i serva. Cu cele mai profunde scuze.

–Hei, mulțumim, dar nu a fost mare lucru. Ar fi putut să fie, dacă apucai să arunci pumnul ăla pe care l-am văzut pregătit.

–Croșeul meu de dreapta e devastator.

Zâmbind, zâmbind, zâmbind, se aplecă și luă de pe masă paharele goale, în timp ce tânărul și prietenii lui râdeau.

–Pun pariu că fostul tău e un băiat tare chipeș.

–Aici nu pot să te contrazic. Mulțumesc pentru înțelegere.

Mai sigură acum pe picioare, se întoarse înăuntru.

Cartofi Picanți termină și lăsă un singur dolar pe bar, drept bacșiș.

Fetele care chicoteau mai cerură o rundă la ultima comandă.

Morgan o trimise pe Bailey să le servească, apoi îi întinse ei dolarul

–Păstrează-l ca amintire. Poți să faci totul cum trebuie, și unii tot să-ți tragă țeapă.

–Ce jegos!

–Sunt destul de sigură că și soția lui e de aceeași părere. Chiar s
dacă mai vine și mâine, o să facem totul așa cum trebuie.

–Pentru că ne mândrim cu ceea ce facem, chiar și atunci când clientul este un jegos.

–Chiar și atunci. Și pentru că reprezentăm complexul.

La ora 1.00, mai rămăseseră doar câțiva clienți înăuntru și afară, în timp ce personalul curăța mesele.

Fetele vesele se retraseră râzând în timp ce nu-Gavin Rozwell se opri la bar.

–Mulțumesc pentru tratație.

–Cu cea mai mare plăcere.

–Dacă vreodată vrei să vorbim despre despărțiri urâte, fac eu cinste. Își puse cartea de vizită pe masă și îi zâmbi larg. Mă bucur că n-ai apucat să mă pocnești.

–Și eu.

După ce plecă, Bailey se aplecă spre ea.

–Ăsta s-a dat la tine.

–Te pricepi. Băgă cartea de vizită în buzunar. Miles o să mai vrea un pahar de apă plată cu gheață, după care poți să pleci. Te-ai descurcat foarte bine în seara asta, Bailey.

–Pot să mai stau să te ajut să închizi.

–M-ai ajutat deja. Ai aruncat gunoiul, ai schimbat șervetele, ai curățat și ai încuiat dozatoarele de bere, ai golit frapierele. Ai spălat și ai pus la loc paharele. Cred că mă răsfeți.

–Opal a spus că pot să mai lucrez două ore marți, dacă acceptă Nick. Marțea lucrez pe tură de zi.

–E o idee bună, și Nick n-o să te refuze. În felul ăsta o să vezi mai multe stiluri și un alt ritm.

În timp ce ultimii clienți plecau și angajații își urau noapte bună, Morgan continuă procesul de închidere, oprindu-se doar când Miles veni în spatele barului.

–Stai jos.

–Încă mai trebuie să...

–Știu cum să închid un bar. Stai jos.

–Dar nu știi cum închid eu barul. În plus, e treaba mea.

Ignorând-o, Miles începu să șteargă sticlele.

–Am lucrat două luni la bar, în tinerețe. Bailey a făcut deja o bună parte din treabă.

–E atentă.

Și Morgan adăugă în sinea ei: Și tu la fel.

Lucrară în tăcere. După ce umplu la loc frigiderele cu bere și vin, începu să le încuie.

–Nu încuia vinul și du-te și stai jos. Bei cabernet de felul tău sau feri altceva?

–Nu am spus că vreau să beau ceva.

–Dar, dacă ai vrea, ce ar fi?

Morgan nu se considera o fire deosebit de încăpățânată, dar chiar dacă ar fi fost, nu credea că s-ar fi putut măsura cu el.

–Poate ceva mai ușor. Pinot grigio.

Miles umplu un pahar cu vin roșu și unul cu vin alb, apoi încuie vinul.

–Hai să le luăm afară. Poate că ești obosită, continuă el, dar ești mult prea încordată. Așa că destinde-te.

Luă el ambele pahare și o așteptă să vină și să deschidă ușa. După ce Morgan o închise la loc, se duse la masa cea mai apropiată și se așeză.

–Chiar semăna atât de bine cu Rozwell?

Clătinând din cap, Morgan se dădu bătută și se așeză.

–Nu. Constituția, părul... Și era îmbrăcat în stilul ăla – casual-șic.

–Aha. Te-a învățat Jen să te repezi la un criminal și să-l pocnești în față?

–Sigur că nu! A fost doar... Am reacționat din impuls.

–Eu eram acolo. Și nu e nevoie decât să apeși două taste pe telefon ca să anunți paza.

–Nu mai puteam gândi. La naiba, e clar că n-am mai gândit. Sorbi din vin. Rece și ușor, la fel ca aerul. Nu e o scuză, dar nu cred că aș fi reacționat așa – doar că a mai ucis o femeie.

–Când?

–Nu știu exact. Acum vreo două săptămâni. Abia am aflat. A mai luat un card de credit pe numele meu.

Îi spuse toată povestea.

–Au găsit hotelul la care a stat. Fie își vopsise părul, fie purta perucă. A plecat de la hotel a doua zi după ce a omorât-o și a luat taxiul până la aeroport. Dar nu s-a dus pe terminal. A furat o mașină din parcarea pe termen lung. Au trecut cinci zile până când s-a întors proprietarul și a raportat furtul, așa că ar putea fi oriunde.

–Nu ar fi putut să treacă de băieții noști de la pază și să intre în Après.

–Nu m-am mai gândit la băieții de la pază. Nu m-am mai gândit deloc. M-am panicat.

–Nu. Miles continua să se uite fix în ochii ei. Nu te-ai panicat decât abia după ce ți-ai dat seama că era altcineva. Până atunci, păreai gata să-l faci bucăți. Faci des atacuri de panică?

–Nu făceam, înainte. Niciodată. După? Presupun că am avut câteva, dar nimic de genul ăsta.

– E mai bine să fii furioasă, dacă poți să te stăpânești. O să-l sun? Pe tipul cu care l-ai confundat. Ți-a dat cartea lui de vizită, adăugă Miles, când Morgan rămase privindu-l lung.

– Oh. Nu. Categoric, nu. În primul rând, nu s-ar cădea, indiferent de circumstanțe. În al doilea rând? Circumstanțele. Pe lângă asta, ultimul bărbat cu care am ieșit – și asta numai de două ori – s-a dovedit a fi criminal în serie. Îți cam trece cheful.

– Te simți mai bine.

Își lăsă capul pe spate, ca să privească stelele.

– Presupun că da.

– După care a fost și dobitocul cu cartofii prăjiți.

– Oh, da. El e câștigătorul. Ridică paharul într-un toast. Genul care știe că să lași un singur dolar pe bar e o insultă mai mare decât să nu lași nimic.

– Care e povestea lui? se întrebă Miles. Sigur ai una.

– Îi place să fie măgar. Îl face să se simtă important, mai ales când se poartă urât cu cei care îl servesc sau care sunt în subordinea lui. Avea un Rolex la mână, părea un bărbat important și numărul de cameră este la Etajul de Club, așa că-și poate permite să fie generos. Doar că nu e construit așa. Este un șef groaznic, nu are răbdare, este pretențios și se poartă urât cu oamenii lui pentru că poate.

Miles sorbi din vin, continuând să se uite la ea.

– Și soția lui?

– Ea nu a scos nici un cuvânt, dar mi-a adresat o privire care spunea: „Ți se pare rău? Să vezi ce trebuie eu să îndur". Aș zice că s-a cam săturat să îndure. Ridică din umeri. Așa văd eu lucrurile, din spatele barului.

– La fel le văd și eu, din capătul barului. Cu toate astea, îți plac oamenii.

– Tipul pe care aproape că l-am pocnit a fost foarte înțelegător. Cele două femei de la bar – care împart o cameră care nu e la Etajul de Club – au lăsat un bacșiș de douăzeci și cinci la sută. Opal și-a părăsit postul – lucru pe care nu-l face niciodată – ca să mă ajute să depășesc un atac stupid de panică. Și tu stai aici, ajutându-mă să mă descarc după o seară grea, când ai putea să fii acasă, în boxeri, și să te uiți la știrile sportive de noapte. Așa că, da, îmi plac oamenii.

Rămase câteva clipe privind vinul care îi mai rămăsese în pahar, apoi îl dădu pe gât.

– Ascult știrile, mai degrabă decât să le urmăresc la televizor. Și, din câte știi tu, aș putea foarte bine să port chiloți decupați.

–Nu, cu siguranță ești un tip care poartă boxeri. Iar discuția asta, își dădu brusc seama, este complet nepotrivită. Ar trebui să închid și să mă duc acasă.

Se ridică odată cu ea.

–Te conduc eu.

–Ce? Nu. Sunt bine.

–Ești *mai bine*, nu bine. Luăm mașina ta. Unul din băieții de noapte să ne urmeze în a mea.

–Chiar *sunt* bine.

Miles întinse doar mâna.

–Cheile. Știi procedura.

–Sunt în geantă. E o prostie.

–Nu e o ideea prea bună să-ți faci șeful prost.

–N-am spus că *tu* ești prost, bombăni ea, luând paharele. Deși...

Miles închise ușa și încuie în urma lor, apoi o așteptă să spele și să pună la loc paharele, apoi să-și ia geanta.

–Ascultă, Miles...

–Cheile.

–Iisuse! Smulse cheia de la mașină și i-o trânti în palmă. Simt că încep să-mi placă mai puțin oamenii.

–Probabil că e un pas în direcția corectă, spuse el și stinse luminile.

Amândouă mașinile așteptau la intrare. Simțindu-se ridicol, Morgan urcă pe scaunul pasagerului. Miles se așeză la volan.

–Ai picioare lungi, comentă el. Aproape că nu trebuie să repotrivesc scaunul.

Morgan își prinse centura.

–După ce ieși din complex, te îndrepți spre oraș, apoi...

–Știu cum să ajung la tine.

–Oh.

–Bunicii, spuse el, ieșind din parcare. Ai tăi și ai mei. Au fost prieteni. Am venit cu bunicul de câteva ori.

Desigur. Îi spusese bunica ei.

–Bunicul tău m-a ajutat să construiesc o căsuță pentru păsări, pentru un proiect de la școală. Se uită spre ea. Am fost cel mai tare.

–Dar nu-ți plac oamenii.

–Îmi plăcea bunicul tău.

–Și mie. Simți cum umerii rigizi i se înmoaie dintr-odată. Era o mare bucurie pentru mine ori de câte ori veneam în vizită. Depindea de locația în care era staționat tata, dar, după ce ai mei s-au despărțit, veneam de obicei o săptămână în timpul verii, poate câteva zile de Crăciun, în funcție de locul în care eram.

–Te-ai mutat mult.

–M-am mutat mult, recunoscu ea. Mai întâi pentru că tata lucra în armată, apoi pentru că mama nu părea să-și găsească locul. Nu mi-am imaginat niciodată că o să și-l găsească aici. Sau că o să mă stabilesc eu aici. Se foi în scaun. Și, pentru că se simțea cu adevărat mai bine și pentru că era curioasă, întrebă: Tu te-ai gândit vreodată să locuiești în altă parte?

–Îmi place aici.

–Dacă nu ar fi afacerea de familie și toată povestea asta.

–Tot mi-ar plăcea aici.

Avusese dreptate în legătură cu asta, își spuse Morgan. Îi plăcea că avusese dreptate.

–E vorba de rădăcini. Sunt adânci. Întotdeauna i-am invidiat pe cei cu rădăcini adânci.

–Ai suficient timp să le plantezi și să le crești pe ale tale.

Conducea ușor pe șoseaua pustie, apoi pe străzile liniștite din Westridge.

Doar pentru că pierduse timp – și atât de multe altele – nu însemna că nu mai avea timp. Se plantase aici, își spuse, de nevoie, mai degrabă decât din proprie alegere. Cel puțin la început. Dar se plantase și simțea cum rădăcinile încep să se prindă.

Îi plăceau străzile liniștite în aceeași măsură în care îi plăcea agitația de peste zi. Îi plăcea solitudinea unei plimbări prin pădure la fel de mult pe cât îi plăcea barul animat și aglomerat. Nu avea o casă pe care să o poată transforma într-un cămin, dar avea un cămin.

Când Miles intră pe aleea din fața casei ei, nu trebui să-și amintească să fie recunoscătoare.

Luă telecomanda pe care o pusese între scaune.

–Cheile.

Se întinse, recunoscătoare pentru ora pe care i-o dăduse, și îi luă mai întâi mâna.

–Mulțumesc.

Se pierdu o clipă, doar o fracțiune de secundă, privind în ochii lui. Apoi își trase mâna, cu tot cu cheie.

Când se aflau fiecare de câte o parte a mașinii, apăsă butonul de încuiere.

–Noapte bună, Miles!

–Încuie după ce intri.

Rămase, firește, să se uite după ea până ce ajunse la ușă, până ce o descuie. Întoarse capul o dată și simți o strângere de inimă pe care n-ar fi vrut să o simtă. Apoi intră în casă, închise și încuie ușa în urma ei.

fusese bun cu ea când avusese nevoie de bunătate mai mult decât să recunoască. Ținând cont de circumstanțe, își aminti ea în timp ce urca scările, nu ar fi fost doar neînțelept, ci și o greșeală uriașă să-și permită să simtă orice altceva în afară de recunoștință.

Un bărbat atrăgător, își spuse, și interesant. Un bărbat care îi plăcea, oricât ar fi încercat să recunoască. Așa că nu era firesc să simtă o oarecare atracție? Un interes?

Sigur că era cât se poate de firesc, atâta timp cât totul se oprea acolo. Chiar acolo.

Se așeză pe marginea patului încercând să ignore fluturii din stomac care îi trădau adevăratele sentimente. Și dorindu-și atât de mult să o vadă pe Nina aproape, ca să poată vorbi cu ea despre asta.

17

Miles avea duminica liberă și intenționa să facă mai nimic toată ziua. Nu avea nimic presant la muncă, nu avea întâlniri – nici măcar cu familia – nici criză, mică sau mare, la orizont. Câteva treburi casnice, sigur, dar nu îl deranja să le facă, atâta vreme cât nu era nevoit să le strecoare printre altele.

Dormi până târziu, după standardele lui, și se dădu jos din pat puțin înainte de nouă. Scoase câinele afară, apoi, pentru că avusese inspirația de a instala un aparat de cafea în dulap, își savură prima cafea de dimineață pe terasa dormitorului.

Ca de obicei, Howl patrula prin curtea din spate, apărând-o de orice posibili invadatori. Uneori se întreba ce o fi fost în mintea câinelui și de obicei ajungea la aceeași concluzie: nu mare lucru.

Coborî la sala personală de fitness de la subsol și se antrenă o oră întreagă, după care se simți foarte mândru de sine.

Făcu un duș – unul lung. Răsfăț de duminică dimineață.

După ce aruncă niște rufe la spălat, hrăni câinele, amestecă și prăji niște ouă, băgă un covrig la toaster. Cu a doua cană de cafea, se așeză în grădina din spate și citi ziarul de pe tabletă, luându-și micul-dejun încălzit în razele soarelui.

Și, pentru că era soare, întinse rufele afară, la uscat. Puse cearșafuri curate pe pat, prosoape curate în baie, spălă vasele și consideră că-și îndeplinise sarcinile în interior.

Pentru că era musai într-o astfel de zi, își făcu niței de lucru prin grădină. Nu era nevoie de cine știe ce, pentru că echipa de la complex se îngrijea de grădină dacă și când nu avea el timp. Chiar și așa, știa ce e de făcut, pentru că își petrecuse o vară lucrând cu grădinarii, ca parte din procesul de instruire.

Howl stătea întins în iarbă, privindu-l.

Lucra în liniște, pentru că aprecia liniștea atunci când avea parte de ea. Doar ciripitul păsărilor – ceea ce-i amintea că trebuia să le pună grăunțe – mormăiturile ocazionale ale câinelui, bâzâitul albinelor puse pe treabă.

În mod intenționat, așa cum făcea întotdeauna când avea toată duminica liberă, își lăsase telefonul înăuntru, la încărcat. Dacă apărea ceva absolut esențial, venea cineva după el. Altfel, pentru o zi, nimeni nu putea vorbi cu el.

Încercând un experiment, scoase o minge de tenis și i-o arătă lui Howl. Apoi o aruncă. Și, ca întotdeauna, Howl rămase întins, privi mingea zburând, aterizând, apoi se uită la Miles cu o mutră ce părea să spună: „Ce? Du-te și ia-ți-o singur".

–Ce fel de câine ești tu?

Mormăiturile și scheunatul lui Howl erau aproape umane.

Miles își luă singur mingea și o băgă înapoi în șopron.

La două, cu rufele uscate, împăturite și puse la locul lor, toate treburile erau rezolvate. Acum că ziua se întindea liberă în fața lui, era tentat să-și verifice telefonul. N-o s-o facă, era o chestiune de disciplină. Dar era tentat.

Putea să stea pe verandă și să citească o carte. Putea să-și pună bocancii și să meargă la o plimbare prin pădure. Trebuia să-și ia și câinele, pentru că i se părea greșit să nu o facă. Avea mai mult sens să meargă întâi la plimbare și apoi să citească, dar, dacă le inversa, putea să treacă la întoarcere prin oraș și să-și ia ceva pentru cină – ca să nu trebuiască să mai gătească.

Orice hotăra să facă, trebuia să fie afară, pentru că lui Miles i se părea o crimă să irosească o după-amiază perfectă de duminică pe timp de vară lenevind în casă.

În plus, în ciuda comentariului lui Morgan, nu se uita prea mult la televizor – nici la sport, nici la altceva. Gândul la comentariul ei îl făcu să se gândească la ea, lucru pe care avusese mare grijă să evite să-l facă toată dimineața. Chiar nu avea nici o treabă să se gândească la ea, cel puțin nu altfel decât ca la managerul barului. Dar, la naiba, o găsea atât de interesantă. Nu începea discuție că excela în ceea ce făcea – și, așa

cum concluzionase Nell la ultima întâlnire de familie, avuseseră noroc să găsească pe cineva deopotrivă creativ și cu talent organizatoric.

Nu-i plăcea că-și făcea griji pentru ea, dar se părea că nu era în stare să se oprească. Îi rămăsese întipărit în minte felul în care trecuse de la furie sălbatică la panică neajutorată în clipa în care se dusese după tipul ăla din bar. Admira furia, empatiza cu panica.

Morgan pierduse totul, dar săpase adânc și o luase de la început. Admira și asta. Mai mult, respecta asta. Avea visuri, țeluri, speranțe, își spuse, în timp ce lua cartea pe care abia o începuse. Câte dintre acestea îi furase Rozwell?

Cineva voia să o omoare și nu o lăsa să uite. Cu toate astea, se trezea în fiecare zi. Se ducea la muncă și își făcea treaba, își trăia viața. Viața pe care începuse să și-o refacă. Combinația de dur și vulnerabil îl fascina.

Își putea spune că fascinația asta nu avea nici o legătură cu felul în care arăta, dar nu-i plăcea să se mintă singur. Arăta fantastic, își spuse. Felul în care se lumina la față când râdea, felul în care se mișca în spatele barului, de parcă, la naiba, ar fi fost pe ringul de dans. Și ochii ei! De un verde fierbinte și parcă mereu alerți.

Și acum, Iisuse, o să înceteze să se mai gândească la ea. O s-o lase, metaforic, lângă telefon, la încărcat, și o să se ducă să-și citească odată cartea.

Când o luă spre ușă, Howl urlă. Putea să iasă, desigur, și Miles îi lăsa ușa deschisă, ca să poată să intre și să iasă după cum voia. Dar, pentru că nu avea lesa, câinele știa foarte bine că nu se putea duce mai departe de veranda din față.

Strada era departe, dar nici chiar așa.

–Asta-i situația, spuse Miles și deschise ușa.

Și iat-o în prag, ca și cum ar fi materializat-o cu puterea minții, doar pentru că se gândise la ea câteva minute.

Purta un tricou roșu și blugi scurți și tociți și, la naiba, picioarele alea atât de lungi mai că nu-l omorau. Avea un fel de recipient în mână și, chiar și prin ochelarii de soare, îi putu vedea uluirea în clipa în care ridică privirea.

–Ai turnulețe, spuse ea și uimirea se extinse.

–Casa are.

–Două turnulețe, spuse ea din nou.

Apoi Howl ieși pe verandă.

–Și un câine!

Howl mormăi, bombăni și scoase trei chelălăieli prelungi în timp ce se gudura din cap până-n picioare.

–Turnulețe și un câine care vorbește!

Miles simți câinele dansând pe loc lângă el. Se pregătea să i-o ia înainte să șadă, când Howl încălcă o regulă de bază. Țâșni jos de pe verandă direct spre Morgan.

În loc să se sperie, pe chipul ei nu se citi decât încântare. Puse recipientul sub un braț, ca să poată să se lase pe vine și să-l mângâie.

Câinele o linse, se frecă de ea, se dădu pe spate, cu labele în aer, ca să fie scărpinat pe burtă – scoțând tot timpul cele mai fericite sunete.

Nici măcar când venea taică-său, își spuse Miles, nu se făcea potaia de râs în asemenea hal. Apoi însă Morgan râse, îl mângâie, gânguri și-și lipi nasul de al lui.

–Oh, ce băiat bun! Ești un băiat foarte bun! Și ce frumos ești! Cum te cheamă? Cum îl cheamă?

–Howl. Pentru că...

Ca să-i demonstreze, Howl scoase un urlet, făcând-o pe Morgan să râdă.

–Nu are voie să coboare de pe verandă fără lesă.

–Oh, dar – Oh, șoseaua. Bună regulă. Haide, Howl, nu vrem să fim neascultători. Scuze, a fost vina mea.

Își îndreptă picioarele alea fantastice de flamingo și câinele topăi – nu topăia *niciodată* – pe lângă ea până la verandă.

–Și scuze, continuă ea, turnulețele mi-au distras atenția. Voiam doar să-ți las asta pe verandă, apoi să-ți trimit un mesaj. Nu voiam să te deranjez în ziua ta liberă.

–Ce să lași?

–Ți-am făcut fursecuri.

Îi întinse cutia.

–Ai... Dacă fusese mirat mai devreme, acum era de-a dreptul uluit. Mi-ai făcut fursecuri.

–Mulțumesc pentru vineri seara. Mărturisesc că a fost ideea mamei și au ieșit bine în principal pentru că a stat lângă mine să mă supervizeze la fiecare pas. Dar mulțumirile sunt sincere.

Miles luă cutia, o deschise și gustă dintr-un fursec în timp ce Morgan făcea potaia să se topească pupându-l pe nas.

–Sunt bune.

Când Howl îi aruncă o privire jalnică, Miles clătină din cap.

–Nu-s ale tale.

–Tu nu ai voie să mănânci ciocolată, spuse Morgan, mângâindu-i urechile lui Howl. Nu-ți fac bine. Ce este?

–Câine.

–Ce fel de câine?

–Nu știe nimeni. Cel mai probabil, un ciobănesc s-a îndrăgostit de un beagle.

–Hm, interesantă combinație. Încerc să-mi pară rău că ți-am întrerupt ziua liberă, dar altfel nu l-aș fi cunoscut pe Howl. Și... Acum ridică privirea, și Miles știu pe loc că o să-i fie mult mai greu să spună nu acelor ochi decât ochilor lui Howl. Ai cinci minute?

–Probabil.

–Dacă s-ar putea... aș putea să văd unul din turnulețele alea pe interior? Doar să arunc o privire înăuntru.

–Probabil, repetă el. De ce?

–Nu am fost niciodată într-un turn. Îmi plac enorm casele, iar a ta e foarte frumoasă, în stil victorian. Și turnulețele o ridică un nivel mai sus.

–Bine.

–Oh, mulțumesc! Cinci minute, jur, după care te las în pace. Și ai fursecurile.

Îi făcu semn să intre.

–Oh, e foarte frumoasă! Și... ai păstrat pereții interiori curbați la baza turnulețelor pentru o sufragerie, sau cameră de citit, sau cameră de dimineață. Sau cameră pentru orice vrei să fie. Și lucrătura în lemn! Ai medalioane în plafon. Oh, podelele – sunt originale?

–Da.

I se părea că se uită la camera care se deschidea din vestibul de parcă tocmai i-ar fi deschis peștera lui Aladin.

–Superb, absolut superb! Și ferestrele! Și, iartă-mă, îmi irosesc primul minut. Ador casele. În special casele vechi. Construcțiile noi sunt atât de... ei bine, noi. Poți să simți istoria aici. Vreau să zic, uită-te la scara aia.

Se duse, cu potaia îndrăgostită după ea, și mângâie stâlpul scării.

–O să poți s-o folosești dacă vrei să vezi interiorul turlei.

–Și chiar vreau să-l văd! Este o casă atât de elegantă, fără să fie rece sau simandicoasă. Lasă senzația unui cămin, spuse ea, în timp ce urca scările, mângâind cu un deget balustrada. Și asta și este. Casa ta.

–Este acum.

În timp ce o conducea la etaj, se gândea cât de ciudată era situația. Îi oferea un fel de tur al casei, ducând în mână o cutie cu biscuiți de casă.

Scoase un sunet nedefinit, ceva între geamăt și suspin, când păși în biroul lui. Miles își comandă să nu găsească nimic sexual în el.

Dar nu reuși.

–Oh, da! E perfect. Absolut perfect. Pereții curbați, priveliștea de la ferestrele înalte – atât de multă lumină naturală minunată, care se revarsă pur și simplu înăuntru. Ți-ai așezat biroul cu fața spre ușă pentru că, nu-i așa, cine ar putea să lucreze cu o asemenea priveliște?

Rafturi curbate pe pereți curbați și șemineul! Felul în care e gravată piatra și lucrătura metalică! Este absolut magic! Apoi ai computerul de ultimă tehnologie pe biroul vechi, atât de frumos, și scaune tapițate cu piele ciocolatie. Respecți istoria casei, dar ții pasul cu schimbările timpului. Îl lovi prietenește în bicepși. Felicitări! E minunat.

Se aplecă să-l mângâie iar pe Howl, care intră în delir, făcând bucăți de blană gri să se ridice în aer.

–Și tu? Te faci ghem și dormi pe un scaun în timp ce tati lucrează?

–Nu pe scaun, și categoric nu *tati*. El e câine. Eu nu.

–Ahhh... Dar zâmbi. Își mulțumesc mult de tot că mi-ai făcut pe plac.

–Nu vrei să vezi și restul casei?

–Mor să-l văd! Nu știu cum ar putea fi mai minunat decât biroul tău, dar mi-ar plăcea foarte mult să văd și restul casei.

Ieși după el. E o casă mare.

–Îmi place spațiul.

–Și mie. Casa mea din Maryland era cam mică, dar voiam să o mai deschid. Apoi aveam gânduri mari. După ce-mi deschideam propriul bar cu care aveam supersucces, urma să-i adaug un etaj. Unde să fie dormitoarele, iar biroul la parter. În orice caz... Se opri când păși în nivelul de sus al turnului. E și mai minunat! E ca o ascunzătoare. Un loc în care să te întinzi pe canapea sau să stai iarna lângă foc, să bei whisky, să te cufunzi în gânduri. Sau să stai doar la fereastră și să te uiți la... la tot. Oftă din nou și mângâie câinele, care se lipi de ea. Acum pot să tai statul într-un turn de pe lista de lucruri pe care trebuie neapărat să le fac.

–Ai o listă?

–Trăiesc cu liste. Liste și foi de calcul. Dar nu știam că am asta pe listă, până n-am văzut casa ta. Acum am pus-o și am bifat-o în aceeași zi. Nu-i rău, pentru două tăvi de biscuiți.

Se întoarse de la fereastra în care stătea scăldată în soare. Miles se întrebă cum de putea să arate ca și cum acolo ar fi fost locul ei.

–Și acum, așa cum ți-am promis, o să te las în pace. Deși o să-mi fie greu să-mi iau la revedere de la noul meu cel mai bun prieten.

–Îl vrei?

–Încetează! Îi atinse brațul cu un deget când trecu pe lângă el. Pun pariu că ai unul din podurile alea uriașe, cu grinzile expuse și plin de comori.

–Vrei să vezi și asta?

–O promisiune e o promisiune, dar s-ar putea să mai fac niște fursecuri cât de curând – și e mai greu decât ai crede. Casa bunicii mele are pod. Mă duc acolo la vânătoare uneori, în ziua liberă.

–Ce cauți?

–Comori. Devii foarte creativ când trebuie să te descurci cu un buget redus. Am găsit o lampă extraordinară acolo, acum două săptămâni. I-am pus un abajur nou, i-am schimbat firele și *voilà!*

Se gândi la degetele ei lungi și subțiri.

–Ai schimbat firele la o lampă.

–Înveți totul de pe Google și, pentru mine, a fost mai ușor decât să fac fursecuri. Ca beneficiu suplimentar, am fost iertată să mai fac cina în ziua mea liberă – chestie care ieșea uneori bine, alteori mai puțin – și am fost încurajată în schimb să repar lămpi sau să recondiționez piese vechi de mobilier, când le găsesc.

–Probabil că avem și noi niște lămpi vechi acolo.

–Apreciez că ai acceptat să-mi arăți casa, Miles.

Când ajunseră iar la parter, se întoarse și-i zâmbi din nou.

–M-am ales cu niște fursecuri.

–Astea au fost ca să-ți mulțumesc că ai știut ce-mi trebuie vineri seara și ai avut grijă să primesc asta, chiar dacă nu voiam. Așa că... O apucă spre ușă, dar se întoarse iar. Vreau să-ți pun o întrebare și vreau să știi că poți să răspunzi oricum, nu mă supăr.

–Vrei să vezi subsolul?

Morgan râse.

–Nu – adică, da, dar nu asta e întrebarea de azi. Vreau să-ți pun o întrebare delicată și vreau să știu dacă e-n regulă.

–Cum pot să știu dacă e-n regulă înainte să-mi pui întrebarea?

–Ai dreptate. E cam jenant. Ideea e că mă pricep destul de bine să citesc oamenii. Ei bine, cu o excepție majoră, dar mă pricep. Când ești nou în clasă, în cartier, pe terenul de joacă, înveți să fii astfel. Cel puțin eu am învățat. Așa că te întreb dacă mă înșel eu în totalitate, sau dacă, așa cum mi se pare mie, e ceva... ar putea fi ceva, aici. Arătă spre el, apoi spre ea. Gata, am spus-o! zise ea repede. Știu cum e când un șef pune genul ăsta de presiune asupra ta. A trebuit să-mi dau demisia dintr-un loc din cauza asta, când eram studentă. Dar acum nu e deloc așa. Și nu vreau să fie vreun pic de presiune din partea mea. Mă întreb doar dacă te citesc corect. Dacă ești interesat de mine. În afară de ceea ce se întâmplă în complex.

–Noi suntem aproape mereu în complex, Morgan.

–Da. Am înțeles. Bine. Atunci... mulțumesc că mi-ai arătat turnulețele și că mi-ai prezentat câinele tău. Sper să-ți placă fursecurile.

O așteptă să deschidă ușa, își spuse să aștepte până ce ieșea. Dar nu putu.

–Nu mă citești greșit.

Morgan închise ușa și se sprijini cu spatele de ea.

–Slavă Domnului! Bun, acum vine partea a doua. Putem cădea de acord ca, în cazul în care potențiala chestiune devine o chestiune reală, să nu amestecăm în nici un fel slujba mea în asta? Îmi ador slujba, Miles și – încă te citesc – e limpede că și tu o adori pe a ta. Nu despre asta e vorba și-mi dau seama că situația e mai delicată pentru tine, în poziția ta, decât este pentru mine.

–Poate că m-aș plictisi de tine și te-aș da afară.

–În primul rând, Nell este șefa mea directă. În al doilea rând, și mai important, nu ai face asta pentru că nu ești construit așa. Eu, pe de altă parte, aș putea să mă enervez și să te acuz de hărțuire sexuală.

–În primul rând, am un avocat dat dracului – e tatăl meu – și oricum nu te-ar crede nimeni. În al doilea rând, și mai important, nu ai face asta pentru că nu ești construită așa. Mă pricep și eu să citesc oamenii.

–Nu, n-aș face asta. Am putea să punem totul în scris. Să specificăm că am intrat în chestiunea asta ca urmare a unei atracții și a interesului reciproc, fără presiune sau forțare din partea vreunei părți. Tatăl tău ar putea întocmi hârtiile. Howl ar fi martor.

–Bine că ai adăugat asta, ca să-mi dau seama că nu vorbești serios. Și *chestiunea* se numește sex, Morgan. Dacă ne gândim că s-ar putea să ajungem acolo, ar trebui să-i putem spune pe nume.

–Dacă nu merge treaba cu sexul, promit totuși că n-o să-mi dau demisia și n-o să-ți port pică.

–Și eu pot să-ți promit că n-o să te dau afară și n-o să-ți port pică. Deși, dacă n-o să meargă, o să fie vina ta. Eu sunt foarte bun.

–Acum tu vorbești aiurea, dar adevărul este că sunt foarte lipsită de antrenament – ceea ce justifică natura forțată a acestei conversații. Ar trebui să-mi acorzi o perioadă de evaluare.

Nu știa ce să creadă despre ea, despre toată această conversație, dar știa că momentul era important.

–Ești obișnuită ca bărbații să te evalueze în pat?

–Nu-mi mai amintesc prea bine. Au trecut ceva ani.

–Ai spus „ani"?

Umerii i se pleoștiră, mâinile i se strecurară în buzunarele pantalonilor scurți.

–Nu pune sare pe rană.

Miles ridică un deget, apoi se duse să pună pe o masă cutia cu fursecuri.

–O să prelungesc această conversație ridicolă, pentru că o găsesc surprinzător de excitantă, și o să te întreb de ce. Înțeleg că ți-a fost greu anul trecut, dar ai spus „ceva ani".

–Am fost ocupată, m-am concentrat pe alte lucruri.

–Și eu sunt ocupat și concentrat, totuși...

–Munceam în două locuri.

Când Miles nu spuse nimic, oftă și ridică din umeri.

–Bine, pe lângă asta – și știu că o să-ți gâdil orgoliul acum –, nu a nimeni care să mă facă să vreau să-mi fac timp pentru el. Până acum. regulă dacă o să se dovedească a fi o experiență unică sau o relație scurtă durată sau...

–Aș vrea să taci acum.

–Aș fi foarte bucuroasă să tac acum. Ar trebui să plec.

Deschise ușa. O închise la loc. Apoi veni spre el, în el și-și lipi gura a lui.

Pentru cineva care pretindea că nu are experiență, se pricepea stul de bine.

Auzi vag coada câinelui lovind podeaua, în timp ce Morgan se înfășura jurul lui. Nu putea spune că-i era ușor, dar o lăsă pe ea să preia con-cerea. De data asta. Îl trase spre ea, îi făcu sângele să i se încingă. poi dădu înapoi.

–Mai am ceva de spus.

–Mereu vorbești atât de mult? întrebă el. Cred că aș fi observat.

–Cred că, în situația de față, putem trece peste ritualul de întâlnire. Băuturi, cină, film, teatru, dans... Oricare ar fi stilul tău obișnuit.

–Nu am un stil.

–Dacă ai avea, ai putea sări peste el. Și eu aș putea sări peste al meu – întotdeauna o iau încet, aștept câteva săptămâni – și am putea dări direct la sex.

Duminica aceasta liberă trecu instantaneu în capul listei pentru cele mai bune duminici.

–Nu o să mă scoți la cină mai întâi?

–O să-ți rămân datoare, spuse ea și-l sărută din nou.

O răsuci prin vestibul, înspre sufragerie pentru că, la naiba, stârnise focul în el, iar dormitorul era mult prea departe.

În timp ce o răsucea, îi scoase cămașa din blugi, i-o azvârli cât colo.

–Nu mă judeca în funcție de lenjerie, spuse ea cu răsuflarea tăiată, în timp ce-i trăgea de cămașă. Nu mă gândeam la sex când mi-am pus-o ei dimineață.

–S-o facem nevăzută atunci.

Cu o singură mână, îi deschise sutienul la spate, făcând-o să tremure.

–Te pricepi.

–Liniște. O rostogoli pe canapea. Îmi place liniștea.

Nu reușea să păstreze liniștea, nu când îi făcea ce-i făcea cu mâinile, cu gura. Să fie atinsă din nou, să simtă greutatea unui bărbat deasupra ei, să-i simtă gura pe gura ei. Impulsuri electrice de plăcere îi invadară

fiecare celulă a trupului. Și senzația lui sub mâinile ei, mușchi tari și calzi, îi dădea peste cap sistemul și așa zdruncinat. Gura lui era tot ce-și imaginase când își îngăduise să-și imagineze. Fierbinte și pricepută.

Inima ei bătea nebunește sub acea gură în timp ce se plimba pe trupul ei, îl poseda.

Cu doar o atingere a degetelor, o aduse brusc în punctul culminant. Valurile de plăcere o zguduiră, ca un curent electric care îi trecea prin trup. Fără să-i lase timp să-și revină, o porni din nou, înăbușindu-i gemetele cu gura în timp ce trupul ei se arcuia sub al lui.

Apoi era în ea, adânc, ținându-se, ținându-se până ce coapsele începură să i se miște, până ce întreaga lume înnebuni.

O privi, cu ochii ăia de tigru lipiți de ai ei, în timp ce-l cuprindea cu picioarele, îl îmboldea să împingă, mai repede și mai adânc. În timp ce o privea, văzu plăcerea pe chipul ei, șocul din ochii ei. Avea mai mult și-i era grea să dea mai mult decât să ai.

Dar dădu, și dădu, în timp ce trupul ei se ridica și cădea sub el. Dădu până ce țipă din nou, până ce mâna i se întinse să prindă brațul canapelei, ca și cum s-ar fi temut să nu-și ia zborul. Dădu până ce o simți moale, relaxată și lichidă sub el.

Apoi luă și el.

S-ar fi putut lăsa legănată de valurile de plăcere ore, poate chiar zile în șir. Nici săptămânile nu păreau imposibile. Se lăsă pradă senzațiilor, plăcerii de a-i simți inima bătând cu putere peste a ei.

Poate că nu avea exercițiu, dar făcuse bine treaba.

Fiindcă erau acolo, își trecu mâna peste mușchii lui de pe spate.

–Nu se văd, sub costumul tău invizibil.

Nu se mișcă.

–Am un costum invizibil?

–Îl porți în fiecare zi. Ei, nu chiar acum, dar altfel...

–Cum arată?

–Gri-închis, un singur rând de nasturi, din stofă fină, italienească. Cămașă albă și apretată din bumbac, cravată de culoare albastru-metalizat. Cu nod Windsor. Și pantofi din piele neagră. Italienești, desigur.

–Ești foarte specifică.

–Dacă aș avea un milion de dolari, aș pune pariu că ai în dulap ceva foarte asemănător cu ceea ce tocmai am descris. Și arată al naibii de bine pe tine.

–De ce e invizibil?

–Nu ai nevoie să-l vadă toată lumea ca să știe că tu ești șeful. E pur și simplu acolo. Dar acum ești gol și e foarte, foarte plăcut.

Se ridică într-un cot ca să o privească.

–Poate că nu mai vezi bine după sex și încă-l mai port.

Morgan zâmbi.

–Nu. Ești gol. Te-am dezbrăcat. A fost ideea mea și mi-o asum în totalitate.

–A fost un concept, mai degrabă decât o idee. Și eu te-am dezbrăcat primul. Pe de altă parte, nu am avut prea mult de muncă. Purtai niște pantaloni minusculi.

–Intenționam să curăț cu șmirghel și să vopsesc o bancă după ce-ți aduceam fursecurile, așa că... Aoleu! Trebuie să le trimit un mesaj doamnelor mele. Le-am spus că mă întorc imediat.

–Doamnelor tale?

–Mama și bunica. Telefonul meu e în mașină. Chiar intenționam să-ți las doar fursecurile la ușă și să plec. Apoi au fost turnulețul și câinele și partida de sex. Am nevoie de telefon.

–Ești goală, îi aminti el. Casa mea e destul de retrasă, dar s-ar putea să nu vrei să te duci dezbrăcată la mașină.

–O să mă îmbrac mai întâi.

–Bine. Își coborî capul și-și apăsă buzele pe gâtul ei. Ai putea face asta.

–O s-o fac. Închise ochii și începu iar să plutească. Într-un minut.

–Bine, spuse el din nou, înaintând spre maxilarul ei.

–Nu. Stai. La naiba! Nu vreau să-și facă griji. Când își schimbă poziția, ieși de sub el și se întinse să-și ia hainele. E mai bine dacă inventez ceva? Nu să mint, nu. Pot să spun că mi-ai făcut doar un tur al casei, dacă preferi așa.

–Prefer... în loc de ce?

–Dacă nu vrei... să știe lumea că am făcut sex pe canapeaua ta.

–Gândești prea mult.

–Așa e. Se îmbrăcă în timp ce el o privea. Nu pot să mă abțin. A trebuit să mă prefac că meditez când m-am dus la yoga cu doamnele mele. Dar pun pariu că și ceilalți se prefac.

–Mult prea mult. Du-te, ia-ți telefonul și spune-le doamnelor tale că întârzii puțin.

–O să întârzii?

–Îmi ești datoare cu o cină. Vedem cum facem, după ce-ți mai dau jos o dată pantalonașii ăia. Iar restul? De ce naiba-ți pasă dacă știe lumea că e ceva între noi? Și încă ceva: când o să ajungi acasă o să arăți ca o femeie care tocmai a făcut sex și doamnele tale o să se prindă cu siguranță.

„E ceva între noi", așa spusese. Nu sex pe canapea, cel puțin nu numai atât.

–Nu te mai gândi, o sfătui el, întinzându-se să-și ia boxerii. Du-te și ia-ți telefonul. Propun să mutăm activitatea în dormitor.

–Mi-ar plăcea să-ți văd dormitorul.

–Super. Așa o să facem.

–Mă duc după telefon. Am zis boxeri, îi aminti. Howl se preface doar că doarme, adăugă ea, ieșind pe ușă.

Miles se uită la câinele care stătea făcut covrig în fața semineului, cu un ochi deschis.

–Vezi-ți de treaba ta!

18

Dormitorul lui era în același stil cu restul casei, cel puțin aceasta fu concluzia lui Morgan, după ce avu în cele din urmă șansa să-l vadă cu adevărat.

Și faptul că se uita la el din mijlocul patului impunător, cu patru stâlpi, nu făcea decât să-i sporească valoarea. Un șemineu elegant, din marmură, uși franțuzești care se deschideau spre o terasă, un spațiu confortabil de relaxare, lucrări artistice locale expuse pe pereții zugrăviți într-un albastru adânc. Totul inducea o stare de relaxare și răsfăț.

Și așa se simțea și ea acum, relaxată și răsfățată.

Își imagina că în cufărul superb, din lemn de cedru, de la picioarele patului erau pături și cuverturi și că ușile duble, din mahon cu șase panouri, se deschideau spre șifonierul lui.

Era încă în stare să parieze milionul de dolari imaginar că avea acolo un costum, foarte asemănător cu varianta pe care o descrisese.

Prin ușa deschisă înspre baia alăturată, zărise o cadă mare, care se sprijinea pe niște picioare în formă de gheară. Dar numai atât, în timp ce Miles o trăsese în dormitor, scoțându-i hainele de pe ea.

–Iar te gândești.

–Nu chiar. Mai degrabă admiram. Este o cameră foarte frumoasă. Dacă încăperea de la al treilea nivel al turnului este o ascunzătoare, aici e un sanctuar. Nu lucrezi aici.

–Nu, dacă pot să evit.

–Faci foarte multe.

Absentă, începu să se joace cu părul lui.

–Și asta îmi face mie treaba mai ușoară.

–Cum așa?

–Cei mai mulți dintre clienții care vin la Après sunt fericiți. Au fost la spa sau într-o plimbare pe munte, au avut o aventură sau au mâncat

masă bună. Vor doar să-și prelungească starea la fericire la un pahar de vorbă. Serviciul este exemplar și asta vine de sus. Detaliile sunt excelente, din același motiv. Vorba se răspândește în comunitate când oaspeții complexului coboară în oraș și se învârt prin magazine. Ori de câte ori dau o mână de ajutor la Artizanat, văd acolo oaspeți de la complex. Și rar se întâmplă să plece cu mâna goală. Așa că da, faci foarte multe.

Relaxată, atât de relaxată încât își dădea seama că, dacă ar fi închis ochii, ar fi adormit imediat, îi mângâie spatele.

–Am stat cam mult. Ar trebui să plec.

–Îmi ești datoare cu o cină. Am scos două fripturi din congelator când te-ai dus tu după telefon. Le pun pe grătar. Ocupă-te tu de restul și o să zicem că suntem chit.

–Restul? Care rest?

–Eu fac friptura, Morgan. Tu fă ceva cu niște cartofi.

Voia să rămână cu el la cină și asta era minunat. Dar...

–Sincer, știu să fac doar două chestii cu cartofi care nu ies congelați dintr-o pungă și doar o singură rețetă am făcut-o de mai multe ori. Și, de obicei, mă supraveghează cineva.

–Te descurci tu.

–Mă descurc eu.

Mai târziu, avu ocazia să vadă baia îndeaproape și să se delecteze în cel mai mare duș pe care îl văzuse vreodată altfel decât la televizor.

Regreta că nu avea la ea nici măcar un ruj, dar oricum o văzuse deja complet goală.

Apoi intră în bucătărie.

–Oh, ce elegantă e! Deschisă, pentru că asta e moda acum, dar fără să-i ascundă originile. Asta au făcut și bunica, și mama cu casa lor în stil Tudor. Gătești mult? Pentru că aragazul ăsta mă sperie.

–Nu, nu foarte mult. Doar atât cât să mă descurc.

–Eu, când mă „descurcam", îmi făceam o salată, luam la pachet sau comandam acasă.

–Cu cartofi congelați.

–Pe care îi gătesc excelent! Știu să fac cotlete de porc. E singura rețetă pe care o știu. Și cartofi mexicani – sunt picanți.

–Îmi plac picanți.

Se duse la ușile din sticlă.

–Grădina din spatele casei e superbă. Și ai plante aromatice, așa că pot să folosesc din cele proaspete. Am rețeta de la mama Ninei, dar problema este că ea – ca toate persoanele din casa mea – nu înțelege sau nu crede în măsurători exacte.

–Nici tu nu măsori când prepari băuturile la bar.

–Nu mă lua cu argumente logice când mă gândesc la cartofi! Unde sunt?

Îi indică un bufet jos, unde găsi coșuri împletite și cartofi roșii.

–Ai ceva cu care să-i curăț?

–Sub chiuvetă. Cât o să dureze?

–Cam o oră după ce... La naiba! Trebuie preîncălzit cuptorul. Vezi? De-asta am nevoie de supraveghere. Doamne, câte butoane sunt aici!

Pentru că-l amuza, o lăsă să se prindă singură ce și cum în timp ce el alegea o sticlă de vin.

–O să beau și eu alb, dacă preferi.

–Nu, cabernetul e foarte bun. Gata. Am reușit. Cred. Simt deja că am început să transpir.

În timp ce curăța cartofii, Howl se așeză lângă ea și-și lipi capul de piciorul ei. Miles se duse la ușă și o deschise.

–Ieși! spuse el.

–Nu mă deranjează.

–Trebuie să patruleze.

–Serios?

–E ideea lui, nu a mea. După ce închise ușa, se întoarse spre ea. Ești de părere că la masa asta merge o salată sau legume verzi?

–Nu am absolut nici o părere în această privință.

–Încep să cred că e posibil să fii, aproape, femeia perfectă.

Puse un pahar de vin lângă ea, pe blatul de bucătărie.

–Îmi place salata, îmi plac și legumele verzi, dar în clipa asta mă concentrez pe cartofi. Nu am spațiu pentru mai mult. Va trebui să folosesc un tocător și unul din cuțitele alea pe care le ai pe banda magnetică, așa ca într-o bucătărie de restaurant.

–Servește-te.

–După care-mi trebuie ierburile aromatice, și condimentele, și ulei de măsline, și hârtie de copt. Și foarfecă de verdețuri, ca să pot să tai din alea de acolo. Da, chiar pare că patrulează.

–Pentru că asta face.

Îi dădu o foaie de copt, foarfece de bucătărie și-i arătă unde era uleiul, apoi indică un bufet.

–Condimente.

O privi cum tăia cartofii în felii groase. Amuzat din nou, de data asta de intensitatea cu care se concentra, se sprijini de blat și sorbi din vin.

Îi plăcea solitudinea de duminică, îi plăcea cu adevărat. Dar găsea surprinzător de plăcut să o aibă în bucătăria lui.

Mormăi ceva despre usturoi, așa că-i arătă iar unde să-l găsească.

Când ieși să ia ierburile aromatice, Howl își întrerupse rutina și dădu ... la ea, pentru o nouă rundă de admirație reciprocă.

Se întoarse în bucătărie, ținând mândră în mâna ridicată verdeturile ... Mai scoase ceva din dulapul de condimente. Aruncă mai multe ...ești peste cartofi, folosi o lingură de lemn ca să-i amestece și să toarne ...ul pe deasupra. Luă râșnița de piper și puse și din acesta – era clar că ...uitase –, apoi amestecă iar.

–Bun, cred că am pus tot. În orice caz, merge la cuptor.

Puse foaia de copt în cuptor, potrivi cronometrul.

–Ai spus o oră. Ai setat 20 de minute.

–Pentru că după 20 de minute trebuie să amestec iar totul. Nu știu ... ce și nu-mi pasă. Știu doar că așa trebuie să fac.

Își luă paharul de vin și făcu: *Uf!* Apoi bău.

–Ai lucrat și în bucătăria complexului, ca parte din pregătirea ta?

–Oh, da.

–De-asta ești atât de organizat. Eu am sărit peste asta. Mama gătea. ...Când tata era plecat, comandam sau mâncam în oraș de foarte multe ...ori. Altfel, cina la 19.00 fix, neapărat cu legume verzi.

–Strict.

–D-apăi cum. Acum, când îmi amintesc, îmi dau seama că avea ...momții când se apuca de pregătit cina. Puneam eu masa, dar verifica de ...fiecare dată. Totul trebuia să fie perfect aliniat. Cu precizie militărească. ...După divorț, a mai făcut așa o vreme, după care a început să încropească ...ceva le nimereală sau să comande masa gata preparată. Ridică un umăr, ...sorbi iar din vin. În orice caz, e posibil ca fobia mea pentru bucătărie ...să vină de aici. Acum mama și bunica gătesc împreună, vorbesc, râd. ...Mama face pâine.

–Din făină?

–Incredibil, nu? Râse și-și dădu părul pe spate. Spune că o rela...xează și chiar pare să fie așa. Până acum am reușit să mă fofilez tenta...tivelor ei de a mă învăța și pe mine. De ce patrulează Howl? De cine ...apără?

–Nu se știe. Din când în când, câte o veveriță mai scapă vigilenței ..., dar nu am văzut încă vreun urs sau vreo căprioară în perimetru. Hai ...stăm afară.

Luă sticla cu el.

Howl își abandonă îndatoririle și traversă țopăind grădina, ca să-și ...ină capul în poala lui Morgan.

–E atâta liniște! murmură ea. Cred că-ți place foarte mult.

–Îmi place. Îl vezi des pe tatăl tău?

–Hm? Oh, nu. Deloc. Îmi lipsesc cromozomii necesari. Fapt pe care sunt recunoscătoare, adăugă ea. Altfel, probabil că acum aș sal militărește, sau aș fi salutată.

–Sunt multe femei care intră în armată.

Morgan dădu ochii peste cap și râse din nou.

–Colonelul crede, cu fermitate, că femeile au locul lor și nu poa uniformă decât dacă fac muncă de birou sau lucrează la infirmerie.

–Strict, spuse Miles din nou.

–La dracu', e un misogin de primă clasă! Nu știam că există un nu pentru asta când eram copil, dar știam ce este. În orice caz, s-a recăsător imediat după divorț, ceea ce a dovedit că ăsta era motivul pentru care vrut să o rupă cu noi. Aș zice că e mult mai bine așa, pentru toată lume

Poate din punctul ei de vedere, își spuse Miles, dar nu-și putea imagin că ar fi putut scoate un copil în felul ăsta din viața lui.

–Howl patrulează când ești la muncă?

–Ce face când nu sunt aici îl privește.

–Dar când plouă? Sau iarna?

–El a hotărât că vrea să trăiască aici. Apoi ridică din umeri. Are coteț în curtea laterală.

Ca și cum ar fi știut că se vorbea despre el, Howl scoase un mormăi

–Așa faci? Stai până noaptea târziu și tremuri în coteț?

–E încălzit.

Nu-i plăcea să o recunoască, dar atât câinele, cât și femeia se uitar la el.

–Și are ușiță de câine spre antreu.

–Bine, atunci. Așa mai merge, îi spuse ea lui Howl. Ai grijă de animalul tău de companie.

–Nu e animal de companie. Mai degrabă un chiriaș.

–Chiriaș. Ochii îi râdeau peste buza paharului. Ochii ăia de un verd atât de aprins. Cât e chiria?

–Are grijă să nu se apropie urșii de hrănitoarea de păsări sau căprioarele de iarba din grădină.

–Mi se pare cinstit. O să țin minte toate astea, dacă-mi iau vreodată un câine. Am vrut să-mi iau unul când am cumpărat casa, dar nu mi s-a părut corect. Aveam două slujbe, aproape că nu eram pe-acolo Și acum, bunica nu e încă pregătită. Nu după ce i-a pierdut pe bunicul și labradorul lor la doar câteva săptămâni unul după celălalt.

–La fel și cu tata. Nu e pregătit pentru alt câine, așa că-l răsfață pe ăsta de câte ori are ocazia.

–Cum să se abțină? Uite ce față are! Vorbise gângurit în timp ce prindea în mâini fața păroasă. Cronometrul!

O zbughi în bucătărie.

–Eu pot să mă abțin, îi spuse lui Howl, apoi se ridică și se duse să pornească grătarul.

Când îi spuse că-i plăcea friptura mediu spre în sânge, se apropie și mai mult de versiunea lui de femeie perfectă. Și cartofii pentru care se stresase atâta se potriviră de minune la masa lor.

În timp ce mâncau, Howl, hrănit și cunoscând bine regula, se așeză la câțiva metri distanță.

–Așadar, suntem chit, anunță Miles, când soarele începu să coboare la orizont.

–Dacă se pune că am pregătit jumătate de masă, accept. Și o să-ți gâdil încă o dată orgoliul.

–Cred că mai am loc.

–Sunt atât de relaxată! Nu cred că am fost atât de relaxată de... probabil niciodată. Mulțumesc!

–Aș spune cu plăcere, doar că a fost evident.

–Și nu a trebuit decât să fac niște fursecuri. Dar o să spăl și vasele înainte să plec. Este unul din talentele mele cele mai mari.

După ce strânseră în bucătărie, îi cuprinse șoldurile și o ridică pe blat.

–Hai să terminăm unde am început, spuse el, și o duse înapoi pe canapea.

După ce terminară unde începuseră, Morgan se îmbrăcă la loc.

–Chiar arăt ca și cum mi-aș fi petrecut după-amiaza și cea mai mare parte a serii făcând sex?

–Da. Am făcut treabă bună.

Își trecu o mână prin păr.

–Atunci, reacția pe care o s-o primesc când ajung acasă o să fie din vina ta. Să fii cuminte, îi spuse ea lui Howl în timp ce-l mângâia, aducându-l la extaz.

–Ești liberă mâine.

–Lunea e o zi frumoasă.

–Nu și pentru mine. Dar pot să fac în așa fel încât să fiu acasă la șapte. Întoarce-te.

Ridică privirea de la câine și-i întâlni ochii fascinanți.

–Aș putea să mă opresc în oraș și să iau o pizza.

–Merge. Ia una mare. Cu pepperoni și orice altceva în afară de ciuperci.

–Bine.

Numai în boxeri, o conduse până la ușă.

–Ne vedem mâine.

Apoi o lipi de ușă și o sărută până simți că oasele i se topesc și i se scurg afară din corp.

–Noapte bună! Noapte bună, Howl!

Așteptă în ușă până ce intră în mașină, așteptă până ce se îndepărtă, înainte să închidă ușa.

Și atunci, câinele scoase un urlet de jale.

–Ești femeie în toată firea, își spunea Morgan, în timp ce se îndrepta spre ușa de la intrarea casei. O femeie în toată firea, singură. Ai voie să faci sex.

În plus, nu puteau s-o pedepsească.

Intră și dezactivă alarma. Și se gândi serios să aleagă calea lașă și se ducă direct în camera ei. Odată ajunsă acolo, putea să încuie ușa și să înceapă să țopăie fericită. Pentru că nu făcuse doar sex. Făcuse foarte mult sex extraordinar și avea acum simultan senzația că ar putea dormi neîntoarsă trei zile la rând sau ar putea escalada un munte.

Dar ar fi fost nu numai lașă, ci și nepoliticoasă, pentru că auzi voci în bucătărie. Făcu cale întoarsă cu prefăcută nepăsare și le găsi așezate la blatul de bucătărie cu câte o cană de ceai și o prăjitură în față.

Audrey îi zâmbi, clipi, apoi zâmbi mai larg.

–Ai venit la timp ca să guști din celebrul pandișpan al bunicii tale. Ai luat cina?

–Da. Îmi pare rău că am lipsit atât de mult.

–E foarte bine că te distrezi în ziua ta liberă. Stai jos, bea un ceai. Ne gândim să adăugăm pandișpanul în meniul de la cafenea. Gustă și spune-ne ce crezi. Ne gândim să-l servim cu zmeură și frișcă.

Pentru că doamnele făcuseră un ceainic întreg, Morgan își scoase o cană.

–Așadar, tu și Miles ați mers la cină?

Simți furnicături pe spate când Olivia îi adresă întrebarea.

–Nu. A făcut el două fripturi la grătar. Și eu am făcut cartofii ăia pe care știu să-i fac.

–Ce drăguț!

Furnicăturile se transformară în înțepături și Morgan își scoase o farfurie de desert.

–Și da, am făcut sex. Mult sex. Și mă mai duc și mâine.

Urmară câteva clipe de tăcere, în timp ce Morgan ridica încet capacul pus peste prăjitură.

–Măi să fie, zise Olivia, sorbind din ceai. Înseamnă că au fost grozave fursecurile.

Audrey izbucni în râs, și Morgan rămase privind cu gura căscată.

–Oh, stai jos! spuse Audrey, bătând cu mâna scaunul de lângă ea. Și eu și bunica ta încă ne amintim cum era. N-o să fim indiscrete. Deși tare mult ne-am dori să fim.

–Mor să aud! recunoscu Olivia.

–Dar n-o să întrebăm. Cred că nu am fost lângă tine prima oară. Nu-i așa?

–Așa e. Morgan luă o furculiță și se așeză. Eram în facultate. N-a fost prea grozav.

–Nici eu n-am fost lângă tine, îi spuse Olivia lui Audrey. Dar mi-am dat seama imediat ce te-ai întors din vacanța de primăvară.

–Uniforma aia! Am fost pierdută din prima clipă.

–Doar nu vorbești despre tata! Tata a fost primul pentru tine?

–Primul și singurul.

–Faptul că a fost singurul e numai vina ta. Pun pariu că somelierul ăla ar fi în stare să te facă să arăți așa cum arată Morgan acum.

–Mamă! Tata n-a fost primul la tine?

–Te rog!

Chicotind, Olivia băgă prăjitură în gură.

–Adu-ți aminte ce vremuri erau. Dragostea plutea în aer și era liberă, scumpo. Făcu semnul păcii. Nu, nu a fost primul. Dar a fost cel mai bun. Se uită la Morgan. Știu că Miles este un om bun. Cam obsedat de muncă, dar asta n-ar trebui să te deranjeze, pentru că și tu ești la fel. Sunt sigură că nu te-a forțat și, oricum, nu arăți a femeie forțată. Toate astea contează.

–Presupun că de la mine a plecat... Are turnulețe.

–Ăsta e un eufemism pentru ceva? Trebuie să mă uit în dicționarul urban?

–Nu, bunico! Fu rândul lui Morgan să râdă. Turnuri. La casă. M-a surprins holbându-mă la ele. Și are un câine adorabil. Și dintr-una am dat în alta.

–Îl iubești? Sunt indiscretă dacă întreb? zise Audrey.

–Am crescut o fată cu moravuri de modă veche. Încă nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Audrey, sunt doi adulți tinerei, sănătoși și singuri.

–Îl plac, clarifică Morgan. Mă simt atrasă de el, evident. E foarte interesant, cu toate straturile alea ale lui. Și da, îi respect etica de muncă și dedicarea față de afacerea de familie. O să vedem unde ajungem, dar sunt perfect mulțumită de felul în care stau lucrurile acum. După o pauză, spuse: Prăjitura asta e fantastică. Mi-o amintesc acum. Și da, chiar se merge cu zmeură și frișcă. O prezentare frumoasă și un gust delicios.

–Poți să iei și pentru Miles mâine, când te duci la el, sugeră Audrey.

–E-n regulă, are fursecuri. Și o să iau pizza pe drum.

–Ah. Olivia se lăsă pe spate și oftă. Pizza și sex – ce vremuri! E greu să nu invidiezi tinerețea. Și acum că sunt bătrână, urc în camera mea ca să adorm citind o carte.

–Nu ești bătrână, bunico! Morgan se ridică de pe scaun ca s-o îmbrățișeze. Tu nu ai vârstă. Spăl eu vasele.

–Nu am vârstă. Olivia o strânse cu putere. Chiar dacă aș mai avea și alți nepoți, ai fi preferata mea, numai pentru asta. Noapte bună, doamnelor!

–Chiar nu are vârstă, aprobă Audrey. Sper să am și eu energia ei peste vreo douăzeci și ceva de ani.

Poate că era starea de spirit sau poate că era momentul, dar Morgan se întoarse spre mama ei.

–O să fiu indiscretă.

–Nu-mi pot imagina ce anume din viața mea te-ar putea face indiscretă.

–De ce n-ai mai avut pe nimeni de când ai divorțat?

–Oh, nu știu, Morgan. Audrey oftă ușor și roși o idee. La început, nu prea știam ce să fac sau unde s-o fac. Tu erai încă destul de mică și aveai nevoie să fiu lângă tine, dar trebuia să muncesc. Nu mă pricepeam la nimic.

–De ce spui asta? Pur și simplu nu e adevărat. Poți să strângi totul dintr-o casă în doar o clipă, apoi să despachetezi totul în altă parte cât ai bate din palme. Tu țineai casa și, când nu era el, tu făceai totul. Pe mine abia dacă mă puneai la treabă.

–Voiam să-ți faci prieteni, să ai o copilărie fericită și lipsită de griji, cum am avut eu. Ceea ce era o prostie, pentru că niciodată nu a semănat copilăria ta cu a mea.

–Nu e vorba de mine acum. Te întreb de tine și-mi dau seama că ar fi trebuit să te întreb mai demult. Nu erai fericită. Te prefăceai că ești, dar nu erai. De ce ai rămas cu el?

–Îl iubeam. Oh, l-am iubit atât de mult, încă din prima clipă, și mi-a trebuit mult ca să nu-l mai iubesc. Începu să învârtească absent ceașca în farfurioară. Poate că asta a fost problema. M-am îndrăgostit atât de tare, atât de profund, atât de repede. Nu-mi doream decât să fiu o soție bună, o mamă bună... și nici măcar asta nu am reușit.

–Nu mai spune asta! Vorbesc serios.

–Nu ți-a lipsit niciodată nimic – doar un loc stabil, un grup stabil de prieteni. Iar asta conta atât de mult pentru tine. Nu-ți plăcea deloc să te muți, și eu am continuat să o fac, chiar și după divorț. Mă temeam atât de mult să nu fac o greșeală, să recunosc că am făcut una, încât continuam să greșesc. Tu ai reușit să-ți găsești locul tău, să-ți faci viața ta...

–Nu e vorba de mine, repetă Morgan. Nu acum.

–Bine.

După ce trase foarte adânc aer în piept, Audrey dădu din cap.

–Bine. Am rămas cu el pentru că îl iubeam și pentru că voiam să ai un tată. Voiam – și mi-a trebuit mult timp să înțeleg –, dar voiam să avem amândouă ce avuseseră părinții mei, ce avusesem eu datorită a ceea ce avuseseră ei.

–S-au iubit. Și te-au iubit pe tine.

–Întotdeauna. Absolut întotdeauna. Nu am reușit să obțin asta nici pentru mine, nici pentru tine. Și mă făcea să simt că am dat greș.

–El a greșit, o corectă Morgan. A greșit față de noi.

–Da. Da, așa e. Am avut întotdeauna grijă să nu-l vorbesc de rău, pentru că am sperat mereu că o să se apropie de tine, că o să creeze o legătură cu singurul lui copil. Dar nu a făcut-o și nici n-o s-o facă.

–Nu m-a iubit niciodată.

Ochii lui Audrey se umplură de lacrimi, dar clătină din cap și sorbi iar din ceai.

–Nu. Îmi pare atât de rău. Nu ne-a iubit niciodată pe nici una din noi. Sau poate a încetat să ne iubească, nu am fost niciodată sigură. Presupun că nu eram ce-și dorea, ceea ce considera că merită. Deveneam atât de agitată când știam că se întoarce acasă.

–Se vedea.

–Părinții pot fi atât de orbi. Nu-și dau seama cât înțeleg copiii lor. Mi-era frică de el – nu fizic, se grăbi să adauge. Nu în felul ăsta. Niciodată în felul ăsta. Dar mi-era frică să nu-l dezamăgesc – și îl dezamăgeam în mod constant. Nu-și dorise cu adevărat copii, dar, dacă tot era să-i aibă, ar fi vrut un fiu. Și eu l-am dezamăgit născând o fată. A vrut să-mi leg trompele după ce te-ai născut tu. Aveam 24 de ani – abia împliniți – și-mi doream mai mulți copii. Cred că este singurul lucru pe care am refuzat cu încăpățânare să-l fac. Așa că și-a făcut el vasectomie, și cu asta a rezolvat problema.

–Este un om crud, în felul lui.

–Nu, nu, nu e crud, Morgan. Dar consideră că are întotdeauna dreptate și e foarte rigid în privința asta. Am vrut un copil, am avut un copil. Cât timp erai curată, bine hrănită, manierată și educată, își îndeplinea obligațiile, cum le considera el. Nu voia să lucrez în afara casei, așa că nu lucram. Tu și casa noastră – oriunde se întâmpla să fie – astea erau îndatoririle mele. Iar performanțele mele nu au fost niciodată mai mult decât satisfăcătoare după standardele lui. Făcu o pauză, apoi concluzionă: Nu ne potriveam. Ar fi trebuit să plec, să te iau cu mine, să mă întorc acasă. Dar asta ar fi însemnat să-mi recunosc eșecul,

așa că nu am făcut-o. Apoi a renunțat el. A cunoscut o femeie pe care o voia, care i se potrivea. Așa că mi-a spus că a intentat divorțul, mi-a prezentat termenii. Nu ar fi trebuit să fiu șocată, dar am fost. Nu ar fi trebuit să fiu devastată, dar am fost.

–Ai plâns săptămâni întregi în timpul nopții, după ce a plecat.

–Câte ne imaginăm că nu știu copiii! murmură Audrey. Apoi: Și nici atunci nu m-am întors acasă. Bunica și bunicul tău nu-l plăcuseră niciodată. Îl respectau pentru că era soțul meu, tatăl tău, dar nu a existat niciodată vreun pic de simpatie, de nici una din părți. Așa că nu m-am întors acasă, pentru că ar fi însemnat să-mi recunosc eșecul.

Iar asta, își dădu seama Morgan, era ceva ce înțelegea perfect. Nu făcuse oare și ea exact același lucru, după povestea cu Rozwell?

–În schimb, te-am târât după mine dintr-o parte într-alta, spunându-mi că o să găsim locul care să ni se potrivească și o să ne stabilim acolo. Dar nu făceam decât să fug de eșec.

–Nu a fost nici un eșec.

–Așa mi se părea. Tatăl tău s-a recăsătorit chiar a doua zi după ce divorțul nostru a fost finalizat.

–Nu știam asta. Nu că a fost atât de repede.

–Chiar a doua zi. Doamne, a fost o palmă peste față! Să fiu înlocuită atât de ușor, după toți anii în care încercasem să fiu ce-și dorea el. Așa că am fugit și am tot fugit. Apoi tu ai plecat la facultate și m-am simțit pierdută.

–Mamă.

–Mi-am dat seama atunci că aveam mai multă nevoie de tine decât aveai tu de mine. Tu semeni atât de mult cu bunica ta, scumpo. Ești puternică, hotărâtă, independentă și, Dumnezeule, atât de deșteaptă! Și mi-am dat seama că, fără să știu cum, am făcut treabă bună când te-am crescut. Și am făcut-o singură. După o vreme, am venit acasă și nu am simțit că mă recunoșteam învinsă, că acceptam un eșec. Doar că vin acasă. Și uite așa, la un moment dat am încetat să-l mai iubesc și am văzut lucrurile, l-am văzut pe el, mai clar. El e cel care a dat greș, așa cum ai spus tu. A dat greș ca tată și Dumnezeu știe că a dat greș ca soț. Iar noi suntem bine.

–Suntem mai mult decât bine. Nu am apreciat niciodată că ai făcut atât de mult singură. Apreciez acum.

–Înseamnă mult. Îi strânse mâna lui Morgan. Sunt atât de mândră de tine. Pot să regret că nu am venit acasă mai repede, că nu te-am adus aici, la bunicii tăi, că nu ți-am dat această fundație solidă. Dar, dacă aș fi făcut-o, poate că nu am mai fi acum aici, în felul ăsta.

–Nu-mi plăcea deloc când ne mutam.

–Oh, scumpo, știu!

–Dar așa am ajuns cine sunt. Așa că nu regret. Am crezut că erai [illegible], mamă. Când de fapt erai și ești incredibil de puternică. O Nash.

Audrey se aplecă și o strânse cu putere în brațe.

–Din motive pur egoiste, mă bucur foarte mult că ai făcut sex cu [illegible].

Morgan izbucni în râs și se trase înapoi.

–Bine... De ce?

–Pentru că, nu știu din ce motiv, ne-a deschis această ușă – pe care [illegible] ținut-o prea mult închisă și pe care nu mai știam cum s-o deschid. Acum am stat de vorbă. Și suntem bine.

–Suntem mai mult decât bine. Mă bucur că am venit acasă. Motivele [illegible] sunt cumplite, dar mă bucur că am venit acasă. Ai păstrat numele lui [illegible] din cauza mea?

–Nu... nu voiam să ai alt nume de familie decât mama ta.

–Ar trebui să renunți la el. La naiba, și eu ar trebui. Ideea i se părea atât de firească, încât se minuna că nu se gândise la ea mai demult. Știi, mamă, mai avem amândouă încă un nume – pe al bunicii.

–Pe tata nu l-a deranjat niciodată că l-a păstrat. „Livvy Nash!" o strigă. „Vino să vezi ceva!"

–Îmi amintesc. Am avea toate trei același nume, dacă am rămâne noi doar cu Nash. În mod legal. Fetele Nash, mamă. Nu poate fi atât de complicat.

–Asta-ți dorești?

–Pot să te întreb același lucru.

–Fetele Nash. Da. Oh, îmi place. Chiar îmi place.

–Hai s-o facem!

–Dacă ești sigură, pot să-l sun mâine pe Rory Jameson și să-l întreb cum să procedăm.

–Da. Haide să fim cine suntem, mamă. Audrey și Morgan Nash.

Mai târziu, în camera ei, se studie în oglindă. Nu putea spune dacă arăta ca o femeie care făcuse sex, mult și fantastic, dar arăta ca o femeie care găsise o mulțumire la care nu se așteptase.

Ce-i drept, motivele pentru care o găsise porniseră de la ceva oribil și nu-i putea fi recunoscătoare lui Gavin Rozwell pentru asta. Cum nici Colonelului nu-i era recunoscătoare.

Dar locuia într-o gospodărie de femei puternice, avea un loc de muncă extraordinar și – cel puțin momentan – avea un bărbat care îi plăcea foarte mult și care o plăcea la rândul lui.

–Morgan Nash, murmură ea și zâmbi pentru sine. Sunt Morgan N [illegible] nimeni nu-mi poate lua asta.

19

Făcură sex înainte să mănânce, ceea ce nu o surprinse câtuși de puțin. Și când în sfârșit se așezară să mănânce pizza și să bea vin, cu Howl rozând un os uriaș pe care i-l cumpărase în mod special, Morgan îi relată conversația pe care o avusese cu doamnele ei.

– Așadar, ai avut dreptate când ai spus că o să-și dea seama, iar acum știu că bunica mea a fost, cel puțin în parte, adeptă a iubirii libere specifice generației hippy, înainte să se mărite cu bunicul.

– Eu știam deja asta.

– De unde?

Miles ridică paharul.

– Am și eu o bunică. Și, deși ea nu a fost adeptă a iubirii libere specifice generației hippy, și-a exprimat într-u câtva admirația, îndoită, mi s-a părut, de o oarecare invidie, pentru stilul de viață din tinerețe al bunicii tale.

– Serios? Acum mă gândesc ca, la momentul oportun, să o fac pe bunica să-mi spună mai multe despre stilul ei de viață din tinerețe. Am mai avut și o discuție lungă, care trebuia purtată demult, cu mama, despre Colonel. Eu eram copil, așadar absorbită de propria persoană, și nu am înțeles cu adevărat cât de greu i-a fost. Sau cât de dur a fost divorțul pentru ea. După aceea, am tot sărit dintr-un loc într-altul și eram furioasă pe ea din cauza asta. Voiam rădăcini.

Își roti privirea prin curtea lui, se uită iar la casă.

– Cum ai tu aici. Ce nu am înțeles însă e că nu era superficială sau slabă. Încerca să facă față. Îl iubea. Mi-e greu să înțeleg de ce, dar îl iubea.

– Iubirea e un lucru ciudat și inexplicabil.

– Așa se pare. Mai mușcă dintr-o felie. Ai cunoscut-o?

– Nu.

– Nici eu. Mi s-a întâmplat să fiu atrasă, foarte atrasă, de un bărbat, dar nu m-am îndrăgostit niciodată. Colonelul nu ne-a iubit și a fost bine pentru noi două să recunoaștem și să acceptăm asta. Mama a vorbit azi cu tatăl tău.

– Aha.

– Despre procedurile legale pentru a renunța la numele Albright și a deveni – din punct de vedere legal – Nash. E numele bunicii, dar îl purtăm amândouă. Mama a păstrat numele Albright din cauza mea, eu l-am păstrat pentru că l-am avut întotdeauna. Nu trebuie să fie așa. Procesul nu este extrem de complicat, dar sunt mulți pași. O să se ocupe tatăl tău – sunt multe documente de schimbat.

–Permisul de conducere, cardul de securitate socială, pașaportul.

–Da, toate astea. O să avem documente de identificare noi-nouțe. Totuși, nu o să fie o identitate nouă. Doar un nume care să se potrivească cu cine suntem. Toate trei.

–Numele de fată al mamei tale este Kennedy, nu?

–Da, dar simțim că e mai bine să folosim toate numele Nash. Am un sentiment foarte bun în legătură cu întreaga idee. Așadar, încă un avantaj al faptului că am făcut sex cu tine.

–Intenționez să repet experiența, ca să vedem ce o să mai apară.

Ea îi zâmbi pe deasupra paharului de vin.

–Pot să te întreb cum a fost azi la muncă, sau preferi să lași subiectul ăsta în complex?

–Munca mea nu se rezumă niciodată doar la complex. Așa e cu o afacere de familie.

–Înțeleg asta, complet. Doamnele mele discută mereu despre o piesă nouă, o idee nouă. Aseară, când am ajuns acasă, le-am găsit mâncând pandișpan, pentru că au hotărât să adauge prăjitura în meniul de la cafenea. Așadar, cum a fost azi la muncă?

–Am avut ședința de luni dimineața cu șefii de departamente și am primit o solicitare din partea majordomului-șef să modernizez bucătăria și spațiile de depozitare. Apoi am primit rapoartele de la contabilitate, dar am reușit să mă eschivez o vreme, mult prea scurtă, când a venit Jake.

–Jake?

–Jake Dooley.

–Șeful poliției? Simți că i se pune un nod în gât. Este...?

–Nu. Suntem prieteni, prieteni buni. Am fost colegi în școala generală și în liceu. Este... ca un membru al familiei.

–L-am cunoscut la deschiderea cafenelei. Nu mi-am dat seama că sunteți prieteni.

–Nu chiar din fașă și până la moarte. Mai degrabă de la pubertate și mai încolo. Vrea să facă un fel de teambuilding cu oamenii lui la traseul de aventură. Discută termenii cu Liam.

Lucruri normale, își dădu Morgan seama. Cât de minunat era să discute despre lucruri normale.

–Tu l-ai încercat?

–Așa se face în familia Jameson. Când oferi ceva oaspeților, trebuie să-l încerci mai întâi personal. I-am scutit pe bunici.

–Cum te-ai descurcat?

–Binișor. Afurisitul de Liam zici că e Omul Păianjen, dar m-am descurcat și eu binișor. Ar trebui să încerci și tu.

– Poate că o să încerc – în următoarea viață! Dar cred că as reuși. Au început să-mi crească mușchii.

– Aha.

– Serios! În comparație.

– Vrei să facem skanderbeg?

– Nu, dar am putea încerca alt fel de lupte, după ce terminăm pizza.

Miles mai luă o felie.

– Ești aproape, aproape perfectă.

Când ajunse acasă și se băgă în pat, Morgan se simți aproape, aproape perfectă.

În mijlocul săptămânii, veni într-o seară la bar, cu fratele și cu sora lui. O altă întâlnire a celei de-a treia generații, hotărî Morgan, când ocupară o masă în spate.

Le pregăti comanda când chelnerița veni la bar. Trei burgeri. Après și o porție dublă de cartofi prăjiți cu brânză pentru toți trei. Berea preferată pentru Liam, vin alb pentru Nell și cabernet pentru Miles. O sticlă de apă plată pentru masă.

În timp ce lucra, îi observa.

Vorbiră. Râseră, clătinară din cap, dădură ochii peste cap. Se cioroviră puțin – nu, era mai degrabă o dezbatere, hotărî ea. Făcură pauze ca să discute cu fata care îi servea. Stătură aproape 90 de minute și se oprirră la bar la plecare.

– Frumoasă clientelă pentru o zi de lucru, observă Nell.

– Am avea și mai mulți clienți pe terasă dacă n-ar fi fost ploaia de vară.

– Apropo de terasă, trebuie să vorbesc cu tine – mâine e foarte bine – despre o rezervare de ultim moment. Cineva a hotărât că vrea să rezerve curtea interioară pentru joi seara, săptămâna viitoare, între 19.00 și 23.00.

– Se rezolvă.

– Discutăm detaliile mâine.

– Mă găsești aici.

– Nu te-am văzut pe traseul de aventură, comentă Liam.

– O să ajung și acolo... în cincisprezece, douăzeci de ani.

– Trebuie să încerci! O să-ți arăt eu cum să faci. Seară frumoasă!

– Și ție.

Când Miles ieși împreună cu ei fără nici un comentariu, ridică pur și simplu sprâncenele și-și văzu de treabă.

Se întoarse două minute mai târziu.

– Încă un pahar de cabernet?

– Nu. Duminică este întâlnirea lunară de familie.

– Bine.

– Așa că ce-ar fi să vii cu mine acasă vineri seara?

Șterse barul.

–Întâmplător, sunt liberă.

–Bun. Am ceva de rezolvat acum, așa că ne vedem vineri.

–Seară frumoasă! spuse ea, pe un ton foarte plăcut și foarte profesional.

Și zâmbi în sinea ei în timp ce pregătea încă o comandă.

Îl ajută cu treaba de prin curte sâmbăta – și-i demonstră că știa cum să se ocupe de o grădină. Lui Miles îi plăcea compania ei mai mult decât se așteptase.

Când trebui să intre ca să dea niște telefoane și e-mailuri de serviciu, Morgan rămase afară, împreună cu Howl.

Când se întoarse, văzu o jardinieră veche pe masă, plină cu flori, și o privi pe Morgan aruncând mingea de tenis în cealaltă parte a curții.

Spre șocul lui total, Howl nu numai că alergă vesel după ea, dar se și întoarse la fel de vesel la Morgan, cu mingea în dinți.

–Ce dracu'?

Morgan se răsuci spre el, cu mingea iarăși în mână.

–Scuze. Am văzut mingea când am luat jardiniera și m-am gândit că e pentru Howl, să se joace.

–A fugit după ea.

–Păi, da... E câine.

–Howl nu face niciodată asta. Dă-mi-o.

Puse mingea plină de bale în mâna lui. Miles o aruncă; Howl rămase privindu-l galeș.

–Oh, spuse Morgan și nu reuși să-și mascheze râsul într-un acces de tuse. Înțeleg.

–Serios? Chiar înțelegi?

Cu aceste cuvinte, Miles traversă curtea și luă singur mingea. O aduse înapoi, în timp ce Morgan, în pantalonașii ei scurți și un tricou alb, strâns pe corp, mângâia câinele între urechi. Îi întinse mingea.

–Mai arunc-o o dată.

Când o aruncă ea, Howl țâșni ca din pușcă, dând din coadă, cu ochii clipind de bucurie.

–Ce băiat bun!

–Pe dracu'! Asta-i curată insultă. Cine-ți dă de mâncare?

Howl se lipi iubitor de picioarele lui Morgan, și Miles fu sigur că nu-și imaginase zâmbetul superior.

–Poate nu crede că o faci din suflet. Vrei să mai încerci o dată?

–Nu.

Aruncă ea mingea.

–M-am gândit că, dacă tot ai întâlnirea aia de familie mâine, ar da bine niște flori. Pot să le pun într-o vază, înainte să mă schimb pentru muncă.

–Sigur, pune-le.

După ce-l lăudă pe Howl – și, mamă, ce-i mai plăcu jigodiei! Morgan puse mingea la loc unde o găsise. Când intrară în casă, Miles vru să închidă ușa și să lase câinele afară, dar Howl arăta atât de, ei bine, amorezat, încât nu avu inimă să o facă.

–Ai o vază? întrebă ea, în timp ce se spăla pe mâini.

–Jos, în bufetul din sufragerie. Alege-o pe oricare. Vrei o bere?

–Nu, mulțumesc. Nu mi-a plăcut niciodată.

–O cola?

–Asta merge. Se ghemui și deschise o ușă a bufetului. Uau! Ce colecție!

–Bunica a luat ce a vrut când s-a mutat. Este, în cea mai mare parte, colecția ei.

–Asta e foarte frumoasă. Ridică o vază din lemn neted. E de la Artizanat?

–Da. Le face un băiat pe care îl cunosc. A avut o expoziție aici, toamna trecută.

–E perfectă. O scoase și începu să aranjeze florile. Cunoști foarte mulți oameni. Ăsta e avantajul când locuiești într-un singur loc, când toți merg la aceeași școală.

–Nu toată lumea rămâne aici.

–Nu, sigur că nu. Dar rămân mulți, nu-i așa? Cei mai mulți dintre oamenii cu care lucrez la complex au crescut aici, sau locuiesc aici de ani buni. Nu neapărat în Westridge, dar prin zonă.

–Sunt multe oportunități, se găsește ușor de lucru. Îi întinse un pahar. Școlile sunt bune, rata infracțională e scăzută. Este o comunitate de artiști. Peisajul e pitoresc și oferă din abundență activități în aer liber. În plus, e aproape de parcul național.

–Presupun că nu se poate rezolva nimic în Camera de Comerț referitor la lungimea iernii?

–Înveți să-ți placă.

Pentru că îi plăcea să o privească, se sprijini de blat, cu berea în mână.

–Schi, drumeții prin zăpadă, patinaj pe lac, meciuri de hochei, pescuit la copcă.

–Nu înțeleg de ce și-ar dori cineva atât de mult un pește, încât să dea o gaură în gheață și să facă țurțuri.

–Nu e pentru oricine.

Se uită la el.

–E pentru tine?

–Nu în viața asta. Ți se face al dracului de frig. Când Morgan e, ridică din umeri. Dar sunt mulți cărora le place. Nu e vorba doar e pește – mai e și berea, tovărășia. Lui Liam îi place – dar, în mare, el și bunicul se duc mai mult ca să stea împreună. După care trece pe la căsuțe, se dă mare nițel, se întoarce și-i spune bunicului ce mai e nou.

–Liam are talent de director de croazieră. Pe de altă parte, nu e foarte diferit de ceea ce face aici. Se trase în spate, studie rezultatul muncii ei, mai aranjă vreo două flori. Aș putea spune același lucru despre tine.

–Despre mine? Nu prea. El e natural, un talent înnăscut. Eu a trebuit să muncesc la al meu. Nu poți să fii timid când servești la mese sau te ocupi de bar – cel puțin nu dacă vrei să scoți bacșișuri. Așa că asta a fost motivația mea.

–Nu te-aș descrie niciodată drept *timidă*.

–Nu acum. Așeză vaza pe insula din mijlocul bucătăriei. Nu m-ai cunoscut mai demult. Nu am ieșit cu un băiat decât abia în facultate.

–Toți adolescenții din jurul tău erau orbi și surzi?

Comentariul ăsta nu-i câștigă numai un zâmbet, dar Morgan veni chiar și îl sărută.

–Eram întotdeauna fata cea nouă și slăbănoagă, care nu prea avea cu ce să se laude. Fata care venea la școală cu lecția perfect învățată – astea erau regulile –, dar care se ruga de fiecare dată să nu fie strigată. În facultate, pe de altă parte, știam că o să rămân acolo timp de patru ani, așa că am putut să mă reinventez o idee. Și am exersat.

–Ai exersat?

–Sigur. Astăzi o să vorbesc cu trei oameni și o să fiu atentă la ceea ce spun. Astăzi o să intru în cafeneaua aia și nu o să stau singură și cocoșată la o masă, pentru că o să obțin un job. După un timp, n-a mai fost nevoie să mă gândesc de fiecare dată, sau să mă conving să acționez. Îl bătu pe piept. Tu ai fost mereu încrezător. Unii dintre noi ne prefacem că suntem, până învățăm să fim.

–Se pare că tu ai învățat.

–Am învățat. Se duse și mai aranjă încă o floare în vază. Îmi imaginez că Liam a fost întotdeauna înconjurat de prieteni, sau de oameni dornici să-i devină prieteni. Nell, populară, dar nu una dintre fetele alea rele. A fost mereu frumoasă, stilată, deșteaptă și a avut dintotdeauna semnul corectitudinii. Tu? Mai degrabă singuratic, cu prieteni puțini, dar adevărați. Ca șeful poliției. Nici unul dintre voi nu a trebuit să se lupte cu timiditatea pentru că ați știut întotdeauna, întotdeauna cine sunteți. Eu a trebuit să-mi dau seama cine voiam să fiu, și apoi, ei bine, să fiu cine vreau.

–Și ai reușit?

–Am reușit. Se sprijini de el, confortabil, ușor, cu florile pe care tocmai le aranjase în spate. A crezut că mi-a furat asta, Rozwell. Ăsta e scopul lui, să-ți ia identitatea, să o șteargă. O vreme, am crezut că a reușit. Dar nu. Oricât mi-a luat, eu sunt tot eu.

Îi mângâie spatele cu o mână.

–După mine, nu trebuie să-ți dai seama cine vrei să fii, ci doar să descoperi cine ești. Tu ai fost mereu acolo.

–E o perspectivă foarte frumoasă. Iar asta – își ridică fața și-l sărută din nou – a fost foarte plăcut. Acum trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru muncă. Nu vreau să întârzii. Risc să mă dea afară șeful.

Câinele se duse sus după ea. Miles fu cât pe-aci să facă la fel, înainte să-și spună să nu se mai comporte ridicol. Când se întoarse, jumătate de oră mai târziu, cu părul aranjat, cu machiajul perfect, cu uniforma apretată, îl găsi așezat la blatul de bucătărie, lucrând.

–Trebuie să plec. Succes la întâlnirea de mâine! Și tu – se aplecă spre câine – fii băiat bun și adu-i mingea și lui Miles.

–Miles nu va mai participa la această activitate.

–Căposule!

Dar îl sărută încă o dată.

O conduse la ușă, făcând eforturi să-și stăpânească impulsul de a o ruga să se întoarcă, dacă nu acum, măcar după ce-și termina tura. Dar își spuse că era prea mult și prea repede.

O privi ducându-se la mașină, cu dulăul scâncind lângă el. Poate că regreta că nu o rugase să se întoarcă, dar amândoi aveau nevoie de spațiu personal, de timp pentru ei.

Când închise ușa, se surprinse iritat de tăcerea instalată și se enervă că era enervat.

Lui îi plăcea tăcerea.

Se întoarse, luă ce-i mai rămăsese din bere și laptopul și ieși cu amândouă în curte. Și se apucă iar de treabă.

Masa de după întâlnirea de familie avea să fie compusă din cotlete la grătar, marinate în sosul special al bunicului lor, însoțite de salata de cartofi a bunicii, legume la grătar și prăjitura cu căpșuni a mamei lui.

Dar afacerile veneau înainte de mâncare, și pentru asta se strânseră în jurul mesei din sufragerie, cu pahare de ceai cu gheață sau limonadă.

Evenimente – nunți de vară, petreceri de logodnă, reuniuni de familie și câteva pachete noi de toamnă ce trebuiau luate în calcul.

Nell discută despre promovarea lui Nick, despre niște schimbări de meniu și despre succesul – și carențele – proiectului Picnic lângă lac.

–Feedbackul primit din partea oaspeților a fost pozitiv, spuse ea. Suficient cât să mă facă să vreau să continui proiectul și toamna, în măsura în care ne va permite vremea. Culorile de toamnă din Vermont sunt întotdeauna senzaționale și atrag oamenii, mai ales dacă adăugăm un foc de tabără, oferim clienților ocazia să prăjească niște bezele. De la contabilitate mi s-a spus că ceea ce pierdem la restaurante și room-service compensăm cu vârf și îndesat la rezervările pentru picnic.

–Putem să le oferim niște pături de pus pe genunchi, cum le dăm clienților de pe terasă, sugeră Mick.

–Serile pot fi răcoroase la sfârșit de vară și început de toamnă, mai ales pentru niște oase bătrâne.

–Ar trebui să comandăm mai multe. Cred că merită. Se uită la soția lui, apoi la Miles. Miles?

–Feedbackul e pozitiv și suntem pe profit. Eu sunt de acord.

–Atunci, e rândul tău, îi spuse Nell lui Liam.

Liam își prezentă raportul.

–Și sesiunea de teambuilding a departamentului de poliție din Westridge, joi. O să mă ocup personal și o să fac niște poze pentru pagina de web. Cred că ar trebui să încercăm să facem aceeași afacere și cu departamentul de pompieri voluntari, cu același discount.

–Îmi place, spuse mama lui, sorbind din ceai. Cu același marketing, am putea atrage alte departamente de poliție și pompieri. Dar hai să aducem fotograful, Liam. Tu o să fii prea ocupat cu grupul.

–Este nevoie de un update pentru pagina de web. Mă ocup deja, spuse Miles. Putem adăuga și asta. O să iau legătura cu Tory. Își notă. Să văd dacă e liberă joi, pentru fotografii.

–Mă scutești de o treabă. Oricum, era rândul tău, îi spuse Liam.

Dură o vreme, dar le făcu un sumar al afacerilor lunare, le raportă schimbările de personal, actualizările curente și de perspectivă, le prezentă un tabel cu progresul paginii web, niște broșuri noi.

–Pe lângă asta, am avut o idee care se leagă, mai mult sau mai puțin, cu ideea de teambuilding și marketingul în direcția asta. Pescuit la copcă.

–Trebuie să ne gândim de pe acum la iarnă? spuse Nell, cu un oftat. Abia m-am obișnuit iar cu sandalele.

–Iarna o să vină, fie că ne gândim sau nu la ea. Concurs de pescuit la copcă, trei zile la rând, premii în bani. În cea mai mare parte, continuă Miles, concurenții vor fi din partea locului. Și câțiva oaspeți de la complex, desigur, dar aș vrea să fie deschis pentru oricine. Cu o taxă rezonabilă. Marcăm, să zicem, la doisprezece pești. Tată, tu ai putea să te ocupi de aspectele legale, dar toți concurenții vor avea nevoie

de permis de pescuit. Oferim, să spunem, o sută de dolari la sase puncte. O mie de dolari la mai mult – cu o excepție. Zece mii premiul cel mare.

–Al naibii, peștele ăsta! zise Mick, frecându-și mâinile. Dă-l încolo!

–Știi deja că noi n-am putea concura. Chiar și cu taxa de participare, e posibil să pierdem bani, dar ne facem relații în comunitate, e marketing bun. Dacă ține, îl transformăm într-un eveniment anual.

–Cred că e o idee genială, spuse Lydia. Apoi își lăsă capul spre el. Tu nu pescuiești la copcă. Niciodată. De unde ți-a venit ideea?

Miles ridică din umeri.

–Iernile vin și nu trec repede. Ne-am face multă publicitate în felul ăsta. La televiziunile locale, pe internet, din gură-n gură. Am putea populariza evenimentul pe website, pe rețelele de socializare.

–Mai bine un punct la douăzeci și patru de pești. Socotește tu, Rory, îi spuse Mick fiului său. Cât intră, cât iese, cu cât rămânem după ce dăm premiile. Știi tu.

–Mă ocup.

–Și apoi peștele de o sută de dolari, de cinci sute, de o mie și monstrul.

–Am putea oferi premii și pentru cabanele de pescuit – cea mai frumos decorată. Nu ar ieși o imagine pitorească? spuse Drea. Nu ar trebui să fie neapărat în bani. O noapte sau un weekend gratuit, carduri de reducere la spa, la magazine, la restaurant sau la bar. Și o să montăm standuri cu ciocolată caldă, cafea, poate și produse de patiserie. Eu și Nell ne putem ocupa de asta. Cam ce facem în ianuarie, Nell, pentru evenimentul cu sculpturile în gheață.

–Ar putea să fie super tare! spuse Liam dând din cap și notându-și la rândul lui ideile. Ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta.

–Tu bucură-te de succesul traseului de aventură, îl sfătui mama lui.

–Oh, mă bucur. Altceva? Mor de foame.

–Încă un lucru. Se intersectează cu afacerea și cu viața personală.

–Afacere de familie! spuse Drea, ridicând mâinile. Se întâmplă atât de des.

–Așa e, fu de acord Miles. Și, în sensul ăsta, vă anunț cu această ocazie că mă văd cu Morgan Albright.

Se aștepta la pauză și poate la un moment de nedumerire. Le primi pe amândouă.

–Te vezi cu Morgan, spuse Drea încet, în sensul că sunteți împreună?

Nell își săgetă fratele cu privirea.

–În sensul că se culcă cu ea, mamă. La naiba, Miles!

–Scuză-mă. O voiai tu?

–Ești absolut adorabil! Nu sunt suficiente femei în Vermont dintre care puteai să alegi, fără să te culci cu una care lucrează la complex și încă în departamentul *meu*?

–Din nou, scuzele mele. Le-am terminat pe toate celelalte. Numai ea rămăsese. După ce termin cu ea, mă mut în New Hampshire.

–Gata, copii! spuse tatăl lor, ridicând mâinile. Ajunge. În primul rând, este viața personală a lui Miles, la care are tot dreptul, la fel ca noi, ceilalți. În al doilea rând, nimeni de la masa asta, nimeni care îl cunoaște nu ar avea nici cel mai mic motiv să creadă că ar putea forța vreodată, în orice fel, o femeie, o angajată, să aibă o relație sexuală cu el.

–Morgan s-ar putea să fie de altă părere.

Liam scoase un șuierat ușor iritat când se întoarse spre sora lui.

–Haide, Nell! Morgan lucrează de suficient timp pentru noi ca să ne fi format o impresie solidă despre ea. Dacă s-ar fi simțit forțată – și nu cred asta, nu când e vorba de Miles –, ar fi venit la tine, sau la bunica, sau la mama. Sau mai degrabă i-ar fi zis lui direct în față să se ducă dracului. Am văzut-o cum se poartă când un client e pe cale să depășească limita. Ai văzut-o și tu.

–Mai știu și că își revine după o traumă. O traumă majoră, care nu s-a terminat încă.

–Sunt conștient de asta. Vorbea sec – un semnal clar de avertizare. Și depășești măsura dacă insinuezi că aș profita de așa ceva.

–Nu insinuez. Spun doar că e posibil ca ea să simtă altceva. Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie! insistă, înainte ca Miles să apuce să protesteze. Sunt șefa ei directă. Sunt responsabilă.

–Am și eu ceva de spus.

Când vorbea Lydia Jameson, nimeni nu o întrerupea.

–Rory are dreptate când spune că e viața personală a lui Miles și că familia lui trebuie să i-o respecte. Și noi, familia lui, ar trebui să avem încredere în el, pentru că niciodată nu ne-a dat vreun motiv să nu o facem. Și Nell are dreptate, continuă ea. Deși nu am nici cea mai mică îndoială că Miles e sigur că relația lor este la fel și pe deplin înțeleasă de ambele părți, Nell, în calitate de șefă a lui Morgan, ar trebui să poarte o discuție deschisă și sinceră cu ea. Este nepoata Oliviei Nash, așa că nu am nici o îndoială că Liam are dreptate. Dacă nu și-ar dori o relație de această natură cu Miles, i-ar spune-o cât se poate de clar. Dar... Făcu o pauză, apoi continuă: Nu putem să uităm prin ce a trecut, cu ce se confruntă încă. Nell, cred că toți am aprecia dacă ai aranja o conversație privată cu Morgan mâine. Bănuiesc că vei primi răspunsurile care să ne permită tuturor să lăsăm niște persoane adulte să-și trăiască viața personală așa cum își doresc.

–O să aranjez.

–Am stabilit atunci. Mick bătu ușor cu pumnul în masă. Miles va respecta, fără îndoială, orice va avea Morgan de spus în legătură cu acest subiect.

–Sigur că da!

–Este o femeie foarte plăcută, spuse Mike, zâmbind. Din mai multe puncte de vedere. Și un angajat de valoare pentru complex. Avem grijă de ai noștri. Aș mai spune că, dacă Miles nu ar fi fost așa cum este, nu ar fi adus subiectul acum în discuție. Și acum, hai să încingem grătarul!

Afară, Nell îl trase deoparte pe Miles.

Cu ochii pe ei, Drea strâmbă din nas.

–Lasă-i să-și rezolve problemele, îi spuse Rory, strângându-i umărul. Nu am crescut niște panseluțe sfioase.

–Asta mă îngrijorează. N-aș vrea să se termine cu o ceartă.

–N-ar fi prima oară.

–Nici pe departe. Dar ai dreptate, să-i lăsăm să-și rezolve problemele. Putem să intervenim după aceea, dacă va fi nevoie.

Nell îl duse pe Miles într-o parte a casei.

–Ascultă, trebuie să fac asta.

–Așa ai spus, și toată lumea a fost de acord.

–Nu e vorba că nu te cunosc, sau că nu am încredere în tine.

–Nu e?

–Nu, și, la naiba, știi foarte bine! Așa că nu te mai ține cu nasul pe sus!

–Nu pot să-mi țin nasul pe sus. Nu mai e loc acolo de al tău.

Nell se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse.

–Nu o să mă scoți din sărite.

–Punem pariu?

–Miles! Ridică mâinile în aer, apoi își lipi pumnii de tâmple. Poți să empatizezi, poți să fii revoltat de ideea ca, într-o poziție de putere, cineva să forțeze – în mod direct sau subtil – o femeie să facă sex. Dar nu poți să știi cum e să fii în poziția acelei femei.

–Și știi tu?

–Da, știu. Știu cum e să fii încolțită de un bărbat care crede că ar trebui să fii interesată, sau recunoscătoare, sau cooperantă. Și...

–Ho, stai puțin! Îi prinse brațele și o privi fix în ochi. Cine? Cine a făcut asta?

Îi aruncă o privire deopotrivă afectuoasă și disprețuitoare.

–Vrei să încep o listă cu nume de la liceu încoace? N-o s-o fac. M-am descurcat și o să mă descurc în continuare. Dar eu știu cum este, iar tu pur și simplu nu poți să știi. Și da, Liam are dreptate. Am văzut-o

purtându-și singură de grijă. Dar tu nu ești oaspete la hotel, nu ești un alt angajat. Tu ești șeful. Așa că o stau de vorbă cu ea ca să mă asigur că nu există nici cea mai mică ezitare în dorința ei de a avea o relație sexuală cu tine. Se opri o clipă, apoi întrebă: Este doar sexuală?

–Cine întreabă? Șefa departamentului sau sora mea?

–Presupun că, de data asta, sora ta.

–Atunci, nu știu încă.

Nell dădu din cap.

–Mi se pare corect. Nici eu nu știu niciodată.

–Sora mea nu are relații sexuale. Ea e pură și neprihănită.

–Exact! Acum îl bătu afectuos pe obraz. La fel ca mama noastră, care a conceput și a născut trei copii printr-un miracol divin.

–Asta e teoria mea.

–Te iubesc, Miles. Și nu m-ai enervat, așa că ai pierdut pariul.

–Nu s-a terminat încă ziua.

Nell se gândi și se răzgândi cu privirile la locul în care ar fi fost cel mai bine să se vadă cu Morgan și, în cele din urmă, îi trimise un mesaj în care o întreba dacă se puteau întâlni la casa Nash, luni la zece.

Acolo, își spuse, Morgan s-ar fi simțit în largul ei. După ce mama și bunica ei plecau la lucru, ca să poată avea intimitate.

Când ajunse, Morgan îi deschise repede.

–Bună. Mulțumesc că ai acceptat să mă vezi. Uitasem cât de frumoasă e casa asta. Nu ajung prea des pe aici.

–Intră! La început m-a mirat că ai vrut să mă vezi în dimineața asta, apoi mi-am dat seama că n-ar fi trebuit.

–Ți-a spus Miles?

–Nu, nu mi-a spus nimic. Dar știu că ați avut o întâlnire de familie ieri și presupun că ați aflat că eu și Miles ne vedem.

–Exact același termen l-a folosit și el. Nu e interesant?

–Hai să stăm jos. Ce-ar fi să mergem în camera mare? Pot să-ți fac cafea.

–Mi-ar plăcea. Trebuie să spun, se vede că locuiesc trei femei aici – o spun în cel mai bun mod cu putință. Totul arată feminin. Miroase feminin. Și, oh, curtea voastră! Ce frumoasă e! Ador cutiile cu grăunțe pentru păsări.

–Și eu. Cafea, latte, cappucino – ce vrei?

–Mi-ar plăcea un latte.

–O să fac două. Ia loc.

–E ceva atât de artistic și de relaxant la grădina ta. Eu m-am convins să-mi iau un apartament și mi-am cumpărat o casă mică. Suficient

de mică, mi-am spus, cât să pot să mă ocup singură de ea, cu o grădină suficient de mică din aceleași motive. Făcu o pauză. Nu am reușit.

–O să-ți mărturisesc că mi-e greu să cred.

–Ceva rămânea întotdeauna neglijat sau lăsat pe altă dată. O să mă ocup de asta mâine, sau săptămâna viitoare... Și știi cum e, când faci așa, lucrurile se adună. Așa că mi-am spus că aș fi mai eficientă dacă aș angaja pe cineva să se ocupe de grădină.

–Ai oferit cuiva de lucru, un salariu, îi atrase atenția Morgan.

–Asta e drept. Totuși, grădina ta este mult mai frumoasă și mai creativă decât a mea. Clopoțeii ăia de vânt sunt de la Artizanat?

–Da.

–O să mă opresc acolo pe drum și o să-mi iau și eu. Te deranjează dacă stăm în curtea interioară?

–E unul dintre locurile mele preferate.

20

Când se așezară la masa din grădină, Nell se mai uită o dată în jur.

–Mi-ar plăcea să trăiesc aici. Îți bei în fiecare dimineață afară laptele cu zahăr și aromă de cafea?

–De obicei.

–Și Miles are un loc Zen ca ăsta și el chiar își face timp să lucreze în grădină în fiecare săptămână, dacă nu e foarte aglomerat. Dar presupun că știi.

–Da, e frumoasă grădina lui.

–Bun... Nell își dădu părul, pe care azi îl lăsase liber, după ureche. Nu vreau să fie jenant.

–Prea târziu.

Nell scoase un mic sunet de aprobare.

–Presupun că nu poate fi evitat. Am vrut să vorbesc cu tine aici, pe teritoriul tău, în casa ta, nu în biroul meu, ca să te simți cât mai confortabil cu putință.

–Apreciez asta. Sincer. Pot să trec direct la ce mă interesează pe mine, personal, și să te întreb dacă mă dai afară?

–Ce? Dumnezeule, nu! Nu. Scoate-ți ideea asta din cap.

În timp ce vorbea, Nell își flutura mâna în față, ca și cum ar fi vrut să alunge o insectă.

–Bine, atunci, răsuflă Morgan ușurată. Nu mai sunt îngrijorată și rămân doar jenată.

–Mi-aș dori să nu fii, pentru că e vorba de confortul tău, Morgan. Îl cunosc pe Miles, evident. Îl iubesc pe Miles, dar sunt șefa ta directă la locul de muncă și trebuie să am grijă de tine. Înțeleg că tu și Miles aveți acum o relație personală și vreau să-mi spui – și să te simți perfect în siguranță când îmi spui – dacă ai simțit orice fel de presiune când ai intrat în această relație. Chiar dacă Miles nu a...

–Poți să te oprești deja, pentru că răspunsul este categoric nu. Categoric și absolut nu. Nu m-a forțat, nu am simțit nici un fel de presiune. Nu el s-a dat la mine, a fost exact invers și am crezut că de-asta s-ar putea să mă dai afară.

–Oh. O clipă. Luă cana de pe masă și sorbi din cafea. Nu mi-a spus amănuntul ăsta. Evident că nu, vorbim despre Miles. Mi-ar fi fost de ajutor. Tot am fi purtat această conversație, dar mi-ar fi fost de ajutor.

–Pot să te ajut eu. A fost mai mult decât amabil cu mine după incidentul de vineri seara – acum o săptămână, vineri seara. Sunt sigură că știi ce s-a întâmplat.

–Da, și îmi pare rău că s-a întâmplat.

–Și mie. Am simțit atunci, și simțisem și cu alte ocazii, că ar putea fi interesat de mine. Nu a spus și nu a făcut niciodată nimic, dar... Oh, la naiba, Nell! Știi cum e, nu? Când un bărbat e interesat? Poate că interpretezi greșit, dar simți ceva.

–Da, înțeleg ce spui.

–Nu aveam de gând să fac nimic, deși eram la rândul meu interesată, pentru că îmi place foarte mult jobul meu și am nevoie de el. Dar i-am făcut fursecuri.

–Pe bune?

–A fost ideea mamei.

–Oh, înțeleg și asta. Acum râse, scuturâ din cap și bău iar din cafea. Deci, i-ai făcut fursecuri.

–Cu foarte mult ajutor, dar da. Apoi voiam să i le las pe verandă, dar am văzut turnulețele.

–E o casă foarte frumoasă.

–Chiar este. Și Howl a venit fuga afară, și eu eram fermecată, și Miles părea foarte încurcat. L-am rugat să-mi arate turnul pe dinăuntru. Dar nu intenționam să fac nimic, voiam doar să văd casa. Apoi, când mă pregăteam să plec...

–Oh, nu te opri acum.

–Am simțit că atracția era reciprocă, așa că l-am întrebat dacă era interesat. Era atât de atent, încât am crezut că interpretasem eu greșit.

Apoi însă mi-a spus că nu mă înșelasem și am stat de vorbă și am hotărât cum să abordăm situația – de comun acord. După care am trecut la fapte și dintr-una am dat în alta. Morgan ridică din umeri. Am fost destul de clară?

– Miles nu mi-ar fi spus niciodată toate astea. Mă bucur că mi-ai spus tu.

– Dacă relația noastră o să creeze probleme... nu știu ce să fac. Jobul, faptul că locuiesc cu doamnele mele, acum Miles? Mă simt mai mult eu însămi decât m-am simțit de foarte multă vreme. Nu vreau să renunț la nimic.

– De ce-ai renunța? Ești un manager excelent, casa asta e încântătoare și pare un loc fericit. Iar Miles, deși în calitate de frate mă scoate din sărite în ultimul hal, este un bărbat interesant, cu principii foarte solide. Trebuia să știu care este poziția ta și ce simți tu în privința asta. Am aflat și pot spune liniștită că de acum înainte totul te privește personal.

– Bun. Mulțumesc. Și uf! Știu că nu sunt, probabil, genul de fată cu care iese de obicei.

– Nu cred că are un gen.

– Ei bine, vreau să spun că nu sunt ca femeia cu care s-a văzut până de curând.

– Carlie Wineman? Te rog! Nell își dădu ochii peste cap. Știu să recunosc o profitoare, deși e drept că pe ea nu am citit-o de la bun început. Și nu ar trebui să-ți spun asta, dar la naiba! Acum sunt sora lui Miles, nu șefa ta, așa că o să-ți spun. Carlie este superbă și știe să se pună în valoare. Se pricepe la artă și la vin, schiază ca o profesionistă, vorbește franceza de parcă s-ar fi născut în Franța.

– Nimic din toate astea nu-mi sporește încrederea de sine.

– Nu am terminat. După o vreme – a durat o vreme, pentru că poate fi extrem de fermecătoare –, mi-am dat seama că pentru ea Miles era o treaptă. Pe care să urce, din punct de vedere social, financiar. Dar cel mai mult îi plăcea cum arătau împreună, ca un cuplu. Totul la ea avea adâncimea unei băltoace, mai puțin vanitatea.

– Hm, poate că încep să mă simt o idee mai sigură pe mine.

– Îmi place de tine. Îmi placi pentru Miles. Nu știu dacă ce e între voi se rezumă doar la sex sau...

– Nici eu nu știu.

– E de înțeles. Odată ce am ajuns să o cunosc pe Carlie, nu mi-a plăcut. Și nu mi-a plăcut absolut deloc pentru Miles și am fost în al nouălea cer când s-au despărțit. Îmi iubesc fratele, chiar și atunci când mă scoate din sărite, chestie care se întâmplă cu regularitate. La rândul meu, îl scot și eu pe el din sărite, cu regularitate.

-Pentru că semănați atât de mult.

Nell o privi lung peste buza cănii.

-Acum începi tu să mă enervezi.

-Cu siguranță, știi asta! Ești foarte conștientă de tot ceea ce are [illegible] cu tine. Ai venit aici pentru că ai vrut să mă simt confortabil, [illegible] că dețin măcar în parte controlul. Foarte drăguț din partea ta. [illegible] respect. Și Miles este drăguț și respectuos, doar că are un stil [illegible] direct. Liam e mai nonșalant, dar toți reușiți să vă faceți treaba, și [illegible] bine. În parte datorită principiilor de muncă solide, în parte [illegible] dragostei pe care o aveți pentru familie și pentru afacerea pe [illegible] familia voastră a creat-o.

-Poate ar fi trebuit să fi studiat psihologia.

-Un barman bun este un psiholog care știe să amestece băuturi. [illegible] ți-a plăcut partea asta din stagiul de formare? Liam mi-a spus că toți [illegible] trebuit să faceți câte puțin din toate.

-Așa ți-a spus? Ei bine, are dreptate. N-aș putea spune că mi-a plăcut să [illegible] la bar, dar consider că a fost o experiență valoroasă. M-a făcut [illegible] înțeleg că înseamnă mult mai mult decât să amesteci băuturi. Acum [illegible], deși mi-ar plăcea să mai rămân încă o oră fără să mă mișc din locul [illegible] – îmi amintește cum e să te relaxezi –, nu e ziua mea liberă. Trebuie [illegible] mă duc să-mi cumpăr clopoței de vânt, apoi să mă duc la birou și să [illegible] las în pace în ziua ta liberă.

-Mă bucur că ai trecut pe aici.

-Și eu la fel. Nell se ridică. Nu-mi fac ușor prieteni, dar de obicei îi păstrez, odată ce mi i-am făcut. Și exact așa face și Miles. În orice caz, ar trebui să ieșim odată la prânz.

-La prânz?

-Sau să bem ceva. Iar acum pare că te invit la o întâlnire. Și poate că așa și este, într-un fel. O întâlnire ca să vedem dacă putem deveni prietene.

-Nici eu nu-mi fac ușor prieteni. Mi-ar plăcea să încercăm prânzul ăla. Sau să bem ceva.

-Super. Îți trimit un mesaj ca să-ți spun când am un loc liber în program. Și uite, exact ăsta e motivul pentru care nu-mi fac ușor prieteni.

-Eu sunt o mare admiratoare a programelor.

-Iată un punct de lansare foarte bun pentru o posibilă prietenie.

Se despărțiră în această notă amiabilă, apoi Morgan se așeză și lăsă valul de ușurare să o cuprindă. Nu o să fie dată afară, nu va trebui să aleagă între bărbatul pe care îl voia și slujba care îi plăcea atât de mult.

Și, mai important decât orice, Miles spusese familiei despre ea.

Se întoarce roata, spuse ea, încet. Chiar simt că se întoarce roata.

*

Gavin Rozwell se bucura de briza balsamică a oceanului și de nisipul auriu de pe plaja din Carolina de Sud. Specificul culinar local, cu fructe de mare, se potrivea gusturilor lui. Deși de pe veranda înălțată din fața casei vedea oceanul, și nisipul, și răsăriturile, trebuia să admită că-i lipsea terasa hotelului.

Dar, când închiriai o cameră de hotel pentru două luni, atrăgeai atenția și oamenii începeau să vorbească. Asta nu se întâmpla când închiriai o casă pe plajă. Trebuia să se asigure că răsplata avea să merite sacrificiul.

Aici era Trevor Caine, scriitor-fantomă – vindea idei și concepte altora pentru cărțile lor. Și avea succes cu asta. Lucra acum la un proiect și spera să-și termine propriul roman, de prea multă vreme neglijat.

Adoptase un look ușor neîngrijit, care părea să reflecte plaja și care se potrivea cu personalitatea lui curentă. Își vopsise părul într-o nuanță mai închisă de castaniu, adăugase câteva șuvițe decolorate și o bărbiță. Bronzul artificial definitivase lookul de băiat de plajă, împreună cu o colecție de pantaloni scurți, tricouri și blugi decolorați. Ținuta era completată de o șapcă Mets pe care o râcâise puțin ca să pară purtată și o pereche de ochelari de soare Ray-Ban. Hotărî nu doar că arăta așa cum ar fi trebuit să arate, dar că arăta chiar foarte bine.

Deși mai făcea din când în când câte o plimbare pe plajă, își petrecea cea mai mare parte a timpului pe laptop. În loc să scrie însă, își continua cercetările, își punea la punct ultimele detalii ale planului.

Ținta lui, Quinn Loper, avea propria casă pe plajă – cu documente foarte bine puse la punct – deținea o companie de curățenie care se ocupa de spații închiriate și era contractată prin agenții. Quinn nu se ocupa personal de munca propriu zisă, dar, pentru tarife din ce în ce mai mari, oferea servicii de curățenie la nivel local.

Avea un MBA și o afacere solidă. Avea și bunici foarte înstăriți din partea tatălui, care se mutaseră din New York în Myrtle Beach când se pensionaseră, pentru vremea frumoasă și golf.

Mama îi murise într-un accident când avusese șase ani – ce trist! Bu-hu! –, iar tatăl ei, rămas văduv, o mutase, împreună cu sora ei de opt ani, în Carolina de Sud, ca să fie mai aproape de familie. Tatăl se recăsătorise câțiva ani mai târziu și locuia acum în Atlanta. Sora ei se căsătorise și ea recent cu o altă femeie – nu înțelegea treaba asta, dar fiecare cu ale lui. Cumpăraseră casa unei foste plantații din Charleston, o reabilitaseră și aveau acum acolo o pensiune.

O familie foarte întreprinzătoare.

O considera pe Quinn o alegere excelentă. Era pe lista lui de vreo doi ani și după povestea cu Fund Mare din New Orleans – ce dezamăgire! – își extinsese cercetările.

Singură – dar nu lesbiană ca soră-sa – de 28 de ani și suficient de atletică încât să iasă la alergat pe plajă aproape în fiecare dimineață. Avea și un abonament la o sală de fitness din apropiere. Lucra de acasă, economisind astfel costurile de birou, și conducea o echipă de șaisprezece persoane angajate cu normă întreagă sau part-time. Tot ea furniza și echipamentele și produsele de curățenie prin compania cu numele Beachy Clean.

Prea drăgălașă pentru gusturile lui, dar mergea. Avea cam șaptezeci și cinci de mii de dolari în casa cu două niveluri, patru dormitoare, două băi și o toaletă de serviciu – cu verandă în față și terasă în spate și cu jacuzzi. Conducea un Mercedes decapotabil și deținea un Dodge papuc. Contul de afaceri era destul de zdravăn și la fel erau și conturile personale – să spunem doar că MBA-ul și bunicii bogați contribuiseră la acumularea unei sume frumușele.

După calculele lui, avea să încaseze între două sute și două sute cincizeci de mii înainte să o omoare și să plece cu Mercedesul ei. Dodge-ul era mai dotat și mai nou, dar decapotabila era mai pe gustul lui.

Cu temele făcute și povestea de acoperire bine pusă la punct, nu mai trebuia decât să regizeze o întâlnire.

Se duse pe plajă imediat după răsăritul soarelui. Când ieșea să alerge, o făcea pe la ora asta. Alergă câte trei kilometri în acea zi și în ziua următoare fără să o vadă. Trebui să-și amintească să aibă răbdare, să-și amintească să stabilească o rutină pentru toți ceilalți care se trezeau de dimineață ca să se plimbe pe plajă sau să-și bea cafeaua pe verandă, privind oceanul.

Tipul cu șapcă Mets care face jogging dimineața.

În cea de a treia zi, Quinn ajunse pe plajă înaintea lui, așa că se poziționă în spatele ei.

Picioare lungi, trup bine legat – așa cum îi plăcea lui. Părul împletit într-o coadă lungă îi ieșea pe la spate din șapcă. Cu excepția lungimii părului, îi amintea de Morgan. Poate că Quinn avea mai multe curbe – dar astea-i aminteau de maică-sa, așa că totul era bine. O alegere excelentă.

După ce alergă o aproape doi kilometri, se întoarse. Gavin se așeză în așa fel încât să alerge câteva clipe unul înspre celălalt. Îi zâmbi, își atinse cozorocul, întinse un deget în aer, arătând spre cozorocul ei.

–Hai, echipa!

–Să avem un an bun! răspunse ea, cu respirația doar ușor întretăiată, și merse mai departe.

–Să fie!

Alergă mai departe, apoi se întoarse și o ajunse din urmă, păstrând o distanță de aproximativ doi metri între ei. Când Quinn încetini, îi făcu cu mâna în clipa în care trecu pe lângă ea.

O să mai meargă la pas încă vreo jumătate de kilometru. O urmărise prin binoclu, îi știa rutina. O să se relaxeze mergând la pas, o să facă vreo câteva mișcări de stretching, apoi o să se întoarcă pe faleză la casa ei.

Gavin se opri, se aplecă și-și puse mâinile pe genunchi și o aștepta în poziția asta până ce se apropie.

Zâmbind în colțul gurii, își îndreptă spatele.

–E frumos peisajul, dar nu sunt obișnuit să alerg pe nisip ud.

–Te-ai descurcat.

–Tu te-ai descurcat mai bine. Ești din New York?

–Acolo m-am născut. Păstrând o distanță atentă, se ridică pe un picior, cu celălalt întins în spate. Dar mi-am petrecut aproape toată viața aici.

Lucru care se simțea foarte clar din accent.

–Dragostea pentru Mets am moștenit-o de la bunicul. Tu ești din New York? întrebă la rândul ei.

–M-am mutat în Brooklyn imediat după facultate. Mi-am găsit acolo locul și echipa preferată. E plăcut să întâlnești un tovarăș suporter tocmai în Carolina de Sud. Joacă diseară cu Mariners. Bassitt contra Castillo.

–De-abia aștept să văd meciul. Și, care îi treaba cu tine? Ești în vacanță cu familia?

–Nu cu familia, doar eu. Și e o vacanță de lucru. Nu găsești privelițe mai frumoasă. Făcu un semn în spate. Stau la două case mai încolo de vilele alea uriașe. Într-o căsuță numită Pe Val.

O să verifice informația, își spuse. Exact cum voia să facă.

–Ah, Trevor Caine.

Îi întinse mâna.

–Quinn Loper. Ședere plăcută!

–Oh, o să fie. Poate ne întâlnim și mâine.

Îi zâmbi peste umăr în timp ce se îndepărta.

–Poate.

Își sincroniză mai bine timpul a doua zi, și Quinn apăru alergând în spatele lui. Încetini o idee.

–Grozav meci! îi strigă. Nu îl văzuse, dar avusese grijă să afle ce se întâmplase. Lovitura aia din minutul nouă? Super tare!

Alergară împreună o vreme, schimbând impresii și banalități despre joc. De data asta, când ea o luă la pas, încetini și el.

–Am învățat de la tine, îi spuse. Termin cu mersul la pas. Îmi revin mai ușor așa. Prea mult stat pe scaun, presupun, prea puțin mers la sală.

–La fel mi se întâmplă și mie dacă-mi ies din ritm. Cu ce te ocupi?

Își dădea seama că știa deja informațiile de bază despre identitatea pe care și-o construise.

–Sunt scriitor, lucrez la un roman. Și asta spun de trei ani încoace. Își însoți remarca cu un zâmbet timid. Până e gata, îmi achit facturile lucrând ca scriitor-fantomă.

–Scriitor-fantomă? Adică, scrii o carte și apoi altcineva își trece numele pe ea?

–Nu e chiar atât de simplu. Mai degrabă cineva are nevoie de ajutor cu ceva la care lucrează sau are o idee pe care nu știe cum să o dezvolte.

–Cărțile și baseballul sunt pasiunile mele.

Iar Gavin știa asta foarte bine, de unde șapca și povestea cu scriitorul.

–Pentru cine ai scris?

Zâmbi și ridică din umeri.

–Un scriitor-fantomă trebuie să fie invizibil. Nu pot să-ți spun. Am semnat un contract în sensul ăsta. Am hotărât să vin aici, să termin un proiect pentru un client, apoi să mă ocup serios de romanul meu. Privi peste apă. Merge. Cred că pot să termin cartea pe care am contractat-o până la sfârșitul săptămânii. Apoi nu mai am nici o scuză, trebuie să mă apuc de povestea mea. Se uită din nou la ea. O întrebă pe un ton lejer, dar care să trădeze totuși interesul: Ce-ți place să citești?

–O poveste bună. Aventuri, mistere, povești de dragoste, de groază, fantastice... Orice care să mă rupă o vreme de realitate.

–Ăsta e scopul. Ce faci când nu citești și nu te uiți la baseball?

–Conduc o companie de curățenie. Beachy Clean se ocupă de casuța ta!

–Serios? Își dădu șapca pe spate. Tu faci curat în casa pe care am închiriat-o?

–Nu personal. Dar conduc firma care o face.

Nu spusese că o deține, observă el. Era atentă.

–O să încep să strâng mult mai mult prin casă la sfârșit de săptămână, ca să nu auzi vorbe rele despre mine.

Zâmbetul cu care îi răspunse era larg și strălucitor.

–Echipa mea de curățenie e ca un scriitor-fantomă. Foarte discretă. Și trebuie să mă duc la treabă. Succes la scris!

–Mulțumesc.

În ziua a patra intenționa să alerge împreună cu ea, dar Quinn nu păru. Se mulțumi cu ziua a cincea. În ziua a șaptea, îl invită să bea

ceva împreună, cu două zile înainte de momentul în care planificase să o invite el.

Apoi o invită el la cină – care decurse foarte firesc, prietenește, și se sfârși cu un sărut prietenesc. Apoi lipsi intenționat de la alergat ziua următoare.

– Am lucrat toată noaptea, îi spuse, prefăcându-se foarte entuziasmat. A început să curgă și nu m-am putut opri.

– Vorbești de cartea ta, nu?

– Da, cartea mea.

– Despre ce e vorba?

– Nu pot să-ți spun – e o superstiție de-a mea. Am senzația că, dacă vorbesc despre asta, mă părăsește inspirația. Ridică privirea spre pescărușii care se învârteau și strigau deasupra lor. Chiar a fost locul și momentul potrivit. Dacă reușesc să o termin – și o să reușesc – și mi se publică – și o să se publice –, îți trimit un exemplar. Îți spun sincer, cred că partidele astea de alergare împreună cu tine pun motorul în mișcare.

– E minunat, Trevor.

– Ce-ai zice să te scot la cină – poate mâine-seară – ca să sărbătorim?

Îi zâmbi.

– Aș zice da.

Fu nevoie de aproape trei săptămâni ca dansul de împerechere să-l aducă la o cină acasă la ea. Îi oferi șansa să studieze planul casei și să stea câteva minute pe calculatorul din biroul ei.

Voia sex și era în regulă, nu era ceva neașteptat. Se putea descurca, dacă își imagina în timpul ăsta cum o omoară.

În plus, avea un laptop în dormitor, așa că în felul ăsta câștiga două puncte de acces.

Îi întâlni bunicii, mâncă costițe la grătar pe veranda lor. Și, dacă tot îi întinseseră pe tavă o asemenea șansă, profită de ea și-și încărcă programul pe computerul din biroul bătrânului.

Nu vedea de ce nu și-ar fi sporit profitul cu o felie groasă din contul lor de investiții. O să mai adauge doar vreo două zile la program.

Nu dură decât o lună și-și alocase două. După ce făcu împrumuturile pe numele lui Quinn Loper, îi goli conturile și mai luă o sută de mii și de la bunicul.

Se gândi să-i omoare și pe bunici, dar nu găsea nimic excitant în asta. Mai multă plăcere îi făcea să-și imagineze șocul și lacrimile lor, după ce le omora mult iubita nepoată.

Intră în casa lor în timp ce dormeau – lăsau ferestrele deschise ca să audă oceanul.

Idioții!

Șterse programul din computer, ieși.

Quinn nu lăsa fereastra deschisă, dar încuietoarea de la ușa ei era o glumă.

Se mișcă prin casa cufundată în întuneric și intră în dormitorul în care dormea ea. Fu tentat să o trezească mai întâi, ca să aibă mai mult timp să-și dea seama ce se întâmplă, mai mult timp să simtă, mai mult timp să-i fie frică. Dar era într-o formă fizică bună și știa că o să lupte. Așa că urcă ușurel în pat și-i prinse brațele sub genunchii lui. Ochii i se deschiseră brusc în clipa în care îi prinse gâtul cu mâinile.

Nu putea scoate nici un sunet, dar se zvârcoli, încercă să se răsucească.

–Ești doar o târfă, la fel ca toate celelalte! Mai strâns, mai strâns, o lăsa fără aer, îi privea ochii dându-i-se peste cap. Te crezi specială, dar nu ești. Te transform într-un nimic.

Gura i se deschise, căutând aerul. Sub genunchii lui, strângea cearșaful între degete. Lovea din călcâie.

–Am luat tot ce-am vrut, înțelegi? Casa ta, afacerea ta. Totul e al meu acum și nimic din ce ai făcut n-o să mai conteze.

Încetă să se mai zbată și începură convulsiile. Chiar și în lumina slabă, văzu viața părăsindu-i ochii.

Ea era nimic. Și el era un zeu.

Oh, fiorii de plăcere! Îi străbătură trupul, fierbinți, aprinși, puternici. Dar, își dădu seama, nu perfecți. Fusese bună, mult, mult mai bună decât Fund Mare din New Orleans, dar nu perfectă. Nimic n-o să mai fie perfect, până nu o termina pe Morgan.

Din buzunar, scoase brățara pe care o găsise în sertarul lui Morgan și o puse la mâna lui Quinn.

–Poftim, ia tu asta. Vreau să-i amintesc că vin după ea.

Luă cheile de la Mercedes și se duse la vila pe care o închiriase ca să ia bagajele pe care le făcuse deja. La fel cum se bărbierise deja și cum își vopsise părul negru, generând astfel o nouă identitate.

Până o găsea cineva pe Quinn, o să dea decapotabila unui contact pe care îl avea în Carolina de Nord și, într-o mașină nouă, o să se îndrepte o vreme spre vest.

În timp ce se pierdea în noapte, zâmbi pentru sine.

–Ei, uite așa se face.

Morgan nu voia să se mai termine vara. Fiecare zi, cu soare sau cu ploaie, îi aducea o nouă cărămidă cu care să-și reclădească viața. O viață pe care descoperi că o iubea din toată inima.

Nimic nu putea schimba tragedia care o adusese pe această nouă cale, dar putea să o urmeze și să aprecieze în același timp peisajul de pe drum.

Și era hotărâtă să o facă. Și putea și era hotărâtă să fie recunoscătoare. Într-o duminică însorită, intenționa să-și exprime recunoștința cu o surpriză.

– Sincer, chiar apreciez că mă ajuți. În timp ce mergeau, Morgan se întinse să-l mângâie pe Howl, care stătea lipit de scaunul ei, în SUV-ul lui Miles. Știu că ai rutina ta de weekend.

– E o rutină, nu o poruncă pe o tăbliță de piatră.

– Oricum ar fi, n-o să reușesc niciodată să mut singură soclul ăla de beton și tocmai de-aia stă de doisprezece ani în atelierul bunicului meu. Dar toți trei împreună o să reușim.

– Da, câinele o să ne fie de mare ajutor.

– Este aici pentru susținere morală, nu-i așa, Howl? Și are ocazia să meargă undeva. E ca o mică vacanță.

– În fiecare zi e vacanță când ești câine.

Intră pe aleea din fața casei Tudor.

– Doamnele mele n-o să se întoarcă decât abia pe la trei, probabil mai târziu. O să meargă.

– De fiecare dată când spui asta, pari parcă mai puțin încrezătoare.

– Trebuie doar să încep. Am emoții, dar o să-mi treacă după ce încep. Îi conduse prin casă, cu Howl privind peste tot, adulmecând totul în vacanța lui de cățel. Am scos sistemul solar ieri, așa că pompa ar trebui să fie încărcată, dar tot restul e în atelier. Avem un șasiu rulant, dar mi-a fost frică să încerc să-l mut singură. Se uită la Miles și rânji. Tu ești forțos.

– Arată bine aici, remarcă Miles.

– Și, când o să terminăm proiectul, o să arate și mai bine. Un singur lucru mai lipsește. Adică, un singur lucru, până mai găsesc altul.

Atelierul, o construcție pătrată, din lemn de cedru și cu o ușă vopsită în albastru aprins, era în spatele proprietății, ascuns printre copaci și cu un pârâiaș în spate.

– Exact cum îmi aminteam. Bunicul tău avea un câine când eram eu copil. Îi plăcea să se bălăcească în pârâu. Bunicii noștri stăteau uneori pe două scaune pliante, cu câte o bere în mână, vorbind despre toate cele. Avea întotdeauna o cola rece pentru mine, când veneam și eu.

– Iubea copiii. Deschise ușa șopronului. Voiau o familie mare, dar bunica a avut complicații.

– Păcat. Dumnezeule, totul aici e exact așa cum îmi amintesc. „Un loc pentru toate, Miles", spunea. „Și totul la locul lui. Pentru că, atunci când ai nevoie de o unealtă, nu vrei să pierzi vremea căutând-o."

Trecându-și mâna peste o masă de lucru, Morgan se uită la mașinăriile electrice, la uneltele de mână atârnate pe perete, la dulapul mare și roșu, la borcanele cu etichete în care erau șuruburi, cuie, piulițe.

–Parcă încă mai simt mirosul lui. Cred că ăsta e motivul pentru care bunica nu a dat sau nu a vândut nici una dintre uneltele lui. În orice caz, mie mi-au prins foarte bine, cu atâtea proiecte.

Miles se duse la un piedestal de beton, înalt de cel puțin un metru, mai larg în vârf.

–Ăsta e?

–Ăsta e. Nu știu de ce-l avea – nici bunica nu știe. Sper că e de acord cu ce o să fac cu el. Am dat deja găurile în broscoi.

Miles se duse acum la broscoiul de beton de pe o altă masă de lucru. Stătea cu picioarele încrucișate într-un vas larg de cupru. Brațele îi erau așezate pe genunchi, cu palmele în sus. Și avea un zâmbet idilic.

Găurile din palme îi dădură un indiciu.

–Vrei să-l faci să scoată apă pe mâini?

–Am știut ce-ar trebui să fie din clipa în care l-am văzut. Pompa de apă intră sub el și firele pentru panou trec prin bază – vezi găurile pe care le-am dat? Merge cu energie solară.

–Bunicul tău te-a învățat să lucrezi cu bormașina?

–Nu chiar. Nu am petrecut prea mult timp aici – și regret. Dar m-a învățat câteva lucruri de bază – să dau cu ciocanul, să bat un cui, să măsor de două ori și să tai o dată. Apoi găsești întotdeauna videoclipuri pe YouTube care să te învețe cum să faci. O să meargă.

În timp ce câinele explora șopronul, Miles se duse să aducă șasiul.

–Știi unde-l vrei?

–Știu locul exact!

–Așa spun mereu femeile.

–Ăsta-i misoginism! Posibil să fie adevărat, dar tot misoginism e.

Încercă să aplece soclul ca să bage șasiul sub el, se opri, se uită la ea.

–Dumnezeule, Morgan!

–Știu, cântărește o tonă. Și probabil că de-asta e încă aici. Îl luăm împreună.

–Dacă alunecă, o avertiză el, să nu încerci să-l prinzi. Dacă alunecă, așa e.

–N-o să alunece.

Fu nevoie de efort, de mușchi și transpirație, dar se dovedi că Morgan știa într-adevăr exact unde voia să-l pună. Scăldat în soare, în spatele umbrei unui piersic și în fața unei tufe de hortensii albastre.

–Bun, ține-l acolo.

Dădu fuga și aduse o dală de gresie – cu o gaură în ea –, apoi pompa și furtunul. După ce porni pompa, așezară postamentul pe dală. Miles îl împinse.

–Ar fi nevoie de o tornadă ca să dărâme chestia asta.

–Exact.

Dădu fuga înapoi, cu Howl după ea, ca să aducă broscoiul și vasul.

–Vezi? Pompa intră în soclu, soclul în vasul de cupru – pe ăsta l-am luat de la magazin, de la un artizan local – și broscoiul pe el, iar teava îi intră prin fund. Poți să aduci furtunul? I-l arătă. O să ajungă, am verificat.

–Nu am nici o îndoială.

Nu-i scăpa nimic, își spuse el, în timp ce se ducea să dea drumul la furtun. Apoi se întoarse cu el.

–O să meargă, mormăi ea.

–Îl umplu?

–Te rog. Cât de frumos se reflectă razele soarelui în cupru. Mă gândeam să iau o baie obișnuită pentru păsări, dar vasul de cupru e mai frumos. Și broscoiul e așa drăguț! Super Zen – apropo, așa îl cheamă. Cred că o să le placă la nebunie. Bun, momentul adevărului.

Porni pompa. Așteptă. Așteptă.

Apa țâșni dintre mâinile împreunate în jeturi frumoase care se vărsau înapoi în vasul de cupru.

–Merge! Se răsuci pe călcâie, îl prinse pe Miles, îl sărută, se întoarse la loc. Oh, este adorabil, nu? Adorabil, și caraghios, și unic!

–Ești foarte pricepută. La naiba, ai construit o fântână!

–Am învățat să mă pricep și nu am făcut mai mult decât să îmbin câteva piese. Îmi place. Dacă n-o să le placă, doamnele mele n-o să-mi spună, dar o să-mi dau seama. Hai în grădină, să ne uităm cum se vede de acolo. Aduc ceva de băut.

PARTEA A III–A

Rădăcini

Frumusețea, puterea, tinerețea sunt flori care pălesc;
Datoria, credința, iubirea sunt rădăcini și pe veci dăinuiesc.

George Peele

Iubirea e puternică precum moartea;
gelozia e crudă ca un mormânt.

Cântecul lui Solomon

21

În timp ce umplea cu gheață două pahare înalte, Morgan aproape că dansa de bucurie. Prin fereastra deschisă a bucătăriei, în spatele curții, vedea broscoiul Zen scuipând apă în aer. Acum și le putea imagina pe doamnele ei zâmbind privindu-l, în timp ce-și savurau cafeaua de dimineață sau vinul de seară. Până la sfârșitul verii și chiar și la început de toamnă, înainte ca vântul să înceapă să sufle prea rece.

Cu această imagine idilică în minte, deschise frigiderul ca să scoată carafa cu limonadă, apoi se opri când auzi soneria la ușă. Probabil că era o livrare, își spuse, în timp ce se ducea să răspundă. Chiar și așa, regulile după care-și ghida acum viața îi intraseră în reflex.

Se uită mai întâi pe fereastra din față.

Și plăcerea simplă a zilei se evaporă dintr-odată.

Le deschise celor doi agenți federali.

-M-ați fi sunat dacă l-ați fi prins, pentru că ați fi vrut să știu cât mai repede. Nu asta ați venit să-mi spuneți.

-Nu, Morgan, îmi pare rău. Nu e asta. Putem intra? o întrebă Beck.

-Da, desigur. Închise ușa în urma lor. Cine era fata?

-Hai să ne așezăm mai întâi.

-Scuze, da. Dar... Privi în spate, spre bucătărie. Nu sunt singură. Sunt cu... Cu cine? Nu putea spune cu „prietenul meu" – suna parcă prea de liceu. Nici „partener" nu suna bine, nu considera că relația lor era un „parteneriat". Și era totuși mai mult decât un simplu bărbat cu care să împartă patul. În grădină. Miles – Miles Jameson. Suntem într-o relație. Suna rezonabil și era adevărat. Mă ajută cu un proiect. Știe toată povestea.

-Da, am discutat și noi cu el. Morrison se uită în spate la rândul lui, urmărindu-i privirea. Vrei să ieșim în grădină, să-l includem și pe el în ce avem de spus?

Nu, își zise. Voia să stea la soare cu Miles și cu un pahar de limonadă și să se bucure de fântâna ei cu broscoi.

Dar...

–Oricum va trebui să afle. Lucrez la complex. La complexul hotelier deținut de familia lui. Și, după cum v-am spus, suntem într-o relație. Tocmai... aduceam niște limonadă. Sună atât de normal! Râse, își trecu o mână prin păr. Atât de firesc pentru o după-amiază însorită de duminică. Mai aduc două pahare.

Îi conduse în bucătăria din spate. Putea vedea că Miles strânsese deja furtunul la loc. Acum stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privind fântâna.

–Pot să te ajut?

–Nu, îi răspunse lui Morrison. O să iau o tavă. Ar fi mai bine să ieșiți. Am nevoie de câteva clipe. Doar câteva clipe.

Făcu eforturi să se liniștească în timp ce lua tava. Acum îl văzu pe Miles întorcându-se, îi văzu chipul încântat și relaxat tensionându-se.

Mai umplu încă două pahare cu gheață, apoi ieși cu tava în grădină.

Stăteau în continuare în picioare, toți trei, în timp ce razele soarelui loveau vasul de aramă, și broscoiul zâmbea atât de pașnic.

Nu ar fi putut spune de ce se simți atât de recunoscătoare când Miles veni și-i luă tava din mână. Îi spuse:

–Stai jos.

Deși sunase ca un ordin, o ajuta să se mai liniștească puțin.

Când se așeză, Miles turnă limonada în pahare și auzi gheața trosnind. Parcă ar fi fost împușcături de mitralieră.

Howl își puse capul pe genunchiul ei.

–Cine era? întrebă Morgan din nou.

Beck preluă conducerea.

–O chema Quinn Loper, 28 de ani, necăsătorită. Avea propria afacere în Myrtle Beach, în Carolina de Sud. Se potrivește profilului, de sus până jos, deși era substanțial mai înstărită decât majoritatea victimelor lui de până acum. Și, de data asta, a reușit să acceseze și conturile bunicilor. Nu le-a făcut lor nici un rău fizic, dar le-a furat o sută de mii de dolari. Ar fi putut să ia mult mai mult.

–Le-a luat nepoata, le-o întoarse Miles.

Beck dădu din cap.

–Da, și poate că a fost suficient pentru el, de data asta.

–A închiriat o casă pe plajă, pentru două luni, sub numele de Trevor Caine, continuă Morrison. Deși probabil că n-o să mai folosească identitatea asta, ar fi bine să o țineți minte. Se dădea drept scriitor.

Le povestiră ce se întâmplase și-i prezentară dovezile pe care [illegible].

Apoi Beck reluă conversația:

–Credem că a închiriat o casă mai degrabă decât să stea la hotel, pentru că este o practică obișnuită în zonă și atrăgea mai puțină atenție așa.

Beck se întinse și-și puse o mână peste mâna ei.

–Morgan, știu că pare că nu facem cine știe ce progrese, că nu reușim să-l găsim, să-l oprim, dar i-am luat urma din New Orleans și am reușit și să găsim agenția de unde a închiriat mașina cu care s-a dus în Carolina de Sud. Își schimbase înfățișarea, dar doi dintre angajați l-au recunoscut, așa că am știut ce nume folosea și cum arăta. Așa am reușit să-l localizăm în Myrtle Beach. Am găsit hotelul la care a stat două zile.

Morgan nu spuse nimic, dădu doar din cap.

–Am alertat autoritățile locale. Începusem să luăm la rând agențiile de închiriere, când a venit alerta despre Quinn Loper. L-am ratat cu numai câteva ore.

–Dar tot moartă este. Îmi pare rău, înțeleg că investiți mult timp și efort. Dar ea este tot moartă.

–Da, este.

Regretul se simțea în vocea femeii, atât de adânc, încât lui Morgan i-a păru rău că rostise cu glas tare oribilul adevăr.

–Nu am ajuns la timp. Dar a făcut greșeli. I-a furat mașina, un Mercedes decapotabil de lux. Și nu a dezinstalat sistemul de urmărire.

–Nu știu ce înseamnă asta. Nu mă pricep la tehnologie de mașini.

–Este un sistem integrat. Înseamnă că i-au luat urma – au luat urma mașinii, spuse Miles, cu privirea mijită. Dar nu l-ați prins.

–Nu, dar l-am prins pe individul care a cumpărat mașina și care a mai luat și altă dată mașini de la Rozwell. Este în custodia noastră.

–Știe unde e Rozwell?

–Susține că nu, răspunse Morrison, și îl credem. Zice că a crezut că Rozwell era doar hoț de mașini și că nu a știut nimic despre crime. Înclinăm să-l credem în privința asta, mai ales că, de când i-am spus că ar fi să fie acuzat de complicitate la mai multe crime, e foarte cooperant.

–Știm ce mașină a luat la schimb, le spuse Beck. Știm cum arăta în acel moment, în ce direcție a luat-o și când s-a întâmplat asta. Sunt greșeli majore, Morgan, s-a abătut de la disciplina lui strictă. Am dat în alertă vehiculul și numele pe care îl folosește acum.

–Vine aici?

–Din informațiile pe care le-am primit, știm că a accesat o hartă pe laptop în timp ce-i era pregătită mașina. A stabilit un traseu spre vest, cel mai probabil spre Kansas, așa că nu vine aici. Concluzia noastră este

că nu e încă pregătit pentru tine. Beck deschise servieta de unde scoase o punguță de dovezi. A pus asta la încheietura victimei.

– Brățara mea. În ciuda soarelui de vară, simți cum îngheață. Pe care mi-a luat-o când a omorât-o pe Nina.

– Vrea să știi că se gândește la tine. Să te țină în tensiune. Dar adevărul, Morgan, este că el e în tensiune. Altfel nu ar fi făcut atât de multe greșeli. Se pricepe la mașini, se pricepe la tehnologie, dar a uitat de sistemul de urmărire al Mercedesului.

– Te putem duce într-o casă de siguranță, începu Morrison.

– Mama și bunica mea locuiesc aici. Dacă vine după mine, dar ajunge să le facă ceva lor? Gândul acesta, riscul, îi transformară nodul pe care îl simțea deja în stomac într-un bulgăre de gheață. Și cât timp să stau închisă undeva? O săptămână, o lună, un an? Nu pot să trăiesc așa. Nimeni nu poate trăi așa. Miles...

– Nu, spuse el. Nu poți trăi așa. Facem tot ce ne-ați sfătuit să facem. Dacă există mai multe măsuri de precauție, spuneți-ne și le vom lua și pe acelea. De câte ori să-l lase să-i ia tot ce are, tot ce este? De câte ori să o ia de la capăt?

Morgan îl privi fără nici un cuvânt. Vocea îi rămăsese perfect calmă, dar era atât de rece, încât înghețа aerul în jur.

Costumul invizibil, își zise. Își pusese costumul invizibil. Pentru ea. Ce spusese și felul în care o spusese însemna, în acel moment, totul.

– I-a zdruncinat încrederea, nu despre asta e vorba? întrebă Miles. Aveți psihologi specializați în stabilirea profilurilor, nu ăsta e motivul pentru care face greșeli? Morgan i-a îndoit scutul și trebuie să plătească. Dar mai înainte trebuie să se asigure că îl îndoaie și el pe al ei. Că-i zdruncină încrederea. Altfel, ar fi venit numaidecât după ea. Cu siguranță îl râcâie, dar a așteptat deja mai bine de-un an. Îl sperie. Și, la naiba, chiar ar trebui să-i fie frică de ea.

– Nu vă contrazic, spuse Beck. Dar, dacă nu-l oprim, o să vină, mai devreme sau mai târziu. Pentru că da, îl râcâie. Cele trei femei pe care le-a ucis de când i-a scăpat Morgan? Sunt doar substituenți, iar un înlocuitor nu satisface niciodată la fel ca varianta originală.

– Atunci, ați face bine să-l găsiți.

Beck se trase în spate, luă paharul, îl puse la loc.

– Dacă ar mai fi așteptat o singură zi în Carolina de Sud... Tocmai intrasem în agenția de la care închiriase casa. Dacă am fi ajuns acolo cu doar câteva ore mai devreme... Dar nu a fost așa.

– E greu pentru mine, spuse Morgan, mângâindu-i capul lui Howl. E greu pentru voi, amândoi.

–E meseria noastră, începu Beck, apoi atât telefonul ei, cât și cel al lui Morrison scoaseră un semnal sonor. Scuză-mă, spuse agenta și se retrase.

–E câinele tău? o întrebă Morrison pe Morgan.

–Nu. E câinele lui Miles.

–Mai mult sau mai puțin, mormăi acesta.

–N-ar strica să-ți iei un câine. Un câine e un paznic bun. Ai putea...

–Avem noroc, îi întrerupse Beck. S-a cazat într-un hotel din Kansas City, Missouri. Trebuie să plecăm. Ținem legătura.

Morgan se ridică să-i conducă, dar cei doi agenți erau deja la ușă.

–Succes! strigă după ei. Poate că de data asta... îi spuse lui Miles.

–Poate. Tu ești bine.

–Crezi?

–Nu ai făcut un atac de panică.

–Mda, asta așa e. Vreau să spun că a însemnat mult pentru mine... ce ai spus.

–Am spus multe.

–Că n-o să-l las să-mi ia din nou viața, că ar trebui să-i fie frică de mine. Mi-ai luat apărarea. Contează să știu că o să-i țin piept, că tu crezi că pot și că o s-o fac și că ești încă lângă mine. Contează.

Miles nu spuse nimic preț de câteva clipe, o privi doar cum se așază pe scaunul sub care se întinsese câinele.

–Morrison are dreptate. Ar trebui să ții câinele la tine. Nu știu cât de bine o să te păzească, dar cu siguranță o să facă multă gălăgie.

–Și să renunțe la cotețul ăla șmecher?

–Sunt ferm convins că ar dormi și-n ploaie, dacă l-ai mângâia o dată pe cap.

Zâmbind, Morgan îl mângâie pe Howl cu piciorul.

–La tine e casa lui, acolo-i sunt rădăcinile. Știu cum e să fii dezrădăcinat, așa că nu. Dar mulțumesc. După o pauză, continuă: Agenții ăia? Nu-și fac doar meseria. Vor cu adevărat să-l oprească și nu doar fiindcă pentru asta primesc banii de la stat. Făcu iar o pauză, bău din limonadă. Cred că într-adevăr i-am îndoit scutul, așa cum au zis ei. Dacă ce mi s-a întâmplat mie – și ce nu mi s-a întâmplat – l-a zdruncinat îndeajuns cât să-i ajute să-l găsească, să-l oprească... O să fiu mulțumită. Și sper că știe că, în ciuda a tot ceea ce mi-a făcut, am o viață frumoasă aici, am mai mult decât știam că îmi doresc. Și sper să-l zdruncine și asta.

–Trebuie să fac ceva.

O surprinse întinzându-se și luându-i mâna. Rareori făcea astfel de gesturi de intimitate sau afecțiune.

–O să-mi placă?

–Nu despre asta e vorba. Sunt atras de tine. Asta e evident, altfel n-am mai fi aici. Îmi place să fiu cu tine și nu doar pentru sex. Din nu știu ce motiv ciudat, îmi place felul în care reușești să faci o fântână dintr-un broscoi.

–M-ai ajutat și tu.

–Eu te-am ajutat doar cu forța fizică și nu mă întrerupe. Mi-ar face plăcere să te privesc lucrând la bar, chiar dacă nu ai lucra pentru noi. Pe toți dracii, parcă e un balet. Îmi place corpul tău și apreciez că vine la pachet și cu un creier interesant. Dar, lăsând laoparte toate astea – pentru că toate sunt, de fapt, diverse motive pentru care sunt atras de tine –, te admir din cale-afară.

De unde fusese la început doar surprinsă, Morgan era acum șocată de-a dreptul.

–Oh, păi... Uau!

–Nu mă întrerupe, spuse el din nou. Nu știu cum m-aș fi descurcat eu în locul tău. Dacă aș fi pierdut tot ce-ai pierdut tu și în felul în care ți s-a întâmplat. Dacă aș fi fost nevoit să pierd pe cineva drag, pe cineva din familie. Pentru că asta era Nina pentru tine. Era familia ta. Sper din tot sufletul că nu va trebui să aflu niciodată dacă am atâta curaj cât tine. Se opri, apoi spuse: Poți să vorbești acum.

–Sunt ferm convinsă că nu am cuvinte.

–Ar fi pentru prima oară.

Howl se foi, bombăni ceva, apoi ieși de sub scaun.

–Cred că au sosit doamnele tale.

Înainte să-și tragă mâna dintr-a ei, Morgan i-o strânse mai tare și i-o luă și pe cealaltă.

–Tocmai ai schimbat un moment oribil într-unul minunat. O să mă gândesc la mai multe să-ți spun mai târziu, dar, deocamdată, să știi asta.

–Miles, ce plăcere să te vedem! Deosebit de drăguță în roz, Audrey ieși în grădină. Nu, nu te ridica. Nu. Oh, și ăsta trebuie să fie cățelul adorabil despre care ne-a povestit Morgan. Ce frumos ești! Vocea lui Audrey era încărcată de afecțiune în timp ce se aplecă să-l mângâie pe Howl, care dădea din coadă. Și ce sunete haioase scoți! Da, și eu sunt de aceeași părere. Râse în timp ce vorbea cu potaia. Da, e o zi frumoasă. Și foarte încărcată, adăugă ea, ridicându-se. Aproape am... Oh, oh, Morgan! De unde ai luat asta? E minunată! O baie pentru păsări și o fântână arteziană. Un broscoi yoga. E adorabil. Mamă! Trebuie să vii aici să vezi!

Amuzat și fermecat, Miles privea fără să spună nimic.

Mama lui Morgan, frumușică foc în rochița de vară roz, țopăia pe degetele de la picioare cu mâinile împreunate sub bărbie.

Și Morgan avea aceeași bărbie, își dădu seama, și aceleași mâini lungi ...ături, cu degete lungi și abile. Apoi apăru Olivia Nash, cu un look ...adolescentă în pantalonii albi de in, cu o cămașă roșie, fără mâneci. ...văzu și acolo pe Morgan, aceeași bărbie, aceiași pometi.

-Ce, Doamne, iartă-mă, te-a apucat, Audrey? Bună, Miles, și bună ...e, Howl. Ce mutriță drăgălașă ai!

-Mulțumesc, zise Miles, făcându-le pe toate să râdă.

-Amândoi aveți.

-Mamă, uită-te!

Ca să fie sigură că o face, Audrey îi luă brațul maică-sii cu o mână ...rată cu cealaltă.

-Oh, zău așa... Oh!

-Morgan ne-a adus o fântână cu un broscoi yoga.

-A construit-o, o corectă Miles.

-Nu am construit-o. Am găsit doar piesele și le-am asamblat.

-Morgan, asta înseamnă să construiești.

-Ăsta e soclul ăla de beton cu care tatăl tău n-a știut niciodată ce să ...Audrey. Și ăla e vasul de alamă al lui Doug Gund. Am văzut că s-a ...dut, dar nu mi-a spus nimeni că tu l-ai cumpărat, Morgan.

-Eu i-am rugat să nu spună. Dă bine acolo? Vă place?

Examinând fântâna, Olivia o bătu pe Morgan pe umăr.

-Bunicul tău ar fi fost în al nouălea cer. Apoi se aplecă și-i sărută ...etul nepoatei. Ar fi atât de mândru de tine. E minunat. Și sunt ...ntată să văd că talentul și priceperea lui pentru meșteșugit au ajuns ...ne. Cu o mână pe umărul lui Morgan și în cealaltă ținând-o pe a lui ...drey, Olivia se întoarse spre Miles. Pun pariu că te-a recrutat ca să-i ...bolovanul ăla de beton.

Miles îi răspunse flexându-și doar un biceps.

-Sper că tu și Howl o să rămâneți la cină. Am luat un pește pe drum ...eau să-l gătesc. Îți place mâncarea condimentată, Miles?

-Ce bărbat ar spune nu?

-Am stabilit atunci. Dar se pare că ați avut deja musafiri.

Morgan se ridică și luă paharele agenților.

-Stați jos. Vă aduc alte pahare și vă povestesc.

Audrey o opri atingându-i brațul.

-E vorba de el. De Gavin Rozwell.

-Da, dar nu sunt numai vești proaste. Lasă-mă să aduc mai întâi ...rele.

Audrey privi în urma ei.

-Mă bucur că ai fost aici, Miles. Mă bucur că nu a fost singură.

-Și eu mă bucur, dar are dreptate. Nu sunt numai vești proaste.

Olivia se așeză.

– Orice ar fi, o să facem față.

Ascultară, scăldate în razele soarelui, cu o adiere ușoară de vânt șoptind în aer. Și Miles o privi pe Audrey luându-i mâna fiicei ei în timp ce Olivia nu-și muta privirea de pe chipul lui Morgan.

– A făcut-o să țină la el, murmură Audrey. A stat atâta timp să-i câștige încrederea și, mai mult, a făcut-o să țină la el.

– Pentru că este un om crud. Asta e ideea. Nu i-a ucis bunicii, continuă Olivia, pentru că nu asta face el. Dar oare a fost numai asta? Eu cred că mai degrabă i-a lăsat în viață pentru că a știut cât de mult o să sufere. Cruzimea este scopul lui. Duce o viață oribilă și bolnavă.

– E timpul să și-o ducă în spatele gratiilor. De mult ar fi trebuit să ajungă acolo. Morgan strânse mâna mamei ei. E posibil să se întâmple, mamă. A făcut o greșeală când nu a dezinstalat sistemul de urmărire de pe mașină și au primit multe informații de la – nu știu exact cum să-i spun – tipul la care ducea mașinile.

– Ar putea să schimbe oricând din nou mașina, îi atrase atenția Olivia.

– Ar putea, dar FBI-ul știe unde se află. Nu am ajuns la ultima parte. În timp ce erau aici, au primit o alertă. S-a cazat într-un hotel din Kansas City. A fost alertată poliția locală. E posibil să-l fi arestat deja. Poate că totul s-a terminat.

Voia să facă niște cumpărături și să se plimbe puțin, ca să-și întindă picioarele și să cerceteze zona din jurul hotelului. Avea întotdeauna grijă să verifice perimetrul, traficul, punctele fierbinți ale locului. În plus, se săturase de plaje. Și identitatea lui actuală necesita o garderobă mai artistică. Sandale italiene, tenișI cu imprimeuri de animale, blugi negri, câteva cămăși noi și o pălărie de paie.

Se simțea suficient de bine cât să se oprească și să se așeze la o măsuță de pe terasa unui bistrou. Și comandă un pahar de Malbec și un sendviș în baghetă. Cu sacoșele de cumpărături băgate sub masă, își deschise laptopul și verifică știrile din Myrtle Beach.

Și iat-o! O fotografie foarte frumoasă, toată numai un zâmbet și cu părul blond, decolorat de soarele de pe plajă. Nici desenul făcut pentru Trevor Caine – suspectul – nu era rău, concluzionă el. Dar Trevor Caine era la fel de mort ca și Quinn Loper.

Citi raportul în timp ce mânca și fu oarecum dezamăgit că nici de data asta nimeni nu făcuse legătura între el, cel adevărat, și Caine sau criminalul. O s-o facă. Se baza pe asta. La urma urmei, orice om are nevoie să-i fie recunoscute meritele.

Se întrebă dacă ameţiţii ăia de agenţi speciali, Beck şi Morrison, seră deja la caz. Spera că da. Simţea o deosebită satisfacţie să-i rez din când în când.

Îi spuseseră lui Morgan? Oh, spera din toată inima că da! Ridică rul într-un toast mental, imaginându-şi-o tremurând de frică într-o pere întunecată, cu uşa încuiată, în timp ce mama şi bunica ei plân- de îngrijorare.

Şi mama lui petrecuse mult timp închisă în camere întunecate, rând să i se vindece ochii învineţiţi şi coastele rupte.

Se felicită că nu aruncase bijuteriile fără valoare pe care le luase din rul lui Morgan. Le lăsase acum asupra femeilor pe care le omorâse. e inspirat, o putea spune fără falsă modestie.

Şi o spunea.

Ce o să creadă când o să audă că tinicheaua ei ieftină fusese găsită pe adavru? Şi-o imagină ghemuindu-se cu genunchii strânşi la piept, gând isteric, implorând să o protejeze cineva. Şi o să vadă imaginea şi promise, în realitate, pe viu! Şi, la naiba, o să echilibreze balanţa nte să o termine.

Îşi bău vinul, plăti nota şi, pentru că toate aceste gânduri îl binedis- seră, lăsă un bacşiş generos.

Carter John Winslow al III-lea îşi permitea să fie generos, pentru rea un fond fiduciar consistent. Îi permitea să se ocupe de arta pe care rea, fără să-şi facă griji pentru bani.

Nu că ar fi avut nevoie de o poveste în acest moment. N-o să rămână mult de două zile în Kansas City. Intenţiona să se îndrepte spre sud, ia un apartament la un resort de pe Coasta Pacificului. La un centru de relaxare şi tratament.

Că doar merita, după atâta muncă.

Dacă nu ar fi făcut plimbarea aia, dacă nu ar fi mers la cumpărături şi ar fi oprit să mănânce ceva şi să bea un pahar de vin, nu ar fi văzut nile de poliţie şi SUV-ul negru parcate în faţa hotelului.

Nu ar fi fost la jumătate de stradă distanţă în clipa în care poliţiştii ărsau din maşini şi năvăleau în recepţia hotelului.

Nu ar fi putut să meargă mai departe, să-şi vadă pur şi simplu de drum, ma bubuindu-i în piept, cu urechile ţiuindu-i din cauza şocului.

Cum îl găsiseră? *Cum?* Se descotorosise de identitatea lui Caine te să o omoare pe javra aia. Nu lăsase nici o urmă.

Mergea mai departe.

Nu se părea că lăsase totuşi o urmă, şi acum identitatea lui Winslow mai era de nici un folos. Cu siguranţă aveau totul acum – banii, mentele, produsele electronice, hainele lui.

Pelicula de transpirație care îi acoperise pielea deveni rece ca gheața în clipa în care intră într-un magazin. Avea nevoie de vopsea de păr, de ceva cu care să se tundă, de câteva produse de bază. Nu putea să se mai ducă în Mexic acum. Nu, nu putea risca să treacă granița. Nord, o s-o ia spre nord. O să se ducă în Montana, poate în Wyoming, unde erau mai multe vaci decât oameni și unde oamenii își vedeau dracului de treaba lor.

Nu putea să se ducă să-și ia mașina, așa că va trebui să fure una. O vechitură pe care să o poată porni legând firele. Și trebuia să găsească un loc în care să se ocupe de păr. Un motel ieftin. Avea bani la el și putea să-și acceseze conturile. O să se cazeze la un hotel ieftin, o să-și schimbe înfățișarea, o să fure o mașină și o să plece dracului din Kansas City. Nu, nu. Mai întâi o să fure mașina și o să fugă. O să blocheze drumurile, o să-l vâneze. Era cuprins de teamă și toate posibilitățile înfiorătoare i se învârteau în minte.

Ieși din magazin fără să cumpere nimic și merse fără să se oprească până ce ajunse la o stație de autobuz. Urcă în prima mașină care veni, ținându-și tot timpul capul plecat și întors. La dracu'! În autobuze erau camere de luat vederi, ca peste tot acum.

Își aminti că avea laptopul. Cel puțin avea laptopul.

Dar mâinile îi tremurau și simți transpirația strângându-i-se la baza șirei spinării.

Fu nevoie de aproape o oră în care să meargă pe jos, cu autobuzul, apoi iar pe jos până să găsească o mașină potrivită pentru scopurile lui într-o parcare mare, de la un Walmart.

Proprietarii nu se obosiseră să o încuie și duhnea a untură de porc și a scutece murdare, dar își spuse că scaunul de copil din spate o să fie o acoperire bună.

Porni mașina și conduse cu grijă până ce ieși pe Autostrada 29, unde o luă spre nord. Înjură când trebui să oprească să bage benzină, dar era nevoie. Trebuia să ajungă cât mai departe, ca să scape. Plăti cu cardul Visa pe numele lui Luke Hudson, pe care îl păstrase ca să-i amintească de Morgan. Un risc mai mic, își spuse, decât să intre în benzinărie – cameră de luat vederi – sau să-l folosească pe cel pe numele lui Winslow.

O să se ducă undeva în Nebraska, hotărî, o să găsească un motel ieftin. O să se ocupe de păr. A doua zi de dimineață, putea să cumpere ce-i trebuia ca să genereze o identitate nouă.

În timp ce mergea, lovi volanul cu palma. Toate lucrurile lui! Pierdute! Toate.

Trebui să facă un efort să se calmeze, să se concentreze pe condus. Dacă era oprit...

Nu o să fie oprit. Nu putea fi oprit, așa că n-o să fie. O să ajungă în Nebraska.

Se legănă în față și-n spate ca să se calmeze.

O să găsească un motel de rahat, unde n-o să-l întrebe nimeni nimic.

Va trebui să scape de mașina furată – la aeroport, în zona de parcare pe perioadă lungă – să câștige timp. Un aeroport de doi bani din Nebraska. Sau poate într-un cimitir de mașini. Probabil că aveau o mulțime din-tr-astea, printre nenorocitele alea de câmpuri de porumb.

O să schimbe plăcuțele, o să abandoneze mașina. Poate o să cumpere alta, cu bani gheață, de la vreun țărănoi. Sau o să închirieze una. O să aștepte și o să închirieze o mașină, după ce-și crea identitatea cea nouă.

Nu se putea hotărî. Nu putea *gândi!*

Trebuia să găsească mai întâi un loc în care să se oprească. Să se oprească și să-și dea seama ce să facă în continuare.

Fiindcă, pentru prima oară în viața lui, Gavin Rozwell era pe fugă.

22

Morgan stătea în liniștea casei goale. Ținea încă telefonul în mână și nu era exclus să-l folosească, atunci când venea atacul de panică.

Dar atacul nu veni, așa că Morgan se ridică și-și băgă telefonul înapoi în buzunar.

O să lucreze, își spuse. O s-o ajute să nu se mai gândească dacă o să lucreze. Vara era pe terminate și, odată cu venirea toamnei, o să introducă specialități noi la bar.

Putea să facă unele cercetări și poate să dezvolte planurile vagi pe care le avea pentru Après, de Halloween. Putea să stea afară și să lucreze și să lase broscoiul Zen să o calmeze.

Când auzi soneria, sări, își simți pieptul contractându-i-se.

Suflă cu efort aerul pe gură, spunându-și să nu cedeze, apoi se sprijini de spătarul unui scaun, forțând aerul să intre și să iasă, până ce fu în stare să se ducă la ușă.

Pe fereastră, îl văzu pe Miles împreună cu un bărbat pe care nu-l cunoștea.

Deschise ușa.

–Morgan, el este Clark Reacher. O să-ți instaleze camerele pentru sistemul de securitate.

–Ce anume?

–Miles mi-a explicat ce-ți trebuie, așa că nu e nevoie să-ți mai prezint oferta. Reacher, un bărbat de aproximativ 40 de ani, cu un chip plăcut și o constituție slăbănoagă, îi zâmbi. Ce-i mai bun.

–Îi explic eu. Tu apucă-te de treabă.

–Dar...

Miles îi luă brațul lui Morgan și o conduse înapoi în casă.

–O să ai camere de securitate, în față, în spate și pe ușa laterală. Dacă cineva încearcă să intre, primești o notificare. Cu sistemul cel nou, n-o să mai fie nevoie să te uiți pe fereastră când sună cineva la ușă. O să fie suficient să verifici pe telefon, pe tabletă, în fine. Îți aranjează Clark.

–Eu nu am comandat asta. A aranjat bunica?

–Nu. Eu.

–Dar nu poți să...

–Să mergem afară.

–Miles, nu poți să aranjezi toate astea fără să discuți cu mine.

–E aranjat deja, așa că pot. O împinse afară. Nu cred că doamnele tale o să aibă vreo problemă.

–Am eu o problemă. Se ținu bine. Nu poți să pui să fie instalate toate astea pe proprietatea altcuiva. Ai întrecut măsura.

–Sunt de acord cu tine, dar tot instalez camerele. Tu, bunica și mama ta veți fi mai liniștite așa. Și eu la fel. Așteptă o singură clipă. N-ai vrut să iei câinele.

–Oh, pentru Dumnezeu!

–Dar nopțile când tu ești la muncă și ele rămân aici singure?

–Nu e cinstit!

Ochii lui, ochii lui de tigru, deveniră sălbatic de feroce.

–Nu mă interesează dacă e sau nu cinstit. Puțin îmi pasă dacă e cinstit. M-am gândit cum ar fi să pierd o persoană la care țin, care contează pentru mine. Nu-mi place, așa că n-o să se întâmple. Tu contezi.

–Asta chiar că nu-i cinstit!

Se întoarse și-și acoperi fața cu mâinile.

–De acord. N-am vrut să contezi, dar s-a întâmplat. Așa că se întâmplă și asta. Întrec măsura, nu e cinstit. Asta este!

Nu avusese niciodată pe cineva care să-i dea pur și simplu ordine. Colonelului nu-i păsase suficient de mult, mama lui nu avea genul ăsta de fire.

Acum încerca să-și dea seama cum să reacționeze.

–Ai fi putut să sugerezi să facem ceva de genul ăsta. Ne-am fi gândit.

–Până vă gândiți voi, o să fie gata. Dacă bunica ta o să vrea să avem o discuție despre asta, îi stau la dispoziție. După o clipă, adăugă:

–Nu-mi plac sistemele astea afurisite. Nu-mi place ideea în sine. Însă, acum și aici, sunt necesare.

–Nu-mi place să fiu pusă în fața faptului împlinit.

–Te înțeleg perfect. E îngrozitor și o să-mi cer scuze când nenorocitul ăla o să fie la închisoare. Dacă te consolează cu ceva, după ce termină aici, Clark o să monteze același sistem și la mine. Nu-mi place cu nimic mai mult decât ție, dar petreci timp acolo.

Morgan se prăbuși pe un scaun.

–Mă face să mă simt neajutorată.

–Ai spus o prostie, și tu nu ești proastă. I-ai îndoit scutul, ai uitat? Acum o să ai și tu un scut, pe care el n-o să ți-l îndoaie. Se așeză în fața ei. O parte din tine încă mai crede că, dacă ai venit aici, dacă locuiești aici, înseamnă că ai pierdut, că ești slabă. Asta-i o porcărie. Faptul că ai venit aici, că ai luat-o de la capăt după tot ce ți s-a întâmplat dovedește că ești puternică. Suficient de puternică, Morgan, pentru ca atunci când cineva îți oferă un scut să-l iei și să-l folosești.

–Nu e deloc cinstit când mă iei cu argumente logice, spuse ea, apăsându-și degetele pe ochi. A trecut doar o zi și mai e încă mult. Își puse mâinile înapoi pe masă. M-au sunat agenții FBI.

–Bine.

–Trebuie să mă mișc. Putem să ne plimbăm prin grădină? Am nevoie de puțin Zen.

–Sigur. Dă-mi doar o clipă.

Când își scoase telefonul, Morgan își apăsă iar degetele pe ochi.

–Trebuie să te întorci la muncă. Vorbim mai târziu.

–Nu fi ridicolă. Dă-mi o clipă.

Se ridică și se duse ceva mai încolo. În timp ce discuta cu asistenta ca să reprogrameze niște întâlniri, se întrebă de ce unei femei atât de naționale și de practice precum Morgan îi era greu să accepte ajutor din partea cuiva.

Când se întoarse, îi întinse o mână.

–Hai să ne plimbăm.

–Nu l-au prins. Ar trebui să lămuresc mai întâi asta.

–Dar?

–Nu era în camera de hotel când a venit poliția, dar erau multe din lucrurile lui acolo – haine, documente, aparatură electronică. Și mașina pe care o luase după ce vânduse Mercedesul ultimei victime era în garajul hotelului. Au numele pe care l-a folosit pentru rezervare. Plecase la cumpărături, a mâncat ceva. Au extrasele de pe cartea de credit.

Morgan se opri lângă fântână și rămaseră câteva momente acolo. Miles așteptă, privind apa și razele soarelui lovind alama.

– Agenții presupun că a văzut polițiștii intrând în hotel când se întorcea de la masa de prânz – pe care a plătit-o cu cardul de credit emis pe numele nou. A fost doar o chestiune de sincronizare.

Miles se întoarse spre ea.

– Așadar, FBI-ul are tot ce a lăsat Rozwell la hotel, plus mașina.

– Da. Și mai mult. A mers o bucată pe jos, a luat autobuzul. Agenții îi știau noua înfățișare – din spusele martorilor, de pe camerele din recepția hotelului. A luat un autobuz – și sunt camere și acolo. Și, judecând după locul și momentul în care a coborât, cred că a furat o mașină din parcarea unui Walmart. Au marca și modelul mașinii, numerele de înmatriculare. A folosit identitatea pe care o avea când m-a cunoscut pe mine ca să plătească pentru benzină. Au găsit mașina în parcarea pe termen lung a aeroportului din Omaha, Nebraska. Acolo sunt acum.

– Fuge.

– Așa au spus și agenții, da. Verifică hotelurile, motelurile, firmele de închirieri de mașini, mașinile raportate furate din Omaha. Nu a intrat în aeroport. Par să fie siguri de asta. Posibil să fi furat altă mașină, tot de acolo. Încă nu știu.

Nu-i îndoise doar scutul lui Rozwell, își spuse Miles. Îl spulberase. Iar asta îl îngrijora.

– Și-a pierdut uneltele, echipamentul.

– Avea o geantă de laptop la el, când a plecat de la hotel, îi spuse Morgan. Are ceva, dar, pentru că a folosit cardul Visa emis pe numele Luke Hudson, agenții cred că nu are nici o altă identitate care să nu fi fost compromisă. Deocamdată.

– O să aibă nevoie de diverse lucruri ca să-și facă una nouă și de un loc retras. El este în Omaha sau prin împrejurimi, Morgan, și tu nu ești acolo.

– Știu. Și știu că agenții sunt nervoși. Am simțit frustrarea în vocea agentei Beck, deși se pricepe să se ascundă. Frustrare pentru că au fost atât de aproape, la numai câteva minute. Făcu o pauză, apoi spuse: Așadar... așa stau lucrurile.

– A dat-o în bară și cu siguranță o știe.

Poate că și Miles era frustrat, dar tot ce putea auzi Morgan în vocea lui era satisfacție.

– Deși știe atât de multe despre tehnologie, nu și-a amintit să anuleze sistemul de urmărire. A folosit identitatea compromisă ca să plătească la benzinărie, când ar fi trebuit să riște și să plătească cu bani gheață. Ar fi durat mai mult să-i ia urma dacă făcea așa.

Morgan nu se gândise la asta. Totul se întâmplase atât de repede.

– Poate.

–Foarte probabil. Băga benzină, își vedea de drum. Și mașina luată din parcarea aeroportului – a mai folosit tehnica asta, nu? Ar fi fost mai bine să schimbe plăcuțele de înmatriculare și să lase mașina furată undeva, la marginea unui drum.

–Da. Am... da.

Logica lui atât de seacă și limpede avea darul să o calmeze.

–Nu a fost o mișcare deșteaptă. *El* nu a fost deștept.

–Se îndreaptă spre zone mai puțin populate, de ce nu folosește asta în avantajul lui? Se duce în schimb într-un centru aglomerat. Putea să ducă mașina într-un atelier ieftin și s-o vopsească, să mai facă vreo câțiva kilometri cu ea. Să se uite într-un ziar, să cumpere o rablă direct de la proprietar, cu banii jos, să meargă o vreme cu asta.

Încruntându-se, Morgan se întoarse spre el.

–Dacă o să fug vreodată de lege, vreau să vii cu mine. Tu ce-ai face mai departe?

Miles răspunse fără nici o ezitare:

–Mi-aș schimba stilul. Aș sta la moteluri obscure și ieftine, unde nimeni nu dă doi bani pe tine. Mi-aș cumpăra ce-mi trebuie ca să-mi schimb iar felul în care arăt și aș genera vreo două documente proaspete. Cu siguranță are acces la bani. Gândind cu voce tare și vrând să-i distragă atenția, se plimba cu ea prin curte. Mi-aș deschide apoi conturi în cel puțin două bănci diferite, ca să pot transfera niște fonduri. Aș abandona rabla, aș cumpăra o mașină nouă prin noile conturi bancare. Aș continua apoi să acționez în afara tiparului, căutând o zonă pitorească și retrasă, unde să închiriez o casă sau o cabană. Aș rămâne o vreme acolo, să mă gândesc la toate felurile în care am dat-o în bară. Privi înapoi, îl văzu pe Clark instalând camera la ușa din spate. După ce ar trece suficient timp, continuă Miles, aș închiria un avion particular și m-aș duce... poate în insulele Canare, pentru o vacanță relaxantă și lungă.

–Insulele Canare?

–E un exemplu. E distanță mare între aici și acolo. Dar el nu o să facă toate astea.

–Nu, n-o să facă. Dar de ce spui tu asta?

–Dovezile sunt destul de clare că nu poate să admită că a greșit. Dacă o să-și dea seama că i-au urmărit mașina din Carolina de Sud, n-o să fie vina lui. De vină o să fie individul care a luat mașina la schimb. Cei de la care a furat următoarea mașină? Ei sunt de vină că nu făcuseră plinul și a trebuit el să folosească identitatea cea veche.

–Iar vina mea cea mai mare este că sunt încă în viață.

–Exact. O prinse de umeri și o întoarse în așa fel încât să vadă sistemul de securitate. Așa că îți montezi camere de luat vederi. Și încă un motiv

pentru care n-o să facă ce-am zis eu e că nu-i ăsta tiparul lui. Are nevoie de tipar. Poate să-l altereze ușor, dar numai pentru că altcineva este de vină. Dar o să se întoarcă la el. Nu are curajul să-și dezrădăcineze viața și să o replanteze în altă parte, în alt fel.

–Ce nu spui tu este că din cauza asta, din cauza a ceea ce este, va trebui să vină aici.

–Nu trebuie să-ți spun ceva ce știi deja. Dar șansele să îl prindă au crescut, Morgan, au crescut mult.

–Chiar crezi asta? Prefer să aud adevărul decât o minciună care să mă facă să mă simt mai bine.

–Cred. După tot ceea ce mi-ai spus mai devreme, chiar cred asta. E pe fugă, a intrat în panică și face greșeli. Nu și tu. Și el e singur. Mâinile de pe umerii ei îi alunecară pe brațe, apoi urcară la loc. Tu nu ești singură.

–Dar va trebui să învăț să trăiesc cu camere de supraveghere la uși.

–Se pare că milioane de oameni trăiesc în felul ăsta și chiar le place.

–Măcar o să știu că doamnele mele sunt în siguranță în nopțile în care nu sunt acasă. Ridică privirea spre el. Dar ai întrecut măsura.

–Da. Și?

Morgan oftă doar, apoi își lăsă capul spre umărul lui.

–Presupun că ar fi cazul să-mi arate cum funcționează totul, ca să le arăt și eu doamnelor. Dar nu-ți mulțumesc. Cel puțin, nu încă.

–Nu mă interesează. La fel cum nu mă interesează că o să te enervezi când o să-ți spun că, de acum înainte, o să-mi trimiți mesaj în fiecare seară când ajungi acasă, după închidere.

–Oh, zău...

–Un singur mesaj scurt – „Sunt acasă; Totul bine; Du-te dracului!" – trimis după ce intri în casă și încui.

–Știi la ce oră ajung acasă.

–Da, știu.

Pentru că nu se putea abține, Morgan întinse mâna și-i mângâie obrazul.

–O să te trezesc.

–Asta o să fie problema mea. Nu-ți cer decât să-mi trimiți câteva cuvinte. Nu mă face să folosesc talentul rar utilizat, dar extrem de eficient al mamei, de a te convinge, făcându-te să te simți vinovată.

Știu că a câștigat în clipa în care văzu amuzament mai degrabă decât enervare în ochii ei.

–Cum funcționează?

–Tu ai vrut-o! Adoptă un ton încărcat de suferință, dar marcat și de afecțiune. Nu înțeleg de ce vrei să-mi fac griji. Nu ești o fire egoistă. Îți cer atât de puțin și ar însemna atât de mult pentru mine.

– Oh, asta.... asta-i o artă.

– Nu o folosește prea des. Nu are nevoie, adăugă el, cu o oarecare iritare, pentru că toți știm că efectele ar putea dura ani întregi. Poate chiar zeci de ani.

Privi în ochii ei.

– Trimite-mi doar un mesaj scurt, Morgan, după ce ești în siguranță înăuntru.

Nu, nimeni până acum nu-i mai dăduse ordine. Și nimeni în afară de familia ei, de doamnele ei, nu-și mai făcuse până acum griji pentru ea.

– Ca atunci când te uiți după mine când plec cu mașina sau intru în casă, doar că de la distanță. Bine, fie! Dar să nu dai vina pe mine dacă-ți stric rutina de somn.

– Hai să vedem cum funcționează sistemul de securitate. Clark spune că e foarte simplu.

– N-o să-ți mulțumesc pentru camere sau pentru soneria inteligentă, dar... Îi prinse fața în palme și-l sărută. Mă bucur că ai venit atât de repede după ce am primit telefonul despre Rozwell. Sunt recunoscătoare că ai fost aici și că am putut vorbi cu tine despre asta și apreciez că ți-ai reorganizat programul de lucru pentru mine. Așa că o să-ți mulțumesc pentru asta.

– Ți-am spus, contezi. Acum hai să aflăm cum funcționează chestiile astea, fiindcă o să mă procopsesc și eu cu o serie.

Îi luă din nouă mâinile.

– Asta-mi place.

– Te cred.

După ce plecă de la Morgan, Miles sună la birou și reprogramă încă ceva. O să lucreze târziu, o să recupereze timpul pierdut. Spre deosebire de un psihopat, el putea să-și schimbe tiparul și rutina când era necesar.

Așa că se întoarse în oraș și se opri la secția de poliție. Se consideră norocos să-l găsească pe Jake în biroul lui, cu o cafea alături și privind chiorâș ecranul calculatorului.

– Slavă Domnului! Ceva care să-mi distragă atenția. Birocrația e originea tuturor relelor. Închide ușa, spuse el, făcându-i semn. Iau o pauză. Cine te-a lăsat afară din cușcă la ora asta?

– Ușa mea este mereu deschisă. Deși știa că o să aibă gust de smoală încinsă, Miles își turnă o cană din cafeaua lui Jake. Ai vorbit azi cu FBI-ul?

Jake își puse picioarele – încălțate, ca de obicei, într-o pereche de jeniși Converse negri – pe birou.

– De ce întrebi?

– Pentru că tocmai am aflat ultimele noutăți de la Morgan.

–Nu am mai primit nici o informație de când Morrison mi-a spus că l-au ratat în Kansas City, dar că au găsit o adevărată comoară în camera lui de hotel. Norocul afurisitului ăstuia o să se schimbe, dar, judecând după expresia de pe fața ta, presupun că nu s-a schimbat încă într-atât încât să fi fost prins.

–Nu încă.

În timp ce Miles îi povestea ultimele amănunte, Jake sorbea din cafea, lăsat pe spătarul scaunului. Cineva care nu-l cunoștea bine ar fi putut crede că mai avea puțin și începea să moțăie.

Dar Miles îl cunoștea și încă foarte bine.

–Nu numai că fuge, dar lasă urme. Începe să cedeze. Nu e obișnuit ca lucrurile să meargă altfel decât vrea el și, din multe puncte de vedere, exact asta se întâmplă de când a ratat-o pe Morgan.

Nu erau doar pe aceeași pagină, își spuse Miles, ci și la același paragraf.

Ăsta era avantajul când cunoșteai pe cineva de-o viață.

–Crezi că va continua să fugă?

–O vreme. O să trebuiască să găsească o văgăună în care să trăiască și ceva cu care să înlocuiască o parte din ce a pierdut. Are nevoie de asta nu doar ca să continue ceea ce consideră a fi munca lui, ci și ca să-și redobândească încrederea în sine. Cum să te simți superior când ai pierdut o parte din uneltele care te fac să te simți superior? Cu siguranță e speriat și cu siguranță e furios.

–Și?

–Dacă enervezi un câine turbat, Miles, câinele ăla o să-ți sară la gât. Totuși, câinele ăsta turbat are un creier de om, așa că o să-și ia toate măsurile necesare ca să se protejeze înainte să vină după ea. Jake sorbi iar din cafea. Nu trebuie să mi-o ceri. O să patrulăm în continuare pe lângă casă și o să măresc numărul echipajelor.

–L-am rugat pe Clark să-i instaleze unul din sistemele alea de supraveghere – pe care poți să le verifici de pe telefon. Acum montează unul și la mine, pentru că mai stă și acolo uneori.

Jake pufni.

–Miles Jameson instalează un sistem de securitate inteligent și sofisticat la vechea lui casă? Frate, ești prins rău.

–Sunt cum sunt. În plus, e ceva temporar.

–Morgan sau sistemul?

Miles dădu să răspundă, apoi se mulțumi să ridice doar din umeri.

–Ei bine, trebuie să ți-o spun. N-am crezut nici o clipă că o să rămâi cu bruneta aia plină de ifose. Pe de altă parte, blonda, da, e mai degrabă stilul tău.

–Nu am un stil.

–Frate, amândoi avem. Arată trăsnet, nu încape îndoială, dar asta pentru tine vine abia pe locul doi, dacă nu chiar trei. Dă dovadă de multă reziliență și asta, da, e ceva ce tu admiri, pe lângă inteligență, responsabilitate și rădăcini.

Iar ăsta, își dădu seama Miles, era dezavantajul în a cunoaște pe cineva de o viață întreagă.

–Ea n-a avut șansa să prindă rădăcini.

–Dar își dorește, nu? E destul de ușor de văzut. O plac, dar și dacă n-ar fi așa, tot aș avea grijă să facem tot ce putem pentru siguranța ei.

–Știu. Conta pe asta. Trebuie să mă duc la treabă.

–Și eu. Dar, înainte de asta, trebuie să-ți spun, pentru că intru în acea categorie de prieteni.

–Prietenii sunt pe categorii?

–Eu așa zic. Așa că-ți spun: am convins-o pe soră-ta să iasă la cină cu mine.

Miles începuse să se ridice, dar acum se așeză la loc.

–Ce?

–N-a fost ușor, dar am luat cina seara trecută și, dacă tot am reușit să fac o crăpătură în zid, am convins-o să ieșim cu caiacele duminica viitoare. Nimic din toate astea n-ar trebui să te surprindă ținând cont că ți-am spus de când aveam – cât? zece, 11 ani? – că o să mă însor cu sora ta.

–Mi-ai mai spus și că o să urci pe Everest și o să joci pentru Red Sox.

–Ei bine, unele visuri le pierzi odată cu vârsta, altele rămân. Sau, ca în cazul de față, unele se estompează o vreme, apoi revin, în culori și mai puternice, mai vibrante.

–Nu vreau să mă gândesc la asta, hotărî Miles. Nu vreau să mă gândesc că Nell e stilul tău sau să vă imaginez pe amândoi în culori puternice și vibrante. E... deranjant.

Jake îi răspunse cu un rânjet.

–Sunt cel mai bun prieten al tău de aproape douăzeci de ani. Dacă nu ai încredere în mine pentru Nell, atunci în cine?

–Tu nu ai o soră.

–Asta așa e.

–Așa că nu o să mă gândesc la asta. Acum se ridică. Atât doar cât să-ți spun... are puncte sensibile. S-ar putea să nu se vadă, dar sunt acolo.

–Miles, și pe Nell o cunosc de douăzeci de ani. Știu cine este. Și o să-ți spun că adevărul adevărat e că sunt mult mai mari șansele să mă placă ea pe mine, decât invers. Și ea a fost punctul meu sensibil, ce-i drept, cu întreruperi, de când aveam zece ani.

–Oricum ar fi, o să ajung la final nervos pe unul din voi. Clătinând din cap, Miles se duse la ușă, apoi se opri. Tu și Nell nu ați...

Când se opri, Jake zâmbi din nou și ridică o sprânceană.

–Nu, nu! uită că era să te întreb. Nu vreau să știu.

Se întoarse la complex, hotărât să se ducă direct în biroul lui, dar intră într-al lui Nell.

–Miles, super! Tocmai puneam la punct o parte dintre schimbările pentru picnicul de săptămâna viitoare și...

–De ce nu mi-ai spus că te întâlnești cu Jake?

Nell lăsă capul într-o parte. Învârti pe deget unul dintre cele trei lănțișoare pe care le purta la gât și-i zâmbi.

–Pentru că așa ceva intră în categoria – cum îi spunea? Oh, da. Nu E Treaba Ta!

–Tu ești sora mea, iar el este cel mai vechi și mai bun prieten al meu. După mine, este cât se poate de mult treaba mea.

Nell luă de pe birou sticla de apă de culoare albastru-deschis pe care o serveau în complex.

–Miles, doar nu vrei cu adevărat să încerci să-mi spui cu cine am voie să mă văd?

–Nu, dar asta e altceva.

–În ce sens?

–Soră. Ridică o mână. Cel mai bun prieten. O ridică pe cealaltă. Și știi că Jake a avut întotdeauna o slăbiciune pentru tine.

–Pe care a gestionat-o în mod admirabil, sau enervant, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia. În orice caz, am ieșit la cină și ne-am simțit bine. Anunță presa.

–Încetează! O să mergeți cu caiacul duminică.

Nell mijii ochii și trânti sticla înapoi pe birou.

–Îți spune totul?

–Nu. Și nici nu vreau să știu totul. Dar, la naiba, există un cod, Nell. Când un prieten iese cu sora ta, te anunță. Ar fi fost drăguț și dacă sora mea mi-ar fi spus că iese cu prietenul meu.

–Este și prietenul meu și a fost doar *o cină*. Doar atât. Dacă o să hotărăsc că e mai mult, o să fie alegerea și treaba mea. Așa că nu te mai băga!

Acum Miles se așeză.

–Eu am avut o întâlnire – una singură – cu... Nu mai știu cum o chema. Fata aia care era în gașca ta de liceu.

–Candy.

–Da. Și ar fi trebuit să renunț numai când am auzit numele ăsta. În orice caz, am ieșit o singură dată și ai mârâit la mine săptămâni întregi.

–Eu m-am maturizat între timp. Dar tu?

–Eu te iubesc.

–Și eu te iubesc, cretinule.

– Îl iubesc și pe Jake.

– Pentru Dumnezeu, Miles! Nu intenționez să-l târăsc cu forța în pat, să mă folosesc de el și apoi să-l arunc la gunoi. Nici invers. Ar trebui să ne cunoști mai bine pe amândoi.

– Nu vorbi despre pat.

Furia se dizolvă în amuzament.

– O să mă culc cu el. S-ar putea să fie sau nu și un pat când o să se întâmple.

– Te rog, taci din gură!

– Dacă, adăugă ea, hotărâm să mai ieșim la încă o întâlnire sau două și dacă vom fi amândoi pe aceeași lungime de undă. Între timp, m-am împrietenit – în afara locului de muncă – cu Morgan. Îmi este greu să găsesc timp, să-mi fac timp pentru prieteni în afara locului de muncă și a familiei. Dar am luat prânzul și am băut ceva împreună. Mai că s-ar putea spune că am ieșit la o întâlnire.

De data asta, Miles își acoperi fața cu mâinile și frecă tare.

– Tu te culci cu ea. Ar trebui să-mi fac griji?

– Nell...

– Miles, i-o întoarse ea, pe același ton exasperat. Nici tu, nici eu nu ne implicăm ușor în relații și nu le tratăm cu superficialitate. Și, deși intră în aceeași categorie – Nu E Treaba Ta –, o să-ți spun că și eu am de ceva vreme o slăbiciune pentru Jake.

– Oh, la naiba! N-ai spus nimic.

– Nu uita categoria, răspunse ea. O să mai spun și că, după ce am văzut prin ce a trecut Morgan, ce a trebuit să îndure, mi-am amintit cât de repede se poate schimba viața unui om, cât de ușor se pot destrăma planurile. Dacă nu m-ar fi invitat Jake în oraș, l-aș fi invitat eu pe el. Vreau să văd unde ajungem. Tu va trebui pur și simplu să accepți situația.

– O să mă întorc la alegerea mea de a nu mă gândi la situație.

– Ar fi foarte înțelept din partea ta.

– Morgan. Se ridică și luă o cola din frigiderul lui Nell. Tocmai am fost la ea.

– Observă te rog că nu te întreb ce căutai acolo în mijlocul unei zile de lucru.

– O să instalez un sistem de camere de securitate acasă.

– Ah. Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu din cap. E o idee foarte bună.

– Lui Morgan nu-i place, dar o să accepte. Tocmai primise vești despre Nell, chiar înainte să ajung la ea. O să-ți spun și ție, în mare, după care trebuie să plec. Am rămas mult în urmă azi. Poți să le spui tu celorlalți.

– Bine.

Își notă în timp ce Miles vorbea.

–Mă întâlnesc cu mama în... la naiba, cinci minute. O să-i spun și ei. Hei, ce-ar fi să luăm cina mai târziu și să discutăm despre asta? I-ai spus lui Jake?

–Da, de aici și... restul. Am întârziat.

–Și eu.

Se ridicară împreună.

–Hei! Uitând furia de mai devreme, se ridică și-l luă în brațe. Nu-ți face prea multe griji. Cu cât o cunosc mai bine, cu atât îmi dau mai mult seama că știe să-și poarte singură de grijă. Apoi ne mai are și pe noi, FBI-ul și departamentul poliției locale de partea ei.

–Un câine turbat cu creier de om. Așa i-a spus Jake.

–Pare o descriere potrivită.

Și totodată îngrijorătoare, își spuse Miles.

23

De câte ori Morgan credea că începe să se obișnuiască cu rutina de antrenament, Jen reușea să găsească o nouă formă de tortură.

Piramida de azi, compusă din îndreptări, reculuri, ridicări în stil militar și flexări de biceps în poziția zeiței era cel mai groaznic set de exerciții de până acum.

Urcă transpirând până în vârful piramidei, bău cu nesaț în pauza de treizeci de secunde – atât îi permitea Jen –, apoi făcu eforturi uriașe să nu plângă când trebui să o ia invers.

Devenea puternică, își repeta în sinea ei. Suficient de puternică cât să-l pocnească pe Rozwell în beregată. Și, după ultima repetare chinuitoare, lăsă jos greutățile.

Dar se termina acolo? Nu.

Îndură 12 minute agonizante de exercițiu intens pe tot felul de aparate pe care le detesta până ce mușchii abdominali începură să-i ardă la fel ca tot restul copului. Cu răsuflarea tăiată, stoarsă de puteri, cu antrenamentul terminat, se întinse pe saltea cu ochii închiși.

–Când n-o să-l mai urăsc?

Jen îi aruncă un prosop.

–De ce faci asta?

În spatele pleoapelor, Morgan își dădu ochii peste cap.

–Ca să devin puternică, să fiu puternică, să rămân puternică.

–Și funcționează. Ridici greutăți de două ori mai mari și faci de două ori mai multe repetări acum, decât la început. Și mușchii au început să ți se contureze frumos.

Morgan întoarse capul și deschise un ochi. Cu el, își studie brațele.

–Oarecum.

–Sunt niște mușchi foarte frumoși, pentru silueta și structura ta corporală. Acum hidratează-te și fă niște exerciții de întindere. Zâmbind, Jen întinse o mână. Creat de Jen. Îmi place ce văd aici.

Morgan își împreună mâinile și se ridică gemând.

–Corpul ăsta creat de Jen doare de parcă ar fi fost bătut cu o mie de ciocane mici.

–Hidratează-te și fă exercițiile de întindere, repetă Jen. Și n-o să te mai doară. Ai avansat mult. Ține-o tot așa. Hei, Nell!

–Jen. Am o oră liberă.

–Și lumea se cutremură pe axa ei.

–Nu-i așa? În pantalonii scurți și maioul negru, Nell luă o pereche de greutăți de șapte kilograme. Încerc să mă distrez puțin. Se așeză în poziție, începu cu o presă de înotător și se uită la Morgan. Tu arăți de parcă ai terminat deja distracția.

–Am terminat. Sunt terminată. Jen e un monstru.

–Și-mi port insigna cu mândrie. Întinderi! spuse Jen iar și plecă în căutarea următoarei victime, cu codițele împletite legănându-i-se.

Morgan își începu exercițiile de întindere și se uită chiorâș la Nell, prin peretele de oglindă.

–Te dai mare!

–Și-mi port și eu insigna cu mândrie. Speram să te găsesc înainte să-ți începi tura. Mama tocmai mi-a spus că cei cu evenimentul Friedman, de duminică, mai vor încă un bar.

–Deja au două!

–Și acum vor trei. Unul pentru cocktailuri, și în loc de vin, bere și răcoritoare la al doilea, vor să le împartă. Un bar pentru răcoritoare, altul pentru vin și bere.

–O să-i spun lui Bailey să se ocupe.

Fără nici un efort vizibil, Nell schimbă exercițiul.

–E pregătită?

–Mai mult decât suficient pentru vin și bere. E bine pentru ea să se ocupe singură de bar la un eveniment. Te anunț. Dacă nu poate ea, o să-l întreb pe Nick. Sau poate să facă schimb de tură cu mine și vin eu. Becs are cursul de artă vineri seara și nu aș vrea să-i cer să renunțe, decât dacă n-avem încotro. Tricia e în vacanță până sâmbătă.

–Te las pe tine să te descurci. Ce mai faci?

Morgan lăsă să-i alunece mâinile pe care le ținea prinse la spate și scoase un sunet de evidentă ușurare.

–Cred că-mi ard oasele.

–Continuă cu întinderile, și nu la asta m-am referit.

–Nu am mai auzit nimic de două zile. Ultima oară, găsiseră mașina pe care o furase când o abandonase pe prima, în aeroportul din Omaha. Pe asta a lăsat-o, după ce i-a schimbat plăcuțele, la un popas de tiruri din Dakota de Sud. Agenții cred că e posibil să fi făcut autostopul de acolo și s-o fi luat spre vest. Cineva se poate să-l fi recunoscut în Wyoming, așa că voiau să investigheze pista asta.

–Așadar, e încă pe fugă și fuge în direcția opusă față de noi. Asta e bine.

–Încerc să gândesc în felul ăsta.

–Și eu aș încerca. Nu știu dacă aș reuși. Schimbând greutățile cu unele ceva mai mici, Nell începu extinderile de triceps. Cum funcționează noul sistem de securitate?

–Doamnele sunt încântate. Ca să vezi! În timp ce-și întindea propriul triceps, Morgan trebui să recunoască – așa cum se întâmpla mereu – că arsura se transforma în căldură și oboseala în satisfacție. I-au făcut lui Miles o plăcintă cu vișine.

–Ador plăcinta cu vișine! Nu mi-a dat și mie. S-a băgat peste tine, Morgan. Miles nu face asta decât dacă sentimentele îi sunt mult mai puternice decât convingerea, extrem de rigidă, că nu e bine să te amesteci în viața altuia.

–Mi-am dat seama. Și, că tot ai deschis subiectul, cum mai merge triunghiul vostru?

–Avem un triunghi?

–Tu, Jake, Miles.

Nell râse și lăsă jos greutățile.

–Mă străduiesc să mă simt bine cu unul și să-l ignor pe celălalt. Și, că tot am deschis subiectul, ce-ar fi să ieșim într-o seară la cină, toți patru? Poate duminica viitoare, când ești liberă?

–Oh. După ce-și rulă umerii, Morgan coborî în poziția alergătorului. Când Nell luă iar greutățile mai mari ca să lucreze un nou exercițiu, Morgan se întrebă cum putea să facă atâta efort fără să transpire. N-ar fi cam ciudat?

–Nu cred. Cred că ar fi bine ca Miles să ne vadă pe Jake și pe mine împreună.

–Sunteți împreună?

–Cred că ne apropiem cu pași prudenți de această destinație. Pot să aranjez eu, ceva simplu.

–Spune-i lui Miles să facă un grătar, sugeră Morgan. Îi place și nu numai că e ceva simplu, dar se potrivește și cu situația. Prieteni și familie.

–Ești genială! Ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta.

–Poate-i spui și lui Liam să vină și el cu cineva. În felul ăsta, triunghiul se transformă în hexagon. Cred.

–Chiar genial! Așa o să fac.

–Ține-mă la curent. Acum, am terminat tortura pentru încă o zi. Ascultă, când ai puțin timp, treci pe la Après. Vreau să-ți prezint niște sugestii pentru specialitățile de toamnă.

–Așa o să fac. Nu opri ideile, Morgan.

–E o fântână fără fund.

Ieși din sală și se gândi serios să ia liftul, mai degrabă decât să urce pe scări. Totuși, sentimentul de vinovăție fu mai puternic și o luă spre scări.

Miles tocmai cobora.

–Nell e la centrul de fitness?

–Se dă mare cu greutățile de șapte kilograme.

–Bun. Trebuie să discut ceva cu ea și m-ar fi ignorat dacă-i trimiteam mesaje în timp ce lucra. Își înclină capul și o studie cu ochii lui de chihlimbar. Arăți bine.

–Vorbești serios?

–Aproape întotdeauna. Ești ca un trandafir scăldat în rouă.

–Se numește transpirație.

–Îți vine bine. Spre totala ei surpriză, se apropie, îi prinse bărbia între degete și o sărută. Un sărut lung și serios. Foarte bine. Trebuie s-o prind pe Nell.

Plecă, lăsând-o la baza scărilor, cu geanta în mână. Și în văzul întregului personal de la spa, care se prefăcea că nu observă.

Morgan își petrecu cea mai mare parte a după-amiezii de vineri lucrând în grădină cu doamnele ei. O furtună scurtă cu o noapte în urmă făcuse buruienile să țâșnească pur și simplu din pământ – și să-i aducă aminte cum tunetele o treziseră în patul lui Miles.

Și cum ei doi se rostogoliseră împreună printre cearșafuri după ce trecuse furtuna.

Se uită la mama ei, care tăia capetele trandafirilor uscați. Fredona pentru sine în timp ce lucra și părea extrem de mulțumită. Ca și cum toți acei ani în care fusese dezrădăcinată, în care se mutase mereu, căutând, dintr-un loc în altul, o aduseseră aici. În acest moment, în acest loc.

Ștergându-și transpirația de pe frunte, Morgan se lăsă pe călcâie.

–Cum te simți să fii din nou Audrey Nash?

–Foarte bine. Cred că Albright nu mi s-a potrivit niciodată cu adevărat – sau eu nu m-am potrivit cu numele Albright. Cine ar fi crezut că e atât de ușor să recuperez ceva ce-a fost al meu cu mult timp în urmă? Acum se uită la ea. Tu ai crezut. Cum te simți să fii Morgan Nash?

–Ca și cum am închis o ușă și am deschis una nouă. Nu mă așteptam, sincer. La fel cum nu mă așteptam să fiu fericită aici.

–Oh, Morgan!

–Am venit pentru că am fost nevoită și în prima seară, mamă, m-am simțit copleșită de întuneric și neputință, înțepenită parcă în loc, înghețată, la fel ca iarna. Acum, când ne îndreptăm spre sfârșitul verii, mă simt exact pe dos. Mă apropii de 30 de ani și locuiesc în casa bunicii mele, dar mă simt ușoară și plină de speranță și în mișcare. Ultimele luni mi-au arătat cine ești, cine e bunica și cine sunt eu. Îmi place cine suntem, fetele Nash.

–Și mie-mi place.

–E timpul pentru o pauză, strigă Olivia, ieșind cu o carafă cu ceai cu gheață pe care o puse pe masa din grădină. Soarele ăsta dogorește, și nu mă plâng, pentru că iarna o să fie lungă și rece. Dar dogorește. Este timpul pentru o pauză.

–De acord.

Morgan se îndreptă spre ea și Olivia își puse mâinile în șolduri.

–Nu cred că a arătat vreodată mai bine curtea asta. Elementele pe care le-ai adăugat tu, Morgan, au făcut-o din strălucitoare și mai strălucitoare. O să-mi fac timp să stau jos și să mă bucur de ea, cât mai ține.

Audrey se așeză, își scoase pălăria și-și făcu vânt cu ea.

–Nici eu nu mă plâng, dar uf! Ne paște altă furtună la noapte și poate că o să mai răcorească atmosfera.

Morgan se gândi la furtuni și la Miles și zâmbi în timp ce turna ceai.

–Îmi place o furtună sănătoasă. Și nu m-ar deranja dacă s-ar mai răcori puțin. Miles mi-a spus să-mi aduc bocancii de drumeție diseară.

–Nu prea ți-ai făcut timp de drumeții. Întotdeauna îți plăcea să te duci cu tata, spuse Audrey. Luă paharul cu ceai și lipi sticla rece de obraz înainte să bea. Mă bucur că faci ceva ca să te distrezi, ceva care să nu aibă legătură cu munca – nici măcar cu munca în grădină.

–Am o bănuială că Morgan și Miles găsesc ceva de făcut care să nu aibă legătură cu munca, spuse Olivia. Pun pariu că nu se întâlnesc ca să joace rummy.

–În afară de asta, spuse Audrey, râzând. E important ca doi oameni implicați într-o relație să aibă interese comune. În afară de asta, se grăbi să repete, înainte ca Olivia să se amestece iar. Asta a fost greșeala mea. Nu a fost cazul cu tine și tata. Voi aveați atât de multe în comun.

Eu și Colonelul însă, ei bine, pur și simplu nu aveam. Morgan și Miles au interese comune. Grădinăritul, complexul, amândurora le plac câinii, acum drumețiile. Și duminică o să găzduiți prima voastră petrecere împreună.

–Nu știu dacă aș numi-o petrecere.

–O să mâncați și o să vă simțiți bine.

–Am senzația că vă abandonez, că-mi petrec prea mult timp din weekend la el acasă.

–Nu spune prostii! zise Olivia, fluturând din mână. Mamei tale și mie ne place să știm că ești cu un bărbat bun. Și ai nevoie să fii cu oameni de vârsta ta. Să-ți faci prieteni. Prietenii fac parte din rădăcini, scumpo. Păstrează tot ce crește fericit și sănătos.

–Eu și mama mergem la clubul de lectură o dată pe lună, mergem la cursurile de yoga, avem magazinul, acum cafeneaua. E plăcut să iei prânzul cu o prietenă. Amândouă ne facem timp pentru asta.

–Iar mâine după-amiază ne ducem la Tom și Ida, să gătim în grădină. O să mâncăm prea mult și-o să bârfim toată ziua. Olivia scoase un oftat de plăcere. Nu suntem două babe de care să fie nevoie să ai grijă.

–Și avem soneria magică. Îmi place la nebunie.

Clătinând din cap, Morgan se uită la camera de la ușa din spate.

–Știu. Nu înțeleg, dar știu că vă place.

Deschizându-și mâinile, Audrey îi zâmbi lui Morgan.

–Am primit o alertă săptămâna trecută și am văzut cum băieții de la FedEx au lăsat un pachet la ușă. E ca o fereastră secretă.

–Soarele dogorește, grădina e frumoasă, broscoiul ăla mă face să zâmbesc de câte ori mă uit la el și toate trei mergem la o petrecere. E o viață frumoasă, fetelor. Să ne bucurăm de ea!

Morgan își promise să facă exact asta. Să se bucure de viață.

Era o seară aglomerată la Après, și Morgan se bucura de munca ei, de mulțime și se gândea cu entuziasm la drumeția de sâmbătă și la cina de duminică.

–O să facem schimb, Bailey.

–Scuze, ce?

–O să iau eu barul din spate.

–Oh, dar...

–Sunt aici dacă ai nevoie de ajutor, dar să vedem cum te descurci tu oră.

–Ești sigură?

–Nu aș sugera asta dacă n-aș fi sigură. Morgan o împinse în față și făcu un pas înapoi. Tu ești șefa.

Și Bailey se descurcă bine, foarte bine, așa că Morgan lăsă ora să se transforme în 90 de minute.

–Așa se face.

–Am uitat să mai am emoții.

–Ți-au mai rămas doar câteva săptămâni până te întorci la școală, așa că hai să te punem să faci două ore, la următoarea ta tură cu mine. Acum ia-ți o pauză. Ai câștigat-o.

Satisfăcător, își spuse, în timp ce pregătea comenzile. Era satisfăcător să înveți pe cineva să facă o treabă și să vezi că o face bine. Nu era o carieră în cazul lui Bailey, dar o s-o ajute să scoată niște bani frumoși până ce-și punea pe picioare cariera pe care o voia.

–Ai lăsat-o pe ea, spuse Opal, oprindu-se la bar. Te-ai dat laoparte și ai lăsat-o pe ea. Când mă înșel în legătură cu cineva sau cu ceva, o spun răspicat. M-am înșelat în privința ta.

–E posibil să ne fi înșelat amândouă.

–Da, e posibil. Două specialități de vară, apă carbogazoasă cu gheață, un tonic Bombay dublu.

–Imediat.

–Am un nepot care tocmai a împlinit 21 de ani. Lucrează la Cabană, în bucătărie, de șase, șapte luni. Nu-i prea place, dar muncește. Dacă ar vrea să învețe meseria de barman, l-ai lua?

–Dacă Nell e de acord, îl iau.

–Bun.

Nu se aștepta să-l vadă pe Miles decât abia după ce ajungea acasă la el, dar intră în bar, la închidere.

–Am lucrat până târziu.

–Zic și eu.

–O să-ți luăm geanta din mașină. Poți să mergi cu mine.

–Atunci mașina mea o să fie aici, și eu acolo.

–O s-o luăm mâine. Ți-ai luat bocancii?

–Așa cum mi s-a solicitat. Stinse lumina la sfârșitul unei ture pe care o considera excelentă. Am primit un telefon de la un prieten azi, îi spuse Morgan în timp ce ieșeau împreună.

–Oh.

–De la Sam. El și Nina... era ceva serios. O iubea, se pregătea să-i ceară să se mute împreună când s-a întâmplat totul.

Se opri la mașină, scoase geanta.

–Ați păstrat legătura?

–Da, și merge să ia cina cu familia Ninei cel puțin o dată pe lună. A vrut să-mi spună că a cunoscut pe cineva.

În mașina lui, Miles aștepta până-și puse centura.

–E o problemă pentru tine?

–Nu. Dumnezeule, nu! Se văd de vreo două luni și, ei bine, a devenit serios. Așa că a vrut să-mi spună. E un băiat foarte bun, Miles. Mă bucur pentru el. A trecut aproape un an și jumătate – nu mi-a venit să cred! Pare mai mult, din anumite puncte de vedere. Pe de altă parte, parcă ar fi fost ieri. O cheamă Henna. E asistent juridic. Are o pisică pe nume Suzie pe care o răsfață, îi plac filmele vechi – din alea foarte vechi, alb-negru – și citește thrillere.

–Multe informații, comentă Miles.

–După ce a trecut de reacția mea inițială, Sam nu mai tăcea. A vorbit întruna despre ea. Mă bucur pentru el. Oh, și schiază, așa că o s-o aducă aici la iarnă, o să stea la complex și o să ne facă cunoștință. Doamne, sper să-mi placă. O să mă prefac dacă nu, dar sper să-mi placă.

–Deja vrei s-o placi așa că o să-ți placă, cu excepția cazului în care nu seamănă deloc cu descrierea pe care i-a făcut-o el. Vreo problemă în seara asta?

–Exact opusul.

Cât de mult îi plăcea se meargă cu mașina noaptea târziu, în liniște și întuneric, în timp ce restul lumii dormea! Aerul sufla prin ferestrele deschise, o bufniță striga de undeva din adâncul pădurii.

–O seară de vineri aglomerată, pe timp de vară, continuă ea. M-am dus în spate și am lăsat-o pe Bailey la bar timp de o oră și jumătate și s-a descurcat. Oh, și am avut primii clienți care s-au întors. Un cuplu care a fost la complex în martie s-a întors acum pentru o săptămână cu fiul lor, soția lui și cei doi nepoți.

–Ți i-ai amintit?

–Le-am recunoscut fețele. Nu mai știam cum îi cheamă, dar le-am recunoscut fețele și a fost îndeajuns ca să le spun „Bine ați revenit". Și, pentru că au cerut nota pe cameră, am putut să mă uit la nume. James – Jim – și Tracey Lowe.

–Vin de două ori pe an de când fiul lor – Manning – era la facultate. Și-a cunoscut soția, pe Gwen, la noi la complex într-una din vacanțele de vară. S-au căsătorit aici – din motive sentimentale. Pe copiii lor îi cheamă Flynn, trebuie să aibă vreo șase ani, și Haley, de vreo patru.

În timp ce intrau pe alee, Morgan clătină din cap.

–Și credeam că eu reții detalii. Am aflat câte ceva din ce mi-ai spus când au coborât la un pahar, înainte de culcare.

–Complexul nostru se bazează pe loialitate și servicii personalizate. Familia Lowel vine la noi de două ori pe an de pe vremea când eu eram în liceu.

Când se apropiară de ușă, Howl scoase trei lătrături, urmate de urletul caracteristic.

–Mai eficient decât orice sistem de alarmă, chiar și cel cu camere.

–Oferta e încă valabilă, poți să-l iei.

Când Miles deschise ușa, câinele dansă câteva clipe pe loc, apoi veni în fugă la Morgan.

–Ți-a fost dor de mine? Ți-a fost dor? Da, sigur că ți-a fost!

În timp ce Morgan îl copleșea pe Howl cu dragoste, Miles încuie ușa.

–Vrei ceva?

–Doar cățelul ăsta drăguț. Apoi, înclinând capul, se uită galeș la Miles. Și poate pe tine.

–Câinele are patul lui.

Cu aceste cuvinte, o ridică și o puse pe umăr.

Morgan începu să râdă în timp ce Howl o luă în sus pe scări, în fața lui Miles.

–Ei, asta-i ceva nou.

–Mi-am zis că ți-or fi obosit picioarele, după o tură lungă.

–Chiar așa? Majoritatea bărbaților ar fi luat romantic o femeie în brațe, nu ar fi pus-o peste umăr.

–Nu sunt ca majoritatea.

–Am observat. Știi? Casa ta arată bine chiar și cu fundul în sus.

O duse în dormitorul scăldat de lumina stelelor acoperite de o pătură subțire de nori și a lunii aproape pline. O trânti pe pat și o acoperi cu trupul lui.

–Cum îți place acum?

–A ajuns să-mi placă priveliștea asta.

În timp ce îl privea și era la rândul ei privită de el, își lăsă mâinile să alunece pe spatele lui, apoi să urce la loc.

–Mie-mi place mai mult a mea. Sorbind-o din ochi, îi atinse buzele într-un sărut ușor. Ai o față...

–Cu siguranță am o față.

–E o față al naibii de bună. Acum gura lui o atinse pe a ei și rămase ceva mai mult. Mi-am zis asta de prima oară când am văzut-o.

–În spatele barului.

–Nu, prima dată. La slujba de comemorare a bunicului tău.

–Oh. Eu nu cred că te-am văzut atunci. Sincer, nu mai știu sigur. Totul e ca o ceață.

–Totul se citea pe fața ta. Durerea, vina, dorința de a fi în altă parte, oriunde-n altă parte, ca să poți să plângi singură. Și-mi amintesc că m-am întrebat dacă văzusem toate astea pentru că și eu simțeam exact același lucru. O sărută din nou, doar o idee mai adânc, doar o idee mai

lung. Următoarea dată când am văzut fața asta, și acum era în spatele barului, am văzut altceva. Ceva dincolo de expresia prietenoasă și eficientă a barmanului. Își lipi acum buzele de gâtul ei și simți mulțumit cum i se accelerează pulsul. Am văzut curaj amestecat cu vulnerabilitate. E fascinantă fața asta. Îmi place să o văd când îmi pun mâinile pe tine.

– Vreau să-ți pui mâinile pe mine.

Îi prinse mâinile cu mâinile lui și continuă să o mângâie doar cu buzele.

– Ajungem și acolo.

Și afară începu furtuna.

Îi eliberă o mână ca să-i deschidă nasturii cămășii, apoi lărgi deschizătura cu gura, după care urcă înapoi. O acoperi cu sărutări până ce o simți complet moale sub el.

Nu-i acordase suficient timp, își spuse. Ajungeau noaptea târziu, dimineața se trezeau devreme. O să-i acorde acum.

Îi desfăcu sutienul care se deschidea în față – era cel din mătase albă, pe care știa că-l purta pentru el. Îi mângâie trupul cu degetele, ușor, ușor, ușor, în timp ce limba îi atingea limba ei, în timp ce murmurele ei de plăcere se revărsau în el.

Și o privi în timp ce-i scotea încet uniforma apretată. Îi privi pielea tremurând sub gura și mâinile lui.

Îi lăsă fermoarul în jos, îi cuprinse sânul cu gura, dar ușor, ușor. Fără grabă, în timp ce degetele îi alunecau ca să atingă, doar să atingă, chiar în timp ce ea se arcuia peste ele și murmurul din gât se transforma în oftaturi întrerupte.

În timp ce aluneca pe deasupra ei, trăgându-i pantalonii înguști peste coapse, apăsându-și buzele pe burta ei, găsi că era incredibil de erotic să rămână complet îmbrăcat în timp ce dădea laoparte, strat după strat, hainele de pe trupul care tremura de dorință pentru el.

O privi, îi privi chipul, în timp ce-i satisfăcea această dorință.

Se zgudui sub el, tremurând chiar în clipa în care primul fulger albi încăperea și Morgan îi rosti numele într-un suspin.

Urmă apoi tunetul.

Îl lăsă să o ia. Și, predându-se, descoperi puterea. Putea să-i ia ce-i dădea el până ce plăcerea o făcea să se zdruncine ca ferestrele scuturate de rafalele de vânt. Își simțea trupul lichid ca ploaia, ca și cum ar fi putut să se scurgă printre degetele lui dacă ar fi vrut.

Când se ridică deasupra ei și-și scoase cămașa, își puse mâna pe pieptul lui tare și puternic. Acolo, deși așteptase, deși nu se grăbise deloc, inima îi bătea cu viteză.

– Fața asta, murmură el și o mișcă să-i audă emoția din voce. Îmi place cum arată când sunt în tine.

– Te vreau în mine.

Alt fulger o lumină în timp ce se întindea spre el.

O acoperi și o privi în timp ce aluneca, încet, în ea. Și rămase așa, privind-o cum își ia din nou zborul, simțind-o cum se strânge în jurul lui.

– Miles.

– Ușor, murmură el, așteptând, așteptând.

În timp ce furtuna de dezlănțuia afară, o așteptă să urce iar, să se destrame iar.

Apoi îi luă mâinile într-ale lui, îi luă gura cu a lui și așa, împreunați, se destrămară împreună.

Stătea întins lângă ea, mai mulțumit decât își amintea să fi fost vreodată în întreaga lui viață. Furtuna, care începuse deja să treacă, arunca în ferestre ultimii stropi de ploaie. În locul fulgerelor de până acum, reapăru luna.

Din bibliotecă, pendula care fusese a străbunicului său bătu ora 3.00.

Se ridică și se uită la ea și, da, văzu mulțumire.

– Fața asta, spuse el din nou, și-i privi buzele curbându-se.

24

Dormi ca un bolovan și se trezi învăluită de miros de cafea.

– E timpul să te dai jos din pat.

După ce clipi și deschise ochii, se uită la Miles. Era lângă pat, complet îmbrăcat.

– Ce oră e?

– E ora la care trebuie să te dai jos din pat. O apucă de mână și o trase în șezut. De ce fac femeile chestia asta? se întrebă, când Morgan trase cearșaful după ea. Te-am văzut dezbrăcată. Ți-am văzut sânii care, am observat, sunt foarte bine proporționați cu restul corpului.

– De-aia, spuse ea, fără alte argumente. Apoi văzu cana de pe noptieră. Mi-ai adus cafea!

– Ți-am adus ceva ce se pretinde a fi cafea. Dă-o pe gât și, hai, scularea! Ai 30 de minute.

– Tu de cât timp ești treaz?

– De suficient timp cât să fac un duș, să beau o cafea adevărată, să mă îmbrac și să-ți pregătesc chestia asta pe care o bei tu dimineața.

– Bine, pot să fac toate astea în 30 de minute, nici o problemă. Și apreciez că mi-ai pregătit cafeaua, chiar dacă nu o respecți. Unde e Howl?

– Patrulează pe-afară. 30 de minute, repetă el, ieșind pe ușă. Trebuie să dau niște telefoane.

În fix 30 de minute, pentru că o luase ca pe o provocare, cobora scările. Purta pantaloni scurți de drumeție și bocanci, un tricou albastru și o șapcă roșie. Își puse în spate un rucsac ușor în care avea spray de insecte, o sticlă cu apă, o trusă de prim ajutor, o pungă cu amestec de semințe și alte produse pe care le considera esențiale.

Îl găsi în bucătărie, umplându-și iar cana de cafea.

– Ești gata?

Se întoarse și se uită la ea.

– De ce oare sunt atât de atrăgătoare femeile în bocanci și pantaloni scurți? Te-ai dat cu cremă de soare, cu spray de insecte?

– Cu de toate – și mai am în rucsac. Se duse în antreu, după lesă. Îl luăm pe Howl.

– Da, se așteaptă.

După ce Miles își puse la rândul lui rucsacul, ieșiră prin spate.

Și, când văzu lesa, câinele rămase nemișcat și întoarse ostentativ capul.

– Consideră lesa o insultă.

– Evident, spuse Morgan. De parcă nu ai fi băiat bun, gânguri ea, apropiindu-se de potaie. Ești cel mai bun băiat. Dar nu te putem lua cu noi în aventură fără lesă.

Howl acceptă cu resemnare obiectul ofensator.

– Luăm mașina.

– Oh, credeam că o să facem traseul care începe la aproape un kilometru de-aici.

Pentru că ea ținea câinele, Miles îi luă mâna liberă.

– Traseul de Fagi face o buclă frumoasă și, la întoarcere, putem să-ți luăm mașina.

– Îmi convine. Probabil că sunt cam ruginită, spuse ea, în timp ce urcau toți în mașina lui. N-am mai făcut un traseu serios de cel puțin doi ani. E timpul să-mi reintru în mână, ca să pot să fac mai multe trasee la toamnă, când frunzele își schimbă culoarea – și nu mai e mult până atunci. N-am fost niciodată aici toamna.

– E plin de turiști.

– Ceea ce e bine pentru complex. Și pentru oraș.

– Da, dar se aglomerează traseele. O să avem companie și azi, și vara atrage turiștii. Dar nu ca în septembrie sau în octombrie.

– De-abia aștept. Nu să se termine vara, ci să văd toamna.

După ce Miles parcă lângă mașina ei, Morgan coborî și-și puse din nou rucsacul, înainte să-l scoată pe Howl din spate.

– Este o buclă de opt kilometri, îi spuse Miles. Dar există o scurtătură, putem s-o facem de cinci.

– Mă descurc cu opt.

Încă o provocare.

– O să mergem și la traseul de aventură și pe tiroliană. Poteca e chiar acolo.

– Am închiriat o bicicletă primăvara trecută, de două ori, ca să pot face turul stațiunii, să-mi dau mai bine seama cum este așezat complexul. M-am gândit foarte serios să-mi cumpăr una, dar e prea departe să vin pe bicicletă la muncă și nu vreau să risc să mă întorc pe întuneric.

– Nu trebuie să-ți iei o bicicletă doar pentru transport.

– Presupun că nu.

Dar nici nu-și permitea să cheltuiască bani pe ceva lipsit de o utilitate practică.

Nu încă.

– În orice caz, știu pe unde vine totul. Este o cărare care înconjoară lacul, mai multe trasee care pleacă de aici – am văzut panourile de marcaj. Apoi vin tirolienele, peretele de cățărare, o zonă drăgălașă de joacă pentru copii. Totul are sens. M-am oprit la Magazinul de Aventură, evident, pentru bicicletă. A fost o idee foarte isteață să facilitați cumpărarea sau închirierea de echipamente, și încă atât de aproape de teleschiuri și de capetele de traseu. Apoi e lacul.

Se opri să privească întinderea albastră, presărată cu caiace și canoe. Munții, verzi cum le era numele, se reflectau în oglinda apei.

– Nu am mers niciodată cu caiacul. Îmi imaginez că tu da.

– Sigur. O să înghesuim și asta într-un weekend.

– E într-adevăr mare lucru să ai toate astea atât de la îndemână.

– Străbunicii mei au cumpărat terenul și au construit prima cabană și primele două căsuțe, pentru lac și pentru priveliște.

– Au avut viziune, norocul vostru! Și cum a dezvoltat familia ta afacerea! S-a construit, da, dar cu respect. Când am mers cu bicicleta, am văzut o căsuță, dar arăta de parcă ar fi crescut acolo din pământ.

Howl, uitând de insulta lesei, mergea pe lângă ei, adulmecând de-a lungul potecii.

– Se zvonește că o să introduceți microbuze electrice.

– Da, până la mijlocul sezonului de toamnă. Băgăm mai multe stații de încărcare.

– Și asta e isteț.

Zăriră traseul de aventură, ascuns între copaci. Morgan privi clătinând din cap oamenii care urcau, se legănau și se bălăngăneau deasupra ei.

–Mă văd făcând asta, spuse ea în timp ce Miles o îndrepta spre capătul traseului, când o veni apocalipsa cu zombi sau inevitabila invazie a extratereștrilor hotărâți să extermine cu orice preț rasa umană. S-ar putea să fie necesar să construim poduri și pereți din frânghii, să învățăm să ne ținem echilibrul pe cauciucuri și scânduri care se clatină. Dar până atunci? Își săltă rucsacul. O să-mi limitez aventurile la trasee pe cărare. Și iată de ce! adăugă ea când începură să urce printre fagii care dădeau numele traseului. E frumos! Deja e frumos.

–O să fie și mai frumos. Să-mi spui când obosești să ții lesa.

–Suntem bine. O să fac un milion de poze, așa că să fii pregătit. Acum, de exemplu. Oh, îmi amintesc asta. Lupin sălbatic.

Când se ghemui să încadreze florile mov aranjate ca o suliță, Howl o linse pe obraz.

Miles așteptă, destul de răbdător, de fiecare dată când se oprea să fotografieze vreo buruiană colorată sau alte chestii pe care le găsea interesante în scoarța mestecenilor sau arțarilor bătrâni.

Se intersectară cu un grup de turiști care coborau, fură întrecuți de o altă pereche care urca.

Îi plăcea compania ei, îi plăcea că nu trăncănea întruna, ci părea să aprecieze liniștea și cântecul păsărilor. Nu-și făcuse suficient timp pentru asta în ultima vreme, recunoscu, timp să se plimbe pe dealurile și prin pădurile pe care le iubea.

Morgan se opri și ridică o mână.

–Stai! Aud... asta e o cascadă?

–După următoare cotitură de cărare. E mică, dar pitorească. Cascada Albă Mică. Aici se termină terenul care e în proprietatea complexului, așa că avem scurtătura pe care ne putem întoarce, sau putem să urmăm drumul mai lung, care trece prin parcul național. Devine mai abrupt.

–Cu siguranță o luăm pe drumul mai lung, dar vreau să văd cascada.

Cascada se prăvălea spectaculos în râul de mai jos, formând o spumă albă în apa maro de culoarea ceaiului.

–Ce frumos! Parcă ar fi muzică.

Sclipea deasupra pietrelor, apa lovea apa, lăsând să se vadă fundul râului. În locurile în care se întindea umbra, rădăcini acoperite de mușchi înmuiau lumina. Totuși, soarele lovea apa tumultoasă strălucitor ca un laser.

Cei doi care îi depășiseră mai devreme făcură câteva selfie-uri, apoi se întoarseră înapoi pe traseu, înspre complex. Un grup de trei persoane ieșiră de după o muchie stâncoasă și-și continuă drumul în sus.

Miles luă lesa, ca Morgan să-și poată scoate iar telefonul.

În timp ce ea făcea poze, scoase cana pliabilă din rucsac și o umplu cu apă. Howl lipăi recunoscător.

Ridică la timp capul ca să o vadă făcându-le o poză, cu el ghemuit în fața câinelui, oferindu-i a doua porție de apă.

– Scuze, n-am putut rezista. Am aruncat și eu un bol vechi de plastic în rucsac. Varianta ta e mai bună. Își ridică fața spre cer. Locul ăsta este absolut perfect. Detest selfie-urile, spuse ea, uitându-se iar la el.

– Sunt de acord cu tine.

– Dar e o cascadă și aș vrea să fac o excepție de data asta.

– N-ai decât.

– Te include și pe tine. E o cascadă, Miles, și lumina e perfectă. Așa că, te rog, doar de data asta!

Ar fi trebuit să știe că o să se întâmple, la fel cum știa că ar fi fost nesuferit dacă o refuza. Nu-l deranja să fie nesuferit, dar nu voia să strice momentul.

Se duse lângă ea.

– Mulțumesc. Morgan ridică telefonul și întoarse camera până obținu unghiul pe care îl voia. La trei. Nu te încrunta.

– Nu mă încrunt.

Ca să rezolve problema, întoarse capul numai atât cât să-i atingă obrazul cu buzele. Când buzele lui se curbară, doar o idee, apăsă declanșatorul.

– Ce s-a întâmplat cu *la trei*?

– Arată mai bine așa. Uite! Accesă fotografia. Suntem adorabili. Si o să fac mai multe. Bagă telefonul în buzunar. Este jurământul meu solemn în fața cascadei magice.

Își continuară drumul în sus. Într-adevăr, traseul devenea mai abrupt și Morgan presupunea că trebuia să-i fie recunoscătoare lui Jen și sesiunilor ei draconice de antrenament pentru că putea urca fără să i se pună crampe în mușchii de la picioare.

Un grup de adolescenți trecură pe lângă ei ca niște antilope, râzând ca niște hiene.

– Totul e doar o distracție, comentă Miles, până-și sucește cineva o gleznă.

– Cam cât să aibă, 16 ani? Sunt indestructibili la vârsta asta.

– Așa erai și tu, la 16 ani?

– Sincer, nu-ți pot spune. Aveam o agendă în care-mi notam locurile și datele. După divorț, ne-am mutat atât de des, încât am început să-mi notez. Apoi am aruncat agenda – o prostie din partea mea – când m-am dus la facultate. Terminasem cu asta. Făcu un gest cu mâna, mimând că aruncă ceva. Dar a fost mai degrabă o criză de temperament și regret acum.

–Probabil că mama ta mai știe, dacă o să-ți dorești vreodată să asociezi locurile și perioadele de timp.

–Poate, dar... Rămase mută în clipa în care lumea se deschise în fața ei. Dumnezeule mare! Nu mi-ai spus.

–E o surpriză frumoasă. Nu-i rea priveliștea de aici.

–E senzațională!

O lume de munți, văi, dealuri și tăuri se întindea pe tonuri aprinse de verde și de albastru blând, presărate cu griurile îndrăznețe ale stâncilor care ieșeau din vegetație. Vârfurile munților din depărtare aminteau de veșnicie și rezistență. Suntem aici și am fost cu mult înaintea voastră și vom rămâne mult timp după voi.

Putea vedea cutele și îndoiturile de pământ și apă, copacii care se ridicau, cărările care cădeau, totul atât de clar sub arcul larg al cerului. Și, ca un dar, vuietul alb al cascadei îndepărtate.

Un tablou, își spuse, fără ramă și deschis oricui stătea în acest loc.

Se întrebă cum arăta când se strecura ceața și începea să se ridice în fuioare printre dealuri. Sau când copacii îmbrăcau culorile aprinse de toamnă, sau când iarna își întindea plapuma albă, strălucitoare.

Astăzi vorbea despre vară și despre viață.

Iar tăcerea era muzică.

–Trebuie s-o mai fac o dată. Se întoarse spre el. Iartă-mă, dar e perfect și nu mă pot abține. Ridică aparatul. E numai vina ta. Nici măcar nu-mi pasă dacă te încrunți.

Își puse un braț pe după talia lui, înclină aparatul.

După ce apăsă declanșatorul, arătă spre Howl.

–E rândul tău. Șezi. Cățelul cuminte stă jos.

Se ghemui să-l încadreze în poză, cu ochii plini de bucurie, cu capul plecat, așteptând cu nerăbdare.

E posibil ca acela să fi fost momentul, avea să-și spună Miles mai târziu, momentul exact când începuse să alunece. Când o privise convingând câinele să stea la poză – și afurisitul stătuse –, când o văzuse cuprinsă de plăcerea totală a clipei și a locului, absorbind tăcerea asemenea șoimilor de deasupra capetelor lor.

Momentul în care ridicase privirea spre el, radiind, radiind pur și simplu, înconjurată de lumea care fusese întotdeauna a lui.

Apoi se ridică, puse telefonul în buzunar și-i luă mâinile.

–Mulțumesc. N-ai fi putut să alegi o zi mai bună sau un traseu mai frumos.

–E și mai frumos toamna, spuse el, arătând spre priveliștea ce se deschidea la picioarele lor.

–Sunt convinsă. Dar acum, este atât de multă vară! Privind din nou în zare, își lăsă capul pe umărul lui. Toamna e abundență, iarna e așteptare, primăvara e început. Dar vara? E împlinire.

Tăcerea fu întreruptă de voci apropiindu-se pe traseu, așa că merse mai departe. Strecură momentul într-un sertar al minții lui și merse mai departe cu ea și cu câinele.

–Acum ai făcut-o! îi spuse, când poteca începu să șerpuiască în jos. Va trebui de-acum înainte să-mi fac mult mai mult timp pentru asta. Chiar și numai pentru o oră din când în când, când am o zi liberă. Ce părere ai despre statul la cort?

–Sunt de părere că omenirea a progresat prin muncă, inovație, necesitate și noroc de pe vremea când era nevoită să locuiască în peșteri sau în zone lipsite de civilizație și respect efortul depus pentru a crea instalații sanitare, ferestre izolante și saltele groase. Nu văd nici un motiv pentru a alege să ignor aceste inovații și să dorm într-un cort.

–Așadar, *nu* pentru cort. Eu aș zice că e plăcut, dar și eu am un respect sănătos pentru progres și inovație. Dar pun pariu că știi cum se face, ceea ce ar fi foarte folositor în cazul unei apocalipse cu zombi sau invazii extraterestre. Și ăla e un urs, spuse ea, oprindu-se în loc în clipa în care animalul traversă cărarea la doar doi metri mai jos de ei. Un urs adevărat.

–Nu e interesat de tine. Miles luă lesa când Howl începu să mormăie și să-și agite coada. Urșii bruni nu sunt de obicei agresivi. Dar nu facem un selfie și cu el!

–Nici nu mi-a trecut prin minte. E un urs. Un urs foarte mare.

Dar ursul își văzu de drum și intră înapoi în pădure.

–O să-i lăsăm un minut. Ai fost de câteva ori în drumeție cu bunicul tău, nu? Nu v-ați întâlnit niciodată cu un urs?

–Nu. Dar mi-a spus ce să fac și ce să nu fac în caz că se întâmplă. Îmi amintesc că eram dezamăgită că n-am văzut niciodată unul. Acum mă întreb de ce.

–Mai coboară până la complex din când în când, mai ales pe lângă căsuțe.

În timp ce mergeau, Morgan privi în direcția în care o apucase ursul, dar nu văzu nici urmă de el.

–Probabil că mi-ar plăcea să văd unul – dacă aș fi înăuntrul unei căsuțe.

Miles ridică din umeri.

–Au fost aici înaintea noastră.

Asta îi câștigă un zâmbet din partea ei.

–Dragă jurnalule, astăzi am văzut o cascadă, am stat pe muchia unui hău și am privit kilometri în depărtare și un urs a trecut pe lângă mine.

—Faci asta? Ții un jurnal?

—Nu. Cine are timp? Dar, dacă aș ține, aș scrie despre urs. O să mă esc la brutărie după ce luăm mașina mea ca să iau ceva pentru desert ntru mâine.

—Face Nell o prăjitură de-a ei.

—Nell face prăjituri?

—Uneori. În plus, eu fac fripturile – tu faci treaba aia cu cartofii. Nu o să accepte să fie în inferioritate.

—Îmi place asta la ea. E foarte competitivă. Cu siguranță e o provocare să fii fată între doi băieți.

—Poate că e o provocare și să fii cel mai mare.

—Este?

—Nu prea. Dar ar putea să fie.

—Nu este pentru că, dincolo de tot și toate, sunteți o echipă. Uite una din căsuțele voastre. Uite-o cum stă cuibărită acolo, cu balansoare pe prispa din față. Nu mi-am dat seama că am făcut un cerc atât de larg și ne-am întors așa de aproape de complex.

—Aproape în același punct din care am plecat.

—Îmi dau seama acum.

Traversară podul micuț de peste pârâul îngust și poteca se deschise în traseul de aventură.

Morgan îl zări pe Liam aranjând două hamuri pe o bancă.

—A fost frumoasă plimbarea? le strigă, în timp ce veneau spre el.

—A fost minunată! Cascade, și priveliști magnifice, și urși. N-ai clienți în după-amiaza asta? întrebă ea, privind traseul gol de deasupra.

—Avem un eveniment privat.

Ridică un ham.

—Ce? Morgan își prinse mâinile la spate. Nu.

—Un sfârșit de drumeție numai bun.

—Ba deloc. E bun numai să te facă să țipi ca un copil de cinci ani sau să te ghemuiești și să plângi după mami.

—Nu ți-e frică de înălțime. Miles luă un ham și începu să și-l pună. Sunt sigur, după cum ai stat pe muchia punctului de belvedere.

—Nu, nu mi-e frică de înălțime, dar...

—Dacă ți-ar fi, am renunța la asta.

—Nu mi-e frică de înălțimi, dar am un respect foarte sănătos pentru gravitație.

—N-o să cazi. Vezi asta? Liam îi întinse hamul, îi arătă carabina de la sistemul de prindere. O pui pe coardă și se blochează. Nu se poate debloca până nu o deschizi fizic, cu mâna ta. O să ai întotdeauna

cel puțin un cablu de siguranță atașat, în permanență, chiar și atunci când stai pe o platformă.

– Pun la îndoială motivul pentru care aș sta pe una din platformele alea de acolo.

– E distractiv.

– Dacă-i e frică...

Miles nu termină propoziția și începu să-și scoată hamul.

– „Frică" e un cuvânt puternic. Și *știa* că-l folosise intenționat. Precauție. Prefer termenul „precauție".

– Ce o să faci când o să vină zombii? o întrebă Miles.

– O să sufăr o moarte oribilă și-o să-mi petrec restul existenței de zombi mâncând creierii altora? La naiba, asta-i o ambuscadă! Înhață hamul. Arată-mi cum funcționează.

În timp ce-i punea hamul, Liam îi zâmbi.

– Poate să susțină cu ușurință de trei ori mai mult decât greutatea ta. O să fim amândoi acolo sus cu tine, dar mai întâi o să-ți explic elementele de bază aici, pe pământ.

– Îmi place pământul.

Liam fu minuțios și elementele de bază nu păreau prea complicate.

– Și Howl?

Miles prinse lesa de piciorul băncii, puse alături bolul de apă și un băț de rontăit.

– O să fie bine, zise el și îi întinse o cască.

Nu era chiar atât de competitivă, își spuse Morgan, dar se trezi urcând către prima platformă în spatele lui Liam și cu Miles în urma ei. Odată ajunși pe platformă, cu Howl mult sub ei, Liam îi mai explică o dată cum funcționa sistemul de siguranță.

– Podul o să se clatine puțin când o să pășești pe scândurile de lemn, dar ești bine prinsă.

– Du-te tu primul.

– Sigur. Te aștept la următoarea platformă.

Ar fi putut la fel de bine să traverseze un pod de piatră, la doi metri deasupra unui pârâu leneș, își spuse Morgan, privindu-l.

– E totul bine, îi spuse Miles, din spate.

Îi aruncă o privire îndoielnică, își ținu respirația și o porni.

Se clătina, ce-i drept, dar își ținu ochii lipiți de a doua platformă, chiar și când Howl începu să urle sub ea. Nu căzu și nici nu ajunse să se bălăngănească în cablurile de siguranță, cuprinsă de rușine și umilință.

– Te-ai descurcat grozav! Vrei să te duci prima de data asta?

– Nu. E foarte bine a doua.

– Mai știi ce ai de făcut?

–Da. Am reținut foarte bine ce trebuie să fac ca să nu cad.

Îl privi pe Liam pășind pe bușteni verticali ce păreau prea înguști și prea depărtați, apoi întoarse capul și-l văzu pe Miles traversând podul cu aceeași ușurință ca și fratele lui.

Făceau pe grozavii, hotărî ea și cu mare grijă desfăcu prima carabină, o prinse pe cablul următor, trase zdravăn de ea ca să o testeze, apoi trecu la a doua.

Bușteniii se clătinau și ei, dar teama de a nu rămâne înțepenită la jumătatea drumului o făcu să meargă mai departe, să-și întindă piciorul ca să pășească de pe un buștean pe următorul. Faptul că reuși să-și înghită câteva țipete înainte să înceapă să ajungă la capăt îi sporiră încrederea de sine.

Urmară niște scânduri înguste care se legănau, o plasă de frânghie de traversat.

Liam scoase un strigăt de victorie când reuși să le treacă.

–Ești tare! Te-aș putea băga în echipa mea.

Sau nu, își zise ea în timp ce înainta cu băgare de seamă pe un buștean lung, apoi peste nimic altceva decât o funie întinsă. Cu siguranță, nu.

Urcă pe o scară de frânghie, își simți abdomenul încordându-i-se în timp ce se legăna și se clătina pe traseul de cauciucuri.

Dar trapezul îi veni de hac. Îl privi pe Liam prinzându-l, sărind ca un artist de circ până pe platformă.

Inima îi bubuia. Mușchii îi tremurau. Era greu! Dar prinse trapezul, trase aer în piept și împinse în picioare. Și parcă-și luă zborul. O secundă, poate două, avu senzația că zboară, cu aerul în față, cu trupul sfidând gravitația. Când ateriză pe ultima platformă, râse tare.

–Uau!

Îl îmbrățișă pe Liam, apoi se întoarse spre Miles, care aștepta pe rampa trapezului, în spate.

–Cine ar fi crezut?

Și acela, știu cu certitudine, fu momentul. Stătea cu fața înroșită de efort, cu o expresie bruscă de încântare, cu brațele încă la gâtul fratelui său.

Zâmbetul ei ar fi putut lumina întreaga lume.

Nu alunecă din afecțiune în iubire, de la atracție la pentru totdeauna. Căzu de sus și cu putere. Și nici un sistem de siguranță nu l-ar fi putut opri.

Rămase cu răsuflarea tăiată, uluit și ușor iritat.

O să se gândească la asta mai târziu, își spuse. Mai târziu, când o să aibă mintea limpede și ea n-o să mai fie în fața lui, ca să-i distragă atenția.

Când cei doi începură să coboare, își luă avânt, apoi se întâlniră unul pe pământ.

–E tare, nu?

–Mai tare decât mă așteptam, îi mărturisi ea lui Liam. Mult mai tare.

–Vrei să te mai dai o dată? Mai avem timp, până vine grupul. Nu știam exact cât o să-ți ia, dar parcă te-ai născut pentru asta.

–O dată este suficient. Categoric.

–Mai avem și tiroliana și peretele de cățărare.

–Fugi de-aici!

Râzând, îl împinse ușor.

–Astea au un nu categoric.

–Data viitoare, tiroliana. E senzațională și vezi la kilometri distanță.

–Ești nebun. Fratele tău e nebun, îi spuse lui Miles. Mă duc să-l eliberez pe Howl.

–E super! începu Liam în timp ce Morgan se îndepărta, apoi se fix în loc. Hei, să nu crezi că m-am dat la ea sau ceva...

–Știu că nu. Și aș putea să adaug: de parcă s-ar fi uitat ea la tine!

–Păi, păreai ușor enervat și...

–Nu, nu-i asta. Și da, s-a descurcat super.

–Chiar îmi place de ea. În general, sigur, dar mai ales pentru tine. Îmi place pentru tine.

–Și mie-mi place. Miles își scoase casca în timp ce câinele o întâmpina pe Morgan de parcă s-ar fi întors de pe front. Și poate că asta mă enervează puțin.

Liam îl bătu pe umăr.

–O să-ți treacă. Partea cu enervarea, vreau să zic.

–Poate. Mulțumesc pentru asta. M-am gândit că s-ar simți mai confortabil cu tine decât cu vreun angajat pe care să nu-l cunoască.

–M-am distrat.

Luă hamul de la Miles.

–Are tupeu. Trebuie să recunoști că are. Înainte să plecați, ați mai aflat ceva despre dobitocul ăla?

–Nimic clar. Continuă să se îndrepte spre vest. Ultima oară era în Oregon.

–Poate că o să i se termine drumul și-o să se arunce în Pacific.

–N-aș avea nimic împotrivă, dar ar fi mai bine să-l găsească. Morgan n-o să poată fi niciodată liniștită cu adevărat până nu știe că e după gratii.

–Nu poate să fugă la nesfârșit, Miles. Nimeni nu poate.

Nu, își spuse Miles, dar asta era problema. Mai devreme sau mai târziu, Rozwell o să se oprească din fugă și o să încerce din nou.

Acasă, o ademeni în duș împreună cu el. Nu doar pentru că o dorea – și Dumnezeule, o dorea! Dar cu speranța că o să reușească să-și limpezească mintea și să-și recapete echilibrul.

Nu se întâmplă.

După ce Morgan plecă la muncă, se învârti prin casă, întrebându-se cum era cu putință să umple atât de mult spațiu, chiar și când nu era acolo?

Se duse în birou și privi pe fereastra turnulețului care o captivase. Se așeză la calculator și lucră o vreme.

Dar revenea mereu la acele momente. Momentul de la punctul de belvedere, când simțise că începe să alunece. Momentul de pe traseul de aventură, când se prăbușise.

Și alte momente, recunoscu în sinea lui. Prima oară când o văzuse în spatele barului. Acel clic dinăuntrul lui pe care îl ignorase.

Când o privise plecând cu rabla aia de mașină și rămăsese întrebându-se. Doar întrebându-se.

Când o văzuse cum se antrenează la sală pentru că era hotărâtă să ajungă suficient de puternică și să se poată proteja.

Multe momente până la cel în care ieșise pe verandă și o văzuse cu fursecurile în mână.

–Și acum ce fac?

Lângă scaunul lui, Howl își oferi mormăind opinia.

–N-am nevoie de sfatul tău. Pe tine te-a vrăjit deja – sau tu pe ea. La naiba, presupun că e reciproc. Se lăsă pe spate, închise ochii. Carevasăzică, așa stă treaba.

Absent, puse o mână pe capul lui Howl și-și dădu seama că fratele lui mai mic avea dreptate. Nu se mai simțea enervat aproape deloc.

–O să ajungă acasă în două ore.

Și așa stătea treaba și de data asta, își spuse. Ea o să ajungă acasă, unde el o s-o aștepte.

–Poate ar fi bine să-ți faci ultima patrulă.

Coborâră amândoi și, în timp ce Howl își făcea ultima patrulă, Miles își turnă un pahar de cabernet. Gândindu-se la ea. Așteptând-o să vină acasă.

25

Cățeaua îi distrusese viața. Gavin Rozwell privea ploaia care nu se mai oprea pe fereastra motelului de rahat de pe marginea drumului, undeva în statul Oregon, gândindu-se la plaje însorite din Mexic. Se gândea

la apartamente luxoase de hotel, cu perne de puf de gâscă și terase de pe care se putea vedea apusul peste ape albastre.

La sticle de șampanie cuibărite în frapiere.

Se gândea cum era să pocnești doar din degete pentru room-service și să te plimbi pe străzi scăldate de soare știind că poți avea orice vrei.

Era viața la care avea dreptul.

Morgan Albright – sau Nash, cum își spunea acum – îi luase asta. Temporar, oh da, doar temporar, dar îi luase.

Îi simțea pe nenorociții de agenți federali suflându-i practic în ceafă. Le simțea pur și simplu suflarea când se trezea într-un pat prost cu o saltea cu gâlme, într-o cameră mizerabilă. Când se trezea în mijlocul nopții, scăldat într-o sudoare rece, speriat și dezorientat.

Începuse să lase o lumină aprinsă, pentru că prea multe umbre se mișcau în întuneric. Nu putea scăpa de ele. Nu reușea să scape de ele. Indiferent de câte ori își spunea că n-o să-l găsească, că n-o să-l caute niciodată într-o văgăună de la capăt de lume unde ploua în continuu, îi simțea din ce în ce mai aproape.

De două ori intrase în sistemul poliției statale – o dată în Idaho și încă o dată în Oregon – și descoperise, spre furia și groaza lui, că-i actualizaseră descrierea.

Schițele nu erau tocmai exacte, dar suficient de aproape de adevăr cât să-l facă să schimbe din nou felul în care arăta.

Își schimbase tunsoarea, își lăsase barbă – neîngrijită și de un blond murdar. Purta ochelari cu rame negre, ieftine și detesta chipul pe care îl vedea în oglindă dimineața.

Cu ajutorul machiajului, își adâncise ridurile din jurul ochilor și pielea lui avea paloarea cuiva care-și petrece mai tot timpul înăuntru. Deja se îngrășase din cauza mâncării de la fast-food și a lipsei unui centru fitness în hotel.

Își schimba locația și vehiculul cu care se deplasa o dată la două zile. Camionete ruginite și camere care miroseau a mucegai.

Și cățeaua își trăia viața în cealaltă parte a țării, râzând de el din casa aia mare. O auzea râzând chiar și când lăsa lumina aprinsă noaptea.

Își imagina că o omoară de nenumărate ori, în nenumărate feluri. Dar visurile acestea atât de dulci se spulberau în mii de bucățele când o auzea râzând, când simțea suflarea fierbinte pe ceafă.

Nu putea continua. Nu avea să continue.

Avea nevoie de un loc. Luxul poate că va trebui să aștepte, dar avea nevoie de un loc decent în care să se cuibărească preț de vreo două săptămâni, poate trei. O lună.

Un loc cu un duș decent, unde ploaia să nu-i bată în creieri, provocându-i dureri de cap. Un loc în care să se poată gândi, să poată planifica, să se poată pregăti.

O să o ia spre sud, o să se ducă în Nevada. Arșița deșertului o să-i ardă mucegaiul de pe creier și o să-i încălzească la loc sângele. O să plece chiar acum, în noaptea asta, la adăpostul întunericului și al ploii.

Pe măsură ce se gândea, era din ce în ce mai entuziasmat. Spre sud, spre soare, în timp ce FBI-ul îl căuta în nord-vestul fleșcăit. Dar mai întâi spre vest, înspre coastă. O să scape de rabla pe care o furase doar cu o zi în urmă, o să-și ia o camionetă. Putea să le lase dobitocilor de agenți câteva firimituri, ca să pară că a luat-o spre nord, spre statul Washington.

Dar o să se întoarcă înapoi spre sud. Spre sud și spre soare. Unde să se poată gândi, unde să poată planifica.

Acum zâmbi privind ploaia, amintindu-și chipul lui Morgan. Stătea în casa aia mare, închipuindu-și că învinsese. Crezând că a câștigat.

–Bucură-te de restul verii, căței, pentru că o să vin.

Acum el era cel care râdea.

Miles se întinse după ea când se trezi, duminică dimineața. Când găsi spațiul de lângă el gol, deschise ochii și examină partea de pat care devenise a ei, cel puțin în weekend.

Și-și dădu seama că nu-i plăcea spațiul gol. Se obișnuise să fie ocupat de ea, se obișnuise cu felul în care dormea. Pe partea stângă, cu o mână sub pernă, ca și cum s-ar fi ținut să nu cadă.

Iritat – și mai iritat când constată că era iritat –, se ridică în șezut și observă că și câinele îl părăsise. Se ridică, își trase o pereche de pantaloni scurți sport, cu vaga idee de a face câteva exerciții după ce-și bea cafeaua – sau și mai bine, după sex. La parter, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, auzi zumzăitul televizorului din camera principală. Identifică una dintre acele emisiuni despre îmbunătățirea casei. Femeia asta adora HGTV.

Și iat-o, în niște pantaloni scurți largi, un tricou și mai larg, în picioare lângă blatul de bucătărie pe care îl umpluse de sticle, cu lămâi și portocale întregi sau pe jumătate stoarse. Carafa mare, de cristal, a bunică-sii strălucea umplută cu un lichid roșu adânc, aproape mov, obținut din numai Dumnezeu știe ce amestecase acolo.

Acum, cu un ochi la niște oameni care dezmembrau niște dulapuri de bucătărie maro și urâte, tăie o portocală.

–Ce faci?

Fără să se oprească, ridică privirea spre el.

–'Neața! Îmi dau cu ceară placa de surf, nu se vede?

–Ha!

Miles se duse direct la aparatul de cafea.

–Fac Sangria. Aromele au nevoie de un timp ca să se amestece. Voiam să o fac aseară, când am ajuns acasă, dar tu ai avut alte idei, așa că m-am apucat de ea acum, ca să aibă timp să stea.

Miles privi peste umăr în timp ce se întindea după o cană.

–Aveam alte idei și pentru dimineața asta.

Morgan zâmbi ca o pisică în timp ce arunca feliile de portocală în carafă. Apoi luă o lămâie.

–Va trebui să aștepți. Trebuie să ne pregătim pentru petrecerea de diseară.

Cafea, cafea, cafea, își spuse el, în timp ce mirosul îl făcea să saliveze.

–Nu e o petrecere.

Morgan își aminti că spusese același lucru. Acum însă, adoptase definiția doamnelor ei.

–Am invitat niște oameni la o cină pregătită de noi. Prin urmare, e o petrecere. Și știu că eu sunt mult mai stresată decât tine, dar nu am prea des ocazia să fac chestii de genul ăsta. Aproape deloc. Ultima oară... Puse și feliile de lămâie în carafă, trecu la limetă. Ultima oară a fost când eu și Nina am pregătit cina pentru Sam și pentru bărbatul pe care îl credeam a fi Luke Hudson. Seara asta o să mă ajute să scap de o amintire urâtă.

Era important, își spuse Miles. Pentru el era doar o seară lejeră de vară petrecută în familie, dar pentru ea era ceva mult mai important. Din atât de multe motive.

Se îndepărtă de aparatul de cafea, veni lângă ea și o cuprinse în brațe.

–Asta e cea mai mare carafă pe care ai găsit-o?

O simți râzând, relaxându-se.

–Crezi că, deși Nell s-ar putea să bea un pahar din solidaritate, voi, bărbații o să vă rezumați la bere, de teamă să nu păreți mai puțin masculini dacă vă atingeți de ceva ce considerați a fi o băutură simandicoasă pentru fete?

–Nu m-am gândit chiar în felul ăsta.

–Sangria nu e nici simandicoasă, nici de fete. Este o băutură de adulți perfectă pentru vară. Și, peste câteva ore, vei afla că Sangria mea este excepțională.

Îi mângâie mijlocul spatelui cu mâna, înainte să se întoarcă să-și toarne cafea.

–Nu e simandicoasă, zice femeia care a decimat o livadă întreagă și are o sumedenie de sticle pe masă.

–Unul dintre multele secrete ale Sangriei preparate de mine este sucul proaspăt.

Când se auzi soneria, Morgan puse cuțitul jos.

–Deschid eu, îi spuse Miles.

–Eu sunt îmbrăcată, tu nu.

Ridică o mână să o oprească, apoi luă telecomanda și schimbă canalul pe linia de securitate.

–E mama. De ce naiba sună la ușă? Schimbă canalul la loc, apoi ieși din bucătărie în vreme ce Morgan se privea cu ochi critic. Și spuse: La dracu'!

Când Miles îi deschise, Drea ridică sprâncenele.

–Ai dormit până târziu?

–De ce n-ai intrat pur și simplu?

–De teamă să nu te găsesc dormind sau ocupat cu alte activități. Îi întinse un coș cu piersici. Au venit soții Miller din Georgia.

–Câte coșuri, de data asta?

–Două. Așa că le-am împărțit. Știu că te vezi cu Liam și cu Nell mai târziu. Să le dai și lor.

–Poate. Dumnezeule, intră, întoarce-te! Suntem în bucătărie.

–Nu vreau să vă încurc.

–În bucătărie! repetă el și intră în casă. Morgan face suficientă Sangria cât să adape întreaga Barcelonă. Avem piersici, îi spuse, așezând coșul pe blat. Dar e cu neputință să vrei să îndeși și din astea acolo.

–Am mers pe varianta de vin roșu cu citrice, dar, dacă aș fi știut...

Morgan luă o piersică din coș, o ridică și mirosi cu nesaț.

–Splendid! Mulțumim, Drea.

–Mulțumește-le soților Miller. Verișori de gradul doi. Cultivă piersici în Georgia. Și Sangria ta este splendidă.

–Ți-aș oferi, dar nu a stat încă îndeajuns ca să se amestece gusturile și nu ar fi așa cum trebuie. Ce zici în schimb de un cappuccino cu gheață?

–Oh... pare ceva complicat.

–Chiar nu este.

În timp ce Morgan băga carafa în frigider, Howl veni în fugă din antreu și o întâmpină pe Drea dând vesel din coadă.

–Ia uite-l!

Drea se aplecă să-l mângâie. Dacă se întreba ce însemna faptul că Morgan se simțea ca la ea acasă în bucătăria lui Miles în timp ce fiul ei bea cafea în pantaloni scurți, nu lăsă să se vadă.

–Cum a fost drumeția?

–Minunată! Morgan făcu un espresso, scoase un bol. Nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea să urc pe munte.

–Și traseul de aventură?

– Te referi la ambuscadă? Își dădu părul pe spate, adăugă frișcă, lapte condensat și puțină vanilie în cafea și începu să bată totul cu telul. Mai distractiv decât mă așteptam. Ai încercat vreodată?

– Mândria familiei spune că e obligatoriu. Și o dată a fost suficient. Alea sunt cuburi de cafea înghețată?

Morgan scutură punga pe care o scosese din congelator.

– De ce să diluezi ceva bun cu apă?

– Zice ea, care adaugă puțină cafea în laptele cu zahăr, ținu să precizeze Miles. Și poate că vreau și eu un cappuccino cu gheață.

– Fac suficient.

Scoase două pahare înalte, puse cuburile de cafea înghețată înăuntru, turnă amestecul peste ele.

Drea luă o sorbitură, apoi alta.

– Poate c-ar trebui să vii să locuiești cu mine.

– Iar eu mă întreb de ce gust pentru prima oară chestia asta.

– Tu-ți bei cafeaua neagră, îi aminti Morgan. Cafea neagră, foarte fierbinte. Mă gândisem să fac cappuccino diseară, după cină. Și probabil că ar trebui să facem ceva cu toate piersicile astea, nu? Adică, să facem ceva, pentru mai târziu?

Miles arătă spre maică-sa.

– Zice că trebuie să le împart.

– Păi, în felul ăsta le-am împărți și sunt multe. Nu am nici o idee.

– Tartă sfărâmată de piersici, sugeră Drea.

– M-ai pierdut și mai tare.

– Se numește așa pentru că totul se sfărâmă laolaltă. Repede și ușor. Nu poate fi o problemă pentru cineva care a făcut două cappuccino cu gheață în mai puțin de două minute.

– Cu băuturile n-am o problemă. Cu mâncarea e altă poveste.

– Pot să-ți arăt.

– Serios?

– Am ceva timp până să duc piersicile la părinții mei, apoi să mă întorc acasă și să bag cafea la congelator. Și o să-mi trimiți într-un mesaj ingredientele pe care le-ai amestecat în bolul ăla.

– S-a făcut!

– Eu mă duc la sală.

Miles părăsi bucătăria. Și se gândi cât de bine se potrivea Morgan, pur și simplu se potrivea în viața lui și parcă restul vieții lui o aștepta doar să ajungă și acolo.

Când, după 90 de minute de antrenament intens în sala de acasă, făcu un duș și se întoarse în bucătărie, descoperi că maică-sa plecase.

Piersicile umpleau un bol albastru strălucitor pe blatul unei bucătării care lucea de curățenie.

–Am făcut tartă sfărâmată de piersici.

–Bine.

–Nu, e mare lucru. Eu am făcut-o. Arătă tava de copt care se răcea lângă cuptor. Mama ta a spus doar „acum pune asta, fă asta". Am făcut un desert de la zero. A spus că trebuie să-o încălzesc la loc, înainte să o servesc. Poate cu o cupă de înghețată de vanilie.

–Bine. Te-aș fi ajutat și eu.

–M-a ajutat mama ta. N-a acceptat un refuz. A zis că tatăl tău o s-o adore diseară, când o să-i ofere un cappuccino cu gheață după cină, așa că suntem chit. Se opri și se uită la el. Îmi place foarte mult familia ta, Miles.

–Și mie-mi place, în cea mai mare parte a timpului. Ba chiar ceva mai mult.

–Se vede. Mi-am băgat nasul, continuă ea. Sper că nu te superi, dar chiar dacă te superi e prea târziu, fiindcă mi l-am băgat deja. Și am găsit niște farfurii minunate.

–Farfuriile de petrecere.

–Asta e! Mă gândeam să le folosim diseară. Sunt foarte vesele.

Și exact pe astea le folosise întotdeauna bunica lui la petrecerile în grădină, își spuse Miles.

–Și ai paharele perfecte pentru Sangria. Cu picior scurt și gros. Și niște șervețele în dungi colorate și... Se opri când Miles o trase spre el și o sărută. O s-o iau ca pe un *da*.

–Folosește orice vrei.

–Cred că o să renunțăm la serviciul de porțelan fin și la setul Waterford. Știu că mă agit cam mult.

–Cam mult. Morgan. Mirosea a piersici. Hai să stăm puțin jos.

–Bine. Stai! E aproape două. O să vină la șase, pentru cocktailuri.

–Mai sunt patru ore.

–Dar am multe de făcut. Am văzut pe HGTV o idee despre cum să aranjezi masa și vreau s-o încerc.

–Sigur că vrei.

–Așadar, flori, vaze și lumânări și tot tacâmul. Eu mă ocup de cartofi, apoi masa trebuie servită. Și trebuie să mă aranjez ca să arăt bine.

–Arăți bine.

–Te rog! Am murit deja de rușine că mama ta m-a găsit așa, când ea arăta ca desprinsă din paginile unei reviste, la rubrica „Șic lejer de vară".

–O să te porți așa de fiecare dată când o să avem musafiri?

–Sper că nu. Dar cred că trebuie să trec cu succes peste hopul ăsta. Pentru tine e casa ta, sunt frații tăi, prietenul tău cel mai bun. Pentru mine, e un hop mare.

–Bine atunci. Ce urmează?

Scoase un oftat lung.

–Mulțumesc.

Miles ridică din umeri în timp ce Morgan se duse să aducă șervețelele, ca să exerseze un aranjament elegant pe care voia să-l obțină.

Putea să aștepte, hotărî el. Ce voia să-i spună putea să mai aștepte. Și o să aibă mai mult timp de gândire.

Fu nevoie de aproape toate cele patru ore ca Morgan să fie mulțumită de fiecare detaliu. Flori, lumânări, șervețele. Era în continuare încordată, deși ciripi veselă în timp ce pregătea cartofii și el marina puiul în legumele pe care le copsese deja și făcea sosul pentru grătar.

Și din nou, în timp ce lucrau împreună, fu uimit să constate cât de bine se potrivea în viața lui. Sau cum entuziasmul cu care aștepta seara îl făcuse și pe el mai nerăbdător decât crezuse că o să fie.

Își puse o rochie – fără îndoială, avea picioare care să merite arătate. Dintr-un material vaporos de un verde foarte deschis, care îl făcea să fie recunoscător pentru vară.

În sfârșit, ieși în curte și-și mai inspectă pentru ultima oară masa aranjată până în cel mai mic detaliu, apoi dădu din cap.

–Arată bine, nu? Totul arată bine.

–Ar fi cazul. Știi, ai stat atâta să împăturești șervetele și să strecori o floare în fiecare din ele, iar oamenii o să le deschidă pur și simplu.

–Năsturașul este o floare foarte frumoasă și comestibilă – așa, ca să știi.

–Acum știu. Îmi iau o bere.

–Sau, spuse ea îndreptându-se spre frapiera mare de alamă unde, la insistențele ei, băgase bere și vin în gheață, ai putea să guști din Sangria.

–Credeam că mai trebuie să stea.

–A stat șase ore, așa că ajunge. Gustă doar, spuse ea și intră în casă. Dacă nu-ți place, asta e.

Miles se uită la câine, care se uită la el.

–Vreau doar o bere. La naiba, am împăturit șervete! Am scos masa de călcat pe care aproape că uitasem că o am ca să calce ea la presiune fața de masă care o să sfârșească pătată de sos. Merit o bere.

Howl îi răspunse cu un mormăit în care Miles simți compasiune. Poate chiar solidaritate.

Aduse la masă carafa, frapiera de alamă, paharele, șervețelele de cocktail, florile, alte lumânări.

–Am pus și niște sifon adineauri, ca să fie puțin acidulată. Turnă două degete într-un pahar, veni la el și i-l întinse. Vezi cum ți se pare.

Miles luă o înghițitură, se strâmbă.

–Nu e bună?

–Nu. Sunt nervos pentru că e bună, iar eu voiam o bere.

–Poți să bei bere oricând, spuse ea și-l sărută pe obraz.

Auzi vocea lui Nell înăuntru.

–Am sosit! Pun desertul în bucătărie.

–La naiba!

Morgan se izbi la propriu cu palma pe frunte.

–Am făcut tarta sfărâmată. Am uitat că aduce ea desertul. O să uităm de tartă.

–Vezi să nu! O să le mâncăm pe amândouă. E-n regulă.

Nell ieși în grădină împreună cu Jake. Și ea purta tot o rochie de vară, și Miles făcu un efort considerabil să nu-și imagineze ce gânduri avusese Jake când o văzuse pe sora lui așa îmbrăcată.

Se opri, se uită lung la masă.

–Uau! Pur și simplu uau! Se uită la Morgan. Arată atât de vesel! Oh, asta e Sangria? Hai s-o gustăm. Jake, dacă a făcut-o Morgan, înseamnă că e senzațională.

Lui Miles i se păru că-l surprinde pe Jake privind cu jind spre bere, dar zise:

–Eu sunt de acord.

Când sosi Liam, îi găsi așezați la o a treia masă, bând Sangria. Venise însoțit de o frumusețe cu ochi galeși și păr negru ca pana corbului, pe nume Dawn.

Miles nu avu nevoie de mai mult de 10 minute ca să-și dea seama că fata nu se potrivea acolo. Era destul de drăguță, dar nu genul care să se dea după Liam.

Pe de altă parte, nu putea spune același lucru despre Nell și Jake. Îi cunoștea prea bine pe amândoi ca să poată ignora ce vedea cu propriii ochi. Relația lor mergea.

Liam distră fetele în timp ce Miles porni grătarul. Și Jake veni lângă el.

–O s-o faci să sufere, spuse Miles. Și ea pe tine. Oamenii se rănesc cu timpul, n-ai ce-i face, așa sunt oamenii. Și așa se întâmplă în orice relație.

–Așa e viața.

–Da, dar dacă tu o faci să sufere, va trebui să te omor.

–Ce altceva ai putea să faci?

–Exact.

– Deocamdată, ea dictează ce și cum. E-n regulă. Am suficient timp. Jake privi spre masă. Și, când o să obosească, voi fi pregătit. Ia zi acum, cât de mult a trebuit să suferi? Masa arată ca dintr-o revistă.

– Am fost doar sclavul ei.

– Ești prins rău, frate.

– Așa e. Nu știu ce să spun despre ea încă. Rozwell.

Din nou, Jake privi spre masă și coborî vocea.

– FBI-ul crede că se îndreaptă spre Washington. Toată lumea e pregătită, se concentrează acolo.

– Nu contează. Câtă vreme e liber, nu poate să uite.

O auzi râzând și clătină din cap.

– Dar nu în seara asta.

Când se așezară la masa veselă cu florile și lumânările, cu mâncarea și băuturile, își zise din nou: Nu în seara asta. Nimic nu o bântuia în seara asta, pentru că trăia clipa, trecea peste hopul ei. Râdea împreună cu Liam, discuta cu Dawn despre Impresionism – domeniul de interes al tinerei. Vorbi despre baschet cu Jake și despre câte-n lună și în stele cu Nell.

Știa că, în parte, era ceva caracteristic ei, defect profesional, cum s-ar spune. Dar provenea din faptul că lui Morgan îi plăceau sincer oamenii și îi plăcea să asculte ce aveau de spus.

– Miles, categoric ai ajuns să stăpânești la perfecție secretul sosului de grătar al familiei Jameson, spuse Nell, împingând farfuria deoparte. Dacă-mi amintesc bine, tu trebuie să gătești la următoarea întâlnire de familie. Votez pentru porc la tavă, la foc mic. O să te descurci.

– Votez și eu pentru asta, o susținu Liam. Și pentru cartofi.

– Cartofii sunt specialitatea lui Morgan.

– Una din două, spuse ea. Și, dacă doamnele mele au ceva de spus, o să adaug cât de curând încă una.

– Doamnele tale? întrebă Dawn, privind-o pe Morgan cu un zâmbet curios.

– Mama și bunica mea. Locuim împreună.

– Oh. Mușcă delicat din pui. Locuiești cu mama ta. Credeam că lucrezi la complex.

– Așa e. Și a fost foarte plăcut și de-a dreptul fascinant să locuiesc într-o gospodărie în care se întâlnesc trei generații.

Deși era evident că încerca să fie drăguță, Dawn nu făcea decât să-și sape mai adânc groapa.

– Sunt sigură că bunica ta se simte mai în siguranță cu voi în casă. Fiindcă este în vârstă, vreau să spun.

Miles o surprinse pe Nell dându-și ochii peste cap, dar Morgan râse doar.

–Ai grijă să nu te audă bunica mea că ai zis că e-n vârstă. Ea și mama merg la cursuri de yoga în fiecare săptămână și, în cele două ocazii în care am fost cu ele, abia am putut să țin pasul. Dețin și conduc Artizanatul și Cafeneaua din oraș. Cafea și vin.

–Oh. Am fost acolo. E minunată! Cred că am cunoscut-o pe bunica ta. E foarte sprintenă.

Morgan ridică paharul, dar nu-și ascunse zâmbetul.

–Cu siguranță este.

Nu, își zise Miles, frumoasa cu părul negru nu se integra nici pe departe.

Soarele apusese când sosi vremea pentru desert.

–Am o mărturisire de făcut, începu Morgan. Am uitat că aduci tu desertul, Nell, apoi a venit mama ta cu piersici.

–Ai făcut ceva?

–Mi-a spus ea cum să fac tartă sfărâmată.

–Să vedem care e mai bun! declară Liam, și Nell îl săgetă cu privirea.

–Nu. Nu e o competiție.

–Nu e totul în viață o competiție?

Morgan i se alătură lui Nell.

–Nu. O să considerăm că e seara noastră norocoasă și o să primiți două deserturi. Vrea cineva un cappuccino? Fierbinte sau cu gheață.

–Nu am băut niciodată cappuccino cu gheață.

–Ai lapte degresat?

Spre lauda ei, Morgan reuși să-i zâmbească lui Dawn. Din nou.

–Îmi pare rău, nu la îndemână.

–Poate doar jumătate de ceașcă – fierbinte.

–S-a făcut.

–Vin să te ajut. În timp ce se ridica, Nell îl bătu pe umăr pe Jake, dându-i de înțeles să rămână la masă. E tânără, spuse Nell, când ea și Morgan ajunseră în bucătărie. Doar o idee mai tânără decât vârsta ei.

–Este, și nu a vrut să fie nepoliticoasă. Vine dintr-o familie cu bani, este evident – și nu e nimic rău în asta.

–Așa sper, pentru că e și cazul meu.

–A primit o educație excelentă în domeniul artei și se bucură de ultima ei vară liberă înainte să-și ocupe primul post serios, într-o galerie de artă din Chicago – deși ar fi vrut să fie la New York.

–Ai aflat mai multe decât mine de la ea.

– E ușor de citit și e o fată foarte drăguță – e încă doar o fată, dar nu e rea. Nici ea, nici Liam n-o să se mai gândească unul la celălalt peste o lună, când o să plece la Chicago.

– Așa este.

– Tu și Jake, pe de altă parte, vă gândiți foarte mult unul la celălalt.

– Mai mult decât aș fi vrut, până ce s-a întâmplat. Pentru un polițist, este deosebit de sensibil și ajunge să mă corupă și pe mine.

– În plus, și iartă-mă că am observat, are un fund grozav.

– Așa e. E greu să nu observi.

Morgan scoase tarta din cuptor, unde o pusese la încălzit.

– Bun, arată super. Exact ca a mamei.

– Mi-a spus ce să fac, pas cu pas. Și desertul tău arată grozav. Ce este?

– Prăjitură aruncată de vișine. Nu te lăsa păcălită de nume. Arunci aluatul peste vișine, mai adaugi una și alta. Bagi totul la cuptor și gata.

– Aș putea face și eu asta. Chiar aș putea.

– O să-ți trimit rețeta. Alea sunt... Alea sunt cuburi de gheață de cafea? Genial! Dă-mi unul!

Morgan îi făcu pe plac și Nell îl savură încântată.

– Doamne, aș putea băga asta în meniu. Cum de nu m-am gândit la ceva de genul ăsta? Duc eu desertul la masă. Tu ocupă-te de cafea.

Ambele deserturi avură succes și asta făcu musafirii să mai zăbovească, înainte să-și ia rămas-bun. Stelele apăruseră pe cer când Morgan stătea lângă Miles, pe veranda din față.

– Cum e hopul? o întrebă el.

– S-a netezit de tot, mulțumesc. A fost distractiv. Nu-i așa?

– A fost. Până și fata cea nouă și în curând uitată s-a simțit bine. Ai fi putut s-o strivești. N-ai făcut-o.

– Nu a vrut să mă critice. A fost surprinsă. Nu i-a trecut niciodată prin minte că o femeie matură – cu câțiva ani mai mare decât ea – ar putea alege să locuiască împreună cu mama ei, cu atât mai puțin cu bunica. În mod evident, Liam nu i-a explicat situația.

– E treaba ta, nu a ei, așa că nu, n-a făcut-o.

– Apreciez asta. Și apreciez că m-ai suportat azi. Știu că am fost îngrozitoare.

– Da, ai fost. Îi plăcea râsul ei lejer, lipsit de griji. Ar trebui să te revanșezi față de mine.

– Pot să încerc. La ce te gândești?

– La ce mă gândeam și azi-dimineață, când erai prea ocupată să fii îngrozitoare.

– Înțeleg. Se ridică, apoi se așeză călare peste el, pe scaun. Presupun că măcar atât pot face.

– N-o să mai spui *măcar* după ce terminăm.

Se ridică odată cu ea, și Morgan îl prinse cu picioarele pe după talie.

– Ar trebui să bagi câinele în casă.

– Trebuie să-și termine patrula. Știe să intre singur, după ce termină.

– Putem să mai facem asta, cândva?

– Categoric, nu, spuse el, ducând-o înăuntru, dacă trebuie să împăturesc șervete.

– Te pot scuti de această sarcină.

– În cazul ăsta, îți dau o șansă să mă convingi.

– Miles. Își frecă nasul de gâtul lui, punându-i sângele în mișcare. Ești așa de bun cu mine.

Voia să fie.

26

Zece zile după ce Gavin Rozwell părăsise o cameră mizerabilă de motel și dispăruse în ploaie și întuneric, Beck și Morrison lucrau într-o cameră de motel mai puțin mizerabilă, în timp ce ploaia se auzea răpăind în noapte.

Întinseseră hărți pe pereți, marcaseră traseele pe care la urmaseră, cele pe care le urmaseră secțiile locale de poliție. Încercuiseră cu roșu locurile în care Rozwell fusese văzut cu certitudine, cu galben pe cele în care era posibil să fi fost văzut.

Pe lângă hărți, aveau fotografii și descrieri are vehiculelor furate de Rozwell, separate în două categorii: recuperate și nerecuperate.

Aveau fotografii cu ultima cameră de motel din Oregon, declarația recepționerului nu foarte interesat, declarația chelneriței care îi servise puiul prăjit în localul ieftin de lângă motel și care făcuse ochii cât cepele când aflase despre ce era vorba.

Aveau declarația vânzătorului de la Quick Mart, care mirosea a marijuana și de la care Rozwell cumpărase un pachet de șase doze de Cola Zero, o pungă extralarge de chipsuri cu sare și oțet și trei borcane de unt de arahide.

Aveau Fordul papuc, cu o roată spartă, fără rezervă – cu amprentele lui peste tot – pe care îl găsiseră abandonat pe un drum lăturalnic din Fall City, Washington. Și descrierea unui Dodge Ram raportat furat de pe o alee la mai puțin de un kilometru distanță de Ford.

Toate pistele indicau nordul.

– I-am luat urma la hotelul din Alpine, Oregon, pentru că s-a oprit la magazin. L-au prins pe cameră acolo.

Beck se învârtea dintr-o parte în alta în fața panoului de dovezi improvizat în timp ce Morrison lucra la raportul de noapte. Purta un tricou fără mâneci și pantaloni de bumbac cu șiret, costumația ei pentru aceste sesiuni de noapte și pentru somn.

În ultimele trei săptămâni petrecuseră doar 48 de ore în biroul lor din Baltimore și numai două nopți în paturile proprii.

În loc de birou, Morrison folosea o noptieră cam de mărimea unui capac de canal, pe care-și așezase laptopul la care butona. Ochelarii de citit – luați de la Walmart, după ce se așezase pe ultima pereche – îi alunecau întruna de pe nas.

– De ce a intrat în magazin?

– Pentru că voia zahăr și carbohidrați pentru drum?

– E la mai puțin de 15 kilometri de motel. La motel erau automate. Dar nu și-a luat ce-i trebuia de acolo, s-a dus la un magazin, unde știe foarte bine că sunt camere de luat vederi.

– Am avut noroc că l-am găsit, să știi.

– Nu te contrazic. Dar am ajuns la motel și am găsit camioneta pe care o lăsase în parcarea din Molalla. Tot în Oregon, dar evident spre nord. În Salem este un aeroport mare, dar n-a lăsat mașina acolo, așa că am găsit-o al naibii de ușor.

Morrison își frecă ochii.

– Nimic în povestea asta nu e ușor.

– Dar uite. Nord. Beck începu să arate pe hartă. Urma e clară. Da, da, e ușor ocolită, dar mereu spre nord. Spre Washington și, la naiba, pare că vrea să treacă granița în Canada sau să găsească o cale să ajungă în Alaska.

Morrison își scoase ochelarii și îi lovi de genunchiul blugilor decolorați în timp ce studia harta.

– Nu mai trebuie să dezgropăm firimiturile. Trebuie doar să ne uităm după ele.

– Așa e. A devenit neglijent, Quentin? Sau oare ne lasă intenționat indiciile la vedere?

– Posibil. E zdruncinat. Știm că e zdruncinat. Stă în moteluri ieftine, conduce hârburi. Și a început să se îngrașe, după declarațiile martorilor. E zdruncinat și e pe fugă. Dar...

Acum Beck dădu din cap.

– Dar... Stătea pe marginea patului, cu picioarele strânse sub ea. Am de ceva vreme un sentiment, care devine din ce în ce mai puternic,

ă ne duce de nas. Camioneta pe care am găsit-o ieri? E ca un indicator luminos care arată spre nord.

Morrison se ridică acum și își întinse spatele până trosni. Oh, cât îi lipsea salteaua lui tare din Baltimore.

– După rateul cu Morgan, începu Morrison, a stat aproape un an fără să omoare.

– Din câte știm noi, clarifică Beck.

– Din câte știm noi. Și tot din câte știm noi, nu a mai ucis de la povestea din Myrtle Beach. A accelerat puțin acolo – Arizona, New Orleans, Myrtle Beach. Trei omoruri în șase luni.

– Trebuia să recupereze timpul pierdut anul ăla în care a stat degeaba. Se duse la harta cea mare și bătu cu degetul în Arizona. Pe asta a planificat-o, nu s-a grăbit, și-a reluat rutina.

– Dar Dressler în New Orleans. A fost un impuls de moment, și-a pierdut controlul. A vrut să-și elibereze frustrarea. Așadar, neglijent.

– Trebuia s-o facă din nou, să-și reintre în ritm. A stat mai mult timp, e drept, cu victima din Myrtle Beach, dar a și scos bani frumoși. Dar chiar și așa, Quentin, fără precizia lui obișnuită. A uitat să dezactiveze sistemul de urmărire din Mercedes, iar neglijență. Și-a pierdut precizia, ceea ce el consideră a fi eleganța stilului său, cu Nina Ramos.

– Și acum a încetinit din nou. Și-a pierdut cea mai mare parte din uneltele sofisticate, toate documentele de identitate pe care le generase și e mereu pe fugă, din Missouri. Așa că e zdruncinat, nu e în elementul lui, o dă în bară. Dar...

Din nou, Beck dădu din cap.

– Este și furios. Și cine e de vină?

– Morgan Albright – Nash, se corectă Morrison. Și noi.

– Și noi. S-ar putea să încerce să se răzbune, să obțină o oarecare satisfacție făcându-ne să alergăm după cai verzi pe pereți.

– Crezi că se duce după Nash?

– Nu. Beck clătină din cap. Nu, fiindcă știe că suntem pe urmele lui. Sigur ne simte în spatele lui. Tu ce crezi?

– Nu cred nici eu. E zdruncinat, Tee, așa că are nevoie de timp să se liniștească, să-și facă planul. Undeva în mintea lui bolnavă știe că a făcut greșeli. Ea e cea mai mare.

Luă sticla de bere de ghimbir pe care o așezase pe jos, lângă pat, pentru că nu mai avea loc pe noptieră de laptop și hârtii. Sorbi și se strâmbă, pentru că se încălzise. Se așeză din nou și se întoarse cu tot scaunul spre ea. Camera ei mirosea frumos, de la lumânările parfumate pe care le lua întotdeauna cu ea când călătorea. De obicei lucrau în camera ei, pentru că ea susținea că a lui mirosea ca un vestiar. Și nu greșea.

Așa că își întinse picioarele și lăsă mirosul – de bujori, își dădu seama, așa cum mirosea grădina mamei lui în luna mai – să-i liniștească mintea.

Pentru că-și cunoștea prea bine partenerul, Beck stătu potolită, fără să spună nimic.

– Ar trebui să-l contactăm pe șeful de poliție Dooley și pe cei de la complex, să le spunem să fie vigilenți.

– De acord.

– Dar Rozwell nu e un individ subtil. La el totul e alb sau negru. Dacă ne duce spre nord – și, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât îmi dau seama că probabil ai dreptate...

– Înseamnă că a luat-o spre sud, termină Beck.

– Da. La naiba! Voia să ajungă în Mexic. Am aflat din dovezile pe care le-am găsit în camera lui din New Orleans. Poate a reușit să facă un pașaport. Dar e un drum foarte lung.

– Crezi că se duce undeva mai aproape. Și eu la fel. Ascultă ploaia, Quentin. Jur, aș fi în stare să omor pe cineva pentru puțin soare, puțină căldură. Și pun pariu pe ochiul tău stâng că și el e la fel.

– Ochiul meu stâng e cel slab. Așadar, sud. O să mergem pe instinctul tău și-o s-o luăm spre sud. Mâine, când se crapă de ziuă?

Beck privi spre fereastra cu draperiile trase, ascultă ploaia.

– Dacă se mai face ziuă.

– O să se facă.

– Și o să-l găsim. N-o să ne scape printre degete, Quentin. Și n-o să ajungă la Morgan. Dar mă tem să nu mai ucidă o dată înainte să-l prindem.

Clătină din cap și umerii îi tremurară.

– La dracu'! Știi ce-o să fac când în sfârșit o să punem mâna pe nenorocitul ăla?

– Ce?

– După ce te sărut pe gură – acceptă! – o să mă duc acasă la sfântul de bărbată-meu care stă și îndură și o să facem un copil.

– Chiar așa?

– Pe ochiul tău stâng. Un lucru am învățat din cazul ăsta. Viața trebuie trăită. Hai să-l prindem pe nenorocit și să începem să trăim.

– Sunt întru totul de acord. Închise laptopul, își strânse lucrurile. Termin raportul în camera mea. Hai să ne culcăm.

Gavin Rozwell, acum Leo Nesser, se lăfăia în soarele deșertului. Se simțea reînnoit, reîmprospătat, refăcut. Nici măcar camera urâtă de motel nu-i strica buna dispoziție.

Își tunsese puțin părul – tot lung era, dar mai degrabă neglijent decât neîngrijit. Își făcuse câteva șuvițe mai deschise, îl prinsese într-o coadă la spate. Se ocupase și de barbă și părea acum crescută doar de vreo două zile. O loțiune autobronzantă rezolvase problema palorii.

Îi plăcea cum arăta cu lentile de contact verzi și ochelari în stilul lui John Lennon. Genul de artist vagabond, cu sandale Birkenstock și blugi prespălați. Ajunsese să poarte cu o mărime în plus la blugi, dar asta o să se rezolve repede. Știa în mintea lui că o burtică – poate chiar o burtă mare, falsă – l-ar fi ajutat cu deghizarea. Dar își voia trupul înapoi.

Făcea plimbări lungi în căldura arzătoare, trăgând după el un aparat de fotografiat și un caiet de schițe.

Vegasul îl chema ca o sirenă, cu hotelurile ultra luxoase și viața intensă de noapte. Până și Reno îi șoptea la ureche. Dar păstra distanța, mergea prin canioane dogoritoare – o să topească el kilogramele în plus – și se distra imaginându-și-i pe agenții federali îndurând calvarul ploii și vremii mohorâte din nord.

Lăsase o dâră pe care și un orb să fie în stare să o urmeze, înainte să împingă Fiatul furat în lac, să-l vadă cum se scufundă.

O să-l găsească, până la urmă. Dar atunci o să fie prea târziu.

Noaptea, făcea cercetări. Avea nevoie de un loc pe care canioanele și deșertul i-l puteau oferi. Erau mulți pe lumea asta care trăiau izolați și găseai o sumedenie de idioți pregătiți să-ți explice ce și cum în grupuri online. Nu avea nevoie decât de unul.

Nu se grăbi. Dacă intenționa să petreacă vreo câteva săptămâni, poate chiar luni, în cabana unui ciudat, trebuia să se asigure că-l găsea pe cel potrivit. Cineva fără prieteni sau rude care să se intereseze de el. Cineva care să ia genul ăsta de viață izolată suficient de în serios cât să aibă provizii solide de hrană și de apă la îndemână. Un acoperiș solid deasupra capului.

Se alătură conversațiilor cu numele de utilizator AiciȘiAcum, ceru sfaturi, se feri să intre în dispute. Sfaturile îl conduseră spre alte grupuri și aceste alte grupuri către indivizi mai din partea locului.

Îl cercetă pe fiecare în parte, merse pe jos sau cu mașina ca să-i vadă mai îndeaproape, când era posibil. Mânca burrito și cartofi prăjiți unsuroși. Mânca chipsuri – de când cu drumurile, căpătase o dependență de ele de care nu putea scăpa – și se ducea de la un motel la altul.

Investi într-o dronă pe care o ridică deasupra canioanelor și putu astfel să vadă de sus vreo câteva dintre locuințele care îl interesau. Când rămase numai cu două ce păreau a fi cele mai potrivite, află numele ocupanților și-și făcu lecțiile despre ei.

Și hotărî că nu exista competiție între fostul pușcaș marin, de 47 de ani, dur și musculos – care arăta de parcă ar fi fost în stare să mănânce bolovani la micul-dejun – și văduva de 53 de ani, cu brațe lungi și slabe care folosea numele de utilizator AșteaptăLaPelisus.

Jane Boot și soțul ei James se stabiliseră în mijlocul pustietății lângă Gabbs și Two Springs, Nevada, cu doisprezece ani în urmă. Se pare că, la urmă cu patru ani, el murise de un cancer ce nu putuse fi vindecat prin rugăciune. Jane rămase acolo. Avea o capră pentru lapte, niște găini ca să taie singură porcii și avea o afumătoare.

Credea cu o pasiune fanatică în întoarcerea Domnului, era convinsă că întreg guvernul este condus de comuniști și că un război cu extratereștrii este inevitabil.

Devora postările de pe QAnon mai repede decât apuca el să mănânce chipsurile.

Jane și nu tocmai recent răposatul James erau antivaccinisti, antiguvernamentali, antigay, antiorice, cu excepția lui Dumnezeu și a armelor.

O nebună cu acte în regulă, după părerea lui Rozwell, fără copii, cu o singură soră care de mult timp nu mai voia să aibă de a face cu ea și cu acces la internet.

Avusese un câine, dar îl îngropase lângă bărbatu-său cu un an în urmă.

Rozwell presupunea că avea arme și că era mai mult decât dispusă să trimită fără avertisment pe lumea cealaltă orice intrus. Dar o să se descurce el cumva.

Pierduse un kilogram și jumătate – mai avea de dat jos șapte – și simți cum își recapătă încrederea în sine când trecu prin conturile ei la fel de ușor ca un cuțit prin untul la soare.

Avea o camionetă, desigur, și din registrul pe care îl păstra în calculator reieșea că mergea de două ori pe lună în oraș, fie în Gabbs, fie în Two Springs, ca să vândă ouă și lapte de capră și tot felul de fleacuri pe care le făcea din mărgele ieftine și piele de porc vopsită.

Scârbos.

Nu folosea Amazon, UPS sau FedEx și avea o poartă de fier și mai multe șiruri de sârmă ghimpată, precum și suficiente avertizări de ACCESUL INTERZIS care să-i păzească drumul de pământ și cei cinci acri de praf.

Dar avea o cabană, un șopron, o fântână și instalații sanitare în interior, un sistem de produs energie solară – de care se îngrijise soțul ei, înainte să se ducă la culcare sub pământ. Altfel Rozwell ar fi riscat să se ducă la pușcașul marin.

Își ridică drona. Privi. Așteptă.

Într-o zi, o văzu intrând în șopron și de data asta ieși la volanul camionetei.

În sfârșit!

O urmări – de deasupra, ca un vultur – cărând bidoane de lapte și cartoane de ouă din cabană în lăzile frigorifice din spatele camionetei. Apoi veni cu o ladă – probabil fleacușteţele – și o puse și pe asta în mașină. Avea o pușcă și ceva ce i se păru a fi o flintă în spatele mașinii și un fel de armă prinsă într-o parte.

Închise ușa șopronului și o încuie cu un lacăt, apoi se întoarse la cabană și puse și acolo alt lacăt. În blugii și cizmele pline de praf, arăta slabă ca un șarpe – dar Gavin era convins că avea ceva forță în ea.

O urmări cu drona de-a lungul drumului de pământ, ridicând nori de praf în jurul ei. Dar se retrase înainte să ajungă la poartă.

Pentru că la ultima intrare din registru scria Gabbs, presupunea că se ducea acum spre est, la Two Springs. Se întoarse la camioneta lui și scoase o hartă, prefăcându-se că o studiază în cazul în care Jane ar fi trecut totuși pe acolo.

Fu nevoie de ceva timp să ajungă la poartă, să o descuie, să o deschidă, să iasă cu mașina, să coboare, să o închidă, să o încuie la loc.

Apoi o luă spre est, și Rozwell știu atunci că norocul lui se schimbase.

Așteptă 10 minute lungi, ca să fie sigur că n-o să se întoarcă. Nu putea să taie pur și simplu lacătul, și-ar fi dat seama. Dar petrecuse mult timp de calitate în motelul lui cu lacăte și șperacle și manuale despre cum să le folosești.

Nu-i era ușor și, până ce reuși să-l desfacă pe primul, era deja lac de transpirație. Avu nevoie de aproape jumătate de oră să le vină de hac la toate trei, dar deschise poarta. Se duse înapoi la mașină, intră pe poartă, apoi încuie lacătele la loc în urma lui.

Se gândise la partea asta în orele în care stătuse de veghe sau pierduse pur și simplu timpul în camera de motel. Trebuia să aibă grijă să ducă mașina undeva unde să nu poată fi văzută. Ocoli casa și abia dacă reuși să se strecoare printre aceasta și coteţul în care capra stătea la umbră. Zgârie vopseaua, dar ce-i păsa?

O duse în spate, unde Jane întinsese mai multe fire de sârmă ghimpată și unde creșteau o mulțime de tufe de salvie.

O să-și dea seama de poziție cu ajutorul dronei. Jane n-o s-o vadă dacă venea spre șopron – vederea era blocată de casă și de tufele de salvie. Dacă venea la coteţul de găini, ar fi văzut-o. Dar, dacă se întâmpla asta, avea să sară pe ea.

Acoperișul ieșea în afara casei în spate – peste încă o ușă încuiată cu lacăt – și un scaun cu trei picioare pe care îl folosea când mulgea capra.

La fiecare fereastră jaluzelele erau trase până jos, așa că nu putea vedea nimic înăuntru.

Scoase o sticlă de apă din camionetă și se duse și se așeză pe scăunel, la umbră.

O s-o audă venind cu hodoroaga aia de mașină. Putea să se relaxeze o vreme.

Se jucă pe telefon, bău apă. Visă la un apartament cu aer condiționat la Plaza. Nu, un apartament cu vedere spre mare. Cactușii și nisipul, pereții uscați ai canionului îl făceau să tânjească după apă.

Casa Cipriani, dacă alegea New Yorkul.

Sau își putea imagina Pacificul. Ranch Inn, Big Sur.

Sau...

Și o auzi venind. Hodronca-tronca, hodoronca-tronca. La naiba, era și timpul.

Se ridică și-și folosi mai întâi urechile, pentru că nu putea risca să-și folosească ochii. Auzi mașina oprindu-se, și, da, asta era! Scârțâitul șopronului. Acum aștepta să se oprească motorul, să se închidă ușa șopronului.

Trebuia să o atace pe la spate, intenționa să sară pe ea după ce descuia ușa cabanei. O să aibă mâinile ocupate. Întotdeauna cumpăra fructe proaspete și legume când mergea în oraș.

Auzi ușa trântindu-se și țăcănitul lacătului. Îi auzi pașii apropiindu-se de casă, așa că se trase într-o parte și se lipi de perete. Apoi pașii se opriră. Riscă o privire.

Era cu spatele la el, ținea în brațe lada în care erau niște saci de pânză. Dintr-unul se vedea ieșind un morcov. Privea în jos.

Și atunci văzu și el. Urme de cauciucuri, urmele pașilor lui.

Aruncă numaidecât cutia și se întinse după arma de la brâu. Și Gavin o rupse la fugă.

Scosese arma și începuse să o îndrepte spre el când se izbi cu capul în ea. Parcă ar fi lovit un sac de oase, își spuse el, privind cum arma zboară în aer.

Căzură greu, suficient de greu cât să-i audă capul lovindu-se cu un trosnet de marginea verandei înguste. Dar asta nu o încetini, și femeia îl izbi cu cotul în stomac. Nu văzu cuțitul decât abia după ce-i tăie brațul. Dar durerea, mirosul propriului sânge îi declanșă furia. Îi prinse mâna în care ținea cuțitul, o răsuci. Îi simți încheietura frângându-se ca o crenguță uscată.

Și simți fiori de plăcere când îi auzi țipătul ascuțit în clipa în care o izbi cu pumnul în față.

–M-ai tăiat! Vocea lui era la fel de ascuțită ca țipătul ei. O lovi iar și iar. Javră! Târfă ordinară!

Tipetele ei se transformară într-un gâlgâit când începu să o izbească de muchia verandei.

Apoi gâlgâitul se opri. Tăcu, rămase nemișcată. Acum îl privea doar în timp ce se ridica și-și acoperea cu mâna rana de pe braț.

Sângele curgea, îi picura printre degete, păta pământul. La fel ca al ei. Îl tăiase cam cincisprezece centimetri, între umăr și cot.

–La dracu'! Din cauza ta o să-mi rămână o cicatrice. Gândul îl înfurie și o lovi cu piciorul, apoi încă o dată, apoi sări pe ea. Să vedem cum îți place, javră bătrână!

Știa că nu putea simți durerea pe care voia să i-o provoace, știa că murise înainte să o lovească cu piciorul, dar nu se putea opri. Decât abia când efortul și căldura combinate îl făcură să amețească.

Luă de jos cheile pe care le scăpase odată cu lada și, lăsând-o unde era, urcă treptele verandei și descuie ușa. Cu siguranță avea produse medicale înăuntru – toți pocniții ăștia aveau.

Traversă camera principală, în care erau o canapea extensibilă și un singur scaun, și intră în bucătărie. De două ori mai mare decât zona de living, avea tejghele lungi – din lemn masiv, făcute probabil de soțul ei. Pereții erau acoperiți de rafturi deschise pe care erau conserve, borcane, sticle și fructe și legume uscate.

Un dulăpior vechi, lucrat poate manual, conținea o trusă de prim ajutor, cutii cu pansament, sticle cu apă oxigenată, antiseptice, alcool, analgezice, bandaje – de toate.

Își curăță tăietura în chiuveta de la bucătărie. Ustura înfiorător și sângele se scurgea într-un șuvoi roșu. Apoi, strângând din dinți, turnă apă oxigenată și simți că a picat în focurile iadului. Obrajii i se acoperiră de lacrimi, dar nu se opri, închise rana cu pansamente tip fluture, o acoperi cu antiseptice și o înveli într-un bandaj.

Bău apă rece direct de la robinet.

Găsi pastile analgezice puternice și luă trei.

Apoi ieși din casă și se duse la ea. Nici de-al dracului n-o s-o îngroape, dar nu putea s-o lase acolo. O să înceapă să pută și nu voia să se uite la ea. Sau să riște să o vadă altcineva cu o dronă.

O târî în spatele casei. Lăsase o dâră lată de sânge pe pământ, dar puțin îi păsa. Când ajunse la sârma ghimpată, îi căută prin buzunare. Dezgustător, dar necesar. Găsi un sul mic de bancnote, alte chei, un ceas vechi de buzunar și un briceag. Scoase cleștele din camioneta lui, tăie sârma și o târî prin tufișuri până în mijlocul lor. Vulturii și ciorile, cum spuse, o să se ocupe de restul.

Duse camioneta înapoi, o descărcă pe verandă. N-o să mai lase niciodată nimic într-o cameră, așa că avea tot ce-i trebuia. Luă cleștele și se îndreptă spre șopron, desfăcu lacătul.

O mică mină de aur, își spuse. Și mai multe provizii, frumos aranjate pe rafturi, unelte, nutreț pentru animale. Nu era loc pentru încă o mașină, dar nici o problemă.

Se duse înapoi la casă, strâmbându-se la dâra de sânge. Ridică de jos lada cu legumele. De ce să le irosească?

Simți durere în brat și, când se uită, văzu că sângele trecuse prin bandaj. Așa că îl schimbă înainte să taie lacătul ușii de la bucătărie.

Se așteptase să găsească un fel de spălătorie, dar rămase surprins privind camera încuiată. Și zâmbi mulțumit.

Poate că Jane trăise ca un pustnic într-o peșteră, dar avea multă tehnologie. Tehnologie de calitate, de care o să știe să profite. Pe lângă aparatura electronică, avea mai multe unelte solare. Aparate de pornit focul. Lanterne. Încărcătoare. Purificatoare de apă. Un fel de minicuptor solar, pliabil. Un generator solar de rezervă.

Invazii extraterestre, război civil, Apocalipsă, își spuse Gavin - AșteaptăLPeIisus le avea pe toate. Inclusiv o semiautomată AR-15 - sau altă drăcie dintr-asta folosită pentru trageri în masă – atârnată pe perete, lângă un tablou cu Iisus.

Se minuna ca un băiețel în magazinul de jucării. Și zări seiful.

– Ia te uită ce surpriză!

Voia să facă un duș, voia să se schimbe, să-și scoată lucrurile, să se instaleze. Dar uită numaidecât de toate astea și începu să caute cifrul.

Găsi o spălătorie – cu o mașină de spălat antică, fără uscător. O baie cu care trebuia să se mulțumească, dormitorul.

Alte poze cu Iisus, un steag vechi *Don't Tread On Me* prins pe perete.

În dulap, într-o cutie de metal închisă cu încă un lacăt, găsi hârtii. Scrisori vechi, copii după certificate de naștere, certificatul de căsătorie, actul de proprietate pentru pământul pe care era casa și cifrul seifului.

Se întoarse și, pentru că seiful fusese prins în podea, se așeză pe scândurile de lemn și formă cifrul.

Înăuntru, găsi bani. Zâmbi pentru sine și, așezat pe podea, începu să-i numere.

– Treizeci și șase de mii, trei sute șaizeci și doi de dolari.

Își dădu capul pe spate și râse cu poftă.

– Jane, javră moartă, mulțumesc pentru bacșiș!

Făcu dușul, apoi se ocupă iar de rană. Își puse haine curate. Prosoapele ei erau aspre ca șmirghelul și fu îndeajuns să se uite la cearșafuri ca să-și dea seama că erau la fel.

O să facă un drum până în Two Springs – era mai aproape și aproape de două ori mai mare decât Gables – o să cumpere lenjerie nouă, din bumbac egiptean. Un săpun bun. Cu banii ei.

Îi aruncă hainele în ladă și, la naiba! găsi iar bani. Doar vreo două sute în bancnote ascunse pe ici, pe colo. Dar banii gheață erau aur curat.

Fiindcă de la atâta muncă i se făcuse foame, luă o prună mare și frumoasă din cele abia cumpărate de ea.

Capra behăia, găinile cotcodăceau, cei doi porci grohăiau. Ouăle proaspete îi plăceau, dar afurisit să fie dacă ar fi muls capra, chiar și să fi știut cum. Și habar nu avea cum să taie un porc. Totuși, dacă animalele astea idioate mureau de foame, tot el trebuia să se ocupe de leșuri.

Ca să evite acest lucru, cel puțin deocamdată, se duse înapoi în șopron și scoase mâncare pentru capră. Pompă chiar și niște apă pentru găleata ei.

–Am ajuns și fermier acum, așa că ar fi cazul să-mi fac ceva de haleală.

Găsi ouă, o mulțime, și, într-o ladă frigorifică, carne congelată de porc și găini care n-aveau să mai facă ouă. Bucăți de pâine cu data notată pe ele.

Afurisita își făcea singură pâinea!

Nu știa cum să pregătească carnea, dar pentru asta avea Google. Momentan, o să se mulțumească cu ouă.

După ce inspectă proviziile, constată că avea multe conserve și două sticle de whisky bun. Își făcu o omletă – puțin cam arsă, dar umplu ghiozdanul. Termină cu ce-i mai rămăsese în punga de chipsuri și două degete de whisky bun.

În timp ce mânca, își făcu o listă pe telefon cu ce avea nevoie să cumpere din Two Springs. Cearșafuri, prosoape, săpun, niște vin bun, brânză, biscuiți sărați, alte chipsuri. Poate și un sos la ele.

După cină, se așeză pe verandă și-și dădu seama că, în ciuda senzației de arsură din mână, se simțea relaxat pentru prima oară în câteva săptămâni. Multe săptămâni. În parte pentru că omorâse. Simțise un fior ușor, chiar dacă o omorâse prea dur, prea repede. La fel ca omleta, își atinsese scopul.

Și restul? De la faptul că avea un loc, că avea timp. N-o să-l găsească niciodată. De ce ar căuta aici? El era soare; ei erau ploaie.

Agenții încă o să se mai învârtă în jurul cozii când o să fie el în sfârșit pregătit să se ocupe de Morgan cea cu picioare lungi.

O să vină și vremea aia.

Dar acum? Se gândi să-și mai toarne un whisky și să se joace cu jucăriile pe care i le lăsase Jane cea moartă. La urma urmei, acum era acasă.

27

Pentru că Miles avea întâlnirea/cina cu familia, Morgan dormi până târziu duminică dimineața, apoi petrecu o vreme în grădină cu bunica ei.

O amuză să constate că amândouă purtau pălării de paie cu boruri pleoștite, ochelari de soare, pantaloni scurți cu buzunare mari și tricouri vechi.

– Arătăm ca doi fermieri hipioți, bunico.

– Pentru mine este un look natural. Tu doar mă copiezi.

Morgan mai aruncă niște buruieni în cuva de culoare mov aprins.

– Mama arată întotdeauna ca un model pentru o revistă care s-ar putea numi *Grădinărit cu stil*. Partea asta nu s-a lipit deloc de mine. Nu știam că lucrează azi.

– Darlie s-a trezit deranjată la stomac – ceea ce eu cred că este doar un eufemism pentru mahmureală. E fată bună, o angajată bună pe timp de vară și merită să se mai și distreze, din când în când.

– Tu și mama sunteți niște șefe bune.

Privi în jur, ștergându-și fruntea de sudoarea produsă de căldura lunii august.

– Știi ceva? Acum n-o să mai pot fi mulțumită cu o grădină micuță. Am ajuns total răsfățată jucându-mă ba aici, ba acasă la Miles. Nina a început totul și chiar ne făcurăm curtea micuță foarte drăguță. Dar acum o să vreau pietre și pavilioane și tot felul de chestii sofisticate.

– De pildă, fântâni Zen.

– Categoric! Iernile sunt lungi în Vermont, așa că vreau absolut toate florile pe care pot să le obțin de primăvara până toamna.

– Așadar, o să rămâi aici!

Surprinsă, Morgan se uită la ea.

– Unde să mă duc?

– Oriunde vrei, copila mea. Eu pot spera să rămâi, dar asta e pentru mine și mama ta. Nu prea ai avut de ales când ai venit aici, dar te-ai descurcat cum ai putut mai bine. Acum ai avut aproximativ jumătate de an să vezi cum e, așa că poți să alegi dacă rămâi sau nu.

– Așa e. Aplecată, Morgan smulse câteva fire răzlețe. Nu știam ce o să fac când am ajuns aici. Voi mi-ați făcut loc, tu și mama, și nu știam ce să fac cu asta. Apoi am primit slujba de la complex. Nu e ce am planificat în toți acești ani. Nu e un loc numai al meu, dar e locul meu. Dădu din umeri și ridică privirea. Am trăit atâtea clipe minunate – cu tine, cu mama, la muncă, singură în casa asta nemaipomenită. Am văzut

cum trăiți tu și mama împreună, ca două prietene. Și mi-am dat seama că eu m-am detașat de toate astea pentru că aveam ceva de demonstrat.

–Și? Ai demonstrat?

–Da. Ce s-a întâmplat cu Gavin Rozwell a avut legătură numai cu el și absolut deloc cu mine. Am muncit din greu, mi-am făcut o viață pentru că am vrut să-mi fac, pentru că am putut. Dar îmi lipsea asta, bunico, momentul ăsta de acum, pentru că eram atât de hotărâtă să fac totul singură, pentru mine. Îmi lipsea să te cunosc cu adevărat pe tine, să o cunosc cu adevărat pe mama – iar asta înseamnă că nu mă cunoșteam cu adevărat pe mine însămi, nu-i așa?

Zâmbind, Olivia întinse mâna, îi prinse bărbia lui Morgan între degete și o scutură ușor.

–Capul ăsta pe umeri îl ai de la mine.

–Mama e blândă, nu-i așa? Mai blândă decât noi două?

–Așa a fost mereu. Paharul e mereu pe jumătate plin pentru Audrey și, mai mult, așteaptă să se umple și cealaltă jumătate. Asta nu înseamnă că nu are coloană vertebrală.

–Nu i-am văzut-o niciodată, până n-am venit aici.

–Ea m-a susținut când a murit bunicul tău.

Olivia privi spre magazie pentru că putea să-l vadă acolo – și avea să poată întotdeauna.

–A fost stânca mea când lumea s-a prăbușit în jurul meu. S-a ocupat singură de magazin săptămâni întregi. Eu voiam să vând afacerea.

–Nu știam asta.

–Nu puteam să văd mai departe de 10 minute, cu atât mai puțin ziua de mâine. Iubirea vieții mele se stinsese într-o clipă, și cum era cu putință? Dar Audrey nu m-a lăsat să renunț, m-a sprijinit până am reușit să stau din nou pe picioare. Ție ți-a dat drumul, spuse blând Olivia, pentru că aveai nevoie să-ți iei zborul. Iar pentru asta a fost nevoie de iubire și de putere. Apoi Olivia oftă. A dat-o peste cap. Hai s-o spunem și să mergem mai departe. Colonelul a dat-o rău de tot peste cap. Dar s-a regăsit. La fel și tu. La urma urmei, suntem fetele Nash.

–Suntem, așa că o să-ți spun, ca de la femeie la femeie, ca de la Nash la Nash – m-am gândit să plec, din cauza lui Rozwell. Pentru că, dacă nu-l prind și dacă vine iar după mine, o să vină aici. Tu și mama sunteți aici. Înainte ca Olivia să poată vorbi, Morgan ridică o mână. Și știu ce o să spui. Fetele Nash îi pot face față.

–Exact așa.

Își sublinie ideea împungând-o cu arătătorul în burtă.

–Și cred asta, spuse Morgan. Vreau să rămân aici, din atât de multe motive, dar n-aș putea, dacă n-aș crede asta.

– Bun!

Olivia se îndreptă și își întinse spatele.

– Acum o să fiu băgăcioasă și o să te întreb dacă unul din motivele pentru care ai ales să rămâi este Miles Jameson.

– Cu siguranță e unul dintre motive. O iau ușor, zi cu zi – mai degrabă weekend cu weekend – dar e un motiv.

– E suficient pentru tine? Weekend cu weekend?

– Nu mă aștept să am așa ceva. Și asta tot din vina mea, adăugă Morgan, învârtindu-se prin grădină. Nu mi-am făcut niciodată timp pentru întâlniri, cu atât mai puțin pentru o relație. Eram atât de concentrată pe obiectivele mele.

– Nu-i nimic rău în asta.

– Nu, dar dacă nu te poți adapta? De când sunt aici, am aflat că nu trebuie să fac totul singură. Pot să am o carieră satisfăcătoare și o viață adevărată în același timp. Pot să muncesc, dar să am și timp și spațiu pentru familie, pentru a fi cineva care mă face fericită.

– Ți-ai găsit echilibrul. Pentru tine viața nu este, cum e – mai bine zis era – pentru mama ta, o poveste. Nu cauți pe cineva care să te ia pe sus. Dar asta nu înseamnă că nu iubești, și încă din toată inima.

– Nu am avut intenția să mă îndrăgostesc de el.

Oftând la rândul ei, Morgan își dădu pălăria pe spate.

– Rău. Să fiu atât de atrasă de el, să-mi placă atât de mult compania lui. Am fost cu un băiat în facultate...

– Sper!

Râzând, Morgan își dădu ochii peste cap.

– Bunico! Vreau să spun că așa a fost: eram atrasă de el, îmi plăcea compania. Au mai fost încă doi care au ajuns pe listă. După care n-am mai avut timp, n-am mai avut loc. Apoi a venit Miles.

– Și de data asta e altfel.

– Da, pentru mine. Pentru mine, repetă ea. Atracția? Asta a fost... Bum! De la bun început. Vreau să zic, uită-te numai la el. N-a durat mult să-l plac. Deși susține că nu-i plac prea mult oamenii, se pricepe tare bine să aibă grijă de ei. Iar compania lui? Pur și simplu uau!

De data asta Olivia fu cea care râse.

– Iubirea s-a furișat pur și simplu, pe nesimțite. De la un mic moment la altul.

– Asta e cea mai frumoasă.

– Este?

– Când l-am cunoscut pe bunicul tău, nu voiam decât să-mi fac de cap cu el, își aminti Olivia. Apoi râse, când Morgan scoase un pufăit înfundat. Dar m-a luat pe nesimțite. Iubirea mi s-a furișat în inimă.

Când privesc spre magazie, aproape că îl văd în ușă, zâmbindu-i larg. Apoi, într-o zi, mi-a spus: „Steve Nash, nimeni n-o să te iubească așa cum ești mai mult decât mine. Hai să ne căsătorim". Mă pregăteam să-i spun: „Ești nebun?" În schimb, m-am pomenit zicând: „Da, hai s-o facem!" Avea un plan Steve al meu și m-a tras pe nesimțite în el. Și m-am bucurat că a făcut-o în fiecare zi a vieții mele.

Nu era oare o minune? se întrebă Morgan. Să ai pe cineva care să te iubească pentru cine ești și să nu înceteze niciodată!

– Și mie-mi plac planurile. Probabil că de la bunicul am moștenit nevoia de a face mereu planuri. Iar asta nu era în plan. În plus, eu și Miles am făcut un fel de înțelegere înainte să începem. Așa că, da, sunt mulțumită cu câte un weekend. E de ajuns. N-o să-mi zdrobească inima. Nu e crud, nu e rece. Orice o să se întâmple, o să mă descurc, pentru că am avut momente minunate. Iar aici e acum casa mea. Și Après e locul meu.

– O să-ți spun ceva, după care o să tăiem câțiva lujeri de hortensii. Pe care o să-i înșirăm prin toată casa și o să ne așezăm apoi la un pahar înalt de limonadă.

– Bine, spune-mi.

– Când iubești pe cineva, când iubești din tot sufletul, și ești pregătită pentru el – te duci după el. Dacă nu te iubește la rândul lui, dacă nu te iubește din tot sufletul și dacă nu e pregătit pentru tine – el pierde. Dragostea are nevoie de curaj, Morgan. Trebuie să-i faci față.

– Pare foarte adevărat.

– Pentru că este. E purul adevăr.

– Abia am început să mă obișnuiesc cu ideea că sunt îndrăgostită de el. Cred că mai am de lucru până o să fiu pregătită.

– Când o să fii, o să știi ce să faci. Nu ești lașă. Hai să tăiem niște flori!

Aranjară hortensiile albastre și magice prin toată casa. Dar, în loc de limonadă, Morgan scoase ingredientele și uneltele de bar.

– Am nevoie de ajutor.

– Prepari o băutură? N-am nimic împotrivă să bem ceva duminică înainte de ora 15.00, dar tu ești experta în amestecat.

– Nu la amestecat am nevoie de ajutor, ci la gustat. Apoi la apreciat și la ales care dintre cele trei băuturi devine specialitatea de toamnă. Doar două sorbituri, pentru că o să folosesc mai multe lichioruri. Și, dacă amesteci lichiorurile, ai mari șanse să te trezești cu stomacul deranjat, la fel ca Darlie.

– Știu, am trecut prin asta.

– Credeam că o să am două variante, apoi m-am mai gândit la ceva, așa că o să ai de ales dintre trei.

– Le-ai rugat pe Nell sau pe Drea să le încerce?

– Toată lumea la complex e mult prea ocupată. În plus, în felul ăsta pot să mă duc la Nell direct cu varianta câștigătoare.

Frecându-și mâinile, Olivia se așeză pe un scaun înalt, la blatul de bucătărie.

– Să vedem!

– Bun. Prima începe cu un Riesling sec, apoi brandy de pere – perele sunt tema de toamnă la spa. *Eau-de-vie* de pere.

– Apa vieții? Mai știu măcar atâta franceză.

– E brandy de pere. Scoate frumos în evidență Rieslingul.

– Și cui nu-i place asta? Încântată, Olivia își sprijini bărbia în pumn și o privi lucrând. Deja arată frumos.

– O să fie și mai frumos. Puțin curaçao de portocale, sirop de miere pentru dulceață și cinci – ba nu, patru, ba nu, șase – bobițe amărui. Din lemn dulce.

– Sună la fel de bine pe cât arată.

– Dacă alegem asta, o să servesc băutura în paharul înalt de șampanie în stilul Cary Grant, cu o felie subțire de pară pentru decor.

Când termină, Morgan ridică paharul.

– O sorbitură. Analizează, așteaptă. Apoi încă una, ca să te decizi. Oh, hei, uite-o pe mama. Ai venit la fix! Am doi arbitri.

– Nu te așteptam decât abia la patru, comentă Olivia.

– Darlie și-a revenit și și-a cerut scuze. Ce bem și de ce?

– Suntem arbitrii oficiali pentru specialitatea de toamnă a lui Morgan. Olivia sorbi, așteptă, așa cum i se spusese. E foarte, foarte bun. Sorbi din nou. Excelent. Și eu nu mă dau în vânt după pere.

– Eu da și mi-ar prinde bine ceva de băut. A fost mare aglomerație în dimineața asta, mamă. Un grup de excursioniști de-o zi – douăzeci și trei!

– Două sorbituri! îi spuse Morgan maică-sii. Pentru că urmează încă două.

– Oh, ce bun e! Dulce, dar și înțepător. Chiar nu am voie decât două sorbituri? A fost o dimineață grea. Două surori din grup au început să se certe – cât pe-aci să se ia la bătaie – care din ele să cumpere *Grădina secretă* a lui Lacy Gardini pentru mama lor.

– Tabloul ăla e la opt sute șaptezeci și cinci de dolari.

Olivia pompă pumnul în aer.

– Uuu!

– Le-am convins să-l cumpere împreună, dar a fost nevoie de muncă de lămurire și de toată diplomația de care sunt eu în stare.

– După ce fac și celelalte două cocktailuri, le gustați și alegeți, vă pregătesc fiecăreia băutura preferată.

– Ce faci acum? O să mă așez.

–Asta e pe bază de vodcă. Amestec pară, sirop și nucșoară. Pahar de martini de data asta, răcit. Acum vodca, niște Tuaca și B&B – un amestec de Bénédictine și brandy, bine scuturat – așa că o să simțiți gust de vanilie, note de citrice și de ierburi aromatice specifice toamnei. Ornat, spuse ea în timp ce turna și orna, cu trei semiluni mici din pară, nedescojite.

Olivia sorbi.

–Fata noastră se pricepe. Deja văd frunzele schimbându-și culoarea.

–Dă-mi și mie!

Audrey îi luă paharul din mână.

–Mmm. E timpul să facem focul. Este minunat, Morgan. Nu știu care-mi place mai mult.

–Nu te hotărî încă. Mai avem unul de încercat. De data asta amestec pară decojită, miere și suc de lămâie verde cu sirop gros.

–Deja sună bine, spuse Olivia.

–Cu Bourbon sună și mai bine.

Turnă totul în shaker, adăugă gheață, puse capacul, agită.

–Toate trei par foarte complicate.

Morgan îi zâmbi mamei ei.

–De-asta sunt speciale. Turnă băutura într-un pahar jos, cu gură largă. Mai turnăm niște bere de ghimbir, ca să fie efervescent, decorăm cu o felie de pară.

–Gustă tu prima de data asta, Audrey.

–Nu beau Bourbon de obicei, dar o să gust. Luă o sorbitură, închise ochii și spuse: Mmm. Parcă și văd decorațiunile de Halloween.

–E rândul meu. Comentariul Oliviei fu: Măi, măi, măi.

–Bun. Gândiți-vă acum la toate trei și, dacă mai aveți nevoie, mai luați o gură. Vreau să țineți mâinile sub blatul de bucătărie, apoi să ridicați un deget, două sau trei. Nu există răspuns greșit. Evident, unul o să iasă din joc.

Amuzată, Morgan le privi sorbind încă o dată din fiecare candidat.

–Mâinile jos, degetele pregătite. Și... arătați! Numărul trei? Amândouă? Serios?

–A fost greu de ales, mărturisi Audrey. Dar ultima gură m-a convins. Toate amintesc de toamnă, dar ultimul parcă mi-a cântat.

–Și mie parcă tot al treilea mi-a plăcut mai mult, așadar, e unanimitate. Ei bine, a fost simplu.

–Din punctul nostru de vedere cel puțin. Și, fiind cea mai bătrână dintre voi, îmi revendic câștigătorul.

–Îți fac unul și ție, mamă.

–Nu, nu. Și celelalte două sunt grozave. Trebuie doar să mă hotărăsc pe care îl vreau. O să-l iau pe cel din mijloc. Așa sunt eu, mereu

la mijloc. Și nu pot să cred că stau în bucătărie și beau un cocktail la cât? Două patruzeci și cinci după-amiaza? Voiam să fac pâine. Și încă avem de pregătit cina.

–Hai să bem mai bine cocktailuri și să comandăm pizza.

Audrey râse și se uită la Morgan.

–Asta sună... absolut minunat. Ce spui, mamă?

–Spun: hai noroc!

În timp ce fetele Nash beau cocktailuri în curtea interioară a casei lor, membrii familiei Jameson stăteau în jurul mesei din sufragerie la întâlnirea lor lunară.

Nell își studie tableta.

–Bun, ultimul lucru pe agenda mea este cocktailul special de la Après, varianta lui fără alcool și cafeaua pentru toamnă, pe care le vom introduce imediat după Ziua Muncii. Morgan nu s-a hotărât încă în legătură cu cocktailul, dar mă asigură că o să mi-l prezinte spre aprobare la începutul săptămânii viitoare. Pentru cafea a inventat o chestie căreia îi zice Cafea Incom-*para*-bilă. V-ați prins?

–Ha-ha, făcu Liam.

–E o combinație de cafea, pară coaptă, scorțișoară și așa mai departe. Am spus că e complicat, așa că mi-a făcut una. M-a convins. Mă gândeam să scoatem para în evidență cu litere oblice și îngroșate. Putem s-o promovăm la patru dolari.

–E o idee isteață, comentă Drea. Dar știm că Morgan e o fată isteață. Avem nunta Stevenson în octombrie și mireasa a hotărât să folosească pere în decor. O s-o rog pe Morgan să creeze un cocktail de pere special, altul decât ce o să servească la Après, și o să încerc s-o conving pe mireasă să-l folosească. Ție ți-a spus ce idei are, Miles?

–Nu.

Și nici despre cafea nu-i spusese nimic și era sigur că el, unul, n-ar fi fost atât de ușor de convins. Dar nu avea nici o îndoială că o să se vândă.

Vorbeau și despre muncă, nu foarte mult, își zise, în timp ce mama lui își prezenta raportul despre evenimente. Dar, una peste alta, timpul lor împreună era... comprimat.

Așa și-l aranjaseră. Deocamdată.

Își alungă gândul din minte, se concentră asupra discuțiilor din jur, își aminti că era o ședință de lucru și nu momentul să se gândească la Morgan.

Dar oare nu era și ea acolo, în florile pe care le pusese pe masă sâmbătă dimineața?

Cuvântul trecu de la maică-sa la Liam, care discută despre activitățile de toamnă. Drumeții în natură, grupuri de fotografie, teambuilding, weekenduri pentru copii, pachete de toamnă. De acolo trecură la decorurile de toamnă, la lucrările de întreținere necesare, la măsurile de siguranță și la inventarul sezonier.

După ce partea legată de afaceri se termină, mâncarea trecu pe primul loc. Făcuse friptură de porc la tavă, gătită lent, așa cum i se ceruse – mare bătaie de cap, după părerea lui, dar îl scuti de a mai pregăti și altceva pentru masa de familie.

Și iar își aminti de Morgan, care îi spusese că prognoza meteo anunța o după-amiază și o seară perfecte. Așa că ar trebui să folosească din nou farfuriile colorate. Și, la naiba, pregătise totul într-un colț, împăturise elegant un set de șervețele și mai făcuse încă o carafă de Sangria senzațională.

–Totul arată atât de frumos!

După ce examină masa cu ochii mijiți, maică-sa îi adresă o privire.

–Simt o notă feminină.

–Se pare că Morgan are o pasiune pentru șervete. Și pentru Sangria.

–Eu vreau s-o încerc, spuse bunicul lui, turnându-și un pahar. Vrei și tu unul, Lydia?

–Bine. Nu cred că am mai băut Sangria de când am mers în Spania. Când a fost asta? Acum zece ani?

–Cam așa. Nu știu ce să spun despre pere coapte în cafea, dar chestia asta e al naibii de bună. Are gust de vară – și vara n-o să mai rămână mult cu noi. Hei, ia te uită! Rory l-a învățat pe Howl să aducă mingea.

Morgan îl învățase, își spuse Miles. Și afurisitul ăla de câine încă refuza să i-o aducă persoanei care îi asigura mâncarea și acoperișul de deasupra capului.

Morgan era acolo, în afurisitul de câine, în șervete, în florile de pe masă. Femeia asta era peste tot!

Mâncară friptura de porc, salata de varză pregătită de taică-său, salata de cartofi adusă de bunica lui, niște porumb dulce pe care bunicu-său îl aruncă pe grătar.

După masă, fiind scutit de la strâns pentru că pregătise felul principal, își trase deoparte bunica.

–Ai o clipă?

–Sper să am chiar mai multe. Hai să facem o plimbare. Curtea arată deosebit de frumos vara asta. Ești cel mai bun grădinar dintre nepoții mei.

–Se pare că ceva din pregătirea obligatorie s-a lipit de mine.

–Așa se pare.

Îi luă brațul în timp ce mergeau unul lângă celălalt.

–Am luat prânzul cu Olivia Nash săptămâna trecută. Îmi spune că și Morgan a înfrumusețat grădina lor. A adăugat o fântână Zen, cu broscoi. Ai ajutat-o și tu?

–Am fost doar forța brută. Iubesc locul ăsta, bunico. Nu cred că-i spun suficient de des.

–Văd și singură și e îndeajuns. Vrei inelul.

Miles se opri și rămase privind-o lung.

–De unde-ai știut?

–Dragul meu băiat, te cunosc. Toți te cunoaștem.

Se aplecă puțin spre el.

–Ți-am promis că-ți dau inelul atunci când o s-o găsești pe cea care să vrei să îl poarte. Dar e posibil ca Morgan să vrea să aibă inelul ei.

–Nu, spuse Miles, clătinând din cap. O să conteze pentru ea că e de la tine, că e din familie. O să conteze. Dar nu vreau să-l iau decât dacă ești sigură.

Lydia privi setul de nuntă pe care îl purtase mai bine de cincizeci de ani. Scoase de pe deget inelul cu diamantul pătrat, de deasupra verighetei.

–Contează să fii tu sigur – și-mi dau seama că ești. Eu port legământul și viața care vine odată cu acest inel. Îți dau promisiunea acestui legământ. Vrei să le spui și celorlalți?

–Mă gândeam să aștept răspunsul ei.

–Ești un băiat deștept, dar uneori poți fi tare greu de cap. Familia ta știe deja. Nu pot să-ți spun cum o să-ți răspundă ea pentru că nu știu ce e în inima ei, nu în totalitate. Dar pot să-ți spun că e o femeie foarte norocoasă.

Lydia îi puse inelul în mână și-i închise palma.

–S-ar putea să nu fie ce-și dorește, zise Miles. Nu inelul – toate astea.

–Va trebui să afli, nu? Viața este o serie de salturi. Acum hai să le spunem și celorlalți ceea ce știu deja.

Nu trebui să spună nimic, nu când privirea maică-sii se îndreptă direct spre mâna stângă a bunicii lui de îndată ce intrară. Apoi îi văzu ochii umplându-i-se de lacrimi.

–Oh, nu face asta!

–Am dreptul să o fac. Oh, Rory! Băiețelul nostru se căsătorește!

–Nu știu încă. Așteptați.

–Bine că nu m-am dat la ea.

Cuvintele lui frate-său îl făcură să treacă numaidecât de la panică la zeflemea:

–Sigur, de parcă ți-ar fi mers!

–Nu vom ști niciodată. Felicitări, frate! E a-ntâia!

Mick îi luă mâna stângă a Lydiei și o duse la buze.

–Draga mea dragă. Felicitări și nouă!

–Vă rog, nu vă agitați! Dacă spune nu, totul rămâne neschimbat.

–Mai taci! zise Nell și veni să-l îmbrățișeze. În primul rând, n-o să spună nu. În al doilea rând, ce-o să facem, o s-o dăm afară? Nu e doar cel mai bun manager de bar pe care l-am avut vreodată, dar acum este și prietena mea.

Apoi tatăl lor îi luă pe amândoi în brațe și-i șopti la ureche:

–Să nu îngenunchezi. Nu e stilul ei.

–Nu intenționam. Ascultați, am vorbit serios. Luați-o, vă rog, mai încet. Trebuie să o cer mai întâi și, până atunci, nimeni să nu spună nimic.

Soneria de la ușă îl salvă.

–Deschid eu.

Ar fi trebuit să aștepte, își spuse. Să o întrebe mai întâi, apoi să-i ceară inelul bunicii. Acum își pusese întreaga familie pe jar.

Apoi deschise ușa și, când îl văzu pe Jake, totul trecu în planul secund.

–Scuze de întrerupere. Am sunat pentru că știu că te întâlnești cu familia azi.

–Am terminat ședința.

Știa. Firește că știa.

–Rozwell. A mai murit cineva.

–Nimeni de care să știm. Dar mă duc să-i dau lui Morgan ultimele vești – i-am rugat pe agenții FBI să mă lase pe mine. Am vrut să te pun mai întâi la curent.

–Dacă tot ai venit, poți să le spui tuturor. Vrei o bere?

–Consider că sunt în timpul serviciului.

Zumzetul conversației încetă în clipa în care Miles apăru însoțit de Jake.

–Ai aflat ceva, spuse repede Nell.

–Nu mare lucru. Mă duceam la Morgan și m-am oprit întâi aici.

–Să mergem să stăm jos, spuse Rory, arătând spre sufragerie.

După ce toți se așezară, Jake puse mâinile pe masă.

–L-au urmărit pe Rozwell spre nord, până în statul Washington. Părea că s-ar putea să încerce să treacă în Canada. FBI-ul bănuia că o să vrea să o ia spre est după ce trecea granița, apoi o să traverseze iar la sud, în Vermont.

–Ai spus *bănuia*. La trecut?

–Da. Jake se întoarse spre Mick. Beck și Morrison, agenții FBI care se ocupă de multă vreme de caz și cei care, după mine, ar trebui să-l cunoască cel mai bine, bănuiesc că încearcă să-i ducă pe o pistă falsă. Lasă urme mult prea evidente, cu intenția să facă apoi cale întoarsă și să o ia spre sud. Trebuie să vă spun că pe mine m-au convins. Făcu o pauză, apoi

continuă: Ei doi au luat-o spre sud. Ceilalți, forțele și autoritățile locale caută încă în nord și țin sub observație punctele de trecere spre [illegible].

– De ce spre sud? întrebă Miles. Fă-ne un rezumat.

– Nu e în elementul lui. Stă în moteluri modeste, conduce rable [illegible] a mai ucis din Carolina de Sud. Îmi pare rău, spuse el imediat, sună [illegible]

– Sună realist, îl contrazise Lydia. Morgan face parte [illegible] lia complexului nostru. Și nu numai, adăugă ea, uitându-se la Miles. Eu și Mick l-am analizat, am încercat să-i înțelegem stilul. Are nevoie de plăcerea pe care o simte când omoară. Rareori violează – poate chiar niciodată. Momentul în care ucide îi oferă satisfacția, senzația de putere.

– Exact așa este. Agenții presupun că Rozwell știe că sunt aproape prea aproape de el ca să riște să ucidă. Prea aproape ca să riște [illegible] dorește cu adevărat.

– Pe Morgan, murmură Drea.

– Pe Morgan. Dar, dacă poate să-i trimită pe altă pistă – și asta face parte din distracția lui –, poate să se regrupeze. Iar ei sunt de părere că să se îndrepte spre sud, fix în direcția opusă. Lui Rozwell îi place soarele și, de când aleargă pe urmele lui, plouă întruna. Așa că o să-l caute în Nevada, Arizona, California. Au calculat că o să devină prea încrezător dacă o să creadă că i-a păcălit. Dar, mai important pentru noi cei de aici, Beck și Morrison nu cred că se îndreaptă încoace. Încă.

– O să-i alertăm pe băieții noștri de la pază.

– Da. Și, crede-mă, Miles, poliția din Westridge este deja în alertă.

– E de acoperit o suprafață mare, le atrase Liam atenția. Nevada, Arizona, California. Putem adăuga New Mexico, Utah.

– Așa este, și aș vrea să vă pot spune ceva mai clar. Dar, dacă agenții au dreptate, sau chiar dacă se înșală și Rozwell încearcă să treacă în Canada, important este că nu e aici.

– O să-și schimbe iar înfățișarea, spuse Nell.

– Probabil că și-a schimbat-o deja. Dar s-a îngrășat. Cam zece kilograme și l-au prins pe camere, la un magazin. Mi-au trimis imaginile și, credeți-mă, se vede că începe să obosească. Și asta e altă chestie, magazinul. Nu avea nevoie să intre, a cumpărat doar niște prostii de rontăit. Apoi, când i-au luat urma la motel, au văzut că avea acolo automate pentru așa ceva. Cu siguranță știa că sunt camere, dar tot a intrat în magazin, nu a încercat nici măcar să se ascundă.

– Voia să fie văzut, concluzionă Miles.

– Ei așa zic, și așa zic și eu.

– Apreciem că ai venit să ne spui toate astea, Jake. Te duci acum să discuți cu Morgan și cu familia ei?

– Da, domnule, îi răspunse Jake lui Mick.

–Du-te, zise Drea, punând o mână pe brațul lui Miles. Du-te. Ar trebui să fii acolo. Terminăm noi aici, îi dăm de mâncare lui Howl.

–O să mă duc. Mulțumesc. Vin cu tine, Jake.

–Treci pe la mine mai târziu, Jake? îl întrebă Nell.

–O să trec.

Miles nu spuse nimic, decât abia după ce intrară în mașină.

–E ceva ce nu spui?

–Nimic. Doar ceea ce am putut citi printre rânduri. Agenții cred că o să ucidă cu prima ocazie care o să i se ivească, după ce o să fie convins că a scăpat de ei. Și are un avans.

Când nimeni nu răspunse la ușă, Miles simți cum îl trec fiorii.

Mașinile lor, toate trei, erau pe aleea din față, dar nimeni nu răspundea la ușă.

–Hai să mergem în spate, sugeră Jake. E o seară frumoasă. Poate stau în grădină și nu au auzit soneria.

–Trebuia să primească o alertă pe telefon.

Nu ajunseseră încă în spatele casei când auzi râsetele. Chicoteli feminine. Și bolovanul care i se așezase în stomac căzu atât de repede, încât fu cât pe-aci să se împiedice.

Și iată-le pe toate trei, cu o pizza într-o cutie pe masă, cu pahare de cocktail în mână. Dacă nu se înșela, toate trei erau ușor amețite.

–Doamnelor, începu Jake.

Audrey scoase un țipăt scurt, care generă și mai mult râs.

–Vai de mine! Cred că mi-ai luat zece ani din viață!

–Am sunat la ușă. Presupun că nu ați auzit. Și că nu aveți telefoanele la îndemână.

–Nu, noi... Râsul i se stinse și puse mâna pe brațul lui Morgan. Scumpo.

–Spune repede, zise Morgan. Te rog.

–Nu l-au prins încă, dar nici nu știm să mai fi omorât pe cineva. Am totuși informații noi.

–Bine. Bine.

Morgan își trecu mâinile peste față.

–Scuze. Cred că ne-am lăsat toate telefoanele înăuntru. Și am băut. Specialitățile de toamnă pentru complex. Cred că am gustat cam mult.

–Luați-vă niște scaune, îi invită Olivia. Ținem la băutură, dacă trebuie. Informația înseamnă putere, Morgan. Și puterea e la noi.

Ascultară. Miles nu spuse nimic în timp ce Jake le povesti totul, îi privi doar chipul lui Morgan pe măsură ce afla detaliile.

–Nevada, Arizona, în august.

Își ținea mâinile împreunate pe masă.

–Nu e doar soare, e arșiță dogoritoare, nu?

–Nu am fost niciodată acolo, dar da. Agenții speră că o să creadă că a scăpat de ei, că o să se ducă să se răsfețe într-un hotel de lux. arată bine, Morgan. Pot să-ți arăt imaginile, dacă vrei. Mi-au dat voie

–Da, aș vrea să-l văd.

Jake scoase telefonul, accesă imaginile apoi i-l întinse ei.

–Oh. Nu l-aș fi recunoscut, nu din prima clipă. Pare mai bătrân – nu doar părul, părul de pe față... pur și simplu arată mai bătrân. Și kilogramele în plus. Pare pufos.

–Pare nebun, zise Audrey, privind peste umărul lui Morgan.

–Înainte nu se vedea. Chiar nu se vedea.

–Arată-mi și mie, spuse Olivia, întinzând o mână. Deci el e. Știe că sunt camere pe el. Se uită la Jake. Avem și noi camere de securitate în magazin. Am văzut indivizi veniți la furat uitându-se la camere, prefăcându-se că nu se uită, că nu verifică.

–De acord.

–Și-a pierdut mult din stil și, din nou, nu mă refer doar la păr sau la greutate. Avea stil, încredere, farmec. Și știu acum că se folosea de toate astea ca de niște arme. Dar nu pare să le mai aibă.

–Beck și Morrison sunt de aceeași părere. Și, ca orice dependent, e avid după o doză. Nu vine după tine în starea asta. Așa cred agenții și așa cred și eu. Dar o să fim cu ochii în patru. Îți promit. Se ridică. Dacă ai vreo întrebare, dacă vrei să vorbești cu mine despre ceva, sună-mă. La orice oră din zi sau din noapte.

–Mulțumesc.

Morgan se uită la Miles.

–Rămâi sau trebuie să te întorci?

–Rămân o vreme. Mulțumesc că m-ai adus, Jake.

–Oricând.

Când Jake plecă, Audrey se întoarse spre Miles.

–Am făcut un concurs ca să alegem specialitatea de toamnă. Își păstrase zâmbetul strălucitor, privirea directă. Nu a fost lucru ușor și ne-am luat sarcina în serios. Morgan, ce-ar fi să te duci înăuntru să-i pregătești lui Miles un pahar din varianta câștigătoare? La urma urmei, este direct interesat.

–Așa e.

Înțelegând, se uită la Morgan.

–Ar fi grozav. Am auzit de planul tău de a pângări cafeaua, așa că pe asta o s-o refuz. Dar o să gust cocktailul. Și nu-ți uita telefonul.

–Sigur. Lasă-mă două minute.

Părea amețită, își spuse. De la cocktail, de la veștile primite – ușor amețită. Dar se ridică și se duse în casă.

–Ce vrei să-mi spui? întrebă Miles, când Morgan nu-l mai putea auzi.

–Nu să-ți spun, să te rog. Ia-o acasă cu tine, Miles. Trebuie să-și scoată asta din minte. Dacă rămâne aici, o să se ducă în camera ei și n-o să se gândească decât la el. Mamă?

–Luați-l pe Howl și mergeți la o plimbare, du-o în pat. Fă-o să se gândească la altceva.

Deși nu intenționase, Miles scoase inelul din buzunar.

–Cred că o pot face să se gândească la altceva.

În timp ce Audrey își ducea mâna la gură, ochii Oliviei se fixară aspra inelului.

–Este inelul de logodnă al Lydiei.

–Ai ochi buni. O să fie al lui Morgan, dacă o să vrea să-l primească.

–Oh, să nu îndrăznești! spuse Olivia, arătând cu degetul spre Audrey. Să nu începi, că încep și eu. O să ne vadă și o să interpreteze greșit și în nici un caz nu vrem asta aici și acum. Ține-ți lacrimile, Audrey Nash, și o să tragem un plâns zdravăn de fericire când o să plece.

–Bine. Bine. Sunt atât de fericită, Miles. N-aș putea fi mai fericită.

–Să vedem ce are ea de spus.

–Audrey, pune-ți la loc ochelarii de soare! Am avut trei concurenți, începu Olivia. Oh, uite-o că vine. Poți să apreciezi singur.

Miles luă paharul pe care i-l oferi Morgan, îl studie.

–Arată bine. Ce e înăuntru?

Morgan reuși să zâmbească.

–Gustă și încearcă să ghicești.

Pentru că ea avea nevoie să o facă, intră în joc.

–Bourbon, zise el, după ce gustă. Bourbon, ghimbir și se simte gust de pară. Miere?

–Foarte bine. Și lămâie verde. Cum ți se pare?

–Nu am ajuns să le evaluez pe celelalte două, dar e bun. Vorbește despre toamnă sau despre iarnă. Cum i-ai spus?

–Păi, este o pară cu țepi – nu para țepoasă, fructul, nu am folosit asta. Așa că poate ar trebui să schimb... Mă gândesc la Para-van!

–Ar trebui să meargă. Lui Nell o să-i placă.

–Așa sper.

–Susține că i-a plăcut felul în care ai sabotat cafeaua. E plăcut aici. Broasca aia nu se mai oprește. Mă face să mă întreb unde aș pune eu așa ceva.

–Trebuie să urc în podul tău.

Sorbi din cocktail, o privi.

– Trebuie?

– Cu siguranță sunt tot felul de lucruri acolo. Ar merge o oglindă ceva vechi, cu o formă interesantă – după crinii din spate.

Conversația o făcea să se gândească la altceva. Nu era lucrul la care se pricepea cel mai bine, dar se putea descurca.

– De ce aș pune o oglindă în grădină?

– Lumină, reflecție... arată interesant? Probabil că ai chiar mai multe în pod.

– Poate. Hai să mergem să ne uităm.

– Acum? N-am vrut să zic acum. Ar trebui...

– Du-te! spuse Audrey. După pizza și cocktailuri, cred că o să mă culc devreme. Hai, tu du-te cu Miles.

– Nu și-a terminat cocktailul.

– Și asta e bine.

Miles puse paharul pe masă și se ridică.

– Pentru că tu se pare că ai terminat mai multe, așa că eu pot să conduc și tu nu. Am venit cu Jake, așa că în felul ăsta am cu ce să ajung acasă.

O luă de mână și o trase în picioare.

– Nu am...

– Ai lucruri la mine. Ți-ai luat telefonul?

– Da, dar...

– Vă doresc o seară plăcută în continuare.

– Oh, cu siguranță o să fie! Audrey îi adresă un zâmbet strălucitor. Ne vedem mâine, scumpo.

Își păstră zâmbetul pe față până ce Miles plecă trăgând-o pe Morgan după el. Apoi cedă.

– Oh, mamă! Fata mea! Fata noastră!

28

– Nu am curățat barul, se plânse Morgan. E treaba mea să curăț.

– Ei, ți-ai luat și tu liber într-o seară. Cât de mare să fie oglinda?

Îi luă cheile, o împinse în mașină.

– Ce? Oh, nu știu până nu văd. Doamne, ce mult am băut!

– Am observat. E prima oară când te văd beată.

– Nu sunt beată, dar categoric nu am ce căuta la volan. Nu trebuia să mergem nicăieri. Și mama și bunica se simțeau atât de bine! Toate ne simțeam bine. Îți jur, bunica poate să ne bage pe amândouă sub

[illegible], apoi sub poalee. Și tot mai este încerca să facă. A fost un copil sălbatic, continuă Morgan. Știi? Am crezut întotdeauna ceva, dar, la naiba, nu mi-am dat seama cu adevărat. Pentru mine erau, știi tu, bunici. Bunica s-a dus la Woodstock. L-a văzut pe bunicul la Woodstock. La Woodstock! Susține că a fumat marijuana cu Janis Joplin. Poate că partea asta a inventat-o, dar cine poate ști? Și acum trăiește în casa aia mare și frumoasă și conduce două afaceri și face pui fript și pandișpan. Nu poți să nu te întrebi.

–Ce să te întrebi?

–Ce se întâmplă în viața unei femei ca bunica, de ajunge de la Woodstock și Janis Joplin la asta. Arătă spre oraș în timp ce treceau prin el. În Westridge, Vermont. Unde pornește o afacere, merge la cursuri de yoga și la clubul de carte. Unde nu e doar mulțumită, ci fericită, împlinită. Făcu o pauză, apoi reveni: În orice caz, ne simțeam toate trei foarte bine.

–Am observat.

O s-o certe mai târziu că nu avusese telefonul la ea.

–Nu era nevoie să vii cu Jake, dar mă bucur că ai făcut-o. Și sper că doamnele mele o să se culce într-adevăr devreme și n-o să-și facă prea multe griji.

–Ai văzut și tu imaginile. Și ai zis bine. Și-a pierdut farmecul.

–Și mama a zis bine. E nebun. Se vedea că e nebun. În Maryland își îngropase nebunia, Miles. Nu am zărit nici un crâmpei. Nimeni nu a bănuit nimic. Juca darts și participa la concursuri de cultură generală și cumpăra bere clienților de la bar și discuta despre jocuri video cu Sam. Nimeni nu a văzut că e nebun.

–Acum nu poate să se mai ascundă. După ce intră pe aleea din fața casei lui, Miles se întoarse spre ea. Asta o să-l facă mai ușor de prins.

–Sper. Sunt suficient de beată cât să mă vait că vreau să se termine. Vreau să se termine odată.

–Eu nu sunt beat și vreau să se termine. Și ăsta nu e văitat. O să-ți spun eu când te vaiți.

O făcu să zâmbească.

–Ai fi în stare.

Coborî din mașină și veni lângă ea, când Morgan ieși pe partea ei. Și, din casă, Howl urlă.

Înăuntru, îl întâmpină pe Miles cu o privire galeșă și un scuturat din coadă. Apoi o întâmpină pe Morgan cu un val de adorație.

–Poate e de la felul în care miroși, se gândi Miles cu voce tare. E foarte apetisant.

–Vai, mulțumesc! Cine e băiat bun? Te-ai distrat azi? Sunt convinsă că da! Fratele tău mai mare ți-a dat și ție friptură de porc?

–Nu sunt fratele lui. Sunt stăpânul casei în care trăiește.

–Nu-l băga în seamă. Hai să mergem în pod. Nu-i așa că sună bine?

–Să mai așteptăm cu asta. Vreau să vorbesc cu tine.

Morgan se îndreptă și, observă Miles, chipul îi deveni dintr-odată extrem de serios.

–Bine.

–Ar trebui să stăm jos.

Cu potaia lipită practic de piciorul ei, Morgan se duse și se așeză pe un scaun.

–Voiam să fac asta altfel. Nu stabilisem încă exact cum, dar nu așa. Dar m-am gândit că, ținând cont că nu ești în cea mai grozavă condiție, asta mă pune pe mine în avantaj. Și de ce stai așa, de parcă ai aștepta să intri la directorul școlii?

–Nu stau. Spune. O să fac față.

–Bine. Sunt îndrăgostit de tine.

Fața îi rămase goală și fără expresie chiar și atunci când clipi.

–Ce? Ce?

–M-ai auzit, dar o mai spun o dată, ca să fie clar. Sunt îndrăgostit de tine.

–Trebuie să stau jos.

–Stai deja jos.

–Trebuie să mă ridic. Se ridică, apoi se așeză imediat la loc. Sunt amețită. Nu de la bătură. Miles...

–Nu spune nimic. Cuvintele lui trădau o notă de nerăbdare. Ai vorbit tot drumul până aici, așa că acum taci. Nu am terminat.

Fiindcă nu știa cum să răspundă, Morgan nu mai zise nimic.

–Nu am avut intenția asta. Și nu mi-am dat seama că se întâmplă. Ar fi trebuit, dar nu mi-am dat seama. Nu pot spune că m-a luat prin surprindere, nu cu atât de multe lucruri lovindu-mă direct în față. Felul în care-ți miști mâinile când lucrezi. E ridicol, știu, dar asta e. Felul în care-ți funcționează creierul, inima, trupul. Totul.

Pentru că era concentrat asupra ei, nu-l observă pe Howl venind lângă el și lipindu-i-se de genunchi.

–Dar lovitura finală a fost cascada. Apoi punctul de belvedere. Și m-ai trântit definitiv la pământ la finalul afurisitului ăluia de traseu pe corzi. Așa că sunt îndrăgostit de tine, Morgan. Nu ăsta a fost planul și nu face parte din înțelegerea noastră. Dar nu a fost atât o înțelegere, cât mai degrabă au fost niște linii de ghidaj. Acum am ieșit dintre linii, n-ai ce-i face.

–Eu...

–Încă n-am terminat. Scoase inelul din buzunar. O să ne căsătorim.

O spusese pe cel mai lejer ton din lume, de parcă ar fi zis „O să ne uităm la un film".

Morgan îl privi lung și buzele i se mișcară, dar dură aproape un minut până ce cuvintele prinseră în sfârșit formă.

–Ăsta... Ăsta e inelul bunicii tale.

–Chiar fiecare femeie recunoaște un diamant de la doi metri distanță? Pentru că sunt îndrăgostit de tine și pentru că am depășit deja liniile, o să ne căsătorim.

Îl privi lung, apoi își lăsă capul între genunchi.

–Zău așa, chiar o să ți se facă rău acum?

–Nu mi-e rău. Trebuie să respir. Rămâi acolo și lasă-mă să respir.

Flutură o mână în aer ca și cum ar fi vrut să-l îndepărteze, deși nu se mișcase.

–Dacă vrei poezie, cred că mai pot încă să recit cea mai mare parte din Corbul. Și cred că mai știu și niște Yeats.

–Taci. Ai luat inelul ăsta de la bunica ta pentru că Jake – din cauza a ceea ce a venit el să-mi spună?

–Am rugat-o să mi-l dea înainte să ajungă Jake. La aniversarea lor de 50 de ani, bunica mi-a spus să i-l cer când o să găsesc femeia potrivită pentru mine. Când o să fiu sigur. Când o să fiu pregătit. Tu ești aceea. Sunt sigur. Sunt pregătit. Urcă la bord, Morgan.

–Înainte, murmură ea și ridică apoi capul. Nu din cauza a ceea ce a spus el.

Faptul că o privea încruntat îi făcu inima să-i bată mai tare.

–Nu e un câmp de forță contra psihozei. Este un inel. E un simbol. La naiba, e o întrebare la care aș vrea să-mi răspunzi.

Morgan își șterse fața.

–Nu mi-ai pus o întrebare. Ai făcut o declarație. Stai. Ridică o mână înainte ca Miles să apuce să răspundă. E amuzant. Azi-dimineață, lucram cu bunica în grădină și am ajuns să-i mărturisesc că sunt îndrăgostită de tine. Nu m-a luat cu încetul. Nu mă așteptam să se întâmple, nu speram să se întâmple. Nu am mai fost îndrăgostită niciodată, dar mi-am dat seama ce este. Credeam că o să-mi spui că vrei s-o luăm mai încet.

–Asta-i o prostie.

–Este? Poate. Dă vina pe vodcă – al doilea concurent. Eu asta am băut. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult Bourbonul. Continua să îl privească și zâmbi. Regele junglei.

–Ce?

–Ochii tăi. E posibil ca de la ei să fi pornit totul, pentru mine – sau poate de la personalitatea ta efervescentă și atât de conciliantă. Dar cred totuși că au fost ochii, hotărî ea, când Miles râse. Ochi de tigru, mi-am

spus. Leul este regele animalelor, dar tigrul e regele junglei. În... Inelul. Nu pot începe să spun... îmi oferi inelul ăsta pentru că știi... înțeleg puterea și semnificația unui astfel de simbol. Ale acestui simb...

– Am fost sfătuit să nu îngenunchez.

– Te rog, nu îngenunchea. Ai arăta ridicol. Și rămâi unde ești o... ocamdată, ca să încerc să fiu coerentă. Căsătoria... Miles, am știut... ochii mei cât de rece și de greșită a fost căsnicia mamei mele. Și... din motive am fost eu. Un copil, se corectă ea, înainte ca el să poată... protesteze. Orice copil ar fi fost o greșeală în ochii lui, cu atât mai mu... o fată. Este important să știm cum...

– Eu vreau copii – acolo încerci să ajungi. *Copii*, nu doar unul... Nu mă interesează de care. Vreau copii. Vreau o familie. Cu tine. O casă mere. Am putea să o umplem.

Acum lacrimile îi umplură ochii.

– Și eu vreau asta, atât de mult. Cu tine.

– Hai să punem și restul cărților pe masă. Dacă o să vrei să-ți deschizi propriul bar, o să lași un gol uriaș în complex. Dar o să fie alegerea ta și eu o să te susțin. La fel și restul familiei, dacă-ți faci griji pentru asta. Dar ar trebui să înțelegi că Après este oricum al tău.

Își făcuse planuri... își făcuse planuri atâta amar de vreme. Apoi totul se schimbase.

Și acum?

– Après e ceea ce vreau.

– Bine, atunci. Va trebui să începi să vii la întrunirile de familie.

– Serios?

– Vine la pachet cu căsătoria.

Ezită – atât de puțin, încă ar fi putut să nu observe. Dar observă.

– E un pachet mare, Morgan.

– Îmi plac pachetele mari. Familia ta probabil că știe, pentru că ai inelul.

– Știu toți. Și doamnele tale.

– Le-ai spus doamnelor? Evident. Copleșită, își șterse un nou val de lacrimi. Rămâi... rămâi acolo, da? Până reușesc să mă controlez. Nu vreau să tremur când îmi pui inelul pe deget. Mai ales inelul ăsta.

– Atunci grăbește-te.

– Rozwell.

– Nu! Tonul lui fusese ascuțit ca o sabie. Nu-l aduce aici. El nu e aici. Suntem doar eu și cu tine.

– Ai dreptate. Chiar ai ales să faci asta acum pentru că am băut?

– Da.

–Doamne, ce-mi place asta! Chiar dacă nu m-ai întrebat, proprîu-zis, răspunsul e da. Ametită sau perfect trează. Poți să te ridici acum.

Se ridică odată cu el și întinse mâna stângă. Când îi puse inelul pe deget, îl scuturâ ușor.

–E cam mare pentru tine. O să-l micșorăm.

–Aș putea să stau așa – strânse pumnul – tot timpul.

–Da, merge și așa. O să mă duc mai târziu mâine la birou. Trecem mai întâi pe la bijutier, imediat ce deschide. Îi luă pumnul și i-l sărută. Trebuie să ți se potrivească pentru că tu te potrivești cu el. Îi scoase inelul și i-l puse pe arătător. Așa, acum e mai bine. Poartă-l așa până mâine.

–Rezolvi toate problemele, murmură ea și-i trase fața spre a ei.

Sărutul încălzi totul în ea, aprinse totul înăuntrul ei.

Avea iubire și promisiunea de a-și clădi o viață cu această iubire.

Nu, n-o să-l aducă pe Rozwell între ei, dar știa acum, fără nici cea mai mică îndoială, că va face orice, absolut orice, ca să apere viața pe care și-o promiseseră unul celuilalt.

–Poți să-mi mai spui o dată.

–Ce să-ți spun?

Îi luă fața în mâinile ei.

–Miles.

–Sunt îndrăgostit de tine. Și poți să știi că nu am mai spus-o nici unei alte femei. Tu ești prima.

–Treaba mea e să mă asigur că voi fi ultima. Te iubesc, Miles. Și tu ești primul căruia îi spun asta.

Își sprijini fruntea de a ei.

–Atunci, am și eu o treabă de făcut. O ridică în brațe. Sugerez să pecetluim înțelegerea.

–Da, te rog.

–Cred că ar trebui s-o facem acolo unde a început totul.

Morgan râse în timp ce o ducea spre canapea.

–Alt lucru pe care îl iubesc la tine. Ești atât de sentimental!

–Sunt practic. Canapeaua e aproape.

–Un sentimental practic.

Se prăbuși împreună cu ea pe canapea.

–Liniște acum! spuse el, în timp ce-i scotea cămașa. Sunt ocupat să finalizez afacerea.

A doua zi de dimineață, încă ametită de entuziasm, așteptă ca bijutierul să-i măsoare degetul, să măsoare inelul. Când Miles se oferi să-i cumpere ceea ce el numi un „înlocuitor temporar", aproape că o podidiră și lacrimile.

– Nu, pot să aștept. Merită să aștept.

– Poate că vreți să vă alegeți acum și verighetele, le sugeră [illegible] toarea, toată numai un zâmbet. Am putea să vi le potrivim și pe [illegible] pe măsură.

– Nu m-am gândit la asta. S-o facem? O să vrei verighetă?

– Măcar să mă aleg și eu cu ceva, hotărî Miles. Ceva simplu [illegible] să fie simplă. Fără model, fără pietre. Așa.

– Am putea să le alegem pe amândouă așa.

– Ați putea. Vânzătoarea continua să radieze. Dar, dacă vă pot [illegible] sugestie.... Cu un inel de logodnă superb ca acesta, moștenire [illegible] poate că vreți să luați în considerare o verighetă model vintage [illegible] câteva în caseta aceasta.

Și cu aceste cuvinte, o ademeni pe Morgan să se uite la caseta [illegible]

– Oh, oh! Sunt senzaționale!

Dar Miles văzu exact unde-i aterizase privirea și arătă inelul.

– Aceea.

– Miles...

– O alegere excelentă.

Fără să piardă timpul, femeia descuie caseta.

– Este din aceeași perioadă ca și inelul, montaj în platină, bandă dublă, și o greutate de două karate, așa că inelul n-o s-o eclipseze. Mai degrabă o să se scoată reciproc în evidență.

– Vezi cum arată.

– Ar trebui să i-o puneți dumneavoastră pe deget.

Șmecheră, femeia îi întinse verigheta lui Miles.

– Așa, ca exercițiu. Și se potrivesc perfect. Și aveți mâinile făcute parcă pentru ele. Cu degete subțiri și lungi...

– Arată bine pe mâna ta.

– Ar arăta bine pe mâna oricui. Dar...

– Nu-ți place?

– E superbă. Sigur că-mi place, cui nu i-ar plăcea? Dar nu trebuie să...

– O luăm. Și pe cealaltă – cea bărbătească.

– Oh, Doamne! Totul se petrecea atât de repede! își spuse ea, ametită. Cu viteza fulgerului, dar era atât de firesc. S-ar putea să fie nevoie să mă așez iar.

– Lasă că reziști tu. Acum dă-o înapoi. Nu o primești decât atunci când finalizăm afacerea.

– V-o pun într-o cutie. O alegere desăvârșită. Și să vedem dacă mărimea dumneavoastră la modelele pentru bărbați. Puteți [illegible] pe interior – în același preț.

– Nu, o să...

–Luați-i măsura și poate să plătească verigheta mea. După care tu pleci, Miles. Te duci la muncă, îi spuse Morgan. Eu cumpăr verigheta ta – așa se face. Și eu hotărăsc dacă vreau să gravez ceva în interior.

–Dar eu o s-o port.

–Da.

–Îl trase spre ea și îl sărută.

–Și n-o să ai încotro.

Și știa exact ce voia să graveze: „Înțelegerea e înțelegere".

De la magazinul de bijuterii se duse direct la Artizanat. O văzu mai întâi pe mama ei, discutând cu doi clienți. Apoi o văzu și Audrey.

Se opri și, când citi chipul fiicei ei, începu să salte pe vârfuri, apoi dădu fuga și o îmbrățișă strâns.

–S-a întâmplat! S-a întâmplat! Oh, arată-mi – unde e inelul!

–L-am lăsat să mi-l micșoreze, e doar puțin mare. O să dureze o zi sau două. Dar am o poză.

–Are o poză! Pot să spun? Pot să le zic celorlalți? Trebuie! Trebuie să mă lași! spuse ea, când Morgan începu să râdă. Ea este fetița mea și tocmai s-a logodit.

Toate femeile din magazin aplaudară și câteva veniră să se uite la inel.

–Nu am decât o fotografie. Inelul trebuie puțin micșorat.

Ridică telefonul.

–Ce e toată hărmălaia asta? întrebă Olivia, coborând scările.

Se duse direct la Morgan și o sărută pe ambii obraji.

–E un bărbat bun și aproape te merită. Mimosa din partea casei, pentru clienți și pentru personal! O să toastăm pentru un nou început curajos.

Rozwell detesta din tot sufletul statul Nevada. Detesta deșertul blestemat și detesta cabana murdară și urâtă în care era forțat să locuiască.

Detesta rana de pe braț care nu arăta deloc bine.

Dar cel mai mult detesta solitudinea, izolarea, faptul că nu se întâmpla nimic, niciodată.

Avea ouă – Doamne, câte ouă! – și era sătul de ele.

Trebuia să-și gătească singur și să strângă singur după el și, la naiba, era sătul și de asta! Deschisese conserve – multe conserve – și încercase chiar să frigă vreo câteva bucăți de pui din congelator. Ieșiseră arse la suprafață, insuficient pătrunse la interior, altă chestie pe care o detesta. Se descurcă mai bine cu orezul, urmărind cu atenție instrucțiunile de pe internet.

Făcuse niște burgeri din ceva ce credea – spera – că era carne tocată, dar nu avusese chifle.

Terminase legumele și fructele proaspete rămase de la gazda lui moară și se hrănise apoi cu ouă, mâncare din conservă sau din cutie. Și știa că trebuia să mai facă un drum ca să ia niște mâncare pe care să nu trebuiască decât să o încălzească. Și ceva de rontăit.

Și ce dacă nu scăpase de restul kilogramelor? Poate chiar pusese ceva la loc. Ei și ce? Când o să-și recapete viața, o să-și recapete și condiția fizică.

Nu avea nimic altceva de făcut decât să mănânce, să se documenteze, să se joace cu jucăriile electronice și se uite la televizor de pe laptop și iar să mănânce.

Uitase să dea apă caprei, așa că fusese nevoit să-i târască lesul nefolositor în spate, lângă femeie. Ce mai rămăsese din ea – și ce mai rămăsese duhnea în asemenea măsură încât fusese cât pe-aci să dea afară tot ce mâncase la micul-dejun.

Cumpărase cearșafuri și prosoape, dar, fără uscător, rămâneau aspre după spălat. Așa că o să facă o listă, o să facă un drum.

Mâncare în primul rând. Și începea să rămână fără băutură. Poate găsea o masă de Doamne-ajută – pe care să nu și-o pregătească și după care să nu strângă singur – în Two Springs. Nimeni nu-l căuta în deșertul ăsta uitat de Dumnezeu, dar trebuia să fie atent, să fie discret, deși tânjea după voci, după mișcare. Îi lipsea să poarte conversații știind că aproape tot ce spunea era o minciună bine meșteșugită.

Se surprinse vorbind singur, încercă să se oprească. Dar, la fel ca și cu chipsurile, nu fu în stare.

Fă lista, du-te în oraș, mănâncă ceva bun, cumpără ce-ți trebuie, vino înapoi.

Mormăia pentru sine în timp ce se învârtea prin casa care devenise o cușcă. Cu excepția camerei laterale. Așa că se duse acolo, pentru că îl liniștea întotdeauna.

O să dea jos poza cu Iisus pentru că nu-i plăcea ca un individ bătut în cuie pe cruce să-l privească cu milă.

Se așeză – era acum un bărbat cu câteva kilograme în plus așezate pe față și pe abdomen, care mirosea a transpirație, a praf și a haine prost spălate. Culoarea naturală începuse să se vadă la rădăcinile părului vopsit. Unghiile îi erau prea lungi.

– Ia să o verificăm puțin pe draga noastră prietenă, Morgan. Să vedem ce mai face cățeaua aia slăbănoagă.

Îi urmări, ca de obicei, plățile făcute cu cartea de credit. Alimente, asigurare, benzină, plata lunară către lacoma de bunică-sa. Și se încruntă când găsi o plată de șapte sute și ceva de dolari la un magazin de bijuterii din Westridge.

–Ce înseamnă asta, Morgan? Devii extravagantă? Nu putem permite asta, nu! Nu putem permite așa ceva. Nu când eu trebuie să stau în vă-găuna asta. E timpul să-ți amintești de mine. Să luăm legătura.

Se lăsă pe spate și bătu cu unghiile neîngrijite în masa din lemn aspru.

–Să vedem, să vedem...

Închise ochii și aproape că ațipi în scaun, dar se trezi scuturându-se și-și scărpină burta.

Îi folosi contul și comandă niște haine deșucheate – era o târfă, la urma urmei. Apoi se duse pe alt site, apoi pe altul, și comandă tot ce văzu acolo. Saci de gunoi, pentru că era un gunoi, odorizante de cameră, pentru că gunoiul pute – având grijă de fiecare dată să nu depășească cinci sute de dolari.

Se distra atât de bine, că nu se mai opri. Comandă o coroană mortuară de la o florărie online, și cu asta termină toți banii de pe card.

Morgan, să nu uiți niciodată.

–Ar trebui să ajungă. Da, ar trebui să fie exact ce trebuie.

De la atâta distracție i se făcuse foame, așa că se duse și deschise o conservă de chili. Nu se obosi să o mai încălzească, mâncă direct din cutie.

–Încă vreo câteva săptămâni, atât doar. Doar ca să fiu sigur. Pe toți dracii, să fiu sigur. Cât de curând o s-o iau spre est. Poate o să prind toam-na aia spectaculoasă din Vermont. Acolo mă duc! Să prind culorile, nu? Să o prind, să o omor. Să o omor, să termin povestea, să iau ce-i al meu.

Aruncă înspre coșul de gunoi conserva goală, linse furculița.

–Să iau ce-mi datorează, după care totul o să meargă iarăși lin. Îmi aduce ghinion, asta e. Mi-a adus numai ghinion.

Cu burta plină, hotărî să tragă un pui de somn. O să facă lista și o să se ducă mâine în oraș. Nu avea chef să se spele acum. Mâine era suficient de bine. Mâine însemna încă o zi mai aproape de scopul lui.

În timp ce Rozwell se întindea pe cearșafurile în care transpirase cu o zi în urmă, Beck și Morrison treceau prin Gabbs, apoi intrau în Two Springs.

Verificaseră ambele moteluri de la marginea orașului, singurul hotel, cu douăsprezece camere, magazinele, localurile unde se putea mânca. Discutaseră cu poliția locală.

Durase toată ziua și nu aflaseră absolut nimic.

Seara, se așezară într-un restaurant micuț în care aerul condiționat sufla binecuvântat de rece și unde se servea o *enchilada* surprinzător de bună.

–Nu ne înșelăm, Quentin! Îți jur că nu ne înșelăm. Nu s-a mai văzut nici urmă de el în Washington de când am luat-o spre sud.

–Nici pe aici n-am dat de urma lui.

–Nu încă. Dar tot simt că suntem pe drumul cel bun.

–Poate că nenorocitul s-a băgat de-a dreptul sub pământ. La dracu' poate și-a luat un an sabatic! Sau poate că nu ne-am înșelat decât pe jumătate, și Rozwell a luat-o spre est. Montana, Colorado, Arizona.

–Hai să facem așa: mai așteptăm o zi, ne luăm două camere, mai gândim o dată problema, dormim. Mâine o luăm de la capăt și mergem în pădurea națională, îi punem la curent pe rangerii parcului. Dacă nu aflăm nimic, facem o pauză. Vreau să dorm în patul meu, cu sotul meu.

–Încă o zi, fu el de acord. Ne-ar prinde bine o pauză. Să ne limpezim mintea, să găsim unghiuri noi. Încep să am senzația că alergăm în cerc, Tee. Cred că am avut dreptate când am zis că ne ademenește spre nord, cred că aici am avut dreptate. Dar nu știu dacă avem dreptate și acum. La naiba, nu am găsit nici urmă de el.

–Încă o zi, facem o pauză, apoi ne întoarcem. Și, dacă tot rămânem, hai să bem o bere.

–Nu am nimic împotrivă.

La complex, cu mult timp înainte să-și înceapă tura, Morgan bătu la ușa Lydiei. Știa că era acolo, la fel cum știa că vorba se răspândise deja. Ar fi vrut să aștepte până ce avea din nou inelul pe deget, dar, fiindcă vorba se răspândise, alesese să facă asta acum.

–Intră!

Morgan deschise ușa.

–Pot vorbi o clipă cu tine? Am o întâlnire cu Nell ceva mai târziu, dar am vrut să vorbesc mai întâi cu tine dacă ai timp.

–Bine, intră, ia loc. Am ocazia să-ți spun că eu și Mick suntem foarte mulțumiți.

–Mulțumesc, mulțumesc pentru asta. Dar mai mult, vreau să-ți mulțumesc... Îmi pregătisem un discurs din inimă, foarte coerent. Dar s-a dus. Nu pot să-ți spun cât înseamnă pentru mine că mi-ai dat inelul pe care l-ai primit de la Mick. Pe care l-ai purtat tot timpul până acum. Îți promit că o să-l prețuiesc și că o să fac tot ce-mi stă în putere ca să fiu o parteneră bună pentru Miles.

–Nu mi-ar fi cerut el inelul dacă nu aș fi putut avea încredere în tine. Și eu nu i l-aș fi dat cu inimă atât de ușoară dacă nu aș fi știut că o să-l prețuiești.

–Da. Așa este. Inelul e magic. Pare o prostie, știu...

–Nu pare. Buzele roșii ale Lydiei se curbară într-un zâmbet cald, foarte cald. Mie nu mi se pare. Și sunt foarte fericită să știu că o să-l porți, pentru că simți și tu asta. Familia Nash și familia Jameson. Nu sunt surprinsă. Eu și bunica ta o să ne distrăm de minune sâcâindu-vă pe tine și pe Miles cu planurile de nuntă. L-am întrebat și mi-a spus că vrei să rămâi la Après.

–Da.

–În cazul ăsta, ești așteptată la întrunirea de familie din septembrie, cu un raport. Nell te poate ajuta cu procedura de bază.

–Voi fi acolo. Se ridică. Mulțumesc. Pentru tot.

–Treci pe la mine după ce-ți iei inelul. Vreau să văd cum îți vine.

–O să trec.

–Oh, și Morgan! Mi-a plăcut că ai scos farfuriile colorate și felul în care ai împăturit șervetele. Detaliile – asta transformă o casă într-un cămin. Și ai început deja.

29

Când Morgan intră la Après, Nick o întâmpină cu o îmbrățișare atât de strânsă, încât avu senzația că-i zdrobește oasele.

–Felicitări, toate cele bune și ce naiba se mai spune în astfel de situații! Mă bucur atât de mult pentru tine!

–Mulțumesc! Și eu mă bucur pentru mine.

–Să-l vedem. Să-l... Hei, unde e inelul? Ochii lui căprui și adânci reflectau uluire și insultă. Ce mama naibii? Nu ți-a dat un inel?

–E la micșorat.

–Oh. Pe chipul lui se citi, în mai puțin de o clipă, ușurare, aprobare, dezamăgire. Presupun că va trebui să mai aștept până să-l văd cum lucește.

–Am o poză pe telefon.

–Arat-o! Stai.

Îi zâmbi cu gura până la urechi unui client de pe un scaun înalt, care-și dresese vocea ca să-i atragă atenția.

–Scuze. Cu ce vă servesc?

–O să încercăm două cocktailuri speciale.

–Imediat! Prietena mea – e și șefa mea – tocmai s-a logodit. Suntem entuziasmați.

–Și noi la fel! Femeia de pe scaunul de alături întinse mâna stângă, arătând inelul de pe deget. M-a luat prin surprindere aseară, la cină.

–Felicitări! E superb. Fac eu cinste, Nick, îi spuse Morgan, în timp ce pregătea cocktailurile.

–Foarte drăguț din partea ta.

–Solidaritate.

–Inelul ei e la micșorat, le explică Nick. Dar are o poză.

–Oh, vrem s-o vedem. Nu-i așa, Trent?

–Sigur.

Bărbatul părea mult mai interesat de băutură, dar își făcu datoria și se uită la telefonul lui Morgan. Însă logodnica lui scoase o exclamație de încântare.

–E fabulos! Pare o moștenire de familie.

–A fost al bunicii lui.

–Pe toți... draga mea! Nick puse paharele jos. Vorbim mai târziu. Nell a rezervat o masă afară, pentru întâlnirea voastră.

–Atunci, e cazul să mă duc. Încă o dată, felicitări! Sper să vă placă cocktailurile.

Pe drumul spre terasă, primi alte felicitări, alte îmbrățișări. Îi simțea pe oamenii ăștia, își spuse Morgan, ca pe familia ei. Abia se așezase când Nell apăru în fugă.

–Am întârziat. Nu-mi place să întârzii, dar se mai întâmplă.

–Ai întârziat două minute.

–Tot am întârziat. Am nevoie de cofeină. Nick știe să facă un cappuccino cu gheață la fel de bine ca tine?

–Sigur că da.

–Super. Hei, Barry, un cappuccino cu gheață. Două? o întrebă pe Morgan.

–De ce nu?

–Și am ratat prânzul. Ce zici să împărțim un platou cu brânzeturi? Am nevoie să mănânc ceva, pentru că o să gust propunerea ta pentru cocktailul de toamnă, ca s-o aprob.

–Îmi place brânza.

–Super. Mulțumesc, Barry. Acum, începu ea numaidecât, o să ajungem și la afaceri, dar mai întâi vreau să aud totul.

–Despre ce?

Nell o privi pe Morgan lung, printre gene.

–Te rog! Tot ce am primit de la Miles a fost da, da, ți-a dat inelul și e la micșorat. Vreau detalii. Cum te-a cerut?

–Nu prea m-a cerut. Mai degrabă mi-a spus.

Nell se lăsă pe spate, afișând acel dezgust deloc surprins pe care numai frații sunt în stare să-l producă.

–Evident. Ce romantic!

– Dar asta după ce mi-a spus că mă iubește. Partea asta a făcut-o foarte bine.

– Bine. Fiindcă nu voia să judece, Nell luă apa minerală pe care Barry o pusese deja pe masă. Ia-o de la început.

– Ei bine, începutul începutului a fost când eu și doamnele mele am gustat cele trei băuturi finaliste pentru cocktailul de toamnă. Cu mult entuziasm.

– Vai, vai! Cred c-o să-mi placă povestea.

Și chiar îi plăcu, râseră împreună în timp ce beau cappuccino cu gheață și mâncau specialități de brânză.

– Bine, primește și buline albe. Și tu ești fericită. Toți suntem fericiți. Sper că știi asta.

– Sunt și, da, știu.

– Deci? Când și unde? V-ați hotărât?

– În mare. Eu am vrut să fie primăvara și el a zis bine, cu condiția să mă mut la el înainte de Anul Nou. Vrea să termine și să înceapă anul cu mine.

– Bine... Cu un biscuit sărat într-o mână, Nell o ridică pe cealaltă. Pentru asta primește multe bile albe. Pentru Miles, asta este lacrimogen de romantic. La primăvară. Și unde?

– Știu că ne-am putea căsători aici și ar fi minunat, dar...

– Nu e chiar ca o afacere, dar pe-acolo.

– Puțin, dar nu e numai asta. Aș vrea să mă mărit în casa lui.

– Casa voastră, îi aminti Nell. O să fie și casa ta. Și eu cred că e perfect, dacă părerea mea contează. Miles ce zice?

– A spus: „Oricum vrei tu e bine".

– Sper că nu crezi asta, nu? Să zicem că ai vrea să poarte un sacou lila, ca să se asorteze cu liliacul din buchetul tău?

– O să-i sugerez asta, doar ca să-i văd fața. Nu vrea să fie sâcâit cu fiecare detaliu. Cred că, atâta vreme cât nu vreau un sacou lila sau o trăsură trasă de cai – și nu vreau –, totul o să fie bine.

– E bine că știi cu cine te măriți. Ar mai trebui să știi și că mama o să vrea și ea să se implice. Și eu la fel.

– Aș fi nebună să refuz sfatul unor experți, mai ales că știu că o să vreau și o să am nevoie de ajutor.

– Mai spune o dată, zise Nell, butonând telefonul. Ca să te înregistrez pentru mai târziu.

– Vreau și am nevoie de ajutor ca să planific nunta, îi făcu Morgan pe plac.

– Bun, rămâne pentru posteritate.

– La cum îl cunosc pe Miles, o să-i vrea pe Jake și pe Liam lângă el. De fapt, e singurul răspuns clar pe care mi l-a dat. Nell, vrei să fii domnișoara mea de onoare?

Nell se întinse și-i luă mâna lui Morgan.

– Doamne, cât speram să mă rogi! Din toată inima!

– Mă bucur mult. Cum ți se pare culoarea maro-roșcat? Glumeam, se grăbi să clarifice, când Nell căscă gura. Mă aștept să văd exact aceeași expresie pe fața lui Miles, dacă o să-i sugerez sacoul lila. Știu că trebuie să aleg culorile, dar jur, oricare ar fi, important este să vină bine. Cred că ar fi ciudat să o rog și pe Jen să participe, să fie mai echilibrat!

– Cred că ar fi perfect. Și o întrebare delicată, dacă tot am atins subiectul. Tatăl tău?

– Nu. Răspunsul veni ușor, fără regret. Din atât de multe motive, nu. O să-i scriu ca să-l informez, dar nu-i trimit o invitație.

– Vrei să te conducă cineva la altar?

– Da. Mama și bunica.

În timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, Nell întinse iar mâna.

– Bun, nu sunt eu prea sensibilă, dar asta chiar m-a emoționat. O să fie perfect! Iar tu ești minunată, Morgan. Le-ai spus?

– Au plâns. Toate trei am plâns. Și a fost perfect.

– O să ne distrăm atât de mult cu nunta asta! Și o să iasă perfect. Nimic nu o s-o strice!

După ce dădu cana laoparte, Nell trase aer în piept.

– N-o să-i spunem numele. Nu aici, nu acum. Dar presupun că Jake te-a pus la curent.

– Da.

– Morgan, ai intrat în familia noastră când te-ai angajat la Après. Așa suntem noi, Jamesonii. Acum ești și mai mult una de-a noastră. Îți acoperim spatele, fața, lateralele. Orice putem face, orice vrei să facem, e ca și făcut.

– Nu am știut cât de mult îmi doream o familie până ce mi-am îngăduit să am o familie. Mă tot întorc la asta. Și, în spiritul familiei, o să te întreb... tu și Jake. Aveți gânduri?

– Multe, dacă tot ai întrebat.

Nell privi în jur, la mesele la care oamenii beau, mâncau și se relaxau pe măsură ce ziua de vară se transforma într-o seară de vară.

– A așteptat. Și a fost o mișcare foarte deșteaptă, să aștepte până am fost pregătită. Sau aproape pregătită, fie că-mi dădeam seama sau nu. Nu sunt atât de pregătită încât să fac saltul pe care îl faceți tu și Miles. Vreau mai întâi să fac o probă – asta e, așa sunt eu. Mai întâi o să locuim împreună. După o pauză, adăugă. Jake are o casa drăguță, dar îmi place

mai mult a mea. Ridică din umeri și luă din nou paharul de apă. Casa mea e mai aproape de locul meu de muncă, a lui e mai aproape de secția de poliție. Și latura mea practică știe că șeful poliției orașului ar trebui să fie aproape de secție. E important.

–Găsiți o casă care să vă placă între cele două. Atunci n-o să mai fie casa lui Jake sau casa lui Nell, o să fie casa lui Nell și Jake.

–Să cumpărăm o casă împreună? Asta e... o idee foarte bună. Un compromis și un angajament în același timp. I-ar plăcea asta. Și mie mi-ar plăcea. Poate. Da, poate. O să-mi placă să am o soră.

–Și mie.

–Bine, soro, du-te și fă-mi un cocktail și să trecem la treabă!

De cealaltă parte a continentului, Rozwell intră în Two Springs dimineața devreme, ca să evite canicula de peste zi. O glumă, își zise, zâmbind amar. Era caniculă până și noaptea. Dar voia să termine odată, să-și ia prosoapele noi, ceva de mâncare și niște băutură de calitate.

Voia să audă voci, chiar dacă erau ale șobolanilor ăstora de deșert.

Orașul nu era cine știe ce – o văgăună –, dar avea magazine, o piață cât de cât organizată, câteva restaurante obosite, două baruri, fiecare cu un magazin de băuturi alcoolice alături. Varianta vestică a unui departament de șerif – nu-l îngrijora – și o adunătură de case înghesuite pe care cineva cu simțul umorului ar fi numit-o suburbie.

Era la câțiva kilometri de latura vestică a Pădurii Naționale Humboldt-Toiyable – care pe el, unul, nu îl interesa câtuși de puțin – și puteai vedea munții.

Suficient de aproape ca excursioniștii de-o zi sau ăia înnebuniți după drumeții să treacă prin oraș, așa că unele magazine vindeau suveniruri și echipament pentru camping și drumeții montane. Și erau o sumedenie de arme de vânzare.

Nu era el vreun împătimit al armelor, dar i se întâmplase de mai multe ori să vadă șerpi. Încercase să-i împuște cu pistolul pe care îl luase de la Jane cea moartă, încercase apoi cu pușca ei și cu flinta pe care o găsise în cabană. Și testase AR-15-ul, care spulberase șarpele și-l speriase de moarte.

Îl pusese înapoi pe perete, rămăsese cu arma de mână.

Jane avusese o tonă de muniție, dar Gavin irosise o mare parte pe șerpi, apoi trăgând în cactuși doar ca să-i audă pocnind.

Își notase ce fel de muniție îi trebuia pentru pistol. Nu strica să mai ia.

Pentru că se trezise flămând, mâncase șase ouă și ultima bucată de bacon pe care o găsise în congelator. Jane scrisese pe ea ce este – util –,

...ar trebuise să și-o taie singur, așa că feliile ieșiseră sau prea subțiri, sau prea groase.

La dracu', o să cumpere niște șuncă! Și cârnați. Și orice altceva îi atrăgea atenția și-i făcea poftă.

Cumpără mai întâi prosoape. Nu găseai bumbac egiptean în sărăcia asta de Two Springs, descoperise asta mai demult. Dar se mulțumi cu mai puțin. Cumpără și o tigaie nouă pentru că pe cea de la cabană o arsese, apoi o aruncase cât putuse de departe.

Intră în magazinul de băuturi alcoolice. Bere, vin, whisky, vodcă, amestecuri, tonic și, la naiba, de ce nu tequila?

– Dai o petrecere? întrebă tipul de la casă, cu un *ho-ho-ho* de parcă s-ar fi crezut Moș Crăciun.

Rozwell îl privi zâmbind.

– Da, sunt sufletul petrecerii.

– Pariu.

Evitându-i privirea acum, bărbatul băgă sticlele în pungi și îi dădu restul.

După ce băgă totul în mașină, Gavin se duse după muniție. Cumpără trei cutii de gloanțe pentru Coltul .45 pe care îl moștenise. Și-și zise: „Iii-haa! Pe toți dracii, sunt pistolar!"

De acolo, se duse la supermarket.

Chipsuri, biscuiți, bomboane, cartofi prăjiți congelați – de ce nu se gândise până acum la asta? Bacon, cârnați, pizza congelată. Pizza îl făcu să se gândească la Morgan.

– Cățeaua asta o să primească ce merită! mormăi, și femeia de lângă el plecă în direcția opusă.

Preparate congelate – pe care să le încălzească și să le mănânce. Brânză! Lapte! Cereale, pâine, unt. Lămâi – pentru shoturi de tequila. Banane. Cartofi, pentru că, la naiba, oricine putea să bage un cartof la cuptor. Umplu două coșuri până la sfârșit.

La casă, vânzătoarea începu să înregistreze marfa. Avea o față rotundă ca o plăcintă și niște ochelari care îi tot alunecau pe nas.

Îl enerva atât de tare, încât își imagina cum ar fi fost s-o pocnească fix în ochelarii ăia idioți, să-i bage direct în ochi până sângera.

– Se pare că faceți provizii, zise ea, veselă.

Își întinse buzele în ceea ce credea că este un zâmbet prietenos.

– Exact. Fac provizii. Trebuie să mănânce omul, nu?

– Cum să nu! Nu-și dezlipea ochii de pe produse. Trebuie să mănânce.

Duse sacoșele la mașină și băgă produsele congelate înăuntru, unde aerul condiționat, așa cum era el, să le țină înghețate pe drumul de întoarcere.

Încărcă și restul și se pomeni aproape gâfâind, din cauza efortului, a căldurii. Deșurubă dopul unei sticle de cola pe care o cumpărase de la supermarket și urcă la volan cu ea în mână. Mai luă o gură lungă, apoi aproape că se înecă. Răsuflarea i se tăie din nou și, deși în mașină era cald ca într-un cuptor, simți că îngheață.

Îi văzu – ieșeau din localul în care ar fi intrat să ia micul-dejun, dacă nu i-ar fi fost prea foame ca să mai aștepte.

Nu era cu putință! Era un miraj, un joc de lumini. Își frecă ochii sub ochelarii de soare, dar rămaseră acolo – și se îndreptau spre el.

Nenorociții ăia de agenți, jegoșii ăia, Beck și Morrison. Erau chiar aici, mergeau pe trotuarul pavat cu scândură.

Panica îl cuprinse și urechile începură să-i țiuie, ochii i se umplură de lacrimi în clipa în care apăsă accelerația.

În timp ce mergea, lovi volanul cu palma. Cum? Cum? Cum? Camioneta zdroncănea și hurducăia și Gavin mergea cât putea mai repede. Pentru că erau chiar în spatele lui. Chiar în spatele lui.

Trebuia să se întoarcă repede, la casa lui Jane cea moartă. Își încălcase regula cea nouă și lăsase acolo haine, echipament, bani – prea mult ca să piardă totul din nou.

Își încălcase regula pentru că ei n-ar fi trebuit să fie aici.

De ce veniseră aici?

Când ajunse la poartă și sări din mașină, picioarele aproape că-i cedară sub el. Din cauza fricii, era acoperit de transpirație și degetele îi tremurau atât de tare, încât îi fu greu să descuie lacătul.

Dar reuși să deschidă poarta, intră și reuși să se adune suficient cât să o încuie la loc. Pentru orice eventualitate.

Străbătu în viteză drumul până la casă, făcând eforturi să-și limpezească mintea atât cât să gândească. Doar să gândească. O să ia camioneta ei. O rablă, dar mai bună decât asta. Și poate că agenții reușiseră să ia urma mașinii pe care o folosea acum.

Încuiase cabana – siguranța pe primul loc –, așa că trebui acum să o descuie. Odată intrat, se porni ca un uragan, îndesând haine curate laolaltă cu haine pe care nu apucase să le spele. Își auzea respirația șuierând pe măsură ce-și strângea echipamentul și deconecta o parte din dispozitivele ei, ca să le ia cu el.

Banii, banii, banii, documentele de identitate pe care le făcuse.

Armele, muniția, cuțitele – inclusiv cel cu care îl înjunghiase afurisita.

Găinile cotcodăceau infernal când se duse la hambar și trase ușa. Aruncă mai multe unelte în spatele mașinii – cleștele, un târnăcop, un topor, un ciocan. Toate aterizară cu un ecou asurzitor.

Praful se ridică în aer când se duse în cabană și aruncă geamantane, saci și valize pe pat. Se forță să fie mai atent cu echipamentul. Băgă totul sub scaunul șoferului. Cele două puști le puse în locurile special pentru arme.

N-aveau decât să vină. O să-i împuște, o să-i facă bucăți!

Avea nevoie de apă, de mâncare. Când își aminti de toată mâncarea pe care o cumpărase, furia i se transformă brusc în teamă. Deschise ușa celeilalte camionete, trase afară preparate congelate, pizza congelată, bidoane de lapte – trântind totul pe jos.

Timp și bani irosiți.

Cuprins de o furie nestăpânită, urlă. Și, când urlă, ceva deja crăpat cedă înăuntrul lui.

Se ridică și privi în jur – laptele scurgându-se în pământ, cutii întregi cu plăcintă, pui cu sos, înghețată și brânză cheddar uscată.

Și începu să râdă, și râse, și râse atât de tare, că lacrimile începură să i se scurgă pe obraji. Printre hohote, transferă restul alimentelor, băutura, prosoapele dintr-o mașină în alta. La dracu', ducă-se dracului toate astea. Se săturase! Era timpul să închidă conturile. Venise vremea socotelii. Era timpul ca afurisita aia să plătească.

– A sosit clipa, mormăi el, în timp ce întindea una din prelatele lui Jane în spatele camionetei.

Dădu să urce la volan, apoi se răzgândi în ultima clipă. Se duse la cutia de înghețată, rupse cartonul, smulse una dinăuntru și-i sfâșie ambalajul cu dinții.

O mâncă în timp ce se îndrepta spre poartă.

– *Adios*, Jane! strigă el, în timp ce-și umplea gura cu înghețată și ciocolată. Mulțumesc pentru nimic!

Descuie poarta, ieși. Apoi, aruncând cheile lacătului pe fereastră, o luă spre est.

În timp ce Beck și Morrison traversau strada, îndreptându-se spre mașina lor, vânzătoarea de la supermarket stătea în fața magazinului, fumând un Marlboro ca să-și calmeze nervii.

– Hei! Voi sunteți agenții federali, nu?

– Doamnă!

Morrison se opri în dreptul portierei pasagerului, pentru că îi trecuse cheful să mai conducă.

– Suntem agenții speciali Morrison și Beck.

– Deb a zis că au venit ieri unii de la FBI și au pus întrebări. Despre un nebun. Eu am fost liberă. Trase lung din țigară. Am avut și eu nebunul meu ceva mai devreme. Ochi nebuni. A cumpărat mâncare cât

să hrănească o armată. S-a uitat la mine și, când mi-a zâmbit, mi-a înghețat sângele în vene.

–Chiar așa? Simțind parcă ceva, Beck se apropie de ea. Am lăsat o schiță a bărbatului pe care îl căutăm la managerului magazinului. Ați văzut-o?

–Nu. Eu vin la program, îmi fac treaba, plec când mi se termină tura. Îmi văd de ale mele, așa cum ar trebui să facă toată lumea.

–V-ar deranja să aruncați o privire acum?

Beck deschise servieta și scoase o schiță dintr-un dosar.

–Presupun că aș putea. Mi-am luat pauza acum pentru că m-a speriat rău ăla cu ochii de nebun. Luă foaia și-și ridică înapoi pe nas ochelarii care îi alunecau. Clătină din cap. Nu. Ăsta avea părul mai scurt, un fel de blond murdar... atât cât am putut să văd. Și... Se opri, se încruntă. Stați puțin... Poate că totuși... Ochii, ochii ăia de om nebun. Dar ăsta de azi nu avea barbă, mai degrabă era doar nebărbierit. Și cred că era mai gras la față. Dar ochii ăștia...

–Dar înălțimea? întrebă Morrison. Cât de înalt ați zice că era?

–Cam un metru optzeci și cinci. Poate ceva mai puțin.

–A spus ceva?

–Da, a zis că trebuie să mănânce omul. Eu l-am întrebat dacă face provizii, pentru că avea două coșuri pline cu mâncare, și el mi-a răspuns că trebuie să mănânce omul.

–Avea vreun accent anume?

–Nu vorbea ca oamenii de pe aici. Ridică din umeri și trase din țigară. Mai degrabă ca cineva din est, presupun. Ar putea fi el, dar nu pot să garantez. Însă era ceva în neregulă cu tipul de mai devreme. Asta o garantez!

–Ați văzut cu ce mașină venise?

–Nu, îmi pare rău. În mod normal l-aș fi chemat pe Tiny – el așază marfa pe rafturi – ca să-l ajute să ducă marfa la mașină. Dar nu l-am chemat. Voiam să plece mai repede. Nu l-am mai observat niciodată pe aici. Cel puțin nu a mai trecut niciodată pe la mine. Dar nu cred că locuiește prea departe, pentru că a luat o tonă de mâncare congelată.

Deși femeia se cam codi să le dea, îi luară până la urmă numele și datele de contact.

–Care sunt șansele? se întrebă Morrison.

–Suficient de bune cât să mai facem repede o verificare. Dacă ai fi tu Rozwell și ai fi reușit să găsești un loc suficient de aproape de oraș cât să vii să cumperi mâncare, ce altceva ți-ai mai lua?

–Dacă aș fi blocat aici, cu siguranță mi-aș cumpăra cât mai mult alcool.

– Da, așa e. Hai să mergem pe intuiția ta, Quentin, și să mai arătăm o dată poza asta la magazinul de băuturi alcoolice.

Când intrară, vânzătorul de la tejghea ridică privirea dintr-un roman pe care îl citea. Nu era același care fusese cu o zi înainte, își spuse Beck. Poate un frate mai mic.

– Vă pot ajuta?

– FBI. Agenți speciali Beck și Morrison.

Beck ridică insigna.

Vânzătorul se lăsă să alunece de pe scaun.

– Oh, hei!

– Căutăm pe cineva.

– Atâta timp cât nu pe mine...

Beck îi zâmbi cât de fermecător putu.

– Nu, nu pe tine. Pe omul ăsta.

Vânzătorul luă schița, se foi de pe un picior pe altul.

– Ciudat. Oarecum.

– Ce anume?

– Seamănă cu tipul ăsta care a fost aici acu' vreo oră. Seamănă la ochi. Și, da, la gură, cred. Nu mi-a plăcut.

– Nu? Beck se aplecă, doar o idee. De ce?

– Bun, a cumpărat atâta marfă că aș fi putut să închid magazinul pentru azi și frate-meu – e magazinul lui – nu și-ar fi dat seama, pentru că oricum ar fi fost vânzare mai mare decât în orice altă zi. Dar ceva era foarte dubios la el – părea un om rău, înțelegi? Și a cumpărat atât de mult, că i-am zis că părea că dă o petrecere. S-a uitat atât de urât la mine, că mi-a părut rău c-am deschis gura. Cred că el e, cu părul mai scurt. Ce a făcut?

– Ai văzut ce mașină avea?

– M-am uitat pe fereastră, l-am văzut încărcând cutiile cu băutură într-o camionetă papuc. Un Chevrolet vechi și ruginit, roșu. Hei, ce-a făcut?

Dar agenții ieșiseră deja pe ușă.

– El e, Quentin. Jur, simt în stomac că el e.

– Hai să-l aducem și pe șerif. Are un loc pe-aici. Nu cumperi atâta mâncare și băutură într-un singur drum când stai la un motel.

– Ar putea avea ostatici – nu e genul lui, dar sunt case și ferme mai mici la jumătate de oră de drum cu mașina de Two Springs. Sau poate a găsit un loc abandonat. Mâncarea congelată înseamnă că are frigider și un cuptor. Dacă a venit în oraș și a intrat în cel puțin două magazine înseamnă că se crede în siguranță.

În timp ce se îndreptau în viteză spre biroul șerifului, cercetau străzile.

–Ar putea să fie încă aici, spuse Morrison. Dar e puțin probabil. Mâncare congelată.

–O să se topească repede pe căldura asta. Trebuie să fie aproape.

Biroul șerifului avea o cameră exterioară cu un dispecer și încă două încăperi pentru cei doi ofițeri angajați cu jumătate de normă în funcția de ajutor de șerif. În spate, erau două celule, o baie unisex și o tejghea improvizată cu o plită și un aparat de cafea.

Aerul condiționat duduia, trimițând pretutindeni mirosul de cafea proastă.

Șeriful Neederman, un bărbat de vreo 45 de ani, ciolănos și ars de soare, avea propriul lui birou – cu ușa deschisă.

–Ia te uită, FBI-ul, zise el, ridicându-se. Nu mă așteptam să vă mai văd.

–Lucy Wigg de la Two Springs Market și Kyle Givens de la Givens Liquors and Beer tocmai l-au identificat pe Gavin Rozwell din schița noastră. A fost în amândouă locurile în dimineața asta.

–La naiba! Sunt siguri?

–Suficient de siguri. A cumpărat multă mâncare – inclusiv produse congelate – și alcool, ceea ce indică faptul că are o ascunzătoare în apropiere. Suficient de aproape. Trebuie să începem o căutare.

–Cu siguranță o să vă ajutăm cu asta. Unul din oamenii mei e plecat în patrulă și o să-l chem pe celălalt. O să anunț și poliția statală să fie cu ochii-n patru.

–Conduce o camionetă papuc Chevrolet, roșie. Un model mai vechi, din câte ni s-a spus. Tu cunoști zona, domnule șerif. Spune-ne care sunt cele mai bune posibilități.

–Stați să dau telefoanele alea și o să mă gândesc.

După ce termină, întinse o hartă pe birou.

–Casele astea de-aici? Sunt puține și depărtate între ele, dar oamenii ar observa o persoană străină. E altă poveste dacă te muți aici sau dacă te duci în munți. Ferme sărace și greu de muncit, oameni săraci și duri care trăiesc așa pentru că nu vor alți oameni pe lângă ei. Găsești tot felul de țăcăniți, supraviețuitori, antivaccinișți, antiguvernișți, antiorice. În nici un caz nu l-ar primi cu brațele deschise – nici pe noi, de altfel.

–Rămânând în zona asta, cine trăiește singur? Fără familie, fără prea mare bătaie de cap, îi spuse Beck partenerului ei. E mai ușor să elimini o singură persoană. Cu siguranță n-ar fi vrut să fie deranjat dacă ar fi hotărât să se ascundă într-o văgăună.

–E Riley – fost pușcaș marin – un ticălos dat dracului. Neederman bătu cu degetul în hartă. Casa lui e o adevărată fortăreață. Și mai e și Jane Boot – soțul ei a murit acum ceva vreme, dar ea a rămas. Vine în oraș, vinde ouă și lapte de capră cam o dată pe lună. Amândoi sunt

oameni duri și aspri, pregătiți să înfrunte războiul sau apocalipsa – care-o veni mai întâi.

– Femeia, spuse Morrison. Ar încerca cu femeia înainte să se pună cu soldatul.

– Să mergem să aflăm.

– Vă conduc. Nu are telefon – nu crede în ele – și lotul ei e înconjurat cu sârmă ghimpată, cu acces printr-o poartă încuiată cu lacăt. Am un clește în mașină. Dacă o găsim acasă mulgând capra, o să fie nervoasă foc.

20 de minute mai târziu, opreau în fața porții deschise.

Neederman își poziționă mașina în așa fel încât să blocheze ieșirea, apoi coborî. Luă de pe jos un set de chei și clătină din cap când Beck deschise fereastra.

– Niciodată n-ar fi lăsat Jane poarta deschisă. Cheile pe jos. Afurisitul!

– Ai echipament de protecție?

Șeriful își dădu pălăria pe spate.

– Da, da. Afurisitul! zise el din nou. Jane nu ar fi lăsat niciodată poarta deschisă.

– Să ne echipăm. Cheamă întăriri. Eu și partenerul meu preluăm conducerea de aici. Aveam ceva de împărțit cu el.

Șeriful îl străpunse cu privirea pe Morrison.

– Dacă i-a făcut vreun rău lui Jane, am și eu ceva de împărțit cu el.

După ce-și puseră vestele antiglonț, intrară pe poartă.

– Nu mai e aici, Tee. Ne-a mirosit, așa se explică toate astea.

Cu o expresie întunecată, Beck conduse mai departe.

– Uite camioneta roșie și cumpărăturile împrăștiate pe pământ. Ușa de la intrare deschisă, șopronul deschis.

– Cineva a făcut o criză de nervi, mormăi Morrison.

– Așa se pare, dar hai să nu fim împușcați dacă ne-am înșelat.

Intrară între cabană și șopron și, folosind mașina pe post de scut, coborâră.

– Gavin Rozwell! FBI! Ieși cu mâinile sus!

Nu se auzeau decât găini cotcodăcind și porci grohăind.

Beck luă o piatră și o aruncă, sperând să-l facă să tragă. Nici o mișcare. Mai aruncă una și de data asta lovi casa.

– Haide, Quentin! Să vedem ce și cum.

Ieșiră din adăpost și, aplecați, alergară spre ușă. Morrison intră primul, sus, în timp ce Beck veni pe jos.

Locul mirosea a transpirație și a praf și arăta ca un bar după o bătaie.

Cercetară casa, apoi șopronul.

–Jane are un Ford Ranger, o camionetă din... 2015 sau '16, cred – și pot să verific, le spuse Neederman. Albastră, de dimensiuni medii și o să vă dau și numerele de înmatriculare. Credeți că a luat-o cu el?

–Foarte puțin probabil.

Șeriful își masă ceafa.

–O să mă uit după ea, îi spuse lui Beck. Și după capră.

–Garantat ne-a văzut azi-dimineață. Sigur ne-a văzut, altfel de ce ar fi dat bir cu fugiții, după ce cumpărase atâta mâncare? Beck făcu un efort să se oprească din a lovi cu piciorul pachetele care începuseră să se decongeleze. A ieșit din magazin și ne-a văzut. Sau poate că băgase deja cumpărăturile în mașină. Așa. A urcat la volan, a venit aici, a luat ce-i trebuia și a plecat.

–Iar fuge, Tee. Pentru că aveau amândoi nevoie, îi puse o mână pe umăr. Fuge din nou, e speriat și turbat de furie. Hai să punem o alertă pe camioneta femeii.

–E aici, în spate! strigă Neederman. Și capra la fel. Dumnezeule! Ce-a mai rămas din ele e aici. A aruncat-o pur și simplu în țărână, zise șeriful, întorcându-se la ei. A aruncat-o în țărână și a lăsat-o pradă animalelor care mănâncă hoituri.

30

Morgan îi deschise ușa lui Jake într-o dimineață târzie sufocantă, care prevestea o furtună.

–Intră! Să-ți fac o cafea? O să avem nevoie?

Șeful de poliție închise ușa în urma lui.

–Cred că ar merge mai bine ceva rece. Doamnele tale sunt acasă?

–Nu, sunt la muncă.

Venise să-i spună ceva rău. Simțea fiorii strecurându-i-se pe sub piele.

–Nu cred că ceaiul cu gheață e gata încă, dar avem cola.

–Sună grozav. Morgan, e-n regulă dacă-ți spun eu despre Rozwell? Poți să iei legătură cu FBI-ul, dacă vrei să auzi direct de la sursă.

–Apreciez că ți-ai făcut timp să vii să-mi spui personal. Calmă, își spuse. Uite ce calme îi erau mâinile în timp ce umplea paharele cu gheață. Trecuseră zilele în care o cuprindea panica. A mai omorât pe cineva, nu-i așa? Simt un nod în stomac.

–Da. Ce-ar fi să ne așezăm și o să-ți spun tot ce am aflat de la ei. O să-ți spun ce s-a întâmplat ieri, în Nevada.

– Nevada. Așadar, au avut dreptate când au presupus că se îndrea spre sud. Îmi place să știu că au avut dreptate. E ceva.

În timp ce-i povestea, Morgan asculta uluită.

– Nu pot să cred. Sincer nu pot să-l văd trăind într-o cabană rudimentară, în mijlocul pustietății. Pot să cred că a omorât-o și-mi pare rău pentru ea, dar restul?

– L-ai dat peste cap. Asta e părerea mea. I-ai oprit șirul de succese și asta l-a terminat. Recunosc meritele FBI-ului și-i admir instinctul lui Beck, dar ea și partenerul ei ar fi primii care să admită că doar din noroc chior s-au nimerit să fie în oraș fix în ziua în care Rozwell a venit la cumpărături.

– Și ei cred că a stat acolo două săptămâni?

– Aproape trei. Atunci a fost victima ultima oară în oraș. Nu e ceva neobișnuit să nu o vadă nimeni timp de o lună, ba chiar mai mult. Știu că a venit să vândă ouă, lapte, ceva brizbrizuri din piele. A cumpărat alimente și a făcut plinul la mașină acum aproape trei săptămâni. Și au aflat că Rozwell a stat la un motel cam la 50 de kilometri distantă până în ziua în care femeia a venit ultima oară în Two Springs.

– Înțeleg. Înțeleg.

– Era activă pe mai multe grupuri online – pregătitori, supraviețuitori, fanatici religioși. Se pare că Rozwell i-a menținut conturile active, mai mult sau mai puțin, dar se simt diferențe subtile în postările și în răspunsurile ei începând cu nouăsprezece zile în urmă – imediat după ziua în care a fost în oraș. Jake ezită, apoi continuă: O să facă o autopsie și poate vor reuși să stabilească exact când a murit. Morgan, fiecare persoană cu care au stat de vorbă și care a avut contact cu el ieri a spus că și-au dat seama că era ceva în neregulă cu el. Fie nu putea s-o ascundă, fie nu s-a mai obosit. Avea arme, Morgan. Un pistol, o pușcă – au găsit cartușe împrăștiate pe jos. Și Jane avea obiceiul să poarte mereu un Colt la șold.

– Și tare i-a mai folosit.

– Ideea e că acum le-a luat el. A lăsat un AR-15, așa că măcar pentru asta putem fi recunoscători, dar le are pe toate celelalte. Și a cumpărat muniție pentru Colt când a fost în oraș. Nu a mai folosit arme până acum.

– Nu mai e la fel ca până acum.

– Profilerii sunt de acord cu tine. Tot ce au găsit în cabana aia arată că a pierdut controlul. Pentru că o considera prietenă, pentru că avea să devină mai mult sau mai puțin sora lui, Jake se întinse și-i luă mâna. După părerea lor, nu o să mai aibă de ales și o să vină aici.

– În parte, e o ușurare, pentru că mereu mă aștept să aud ușa scârțâind, să văd monstrul țâșnind din întuneric. E mereu acolo, Jake, indiferent ce fac. Ca o grădină pe sub care un rozător sapă tuneluri. Pare frumoasă

și îngrijită, dar poate să se prăbușească în orice clipă. Coborî privirea spre paharul de pe masă, apoi o ridică spre ochii lui. Te temi că, fiindcă a luat armele, s-ar putea să mă împuște. Când mă duc la mașină sau am treabă prin oraș. N-o s-o facă. Nu poate. E prea rapid și prea final.

–Nu mai e la fel ca înainte, repetă Jake.

–Nu, dar esența nu s-a schimbat. În sufletul lui, în centrul lui, este același. Are nevoie să mă lovească, să vadă că-mi este frică. Trebuie să se răzbune pentru tot ce a mers prost în viața lui de când... de la Nina. După ce se scuturâ, întinse mâna după pahar. Nu pot să cred că l-am cunoscut doar două săptămâni, dar îl pot citi atât de clar. Ideea că a putut să trăiască așa cum ai spus mai mult timp... Nu, trebuie să mi-o plătească, să se răzbune pentru asta. Nu e suficient să mă omoare, trebuie să sufăr mai întâi.

–Pot să fiu de acord cu tine, dar tot să mă tem că poate mă înșel.

–Mi-a luat totul, Jake, totul, în afară de viața mea. Și uite! Desfăcu mâinile. Nici doi ani mai târziu, sunt bine. Mai mult decât bine. Am o casă, o familie, un bărbat care mă iubește. Am o slujbă bună, o viață bună. Am prieteni. El e cel care a pierdut. El e cel care fuge disperat. Nu e suficient să mă omoare repede, n-o să acopere toate astea. E ceva personal.

Când se auzi soneria, scoase automat telefonul ca să verifice.

–E... o livrare de flori. Este...

Îi întinse telefonul lui Jake.

Privirea lui se răci înainte să se ridice.

–Mă ocup eu.

Morgan avu nevoie de câteva clipe să se adune și să se ducă după el. Recunoștea o coroană funerară când o vedea. La ușă, în timp ce Jake o lua la întrebări pe femeia uluită care făcuse livrarea, Morgan studie coroana și mesajul de pe ea. „Morgan, să-ți amintești mereu."

Sigur, își spuse. O să-și amintească mereu.

Pentru că știa că n-o să fie îndeajuns să schimbe numerele, Rozwell cumpără un pulverizator, niște vopsea verde și, pe o fâșie pustie de drum, acoperi albastrul camionetei lui Jane.

Arăta ca dracu' și pierdu o grămadă de vreme ștergând vopsea de pe faruri, dar acum mașina lui nu se mai potrivea cu cea din descriere.

Credea că o să țină o vreme, mai ales că polițiștii erau tare grei de cap în această parte a lumii.

Nu putea să stea la moteluri, oricât ar fi fost ele de proaste, așa că mergea tot înainte. Intră în Utah, merse toată ziua, până la căderea nopții, împins de furie și te[illegible]mentat cu cofeină și carbohidrați.

Era timpul să-și reia bunele obiceiuri, hotărî, așa că intră în aeroportul din Salt Lake ca să tragă un somn de care avea mare nevoie în parcarea pe termen lung.

Se trezi, încins și simțindu-se ca dracu', înainte să se crape de ziuă, dar hotărî că norocul se întorsese de partea lui când zări o dubiță, cu tot cu semnul de „Bebe la bord", care probabil parcase în timp ce el își făcea siesta. Veche de cel puțin cincisprezece ani, estimă el, dar impecabil de curată. Îi luă mai mult de jumătate de oră, dar reuși să intre, să dezactiveze alarma și s-o pornească – nu-și pierduse îndemânarea! Apoi transferă totul din camioneta lui în dubiță.

Avea trei sute de mii de kilometri la bord, dar avea să-și facă treaba, avea să-l ducă în Colorado, la un motel mai de Doamne-ajută – nu la hotel încă! se avertiză singur.

Un duș fierbinte, timp să se aranjeze, să mănânce, să doarmă și să găsească cel mai bun traseu spre Montana.

Împreună cu Miles, Morgan închise barul vineri seara.

–M-a sunat Beck acum câteva ore.

Miles se opri din ceea ce făcea.

–Și-mi spui abia acum?

–Eram ocupați; tu erai ocupat. Și nu are nici o importanță dacă-ți spun acum sau atunci. Un ofițer de securitate a văzut mașina pe care o conducea Rozwell în parcarea pe termen lung de la aeroportul din Salt Lake City. Încercase să o vopsească, dar albastrul se vedea pe dedesubt. Le-a luat ceva timp să identifice mașina cu care a plecat de acolo. O dubiță roșie. O Kia, parcă a spus. A acoperit o distanță destul de semnificativă, dar i-au luat urma la Deys Inn, în Colorado.

–Ce-ar fi să stăm jos?

–Nu, mi-e bine așa. A părăsit dubița în parcarea unui Walmart din Dakota de Sud. De acolo a furat un SUV, sub amenințarea pistolului, iar pe proprietară – o femeie de 60 de ani – a legat-o cu o coardă de bungee, i-a băgat un căluș în gură și a încuiat-o în dubiță. A lovit-o până și-a pierdut cunoștința, i-a lăsat o contuzie, dar nu a omorât-o. Măcar e ceva. Acum se îndreaptă spre Minnesota, urmează o pistă pe care agenta Beck o consideră foarte credibilă. Și nu crede că o să păstreze SUV-ul multă vreme, deși nu cred că o să riște să ia legătura cu vreunul din vechile lui contacte ca să-l vândă. Au alertat aeroportul din Minneapolis.

–Asta e tot?

–Deocamdată.

–Morgan. Îi luă mâna, cea pe care purta inelul lui. Asta înseamnă ceva.

–Înseamnă totul.

–Și faptul că sunt ocupat nu contează, adăugă el. Când afli ceva despre nenorocitul ăsta, aflu și eu. Nu abia când nu mai sunt ocupat. Aflu imediat. Nu ai voie să aștepți. La fel ca atunci când îmi trimiți mesaj în fiecare seară când ajungi acasă, atunci când nu ești cu mine. Nici asta nu este negociabil.

–Ai dreptate. Îmi pare rău.

–Nu mă interesează să-ți pară rău.

–Știu. Zâmbind, îi puse o mână pe obraz. Dar tot îmi pare.

–Poți să te muți cu mine acum.

–Nu m-aș simți bine și aș sta cu inima strânsă dacă le-aș lăsa singure pe doamne, acum când chiar pare că vine încoace.

–Pot să mă mut eu cu tine.

Ar fi făcut-o, își spuse. Nu i-ar fi plăcut absolut deloc, dar ar fi făcut-o.

–Casa e cât de sigură poate să fie. Și mâine o s-o rog pe Jen să repetăm mișcările de autoapărare. Ascultă-mă! Pentru că m-am gândit mult la asta. Nu eram pregătită – și totuși, poate că n-a fost asta. A omorât-o pe Nina, dar a luat-o prin surprindere. Iar ea era bolnavă și micuță, Miles. Dar acum eu sunt pregătită și n-o să mă mai ia prin surprindere. Și sunt mai puternică decât eram. Mai mult? Sunt furioasă.

–Toate astea-s foarte bune. Totuși.

–Poliția patrulează străzile. În fiecare seară, un polițist vine după mine până acasă. Mă aștept să ne trezim cu un altul plus un agent FBI parcați în sufragerie, dacă ajunge la granița cu Vermont.

–Dacă ajunge acolo, parchez și eu lângă ei.

–S-a făcut. Și să nu te superi, dar am nevoie să vină. Am nevoie ca toată povestea asta să se termine. Vreau să mă uit la rochii și la buchete de mireasă, să hotărâm ce cântec vrem pentru primul nostru dans și să aleg nuanța perfectă de lila pentru sacoul tău.

–O să faci toate – Ce? Nu.

–Păstram sacoul lila pentru un moment special. Mi s-a părut că e nimerit acum. Acum hai să nu mai vorbim despre Rozwell și să mergem acasă.

–Bine. Fără lila.

–Păi, dacă aleg un buchet de bujori cu liliac, poate doar puțin, la butonieră. Apoi încep să mă gândesc la nemțișor și sângele-voinicului, sau la un buchet de lalele cu floarea miresei. Nu mă lăsa să încep!

–Din toate lucrurile pe care mi le doresc, să vorbesc despre buchete este aproape de capătul de jos al listei.

Afară, o luă din nou de mână și i se păru că simte în aer primul iz autentic de toamnă.

– Ce zici de *Stand by Me*?

– Vrei să ne uităm la un film în seara asta?

– Nu mă refeream la film. La cântec! Primul dans. Pentru că eu o să-ți stau alături și ai face bine să-mi stai și tu mie.

Totul stresul pe care îl simțea se risipi, lăsând loc unei călduri care parcă o topea pe dinăuntru.

– Te-ai gândit! Te-ai gândit la nunta noastră!

– Îmi mai trece uneori câte o idee prin minte.

– Accept nominalizarea ta pentru cântec – chiar e una bună – dacă accepți și tu o crenguță de liliac la butonieră, dacă mă hotărăsc la asta.

– Doar o crenguță?

Morgan ridică degetul mare și arătătorul ca să indice una mică.

– Pot să mă angajez la așa ceva.

Se întoarse spre el și-l cuprinse în brațe.

– Te iubesc, Miles.

– Alt lucru pe care ai face bine să nu-l uiți.

Mai târziu, în timp ce ei dormeau, Rozwell intră în Wisconsin la volanul unui Dodge papuc pe care îl cumpărase cu bani gheață dintr-un lot de mașini la mâna a doua din St. Paul.

Făcuse planuri.

Morgan se ocupă de pachetele care sosiră, de sumele încasate din contul ei, le raportă. Și-și păstră propriul registru.

Când sosi luna septembrie, se așeză la masă cu doamnele ei.

– Știu că sunteți îngrijorate, dar asta și încearcă să facă. Să ne îngrijoreze, să-mi intre pe sub piele. Dar mie toate astea nu-mi arată decât că este disperat.

– Disperarea e periculoasă, îi atrase atenția Olivia.

– Da, și nu o să fiu nici nesăbuită, nici neglijentă. Conduce de câteva zile, abia dacă face vreo oprire. Oamenii legii știu în ce mașină e acum, pentru că a cumpărat un papuc cu banii jos în St. Paul. FBI-ul lucrează cu compania de la care e cardul de credit. Eu nu-l mai folosesc pentru nimic. Și ieri s-a raportat o utilizare nouă.

– Pentru ce? întrebă Audrey. Ce mai e acum?

– Probabil că a aflat despre nuntă. A comandat douăzeci și patru de trandafiri negri.

– Era și un mesaj? Nu încerca să ne ascunzi ceva ca să ne protejezi, Morgan.

– Nu încerc, bunico. Chiar nu. Scria doar: „Nici o nuntă. O înmormântare". Nu-i prea spiritual, se grăbi ea să adauge, când o văzu pe maică-sa albindu-se la față. Și nu-i deloc isteț. Fiecare mișcare pe care o face este un avertisment pentru noi. După o pauză, continuă: Mai e ceva.

–Să auzim. Totul deodată! îi spuse Olivia.

–I-au surprins imaginea pe camerele se securitate de pe feribot, în timp ce traversa spre Michigan. Probabil că a schimbat culoarea camionetei la o vopsitorie profesionistă și a schimbat plăcuțele de înmatriculare, dar l-au prins pe cameră. Este iar blond, nu mai are barbă. Încă nu a dat jos kilogramele.

–Parcă le-ar lăsa iarăși o urmă, murmură Audrey. Cum a făcut înainte.

–Așa e și se gândesc și ei la asta, pentru că i-au luat urma în sud, spre Indiana.

–De ce face asta?

Acum Olivia se ridică și începu să se învârtească prin bucătărie. De ce nu o taie direct spre Ohio, pe lângă lacuri și drept înainte spre Vermont?

–Nu știu, bunico. Am vorbit mult timp cu agenta Beck. Au niște teorii. Poate încearcă iar să-i scoată de pe pistă. Caută un loc în care să se poată ascunde câteva zile, să recupereze somnul pierdut, să aștepte să uite de el. Să aștepte să uit eu de el. Ce știu cu siguranță este că s-a abătut cu cel puțin trei sute de kilometri de la drum – presupunând că vine aici. Iar eu știu că agenții sunt aproape călare pe el.

–Nu-i destul.

–Așa zic și ei. Am simțit că agenta Beck era foarte frustrată. Nu voiam să plec la muncă fără să vă spun. Momentan, este la mai bine de o 1 500 de kilometri distanță și e posibil să facă din nou o pauză. Și acum trebuie să vă rog să schimbăm placa, pentru că trebuie să plec la muncă în câteva minute. Vreau să vă arăt rochia pe care am găsit-o.

Scoase telefonul și căută site-ul.

–Oh, Morgan, e frumoasă! Simplă, elegantă.

Morgan își simți mușchii relaxându-i-se la aprobarea mamei ei. Audrey se pricepea.

–Vreau ceva simplu. Superb, dar simplu.

–Și ai găsit ceva pur și simplu superb. Ador croiala și fusta doar subtil evazată. Dar nu o să-ți cumperi rochia de mireasă de pe internet.

–Dar ai spus...

–Stilul ți se potrivește foarte bine și e exact ce trebuie pentru o nuntă în grădină, dar nu o să-ți cumperi rochia de mireasă online. O să facem o programare la magazinul de mirese din Westridge, săptămâna viitoare. Este un loc foarte drăguț. Trebuie să le inviți și pe mama lui Miles, pe bunica lui, pe sora lui – și pe Jen.

–Oh, dar –

–Mulți oameni, multe păreri, da. Audrey o bătu pe mână. Dar este ceva important. Trebuie [illegible] rochia, să o probezi, să fii sigură.

–Pot să o trimit [illegible]

– Ce zici de asta? Când intra în priză, Audrey nu putea fi întreruptă de nimeni. Dacă nu găsești ceva să-ți placă la nebunie, ceva ce să te facă din tot sufletul, care să te facă să strălucești, poți să comanzi rochia pe internet fără să auzi un cuvânt de la mine. Și rochia o plătesc eu.

– Mamă!

– Te rog, lasă-mă! Acum ochii i se umplură de lacrimi. Îmi doresc atât de mult! Vreau să-ți dau asta.

– Nu te împotrivi, Morgan. E nepoliticos să refuzi un dar făcut din dragoste. Nunta asta e darul nostru, al mamei tale și al meu. Nu e vorba de cine plătește, copil al copilului meu. E vorba de iubire. Și mă aștept ca familia mirelui să protesteze. Și voi fi pregătită să ajungem la un compromis. Asta e iubirea.

– Am început deja o foaie de calcul, am un buget.

– Evident! Oh, seamănă atât de mult cu tine, mamă. Cu siguranță nu de la mine a moștenit spiritul ăsta practic. Acum poți să le arunci cât colo și să te gândești doar la partea frumoasă. Culorile, florile, muzica, lista de invitați. O să încercăm să mergem lunea viitoare la magazinul de mirese. În felul ăsta n-o să-ți faci griji că întârzii la muncă și o să ne putem distra împreună.

– Vorbim, dar acum chiar trebuie să mă duc la muncă. Trebuie să-i spun și lui Miles tot ce v-am spus vouă mai devreme. Avem o înțelegere.

Îi duse spre sud, spre Indianapolis, unde închiriase un garaj cu un card de credit nou. Băgă mașina înăuntru, apoi luă un Uber până la terminalul privat al aeroportului.

Își pusese o perucă masculină neagră, cu păr lung, prins la spate, își lăsase barba să crească, apoi, cu foarte mare grijă, își aranjase frumos un cioc. Intră cu laptopul, cu o servietă de mână și lăsă la cală singurul geamantan. Nu-și făcea griji pentru documentele de identitate – lucrase mult și cu atenție și la acestea.

Bău un pahar de vin în avionul spre Middlebury, Vermont, și mâncă două pungi de chipsuri oferite de compania aeriană.

Pur și simplu nu putea să se lase. „Privat" însemna că bagajele nu-i erau verificate. Coltul stătea la loc sigur în servieta lui, la fel și cuțitul.

Când o să-i ia ei urma în Indianapolis – presupunând că o să i-o ia vreodată –, o să termine ce avea de făcut. Și o să-și recapete norocul.

Data viitoare când o să fie într-un avion, o să se îndrepte spre o plajă tropicală cu un hotel de cinci stele. Și viața oribilă pe care o dusese în ultimele luni avea să i se șteargă din amintiri, asemenea unui vis urât.

*

–Ceva nu e bine.

Beck stătea în altă cameră de motel, studiind altă hartă.

–Nu e bine, Quentin.

–Iar ne joacă pe degete.

–Ai și tu senzația asta? Nu se explică altfel de ce s-ar depărta atât de mult de destinația lui. Începe să-și revină. Nu și-a revenit încă, dar începe. Are un plan acum. Asta simt eu.

–Ar trebui să o luăm spre nord-est. Să lăsăm zona asta agenților de aici, poliției locale, și să de ducem direct în Vermont.

–Sunt de aceeași părere. Se întoarse spre el. Dar nu numai atât. Hai să plecăm imediat. Vreau să o văd pe Morgan. Vreau să văd cum a aranjat casa, să mai văd o dată complexul, să discut față în față cu șeful poliției. Să analizăm punct cu punct sistemul de securitate de la complex. Simt că mi se pune iar nodul ăla în stomac.

–Trebuie să vedem ce-i cu el.

–Așa să facem. Vreau să fiu acolo.

–Și putem s-o luăm invers, de acolo. Cred că a abandonat camioneta, Tee. A cumpărat-o, apoi a abandonat-o.

–Așa cred și eu. Hai să mergem acolo și să stăm o vreme să evaluăm situația. Dacă ne înșelăm, asta este.

–Nu ne-am înșelat până acum.

Rozwell aterizează în Middlebury după un zbor fără probleme. Mașina închiriată pe care o aranjase îl aștepta acolo. Când urcă în scaunul de piele al Mercedesului sedan, simți un val aproape amețitor de plăcere.

–M-am întors! Cu un râs înfundat, mângâie volanul și zâmbi larg privind bordul încărcat. Așa mai merge, așa mai merge. La naiba, așa mai *merge!*

Fredonând, introduse adresa lui Morgan în GPS.

32 de minute era foarte, foarte bine.

Când Miles intră la Après, Morgan avea câte un shaker de cocktail în fiecare mână și discuta cu două femei așezate la bar. Făcea puțin spectacol, își zise, privind-o cum toarnă băuturile în pahare și adaugă câte trei măsline în fiecare.

Avea un talent pentru asta. Amândouă femeile ridicară paharele în semn de toast după prima sorbitură și Morgan le răspunse cu o plecăciune.

–Totul e din încheietură, spuse ea, când îl văzu pe Miles.

Veni la bar, dar i se adresă lui Bailey:

–E ultima ta seară la noi.

– Da. O să-mi fie dor de toată lumea. Morgan m-a ajutat cu un interviu pentru un loc de muncă la un club, chiar lângă campus.

– Să ne spui și nouă cum iese și, dacă o să vrei să mai lucrezi aici vara viitoare, te așteptăm. Am nevoie de Morgan două minute. Te descurci singură?

– Sigur. Am avut un profesor foarte bun.

Morgan își ținu pentru ea gândurile care îi asaltaseră mintea, în timp ce ieșea împreună cu Miles.

– Credeam că ai plecat deja. S-a...

– Nu s-a întâmplat nimic și tocmai plecam. Vin agenții federali, o să ajungă curând.

– Aici? De ce?

O îndreptă spre cărarea care șerpuia prin grădină.

Nopțile erau mai reci și primele accente de culoare apăruseră pe dealuri.

– Se pare că vor să evalueze sistemul tău de securitate. Jake – l-au contactat pe el, el m-a contactat pe mine – crede că vor și să vadă cum mai ești tu.

– Bun, asta e bine. Asta chiar e bine. Aș vrea să-i văd personal. Să-i evaluez și eu pe ei.

– Jake vrea să desemneze un agent pentru Westridge și sunt și eu de aceeași părere.

– Miles, se poate hotărî să vină aici mâine. Sau peste șase luni. Cât timp o să fiu păzită și supravegheată?

– Cât timp va fi nevoie. Ai viața ta, Morgan. Ai reușit, îți trăiești viața și asta n-o să se schimbe. El n-o să schimbe asta. Dar când și dacă o să vină aici, o să avem toate resursele disponibile. Și mâine o să stau de vorbă cu doamnele tale.

– Despre ce?

– Despre faptul că vreau să stau acolo două nopți pe săptămână. Tu ești la mine trei nopți eu o să fiu la tine alte două sau trei. E echilibrat. Putem să ne certăm mai târziu – lucrezi acum –, dar o să se întâmple.

– E a doua oară în seara asta când cineva îmi spune ce să fac. Nu-mi place.

– Te înțeleg, dar tot o să se întâmple. Se văd primele culori în copaci.

Privi în zare, spre vârfurile dealurilor și ale munților.

– Timpul trece, anotimpurile se schimbă. Ce nu se schimbă și nu se va schimba? Faptul că acum ești a mea.

– Hei, stai puțin...

– La fel cum eu sunt al tău. Și suntem genul de oameni care avem grijă de ce-i al nostru, nu?

–Mie povestea asta nu mi se pare chiar așa de simplă.

–Poate că nu e, dar... e adevărat. Trebuie să mă duc să hrănesc câinele. Nu uita să-mi trimiți mesajul când ajungi acasă.

–De îndată ce-i fac cu mâna ofițerului Howe și închid ușa după mine.

–Și o încui.

–Da, da, da. Mâine-poimâine o să vrei și un cod sau o parolă de siguranță.

–O să mai vorbim noi despre ce gânduri mi-au venit în cap când ai spus „parolă de siguranță", dar nu e o idee rea.

Încruntându-se, se cufundă în gânduri.

–Nici opusul unei parole de siguranță nu e o idee rea.

–Super. Dacă o să mă trezesc într-o luptă cu Rozwell, care să fi trecut de ofițerul Howe și de sistemul de alarmă și să fi intrat în casă, o să-i spun să mă lase puțin până-i trimit lui Miles parola noastră de *nesiguranță*: ananas!

–Ananas e stupid.

O sărută absent pe frunte, încă gândindu-se.

–Oh, „ananas" e stupid?

–În contextul ăsta. Bagă-l cumva pe Howl.

–Vorbești serios?

–Toate resursele disponibile. Sau pot să aștept aici până la închidere și să te duc personal acasă.

–După care să te uiți sub pat și în toate dulapurile? Chiar în timp ce spunea asta, înțelegea. Își făcea griji. Firește că-și făcea griji când nu era acolo, când nu putea controla situația. O să încercăm invers. Du-te acasă, stai în turnulețul tău și răspunde la toate masajele și la toate e-mailurile și fă tot ce nu ai apucat să faci într-o zi obișnuită de muncă. Și, dacă-ți trimit un mesaj de genul „Spune-i noapte bună lui Howl", vino cât poți de repede.

–S-a făcut.

În bucătărie, Olivia și Audrey spălau ultimele vase rămase după cină, discutând despre subiectul care le preocupa cel mai mult în ultima vreme.

Planurile de nuntă.

–Putem să ne alegem și noi rochii de la magazinul de mirese. Audrey spală de mână paharele de vin pe care le folosiseră la cină. Trebuie să arătăm perfect când o conducem pe Morgan spre altar. Sau, în fine, ce o să fie folosit pe post de altar. Încă mă podidesc lacrimile când mă gândesc că ne-a vrut pe noi.

–Nimic prea pretențios, Audrey. Fata vrea ceva simplu.

–Simplu – nepretențios –, dar perfect.

Olivia luă o cârpă ca să șteargă vasele.

–Sper să aleagă o formație bună pentru că vreau să dansez până cad din picioare. Cine ar fi crezut, scumpo, iarna trecută, când a venit la noi, că o să planificăm o nuntă primăvara următoare?

–Nu doar o să știm că e fericită, mamă. O s-o vedem. O să putem face parte din viața pe care și-o construiește. Și o să apreciez întotdeauna șansa asta. Întotdeauna.

–O să devii iar sentimentală și o să te lași copleșită de emoții, iar asta o să mă facă pe mine sentimentală și copleșită de emoții. Așa că zic să ne oprim și să ne ducem să vedem un film.

–Mi-ar plăcea un film.

–Fac popcorn.

–Eu duc gunoiul afară. Și să alegem ceva vesel, adăugă ea, legând la gură sacul de gunoi, apoi trăgând coșul de reciclare.

Le duse pe amândouă într-o parte a casei, aruncă sacul în tomberon și lăsă coșul de reciclat la locul lui.

Nu-l auzi, nu-l simți decât abia când brațul o strânse de gât și țeava pistolului îi apăsă tâmpla.

–Scoate un singur sunet și te împușc în cap. Tu trebuie să fii mama. Haide în casă, mamă.

–Morgan nu e aici. Nu e aici.

–*Știu* că nu este. În loc să apese trăgaciul, întoarse pistolul și o lovi zdravăn cu patul. Crezi că sunt prost? Ți-a spus că sunt prost? Mișcă!

Privirea i se încețoșă – lacrimi, durere, frică – în timp ce o târa spre ușa bucătăriei.

–I-am dat drumul, spuse Olivia. Fac două boluri, pentru că știu că ție nu-ți place sarea.

Apoi se întoarse și încremeni.

–Și tu trebuie să fii bunica. Pe podea, bunico, cu fața în jos. Altfel îi zbor creierii mămicii. Zâmbetul batjocoritor i se transformă într-un rânjet. Hei! Aveți popcorn?

31

Se gândi să le omoare pe amândouă. Nu cu pistolul – prea mult zgomot. Dar avea cuțitul lui Jane cea moartă și avea și alte metode.

Nu ar fi fost tare să-i vadă fața când venea acasă și le găsea cadavrele însângerate?

Dar asta se întâmplase cu – cum o chema pe târfa aia mică? Nu conta. Nu fusese suficient, nu fusese îndeajuns de dureros.

De data asta, o s-o pună să se uite în timp ce le omora. În felul ăsta, când o să ajungă la ea, o să moară cu imaginile astea în minte.

O să sufere și trebuia să sufere. O să plătească și trebuia să plătească.

Avea o cicatrice urâtă pe brat – din vina ei. Se îngrășase – din vina ei. Și, cu numai câteva ore în urmă, o măsea din spate începuse să-l doară. Din vina ei!

Fiecare oră pe care o petrecuse într-o cameră de motel cu mucegai pe pereți, fiecare kilometru pe care îl străbătuse într-o hodoroagă bună de aruncat la fier vechi fusese vina ei.

El merita ce era mai bun și-și câștigase dreptul la ce era mai bun. Și, după ce o omora pe ea, totul avea să fie iar ca înainte. Tot ghinionul lui venea de la ea.

Le puse pe javre să tragă scaunele frumoase și solide din sufragerie în camera de zi, apoi o puse pe aia bătrână să o lege pe cealaltă de scaun cu coliere de plastic. Fusese nevoie să o pocnească de câteva ori ca să o convingă, dar nu-l deranja.

Pe bunică o legă cu mâna lui, tot cu coliere de plastic, apoi folosi o rolă de bandă adezivă, ca măsură de siguranță.

Încercaseră să vorbească cu el, cu voci încete și calme sau printre lacrimi, așa că le pusese bandă adezivă și peste gură.

Se învârti o vreme prin casă, cercetând camerele și aruncându-și popcorn în gură.

Când auzi scaunele troncănind, se întoarse în camera din față.

– Țineți-o tot așa și o să vă alegeți cu un glonț în genunchi. Sau poate în burtă. Se așeză pe canapea cu fața spre ele, cu bolul de popcorn în brațe. Când o să intre, o să vă vadă. Asta e faza numărul unu. O să știe că e vina ei. Totul e din vina ei! Aveți idee cât de mult m-a costat? Ce mi-a luat? Era din ce în ce mai furios și începuse să clocotească, să dea pe dinafară. Eu am trăit ca un sărăntoc, ca un *ratat*, și ea locuiește aici? Pun pariu că are un pat mare și moale la etaj – o să mă uit mai târziu. O casă mare și veche – văd că aveți câteva antichități, pe toți dracii, probabil moștenire de familie. De ce are ea parte de toate astea după ce mie mi-a distrus viața? Am venit să o iau înapoi, ați înțeles? Iau totul înapoi.

Bagă mâna să mai ia popcorn, găsi bolul gol și-l aruncă în cealaltă parte a camerei. Cioburile de sticlă se împrăștiară în toate direcțiile.

Într-o fracțiune de secundă, din furios, chipul lui deveni calm și contemplativ.

– Acum mi-e sete. Să vedem ce aveți. Și atenție, dacă aud un sunet, Morgan o să vă găsească pe amândouă moarte, într-o baltă de sânge.

Când îl auziră învârtindu-se prin bucătărie, Olivia își schimbă iar poziția, fără zgomot, în așa fel încât Audrey să-și poată folosi mâna, degetele, ca să scoată telefonul din buzunarul mamei ei.

Banda dură din plastic îi intra în carne, o tăia până la sânge. Dar nu se opri și-și simți inima sărind în piept în clipa în care degetele îi atinseră marginea de sus a telefonului.

Apoi îl auziră întorcându-se!

– Da' știu că vă respectați, afurisitelor! Luă o înghițitură lungă dintr-o sticlă de cola. Aveți ceva vin de calitate, dar o să-l las pentru mai târziu. Am nevoie să-mi păstrez mintea limpede ca să-mi fac treaba. Și, apropo de calitate...

Veni lângă Olivia și-i trase banda adezivă de pe gură, radiind pur și simplu de încântare când îi văzu șocul de durere schimonosindu-i fața.

– Casa asta valorează o grămadă de bani și ai încă mult cașcaval în conturi personale și de afaceri. Nu există nici un motiv pe lume pentru care o femeie așa ca tine să aibă atât de mult. Banii sunt privilegiul unui bărbat, mamaie!

– Îți transfer totul ție, cu semnătură. Poți să pleci de aici cu toți banii mei și să dispari. Să trăiești viața pe care o meriți.

– Așa spun toate – dacă le dau ocazia să spună ceva. Nu vreau să-mi *dai* tu absolut nimic! Eu iau. Înțelegi? Își înfipse mâna în gâtul ei. Înțelegi?

Când Olivia dădu din cap, slăbi presiunea.

– Pun pariu că ai un laptop bun. O să-mi spui unde este și o să-mi spui parola, altfel iau una din pungile alea de plastic pe care le aveți în bucătărie și i-o pun pe cap ăsteia. Și poți să o privești cum se sufocă până moare.

Îi spuse.

Când se duse după laptop, Audrey încercă iar să ajungă la telefon.

Bailey rămase să închidă barul cu Morgan.

– Să ții legătura, îi spuse Morgan. Vreau să știu cum merge cu școala, cu jobul cel nou – pentru că o să-l obții – cum îți merge cu toate.

– Promit. Sunt nerăbdătoare să mă întorc, dar o să-mi fie dor de tine, de voi toți. Poate-mi păstrezi un loc la bar în vacanța de iarnă.

– Dacă vrei, al tău este.

Bailey mai privi pentru ultima oară în jur.

– Chiar s-a terminat vara.

– Mai are vreo câteva zvâcniri, dar, da, se simte că începe să cedeze. O să fie prima mea toamnă în Vermont.

– Nu mi-am dat seama.

– Armata, școala... Așa că veneam în vizită vara și de Crăciun. De-abia aștept.

La fel cum aștepta toate toamnele ce aveau să urmeze.

– Ești gata?

– Da. Ne vedem în vacanța de iarnă.

Ieșiră împreună. Morgan îl văzu pe ofițerul Howe sprijinit de mașina de serviciu, discutând cu unul din paznicii de noapte. Era o rutină de-acum, își zise. Polițiștii și paznicii – o rutină.

Bailey se întoarse și o strânse în brațe.

– Te rog, ai grijă de tine.

– Așa intenționez. Se duse la mașină. Jerry, domnule ofițer.

– Noapte bună, Morgan! Ai grijă cum conduci!

– Cum aș putea să conduc cu un polițist mereu în oglinda retrovizoare?

Pe drumul spre casă, lăsă problemele legate de muncă în urmă și începu să se gândească la ce avea de făcut a doua zi. Niște rufe de spălat, o programare la coafor ca să-i arate stilistei ce fel de rochie voia și să se gândească la o coafură potrivită pentru nuntă.

Nell îi recomandase un fotograf – care fusese aprobat și de doamnele ei. Trebuia să stabilească și cu el o întâlnire. Știa că multe cupluri făceau fotografii de logodnă, dar nu credea că ea și Miles erau genul ăsta de cuplu.

Și avea selfi-urile din excursia pe munte.

Iritarea pe care o simțise față de el mai devreme dispăruse cu desăvârșire. Își făcea griji, își aminti acum, pentru că o iubea. Dacă-i accepta iubirea – și cum o mai accepta! – trebuia să accepte și restul.

Poate că acum i se părea caraghioasă parola de *nesiguranță*, dar ar fi putut fi o poveste care să-i facă să râdă, peste niște ani. Când Rozwell o să fie într-o închisoare de maximă securitate.

Stătea treaz și-i aștepta mesajele. Nu-i spusese, dar era evident, pentru că răspundea întotdeauna în câteva secunde. Doar: „Culcă-te". Sau: „Vorbim mâine".

Niciodată: „Noapte bună".

Dar aștepta în fiecare noapte în care nu erau împreună până ce știa că ajunsese acasă în siguranță. Putea să fie recunoscătoare.

– Sunt recunoscătoare.

Intră pe aleea din fața casei, încuie mașina. Ofițerul Howe așteptă în mașina de poliție în capătul aleii în timp ce se îndrepta spre ușă.

Descuie, deschise, se întoarse și-i făcu cu mâna. Închise ușa în urma ei, resetă alarma.

Se îndreptă direct către scările care urcau spre camera ei, dar un zgomot din camera de zi o făcu să întoarcă brusc capul.

Și totul în ea se transformă în gheață.

Văzu vânătăile de pe fața mamei ei, de pe cea a bunicii, teama și durerea din ochii lor.

Râzând ca un nebun, Rozwell sări din spatele canapelei, unde se ascunsese.

– Surpriză! strigă el, fluturând un pistol într-o mână și un cuțit în cealaltă. Hai, țipă! Fă o singură mișcare și le tai gâturile! Pe tine te împușc și dispari înainte să atingi podeaua.

Orice va trebui să facă, oricare va fi prețul pe care va trebui să-l plătească, n-o să le facă nici un rău doamnelor ei.

– Nu o să țip, Gavin. Ce rost ar avea? Și n-o să mă împuști. Nu e stilul tău. Asta e pentru leneși. Privi în ochii lui. Dacă ar fi privit în ochii mamei, s-ar fi prăbușit. Tu nu ești leneș. Și nu ai bătut atâta amar de drum doar ca să mă împuști și să termini atât de repede.

– Te crezi foarte deșteaptă.

– Destul, dar tu ești mai deștept. Știi că nu pot să fac nimic atâta timp cât familia mea e în mâinile tale. Cât timp mama și bunica sunt în viață, nu pot să fac nimic.

„În viață, ține-le în viață!" Era tot ce avea.

– Așa e, cățea afurisită! Nu poți să faci nimic. Eu dețin controlul. Întotdeauna, eu dețin controlul. Hei, ți-au plăcut florile?

– Nu.

Revenise la părul blond, dar nu mai strălucea și tunsoarea era inegală, ciopârțită. Își dădea seama că folosise farduri și în locurile în care se frecase i se vedea pielea roșie – prea mult soare de deșert. Nu mai era zvelt și elegant, mai degrabă dolofan și mototolit. Avea o cicatrice urâtă pe braț, umflată și cu puroi.

Încercă să-și amintească tot ce o învățase Jen. Nu putea să fugă. Nimeni n-ar fi auzit-o dacă țipa. Nu se putea ascunde. Își promise că o să lupte, dacă o să aibă ocazia.

O păcălise o dată, își spuse. Acum o să-l păcălească ea.

– Ai vrut să mă sperii. Ai reușit. Vrei să mă sperii acum. Sunt speriată. Cu siguranță nu merit riscurile pe care ți le asumi, Gavin. Sunt un nimeni.

– Mi-ai distrus viața.

– Nu am...

Se opri când telefonul din buzunar o anunță că primise un mesaj. Și arma pe care Rozwell o ținea în mână se îndreptă spre fața ei.

– Cine mama dracului te sună? E două noaptea.

– E un mesaj – doar un mesaj. Nu e nimic. Nu-l ating.

Rozwell făcu un pas în spate și îndesă țeava pistolului sub bărbia mamei ei.

–Cine îți trimite mesaje la două noaptea? Dacă-ncerci să mă prostești, îi zbor creierii.

–Bine. Te rog. E logodnicul meu. Îi trimit un mesaj când ajung, ca să știe că sunt acasă. Nu-i face nimic, Gavin. Ascultă-mă, dacă nu-i răspund că sunt bine, o să cheme poliția. Nu vrei asta. O să-ți arăt. Lasă-mă să-ți arăt.

–Adu-mi telefonul!

–Bag mâna după el. O să ți-l dau ție.

Dar el avea pistolul într-o mână și cuțitul în cealaltă. Mizând pe asta, ridică ecranul ca să poată citi mesajul de la Miles.

Unde naiba ești?

–Dobitocul! Răspunde-i. Rămâi aici, ca să văd ce-i scrii. Încearcă vreo șmecherie, Morgan, și o să-mi dau seama.

–N-o să încerc nimic. E mama mea. N-o să încerc nimic.

–Zău? Eu am omorât-o pe maică-mea. Fă pe nebuna și o omor și pe-a ta.

Ținu ecranul înclinat, ca el să poată vedea.

scuze a durat mai mult să închid dar sunt acasă acum spune-i noapte bună lui Howl și culcă te te iubesc.

–Cine dracu' e Howl?

–E câinele lui.

Dând frâu liber lacrimilor, Morgan țipă în clipa în care Rozwell îi trase capul lui Audrey pe spate.

–Doar câinele lui! Așa spunem noi. O să se mire dacă nu zic nimic acum. Te rog! Am făcut ce mi-ai spus să fac.

Telefonul bipăi din nou. Rugându-se, cu mâna tremurându-i acum, Morgan ridică ecranul ca Rozwell să poată citi:

Așa o să fac. Noapte bună.

A înțeles, își spuse. A înțeles.

–Aruncă telefonul.

Când făcu ce-i spusese, îl strivi cu piciorul.

–Acum, dacă nu vrei să-mi tremure degetul, fă un pas înapoi.

Miles ieși din casă și urcă în mașină în numai treizeci de secunde.

*

În timp ce Morgan trimitea mesajul, Beck și Morrison coborau din avion în Middlebury.

Șeful echipajului de la sol îi întâmpină:

–FBI. Ați întârziat.

–Vreme rea în Indianapolis, ne-a ținut pe loc.

–Da, am auzit. V-au trimis o mașină. Făcu un gest, apoi le dădu cheia. Vă recuperăm noi bagajele.

–Complexul turistic este la 20, 25 de minute de aici, nu-i așa? întrebă Morrison.

–La ora asta, ajungeți în 20. Ciudată chestie! Sunteți al doilea zbor privat care vine azi din Indianapolis. Primul a ajuns înainte să se strice vremea.

–Stai! spuse Beck, strângându-i brațul. Ați mai avut un zbor privat din Indianapolis? Câți pasageri?

–Doar unul. Un tip. Plin de bani. Îl aștepta un Mercedes Clasa C, închiriat. Hei! Bagajele! strigă el, dar Beck și Morrison alergau deja spre mașină.

–Sună-l pe șeriful Dooley! Beck sări la volan. Acum.

În timp ce traversa orașul în viteză maximă, Miles îl sună pe Jake.

–E la ea.

–Ce? Nathan a raportat că totul e bine. A văzut-o intrând în casă acum câteva minute.

–E la ea. E înăuntru. Du-te acolo.

–Așteaptă-mă!

–Nu.

–Pe toți dracii!

Jake își trase hainele pe el. Și Nell la fel.

–Vin cu tine.

–Ba nu vii.

–Am și eu mașină, așa că vin cu tine sau vin singură. Dar tot vin. E familia mea.

Morgan făcu un pas înapoi și-și ridică mâinile, într-un gest de supunere.

–Știu că ți-e greu de un an încoace. De un an și jumătate.

–Nu știi nimic!

–Știu că nu pe Nina o voiai. Mă voiai pe mine.

–*Așa* o chema! Iisuse, mă scotea din minți.

–Ți-am stricat șirul de victorii și de atunci n-ai mai putut să-ți trăiești viața așa cum vrei.

–Așa cum merit.

–Da, asta. Iar eu mi-am trăit-o pe a mea. Chiar nu e drept. Sigur, mi-am pierdut casa, economiile, toate astea, dar iată-mă!

Își întinse mâinile, făcu iar un pas în spate. Adu-l spre tine, își zise. Departe de ele.

–Trăiesc în casa asta frumoasă. Mi-am cumpărat o mașină nouă. Dar știi toate astea. Știi totul despre mine. Știi că am un logodnic sexy. Și bogat.

–Ți-o tragi cu șeful, Morgan! zise el, rânjind. Ce clișeu!

–Dacă ține... Ridică din umeri. Și are o casă fantastică! Am o slăbiciune pentru case – știi asta. Și uite aici! Ridică o mână și flutură degetele, făcând diamantul să sclipească. Sinceră să fiu, Gavin, acum că stau să mă gândesc, ție-ți datorez totul. Mă speteam ca proasta muncind în două locuri, strângând fiecare bănuț, locuind într-o cutie de chibrituri. Până când ai apărut tu. Se trase încă un pas mai în spate. Și ți-am stricat șirul. Ți-am stricat tot norocul. I-am trimis pe agenții FBI pe urmele tale. Mi-ai lăsat mesaje cu medalionul, cu brățara. Le-am primit.

–Tu ar fi trebuit să fii în locul lor.

–Dar nu am fost. Le-ai omorât cu mâinile tale pentru că de asta ai nevoie. Nu de pistol, nu de cuțit. Nu are efectul pe care îl vrei decât dacă o faci cu mâinile tale. Trebuie să fie personal, mai ales cu mine. Trebuie să fie intim. Pistolul este sub demnitatea ta și n-o să-ți ofere ceea ce vrei. O știm amândoi.

–Nu-mi trebuie pistolul! Îl puse pe șemineul din spatele lui. Nu-mi trebuie nici cuțit.

Și îl băgă în teaca de la curea.

–Știu, Gavin. Am visat la mâinile tale pe gâtul meu. Am visat că te implor să mă lași să trăiesc viața asta pe care am început-o, pe care tu mi-ai dat-o. Dar nu mă lași niciodată.

Acum zâmbi și păși încet spre ea.

–Imploră-mă acum. Vreau să te aud implorând.

–Te rog, nu-mi face rău. Ia tot ce vrei, dar, te rog, nu-mi face rău.

–O să iau ce vreau. În sfârșit!

Trase aer în piept, ca și cum ar fi vrut să țipe, când mâinile lui îi prinseră gâtul.

Apoi făcu exact așa cum fusese învățată.

Ridică genunchiul și lovi cu putere în timp ce-și înfigea degetele mari în ochii lui.

Și el fu cel care țipă.

Când slăbi strânsoarea – doar o idee –, își împinse podul palmei în nasul lui, văzu sângele țâșnind, i-l simți pe față.

Apoi se trase cât putu mai în spate și, cu toată forța, îl izbi cu pumnul în beregată.

Când se prăbuși la pământ, Morgan se repezi după pistol, dar îi prinse piciorul și o trânti pe podea. Instinctul și toate lecțiile pe care le urmase preluară controlul. Țipară împreună în clipa în care piciorul ei îi lovi nasul rupt.

Când ușa se dădu de perete, crezu că e el și, chinuindu-se să se ridice, înșfăcă pistolul. Nu ținuse niciodată o armă în mână, nu crezuse că o s-o facă vreodată, dar se răsuci pe călcâie cu arma întinsă.

Doar ca să-l vadă pe Miles stând deasupra lui Rozwell, cu pumnii încleștați, pregătiți.

–Miles. Miles, te rog, ia asta. Te rog.

–Lasă arma în jos, Morgan. Ești bine. E bine acum.

Imediat după ce-i luă pistolul din mână, se repezi să dea laoparte banda adezivă de pe gura mamei ei.

–Îmi pare rău. Îmi pare rău. O să doară. O trase, făcu la fel cu cea de pe gura bunicii ei. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

–Încetează! îi ordonă Olivia.

–Ne-ai salvat. Fetița mea, ne-ai salvat!

Câteva secunde mai târziu, Jake intră cu arma scoasă, apoi o coborî după ce înregistră scena.

–Măi să fie! Nell, cheamă o ambulanță.

–Poate să mai aștepte, zise ea, intrând în urma lui Jake.

–Nell, pentru Dumnezeu!

–Mai taci, Miles! Aduc ceva să le tăiem legăturile. Găsesc eu ceva.

–În bucătărie, primul sertar de lângă ușă, spuse Olivia cu voce limpede, deși ochii i se umplură de lacrimi.

–Și ne-ar prinde bine niște apă. Te rog.

–Vă aduc eu. Are un cuțit la curea, Jake.

–Da, văd. I-l iau acum. Vine și FBI-ul, spuse el, după ce Miles îi dădu pistolul pe care îl ținea în mână și se duse să aducă apă.

–M-au sunat imediat după Miles. Morgan, tu ai făcut asta?

Morgan se uită la Rozwell și dădu din cap.

–Bravo ție! Ești rănită?

–Nu.

–Doamnelor, sunteți rănite?

–Ne-a lovit de câteva ori. Pe Audrey mai rău decât pe mine.

–Au răni la încheieturi și la glezne, Jake! zise Nell, ghemuindu-se ca să taie colierele de plastic.

–Trusa de prim ajutor.

Închizând ochii ușurată, Audrey își cuprinse în brațe mama și fiica.

–În cabinetul din antreu, deasupra uscătorului. Suntem bine. Suntem toate bine.

Rozwell scoase un geamăt când Jake îi puse cătușele.

–Nu și el.

Mâna Oliviei tremură ușor în clipa în care luă paharul de apă oferit de Miles.

–S-a pus cu o femeie Nash. I-ai venit de hac, Morgan. L-ai jucat pe degete. L-ai convins să lase pistolul, să lase cuțitul. Deșteptă, și curajoasă, și puternică.

Reuși să spună toate astea, apoi în sfârșit începu să plângă.

Morgan ridică privirea spre Miles.

–Ai înțeles.

–Am înțeles.

–Și eu la fel. Știam că o să vii. Se împinse să se ridice, se clătină puțin. Îmi cedează picioarele.

–Te țin eu. O lipi de el, o ținu strâns, își îngropă fața în părul ei. Te țin eu.

Beck și Morrison sosiră înaintea ambulanței, intrară pe ușa spartă.

Rozwell zăcea chircit pe podea, cu ochii vinețiți, cu sânge picurându-i din nasul umflat. Audrey și Olivia stăteau una lângă cealaltă pe canapea în timp ce Nell le oblojea încheieturile.

–Miles, ne-ar prinde bine o pungă sau două de gheață.

–Îți aduc eu. Știu unde sunt.

Când îi auzi vocea, Rozwell încercă să-și concentreze privirea asupra ei.

–O să te omor.

–Nu. Miles păși în câmpul lui vizual. N-o s-o omori. Te-a învins. Va trebui să trăiești cu asta. Morgan Nash te-a învins.

–Ești rănită? o întrebă Beck.

–Nu. Sunt bine, insistă Morgan. Toate suntem bine, le spuse agenților. Trebuie să aduc gheața.

–Vedem și noi, zise Morrison. Felicitări, domnule șef de poliție!

–Nu mă felicita pe mine. Pe Morgan. Are niște sânge pe ea, dar e numai al lui. Am chemat ambulanța – și uite că vine, adăugă el, auzind sirenele. Are nevoie de îngrijiri medicale. Cu siguranță are nasul spart, contuzii pe gât și i-au sângerat ochii. Posibil să aibă și maxilarul rupt.

–Mă duc eu cu el, spuse Morrison, dând din cap spre Beck. Rămâi tu aici?

–Sigur. În primul rând, vreau să-mi cer scuze că am fost cu doi pași în urmă.

–Nu, spuse Morgan, reapărând în living. Nu e adevărat. Ați fost lângă mine tot timpul. Și dacă nu ați fi făcut-o, dacă nu m-ați fi ținut mereu la curent, nu aș fi putut să fac toate astea. N-aș fi putut să mă joc cu mintea lui. Dacă nu ați fi fost pe urmele lui, dacă nu l-ați fi ținut mereu pe fugă, ar fi ajuns aici mult mai devreme. Cu mult înainte să fiu pregătită.

–Dar tot îmi doresc să-l fi prins înainte să fii tu pregătită. Pot să aștept până mâine-dimineață, dacă preferați, dar o să am nevoie de declarații.

–Poftim, mamă.

Morgan apăsă ușor o pungă de gheață pe tâmpla mamei ei.

–Nu știu cum a intrat, dar, când am ajuns acasă, puțin înainte de două, le legase de scaunele alea. Cu coliere de plastic și bandă adezivă. Bunico...

Puse a doua pungă de gheață pe obrazul Oliviei.

–Fac un ceai.

–Dă-l dracului de ceai! Adu-mi un whisky. Dublu. Strânse cu putere mâna fiicei ei. Adu două.

La crăparea zorilor, când primele raze începeau să stropească cu lumină răsăritul, Morgan stătea afară și bea vin împreună cu Miles. Howl, pe care îl adusese Nell, dormea întins sub masă, cu o labă pe picioarele ei.

–În sfârșit au adormit. Aș fi vrut să se ducă la spital.

–Nu te-ar fi lăsat în ruptul capului singură. Și nu ar fi plecat de acasă. Și medicul de pe ambulanță a spus că sunt bine amândouă.

–Știu, știu. Doar... Încercă să-și alunge gândul. E prima oară când beau vin în zorii zilei, spuse în schimb.

–Ai avut o noapte lungă.

–Parola aia stupidă de *nesiguranță* nu a fost până la urmă atât de stupidă.

–Mi-aș fi dat seama oricum. Nu ai folosit semne de punctuație sau litere mari. Nu așa scrii tu mesajele.

–Nu eram sigură că o să observi. Mă bucur. Și am știut că vii când mi-ai spus noapte bună. Nu-mi scrii niciodată noapte bună.

–Fiindcă nu e o noapte bună atunci când ești în altă parte.

Se întinse, îi luă mâna și spuse cu voce răgușită:

–Așa se explică.

–Încearcă să nu plângi, da? Și eu sunt cu nervii întinși la maximum. O să-i cumpăr lui Jen cel mai mare aranjament floral care a fost văzut vreodată. Sărută mâna care o strângea pe a lui. L-ai făcut zob, campioana mea.

–Eram atât de furioasă, Miles. Când le-am văzut așa, neputincioase, bătute, sângerând... Nu aveam să-l las să le facă și lor ce-i făcuse Ninei.

Și mi-am dat seama că e slăbit, și agitat, și foarte furios. A trebuit doar să ascult, să vorbesc și să calculez. A trebuit doar să fiu un barman foarte, foarte bun. Ridică paharul, sorbi din vin. Apoi să aplic ce m-a învățat Jen și să-l fac zob.

–Mi-ai luat-o înainte. Nu pare drept.

–Ai spart ușa.

–Da. O s-o repar. Credeam că știu cât de mult te iubesc înainte să primesc mesajul ăla. Nu știam. Întreaga mea lume s-a oprit o clipă. S-a năruit pur și simplu în jurul meu. Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva.

–Cu siguranță nu am de gând. N-o să mai iasă. Mai târziu o să-l sun pe Sam și o să-i spun și lui. Merită să știe. Și familia Ninei. Sam ar trebui să se ducă să le spună personal. După care nu va trebui să ne mai gândim niciodată la el.

–Îmi iau liber azi. Și tu îți iei liber diseară.

–Nu are cine să-mi țină locul la bar.

–O să găsească Nell pe cineva. E treaba ei. Treaba ta acum este să dormi puțin, să ai grijă de doamnele tale și să le lași să aibă grijă de tine. Treaba mea e să fac toate astea și să repar ușa.

Se simțea de parcă ar fi plutit, ca și cum ar sta doar o idee în afara corpului.

–Iar îmi spui ce să fac.

–Pentru că ai nevoie să ți se spună. Poți să faci la fel, când o să am eu nevoie.

–Pare rezonabil așa. Dar hai să privim răsăritul, înainte să intrăm. Să privim răsăritul. E prima zi.

Și îl priviră.

EPILOG

Florile erau absolut splendide, de parcă ar fi fost la fel de fericite ca și ea. Niciodată în viața ei Morgan nu se așteptase să se simtă cum se simțea acum. Încântată, calmă, stăpână pe ea, ametită și absolut sigură în același timp.

Mama ei trase fermoarul ascuns de sub nasturii de cristal care se opreau chiar deasupra taliei. Rochia ei de mireasă, își spuse, uitându-se la amândouă în oglinda din camera pe care Drea o desemnase drept exclusiv zona miresei. Perfectă, pur și simplu superbă, în clini lungi, așa cum își dorise, și cumpărată – cu aprobarea tuturor – de la magazinul de mirese din orașul lor.

Maică-sa avusese perfectă dreptate în privința asta.

Purta la urechi cerceii cu diamante în formă de lacrimă pe care îi primise de la Miles de Ziua Îndrăgostiților, și o brățară cu un singur diamant, împrumutată de la Nell.

Se simțea frumoasă și-și dădu seama că și asta era o premieră în viața ei. Nu drăguță, nu atrăgătoare, nu suficient de bine, ci pur și simplu frumoasă.

Se întoarse să se uite la Nell, care supraveghea totul în rochița ei liliachie cu bretele din cristale. Jen purta o rochie de culoare roz pal.

Închise ochii o clipă și se gândi la Nina, care ar fi adorat fiecare secundă din povestea asta. Familia Ninei era acum, știa, în grădină, într-unul dintre rândurile de scaune îmbrăcate în huse albe. Și o să le fie veșnic recunoscătoare că veniseră, împreună cu Sam și cu logodnica lui.

Cercul s-a închis, Nina. El nu mai este, a dispărut din viețile noastre, e la închisoare acum și cercul s-a închis. Te iubesc. N-o să te uit niciodată.

Drea năvăli în cameră. Mama mirelui arăta splendid, într-o rochie de culoare prun-deschis.

–Totul merge conform programului. Olivia, trebuie s-o mai spun o dată, florile sunt senzaționale. Ce ziceți de un pahar de șampanie, fetelor? Toată lumea să bea șampanie și să tragă adânc aer în piept. Băiatul meu se însoară și, Dumnezeule, Morgan, ești o mireasă incredibil de frumoasă!

–Copiii noștri, Drea, spuse Audrey, luându-i mâinile.

–Copiii noștri. Nell, toarnă șampania și să toastăm pentru copiii noștri.

–Încă ceva mai întâi! Olivia luă coronița din bujori roz și flori de liliac și o puse pe capul lui Morgan, apoi o sărută pe ambii obraji. Te măriți cu un Jameson și nu aș putea fi mai mulțumită. Dar vei fi întotdeauna o Nash.

–Nu-i așa că suntem norocoase? spuse Lydia, punând o mână pe umărul Oliviei. Luăm parte la un nou început. Paharul sus, toată lumea! ordonă ea. Apoi, Drea, hai să coborâm și să-i lăsăm pe bărbații noștri chipeși să ne conducă la locurile noastre.

Când plecară, Morgan își luă buchetul. Simplu și dulce – bujori și liliac, un pic de floarea miresei și câteva frunze, pentru un pic de verde. Coborî treptele casei care devenise a ei. Auzi muzica pe care o alesese pentru fix acest moment.

Făcându-i cu ochiul, Jen ieși pe ușă.

Nell se întoarse spre ea:

–Miles o să rămână trăsnit.

Apoi Morgan le luă de mână pe mama și pe bunica ei.

–Să mergem!

Ieșiră în grădină, unde Howl stătea cuminte cu o zgardă de flori la gât, străbătură culoarul format între scaunele cu huse albe și se îndreptară spre Miles care o aștepta, cu o crenguță de liliac la butoniera costumului negru.

În spatele lui, fântâna pe care o făcuseră împreună – un broscoi, desigur, în poziția yoga numită Copacul – arunca în aer stropi de apă care luceau în toate culorile.

Văzu familia Ninei, pe Sam, pe Nick, pe soții Greenwald, pe agenții Beck și Morrison – atâția oameni care îi marcaseră viața și o ajutaseră să se formeze.

Apoi îl văzu numai pe Miles. Care se uita la ea de parcă ar fi fost totul pe lume. Când ajunse lângă el, se întoarse, o sărută pe bunica ei, o sărută pe mama ei.

–Vă iubesc pe amândouă.

Se dădură în spate, ținându-se de mână.

Morgan făcu un pas în față și-i luă mâna lui Miles.

– Te așteptam, îi spuse el.

– Așteptarea a luat sfârșit. Să începem!

Își plantase rădăcinile, își zise, când se întoarseră să-și spună [redacted] mintele. Și, începând din această zi, o să le îngrijească și o să le [redacted] vească crescând.